

Giới thiệu Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh

Mạch Từ Chiêu là một cô gái bình thường, cuộc sống của cô từ nhỏ tới lớn chưa từng được như ý muốn. Cô cứ quanh quẩn với cuộc sống nhàm chán nhưng rồi một ngày kia chính cái chết của mình đã khiến cô phá bỏ được cuộc sống ấy.

Bỏ lại ký ức không màu sắc, cô đã bước chân vào khởi đầu mới.

Cô chẳng ngờ xuyên qua lại gặp một số kiếp gặp gềnh, trắc trở. Nhưng cũng từ đây mà tên tuổi cô vang danh thiên hạ.

Huyền y công tử từ từ đâu lại xuất hiện trên chiến trường như hung thần ác sát, một riu vung lên một tướng mất đầu, tắm máu toàn quân. Dựng lên tượng đài Chiến thần trên sa trường.

Kẻ được người người kính ngưỡng, khiếp sợ ấy cư nhiên lại là một nữ tử.

– “Sư phụ, ta muốn rời cốc.”

– “Hoa lê rụng đầy sân rồi.”

– “Sư phụ, ta mới quét sân rồi, cho ta rời cốc.”

– “Sao nước trong thùng lại hết rồi?”

– “Sư phụ, ta gánh nước đổ đầy mấy thùng rồi, còn chuẩn bị cả nước tắm cho người rồi. Ta rời cốc.”

– “Vi sư nhức đầu.”

– “Đồ chết tiệt, còn làm khó ta. Chưa thấy sói tương sói ăn chay sao?”

– “Đồ nhi ngoan, bỏ đao xuống.”

– “Người lại muốn gì?”

– “Vi sư cho người ăn thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nếu ta sinh ra một lần nữa

Khói bốc lên từ chiếc xe đã không còn nhìn ra hình dạng. Bên tai chỉ có tiếng bàn tán của những người xung quanh. Mạch Từ Chiêu lẫn trong đám người cùng nhìn về phía vừa xảy ra tai nạn, cảm thấy có gì đó không đúng. Mãi cho đến khi đội cứu hộ đưa được thi thể ra, toàn thân bê bết máu càng làm nổi bật lên làn da trắng bệch đến rợn người của nạn nhân. Thi thể được đưa ra cũng kéo theo cả vệt máu dài nhức mắt, mùi tanh ngọt xộc lên khiến không ít người xung quanh phải thấy nôn nao, choáng váng. Đám người thấy thế cũng dần tản ra xa.

Từ nhỏ Từ Chiêu đã không sợ máu, thậm chí còn đặc biệt thích ngắm nghía máu chảy mỗi lần chẳng may cô bị đứt tay. Vì vậy mà đứng nguyên tại chỗ, ngắm nhìn đến gần người.

Chợt liếc mắt về phía thi thể có chút quen mắt, toàn thân mặc đồ màu đen, tóc khá dài bết lại với nhau do dính máu, ngón trỏ tay trái có đeo chiếc nhẫn bạc, cổ tay trái cũng có một hình xăm nhỏ. Khoan đã, Từ Chiêu bất giác nhìn lại trên người mình: "...cái này, chẳng...chẳng phải là mình sao?". Trong đầu cảm giác như có tiếng nổ, cô run rẩy, cả người như muốn ngã, tay vung loạn định bắt lấy người nào đó gần mình nhất. Nhưng không chạm tới, chỉ như tóm vào không khí. Cô gắng thử đi thử lại mấy lần đều như vậy. Xác định chính là mình đã chết, hồn lìa khỏi xác bay lung tung, không ai nhìn thấy, còn cứ thế mà đi xuyên qua: "Sao lại thế này, sao mình không nhớ gì cả?". Mắt thấy chính thi thể của mình đang được chuyển lên xe cứu thương. Từ Chiêu mới hốt hoảng định lao tới, bất chợt có tiếng gọi ngay sát phía sau: "Nha đầu!". Ngoảnh lại chẳng thấy ai nhìn mình, định đi tiếp thì lại có tiếng gọi, gần như là gào lên:

"Mạch Từ Chiêu".

Lần này, Từ Chiêu quay lại vẫn không thấy ai nhưng mắt lại dán vào một đồng đen ngòm dưới chân: "Hử, con gì vậy? Chó?".

Một người một sói cứ thế đứng nhìn chòng chọc đối phương. Từ Chiêu lấy làm khó hiểu: "Con chó này thấy được mình, chẳng lẽ vừa rồi là nó gọi? Chó

lại biết nói?". Nghĩ đến đây lại thấy ánh mắt tiểu Hắc Lang phía dưới dường như trở nên sắc bén, giọng nói lại cất lên một lần nữa: "Chó cái đầu nguoi. Ta là Hắc Lang, là sói. Có biết chưa? Cái loại mất mùa nhà nguoi nơi nào thấy ta giống chó".

Thật quá sức tương tượng. Từ Chiêu ngồi xổm xuống để quan sát kỹ hơn sinh vật trước mắt, giọng mỉa mai: "Nha. Con chó này không những biết nói còn biết cả mắng nguoi. Sao trước nay ta không biết vậy? Lại nói có con sói nào lại bé như nguoi không?"

"Im cái miệng nhà nguoi lại. Ngoan ngoãn nghe lời một chút, đừng chạy loạn, nếu không chẳng may chủ nhân nhìn thấy nguoi, nhất định ném nguoi xuống địa ngục, còn cả ta có khi cũng bị ném theo".

"Từ từ, nguoi nói thế là ý gì?"

"Haizz...Nguoi không nhớ gì cũng phải, vừa mới chết thảm, hồn phách vẫn còn đang rối loạn. Để ta nói cho nguoi biết. Ta là Hắc Lang, là sủng vật của Diêm Quân vương gia. Địa vị cũng không nhỏ. Con người bình thường các nguoi không thể nào thấy được một cái móng của ta. Trừ những người có căn cơ đặc biệt, khi đã tận số cần đích thân Vương gia tới đón, may ra mới có cơ hội diện kiến ta đây". Nói đến đây tiểu Hắc Lang ngừng lại một chút, nhoeo miệng cười đắc ý rồi mới nói tiếp.

"Trên nguoi tích tụ từ khí khá nặng, nhưng rõ ràng nguoi còn chưa tận số, việc này ta cũng không rõ lý do. Vừa rồi nhân lúc Vương gia còn ngủ, ta mới lên tới đây xem thử. Chẳng ngờ có chút sai sót mà khiến nguoi bỏ mạng". Ánh mắt giảo hoạt của tiểu Hắc lại có chút mất tự nhiên.

Từ Chiêu phải mất một lúc mới thực sự tiêu hoá được thông tin trên, sau đó bốc hỏa, hai tròng mắt như long lên, tức giận gào thét: "Chưa tận số. Chết tiết, là ta chưa tận số nguoi đến xem ta làm cái gì? Nguoi không mò đến cơ sao ta lại phải chết đau đớn thế kia? Ta mới 23 tuổi. Quá trẻ, là quá trẻ đó. Con chó đen đúa chết tiết".

Tiểu Hắc cũng có chút áy náy nên cũng hạ giọng: "Được rồi, được rồi. Ta biết do ta nguoi mới ra nông nỗi này. Ta rất có trách nhiệm nếu không cũng sớm bỏ đi từ lâu rồi. Chẳng phải ta ở đây để giúp nguoi sao?"

"Giúp ta? Nguoi có cách cho ta sống lại sao? Nhanh nhanh lên, họ đang đem thân thể ta đi rồi" Miệng nói, chân lại định đứng dậy đuổi theo.

"Ta nói nguoi từ từ mà, thân thể đó của nguoi căn bản đã hỏng hết rồi không thể sử dụng được nữa".

"Dùng không được, không được thì phải làm thế nào? Ôi tâm thân của ta". Từ Chiêu như muốn khóc, lừ mắt nhìn chăm chăm tiểu Hắc gần từng tiếng: "Con chó nhà nguoi, nghĩ trước nay ta yêu động vật nên không dám bóp chết nguoi có phải không? Hôm nay ta bóp chết nguoi. Có chết cũng lỗi nguoi đến trước mặt lão gia nhà nguoi hỏi vài câu."

Tiểu Hắc chưa bao giờ bị kẻ nào uy hiếp, riêng khí tức trên nguoi nó cũng đủ trấn nhiếp cả đám quỷ âm ti, chưa kể nó còn chưa lộ rõ nguyên hình của mình, huống chi là 1 phạm nhân thấp cổ bé họng. Nhưng đây là sao? Cảm giác này, rõ ràng là có chút run sợ không nói thành lời. Cố gắng trấn tĩnh nói: "Tuy là không sống lại bằng thân thể của nguoi được nhưng vẫn có cách".

"Ý nguoi là cho ta mượn xác người khác? Tá thi hoàn hồn?" – Từ Chiêu đảo mắt, muốn hỏi cho rõ ràng, chợt thấy tiểu Hắc nhảy dựng lên, luống cuống cào cào móng vuốt lên đầu gối Từ Chiêu: "Không xong, Vương gia tới. Nhanh nhanh, ta đưa nguoi đi trước. Không nhanh cả ta và nguoi đều chết". Nói rồi phi thân kéo ra 1 luồng sáng bao quanh lấy thân thể Từ Chiêu. Luồng sáng nháy lên vài lần rồi bỗng sáng bừng lên, làm Từ Chiêu phải nhấp chặt mắt lại. Không lâu sau có cảm giác như toàn thân bị kéo mạnh, quay cuồng mấy vòng rồi dừng lại. Thân thể trở nên nhẹ bẫng.

Lúc này Từ Chiêu mới từ từ mở mắt. Không gian xung quanh bao trùm bởi 1 màu xám xịt, thi thoảng lóe lên vài tia sét. Vô số luồng khí đen đặc lướt qua, khi thì như đám mây, khi lại như âm hồn gào thét, có khi như đang lầm rầm nói chuyện. Tất cả tạo thành thứ không khí hỗn loạn, cực kỳ bí bách. Nhưng nhìn lại thì chính những thứ không rõ là gì ấy lại đang đỡ lấy thân thể có phần mờ nhạt của Từ Chiêu, bảo toàn hồn phách của cô.

Khi đã định thần lại, Từ Chiêu có thể nghe rõ hơn những tiếng lầm rầm xung quanh cô, nghe cứ như tiếng của cả đám hòa thượng đang tụng kinh vậy. Lúc này, thần trí Từ Chiêu lại trở nên mơ hồ, như có hàng ngàn hàng vạn ký ức cứ thế lướt qua. Chuyện khi cô học tiểu học, 1 mình đứng dưới cột điện đã sáng đèn từ bao giờ, chờ ba tới đón sau khi tan học. Chuyện ba mẹ thường xuyên cãi nhau, cô chỉ biết đứng nhìn. Chuyện khi lần đầu tiên nhìn thấy em trai bé bỏng, mũm mĩm còn đang nằm trong nôi cười tít mắt. Chuyện khi người bạn nhỏ duy nhất của cô là 1 chú chó nhỏ bị bệnh, mẹ cương quyết quăng nó xuống chân cầu mặc cho nó chưa chết, mặc cho cô gào khóc van xin. Đến khi cô lên lút chạy đến tìm thì thân thể nhỏ bé ấy đã không còn cảm giác mềm mại ấm áp như trước kia nữa. Cô chỉ còn biết cắn răng để không cho tiếng khóc bật ra. Một đứa bé lặng lẽ chôn cất thi thể chính người bạn nhỏ của mình. Nhớ những lời dạy dỗ, nguyên rủa của mẹ mỗi lần cãi nhau với ba rồi lại trút hết giận dữ lên cô. Những lần em trai ngã ngược không coi cô ra gì. Hình ảnh 3 người họ quây quần nhưng lại dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô, xua đuổi như kẻ thù. Chỉ vì cô là con gái, "Cả dòng họ này mãi mãi mới sinh ra 1 quý tử, tránh xa ra 1 chút, đừng có mà làm hỏng nó".

Sau này cô có người yêu. Trong mắt Từ Chiêu, người ấy như 1 món quà trân quý. Anh ấy là người ngay thẳng, ân cần, biết sẻ chia. Là chỗ dựa đáng tin cậy nhất cuộc đời. Cô từng nghĩ, cuộc sống vốn dĩ công bằng. Đời người mất đi vài thứ nhưng nói cho cùng thì cũng đâu phải là mất tất cả. Cô không có phúc hưởng tình yêu của cha mẹ, không có phúc được cảm nhận hơi ấm gia đình. Nhưng cô có anh, thế là đủ. Nhưng trăm ngàn lần, cô không ngờ, không ngờ rằng có ngày anh phản bội. Anh giấu nát tình yêu mà cả đời cô nguyện trao trọn cho anh, để đi theo người phụ nữ có gia cảnh mà anh cho là định mệnh, "Cô chỉ là tuổi trẻ của tôi, không phải tương lai của tôi. Cô có thể cho tôi 1 tương lai vô lo vô nghĩ sao?"

Cho đến cùng, thứ cô còn lại chỉ là 1 thế giới đổ nát, bị giày xéo, bị chà đạp. Tan nát và tuyệt vọng. Vô định và xám xịt.

"Là nó sao? Thứ từ khí nặng nề, có muốn rũ bỏ cũng không được". Chẳng lẽ cuộc sống bất hạnh mà bản thân không còn muốn tồn tại? "Cũng phải, sớm buông tay thì hơn. Nếu cho ta sinh ra 1 lần nữa, nhất định sẽ khác. Nhất định". Từ Chiêu nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng khóc. Ban đầu tiếng khóc còn rất nhỏ, sau đó lớn dần lên, càng ngày càng tiến lại gần. Cô có thể nghe ra đó là tiếng khóc của một đứa trẻ, nhưng tiếng khóc lại cho cô có cảm giác rất mong manh, rất khó nắm bắt.

Chợt cả người cô ngã nhào vào 1 tấm thảm lông lớn rất mềm mại, rất ấm. Cảm giác vô cùng dễ chịu khiến Từ Chiêu bất giác dụi dụi vài cái chỉ muốn lăn ra ngủ.

“Nha đầu ngu ngốc này, dậy dậy” – giọng nói có phần mất kiên nhẫn của tiểu Hắc vang lên. Từ Chiêu cảm thấy bức mình, ngồi phắt dậy, đang định chỉ tay mắng lớn 1 trận. Nào ngờ tay vừa vung lên đã chạm vào 1 cái mũi lớn ẩm ướt.

Từ Chiêu ngơ ngẩn: “Là chó nhỏ sao? Ngươi biến lớn khi nào vậy? Sao có thể đang nhỏ bé đáng khinh bỗng trở nên phát tướng như thế này được?” Cô khó hiểu nhìn ngó xung quanh, xác định chính mình đang ngồi trên lưng 1 con đại Hắc Lang toàn thân đen tuyền, khi di chuyển có thể thấy vài sợi lông ánh lên như kim tuyến, cực kỳ đẹp mắt. Thân thể đại Hắc Lang này chắc cũng phải to lớn hơn 1 con voi trưởng thành. Nhưng nó chỉ còn một mắt, trên mắt bên trái là một vết sẹo dài dử tợn. Từ Chiêu khẽ đưa tay chạm nhẹ lên vết sẹo đó, nóng rực. Con mắt còn lại rất sắc lạnh, con ngươi màu vàng sáng rực lại càng nổi bật trên gương mặt toàn lông đen sì kìa. Thi thoảng từ cổ họng nó còn phát ra tiếng gầm gừ, hàm răng lớn sắc nhọn mang theo hơi thở của loài dã thú đủ khiến bất cứ kẻ nào cũng phải thét lên run sợ. Có điều cảm giác ấm áp trên lưng nó không tệ, “bất quá, ta thích bộ dạng này của ngươi”.

Liếc mắt nhìn Từ Chiêu, Hắc Lang tỏ vẻ không chấp trẻ con rồi nói: “Với pháp lực hiện tại, ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây thôi”. Nói xong không để Từ Chiêu kịp mở miệng, Hắc Lang giơ cổ lên hú dài 1 tiếng rồi hất văng Từ Chiêu khỏi lưng mình. Đột nhiên bị hất xuống, mất trọng tâm, Từ Chiêu chói với ngã nhào vào 1 đầm nước đen ngòm, chân như đeo đá, lập tức chìm xuống, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. Bên tai lại văng vẳng tiếng của Hắc Lang: “Hiện tại không thuận tiện lắm nên ta phải đưa ngươi đến 1 không gian khác. Bản tính ta lương thiện, đã thương thì thương cho trót nên nhân tiện ban cho ngươi 1 đặc ân. Đời này ngươi không cần sợ sói. Trong hoạn nạn mà có gặp sói, chúng cũng không ăn ngươi mà còn đem tới cho ngươi 1 tia sinh cơ. Ta với ngươi đến đây coi như hết nợ. Cuộc sống sau này tự bảo trọng.”

“Đáng chết, nhất định là con chó đó không đủ khả năng làm ta sống lại, sợ mất mặt nên mới ném ta đi như thế. Để ta mà bất được nhất định không buông tha để dàng như vậy.”

Cả cơ thể cô lúc này bị kéo xuống càng lúc càng nhanh, càng lúc càng cảm thấy vô lực, sức lực cạn kiệt rồi dần trở nên yếu ớt vô cùng. Thần trí mơ hồ, nhắm mắt lại bất tỉnh lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Có phụ thân thương, có mẫu thân yêu, có cả ca ca trời đánh

Không biết qua bao lâu, ý thức của Từ Chiêu dần thanh tỉnh trở lại, những âm thanh xung quanh cũng bắt đầu rõ ràng hơn. Có tiếng người huyền ảo đi qua đi lại, có tiếng khóc lóc, có tiếng các đồ vật va chạm, tiếng nước chảy,.... Còn có cảm giác mình bị bọc trong 1 cái chăn, nâng lên đặt xuống mấy lần, rồi có người ra sức vỗ. Từ Chiêu cảm thấy quay cuồng chóng mặt, muốn dùng sức vùng ra nhưng lúc ấy mới phát hiện không có tí sức lực, cơ thể như toàn là da non, mềm mại, mỏng manh. Không biết tốn bao nhiêu khí lực mới gắng gượng hé mắt quan sát động tĩnh xung quanh. Ban đầu có chút chói mắt, Từ Chiêu phải cố gắng mấy lần cũng chỉ nhìn được lơ mờ, không rõ ràng. Có người đang bế cô, ra sức vỗ. Người này rất to lớn, gương mặt phúc hậu như phóng đại trước mắt Từ Chiêu.

“Người không lồ?” – Từ Chiêu khiếp sợ trợn mắt lên. Lúc này lại thấy người nọ toét miệng cười, vui vẻ nói: “Thiếu gia, ngài xem, tiểu thư vừa mới sinh ra đã mở mắt nhìn người rồi. Nhất định là rất thông minh”.

Mọi sự chú ý của Từ Chiêu bị 2 chữ “mới sinh” hấp dẫn. “Mới sinh? Lẽ nào con chó đen cho ta đi đầu thai luôn rồi? Không đúng, đầu thai rồi sao vẫn nhớ chuyện trước kia. Vậy chỉ có thể là nó đem hồn phách ta nhét vào 1 đứa bé mới sinh. Vậy hồn phách của đứa bé đó thì đi đâu?” - nghĩ tới đây lại thấy mình đang được truyền tay cho một người khác ôm. Hương cam tùng phảng phất như có như không rất dễ chịu, kéo sự chú ý của Từ Chiêu trở lại. Từ Chiêu ngược mắt nhìn, thấy người được gọi là “thiếu gia” đang bế mình, rất trẻ, chỉ khoảng 13 - 14 tuổi, tính ra cũng chỉ là một nam hài. Động tác hết sức cẩn thận nhẹ nhàng, vuốt ve đứa bé trong lòng như bảo bối. Gương mặt nghịch ngợm không giấu nổi tò mò cùng vui sướng, cậu ghé sát lại, thom nhẹ lên má Từ Chiêu rồi ngẩng đầu lên nói: “Nhũ mẫu, tiểu muội muội rất mềm, rất mịn. Có phải rất giống bánh bao không?”.

“Ha ha,... thiếu gia, tiểu thư là đứa bé mới sinh nên rất mềm, rất trắng. Lúc mới sinh thiếu gia cũng là như vậy. Người xem, tiểu thư nhìn người, là rất thích người đó”.

“Phải phải, mắt muội muội rất to, rất tròn nữa này, có phải cũng giống ta không?” – vừa nói vừa cười chăm chú nhìn tiểu muội muội trong lòng.

Nãy giờ Từ Chiêu đều nhìn cậu bé này, ngũ quan rõ ràng, dưới hàng lông mày cương nghị là đôi mắt màu nâu sáng, ánh lên ý cười, rất lanh lợi. Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng lúc thì hơi mím lại, lúc lại cười lên lộ ra hàm răng trắng đều như hạt bắp.

Phải hình dung nụ cười này thế nào đây? - “Trời đất sang xuân”. Đúng, nhất định là trời đất sang xuân, cảnh đẹp như tranh vẽ. Từ Chiêu không khỏi hít

lấy 1 ngụm khế: “Còn nhỏ đã đẹp mắt như vậy, lớn lên không biết có bao nhiêu nữ tử đập cửa, treo tường đòi gả cho người đây”. “Ờ? Nhưng sao tóc dài vậy?”, Từ Chiêu khẽ liếc mắt mới giật mình nhận ra: “Cả quần áo cũng dài? Đây..., đây là cổ đại? Trời ơi, ta đang ở nơi nào thế này?”

Thấy vẻ mặt tiểu muội muội trong lòng có chút ngơ ngác, Mục Từ Hàm ngừng lên hỏi: “Nhũ mẫu, sao tiểu muội không khóc? Chẳng phải trẻ con sinh ra sẽ khóc lớn sao?” – “Thiếu gia thử gọi tiểu thư 1 tiếng?”. Tay khẽ vỗ, miệng Từ Hàm lập tức gọi. Biết từ lúc đến đây mình chưa từng khóc nháo tiếng nào, 1 đứa trẻ mới sinh không khóc là điều bất thường nên Từ Chiêu cũng phối hợp, khẽ a ô ô mấy tiếng rồi lại tít mắt cười. Lúc này mọi người mới thở phào, “Thật may, tiểu thư còn cười nữa kìa. Mãi không thấy nàng khóc, ta còn lo tiểu thư có tật gì. Giờ thì tốt quá, tốt quá rồi”.

Vừa dứt lời, một nha hoàn từ trong buồng đi ra nói với nhũ mẫu: “Phu nhân đã tỉnh, lão gia cho gọi mọi người vào để phu nhân nhìn tiểu thư”. Từ Chiêu được nhũ mẫu bế lên, cùng với Từ Hàm, cả 3 người tiến vào trong. Vừa vào phòng, Từ Chiêu nhìn thấy 1 nam tử trung niên ngồi bên giường, diện mạo có phần giống Từ Hàm, hay nói đúng hơn Từ Hàm rất giống người này. Hai bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy tay của người đang nằm. Nhìn thấy nhũ mẫu tiến vào còn ôm theo Từ Chiêu, nàng cười yếu ớt, vịn tay phu quân muốn ngồi dậy: “Đề ta nhìn Chiêu nhi một chút”. Nam tử nhẹ nhàng cười: “Nàng đừng vội, thân thể còn yếu, đề ta bế con lại” – chất giọng từ tính cất lên rồi vươn tay đỡ lấy đứa bé, đặt bên cạnh nàng. Vừa nhìn thấy người trên giường, “Thật đẹp,... nhất định là mỹ nhân cổ đại phải không?” – Từ Chiêu không khỏi suýt xoa, “Nhà này sao mà lắm người đẹp vậy? Người kia hẳn là phụ thân đi, chắc chắn ... Vừa ngắm 1 ca ca đẹp, phụ thân thì anh tuấn như vậy. Nghe hạ nhân gọi 1 tiếng lão gia, còn tưởng già lắm. Xét diện mạo cũng chỉ mới tới 35 - 40 tuổi. Lại nhìn vị phu nhân này xem, gọi 1 tiếng mẫu thân có hơi ngượng ngùng không? Gương mặt thì nhỏ nhắn, hàng mi dài phủ xuống như dề quạt,... Tuy hiện tại khí sắc có hơi tái nhợt, trên người cũng không đeo bất kỳ 1 trang sức nào nhưng vẫn không làm nhạt đi vẻ kiều diễm của nàng”. Từ Chiêu còn đang phân vân chọn tới chọn lui trong những từ ngữ dùng để miêu tả 1 mỹ nữ, không biết chọn từ nào vì quả thật từ nào gắn lên người nàng đều hợp.

“Chàng xem, Chiêu nhi là giống ai hơn? Giống ta hay giống chàng?” – 1 giọng nói uyển chuyển hàm xúc. Từ Chiêu cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, trong đầu thầm gào thét: “Ta cũng muốn biết, mau nói xem, xem ta có giống vị mỹ nhân này không?”. Thấy con ngước mắt nhìn mình, Mục Diệp Khang cười cười, đang định lên tiếng lại có 1 giọng nói non nớt, nhanh miệng đáp: “Muội muội giống tiểu bánh bao, vừa trắng lại vừa mềm”. Mọi người đều cười ồ lên, Từ Chiêu thì mặt đầy hắc tuyến, hậm hực liếc xéo, thăm thẳm tiểu tử kia lắm miệng.

Lúc này Từ Chiêu mới cảm thấy thật đói, suýt chút nữa mở miệng hỏi đồ ăn. Nhưng nghĩ đến cảnh vừa lên tiếng sẽ bị cho là yêu quái liền thức thời khóc lên vài tiếng. Nhũ mẫu thấy vậy liền tiến lên đỡ lấy nàng để mẫu thân thuận tiện cho nàng bú, đồng thời cũng khuyên phụ thân và ca ca nàng ra ngoài để 2 mẹ con nghỉ ngơi.

Bụng thực đói, nàng ôm lấy bầu sữa mẹ, mút lấy mút để, bộ dạng hết sức háu ăn làm mấy tiểu nha hoàn cứ riu rít cả lên. Mẫu thân thì cười hòa ái, nhũ mẫu thì luôn miệng hô tốt, còn không quên căn dặn mấy nha hoàn đang cười nói chú ý làm việc. Ăn no xong, nàng ngáp dài, thực chỉ muốn ngủ. Trước khi thiếp đi trong đầu nàng chỉ có 1 ý niệm: “Cảm giác thật tốt, có phụ thân thương, có mẫu thân yêu, còn có cả ca ca trời đánh nữa. Cảm giác được yêu thương thật tốt”.

Những ngày sau, Từ Chiêu đóng tròn vai của 1 đứa trẻ mới sinh. Hết ăn thì chỉ có ngủ, những lúc được mẫu thân trêu đùa ôm ấp sẽ cười cười vuốt mặt nàng mấy cái. Nàng rất lười khóc nên dù nhũ mẫu có mang đi tắm rửa nàng cũng sẽ ngoan ngoãn không kêu tiếng nào, thi thoảng sẽ len lén vẩy nước cho bà ướt chơi. Phụ thân bế liền cười làm nũng. Ca ca ẵm liền phun phe phè cho ướt mặt. Thấy nha hoàn rồi việc liền buồn chuyện, sẽ hóng. Cả nhà quây quần bên nhau sẽ làm mấy trò trẻ con bình thường để mọi người cười. Nhờ vậy mà trong nhà, ai ai cũng riu rít với Từ Chiêu, đồng thời trong thời gian đó, nàng đã tranh thủ nắm được khá khá tình hình trước mắt:

Đây là gia viên của Mục gia ở ngoại thành, cách Bạch thành chưa tới 1 canh giờ chạy xe. Bạch thành nằm ở phía Nam, khá xa kinh thành nhưng là nơi non nước hữu tình, con người sống với nhau rất tốt, quan lại địa phương cũng là thương dân như con nên đời sống nhân dân hết sức dễ chịu. Lại nói, trước đây toàn bộ Mục gia ở trong kinh, nhưng gần 1 năm trước đã chuyển tới đây ở. Lý do là phu nhân mang thai, thân thể vốn không tốt nên càng trở nên suy nhược, phải chuyển đến nơi có khí hậu ôn hòa để dưỡng bệnh, an thai. Từ Chiêu có chút bán tín bán nghi vì khi mới sinh nàng, quả thật trông mẫu thân có chút nhợt nhạt nhưng qua mấy ngày bồi bổ cũng chỉ thấy như những sản phụ bình thường. Giờ không nhìn ra có vấn đề gì.

Nói toàn bộ Mục gia nhưng quả thật cũng không tính là mấy người. Chỉ có phụ thân là Mục Diệp Khang, mẫu thân Mạch Từ Yên, dưới gối có 2 người con là ca ca Mục Từ Hàm và nàng – Mục Từ Chiêu.

Sản nghiệp của Mục gia, toàn bộ là được truyền từ đời này qua đời khác, chủ yếu là làm về chế tác và buôn bán ngọc. Trong các thành trấn lớn nhỏ đều có cửa hiệu của Mục gia, lấy tên là Bích Mục Lâu. Công việc làm ăn của Bích Mục Lâu đều do 1 lão quản gia của Mục gia tên Mục Từ đứng ra quán xuyến, không có mặt trong viện nên cho đến giờ Từ Chiêu vẫn chưa biết mặt ông. Còn về triều đại thì không có chút ấn tượng nào, chỉ biết gọi là Hoàng triều Đại Minh. Vấn đề này Từ Chiêu lập tức bỏ ra sau đầu, không cần nghĩ đến.

Phải nói Mục gia hết sức có điều kiện, thứ gì không có chứ ngọc thì không thiếu. Tùy tiện vung tay cũng có thể xuất ra 1 khối ngọc quý tron bóng, hoa văn trạm khắc tinh tế, sắc nét. Mỗi khối có giá trị đôi khi lên tới mấy trăm vạn lượng hoàng kim.

Người Mục gia đều mang trên mình 1 phiến ngọc bội hình tròn như đế đại diện cho thân phận. Phụ thân cũng tự tay khắc cho nàng 1 phiến bạch ngọc. Một mặt khắc chữ Mục, 1 mặt khắc chữ Chiêu, đường viền là hình cây trúc rất thanh nhã, tinh xảo, từng đường vân dường như còn ánh lên tia sáng nhẹ nhẹ. Lúc Từ Chiêu được trao ngọc còn phải làm lễ bái lạy tổ tiên, mẫu thân vừa ôm nàng vừa quý gối thành khăn ở từ đường. Khi phụ thân đem bạch ngọc đưa lên trước mặt nàng, nàng còn phải gào thét làm nũng như đứa trẻ đòi đồ chơi mới. Nhưng khi ngọc vừa đến tay, Từ Chiêu cứng đờ. Bên dưới chữ Chiêu là hình 1 cái bánh bao nhỏ. Chỉ thấy gương mặt ca ca nàng đứng 1 bên đến là khổ sở vì nhịn cười. “Tên hỗn đản này lại dám động tay động chân lên ngọc của ta. Tức chết ta”. Ai oán nhìn phụ thân như kẻ tội, nàng đưa ngọc lên miệng ra sức gặm cắn. Mục Từ Khang phì cười, vừa ẵm vừa cầm ngọc bội đưa qua đưa lại bên miệng nàng. Nhũ mẫu ở đằng sau thì ai ôi có phải tiểu thư sắp mọc răng rồi không, rồi cứ thế mà đi khoe với tất cả mọi người về miếng ngọc bội bánh bao của Từ Chiêu.

Mẫu thân nàng họ Mạch, cũng trùng với họ từ kiếp trước của Từ Chiêu. Thiết nghĩ kiếp trước là chuyện kiếp trước, có cơ duyên chuyển thế, nay nàng mang họ Mục, vậy thì cứ sống cho trọn kiếp này, 1 kiếp đoàn viên, an an ổn ổn mà sống.

Thấm thoát đã 3 năm, Từ Hàm nay đã 16 tuổi, Từ Chiêu mới lên 3 nhưng đã sớm cứng cáp, cả ngày miệng nói liến thoắng, hết nịnh nọt lấy vài miếng điểm tâm của Tú Nương ở phòng bếp, lại bày trò cùng Từ Hàm trêu chọc mấy nha hoàn ở phòng giặt, giặt mãi vẫn thấy chậu y phục bẩn nguyên như cũ, rảnh rồi còn lên vào chuồng ngựa thả hết ngựa ra cho chạy chơi vài vòng. Có khi Từ Hàm công Từ Chiêu trốn ra ngoài chơi, khiến Bạch Thành gà bay chó sủa, Huyện lệnh còn đích thân xuất thành đưa 2 huynh muội trở về. Nhũ mẫu tức giận, cầm gậy rượt 5 vòng quang sân. Thể lực Từ Hàm rất tốt, dù công theo Từ Chiêu nhưng vẫn chạy như bay, có lần còn trèo lên cây khiến nhũ mẫu sợ quá ngất lên ngất xuống.

Từ năm Từ Chiêu tròn 1 tuổi, lần đầu tiên tổ chức sinh nhật, mọi người bày đủ thứ la liệt trên sàn nhưng nàng chẳng chọn trúng món nào trong số đó mà chỉ trèo lên, ngồi trong lòng phụ thân cười cười, với tay nắm lấy đoạn kiếm đeo bên hông người, tò vò hiếu kỳ, thích thú. Lúc đó cả phụ thân và mẫu thân không ai nói gì, chỉ có nhũ mẫu bên cạnh cười xòa:

“Tiểu thư của ta ơi, sau này không biết là đại cô nương đứng mành hay là tiểu quý đây?”.

Vì vậy, khi Từ Chiêu 5 tuổi, tuy không thích nhưng ngoài đọc sách, học viết chữ thì phụ thân vẫn cho nàng học chút kiếm pháp cùng Từ Hàm, nói là để phòng thân. Thi thoảng Từ Chiêu cũng sẽ học theo ca ca, cầm giấy bút nằm dài trong thư phòng của Từ Hàm để vẽ tranh. Từ Chiêu trước nay đều thích vẽ, nhưng phong cách hội họa từ hiện đại không phù hợp với thời đại này nên sau khi bị Từ Hàm liếc mắt khinh thường phán là “vẽ chẳng vẽ quấy” thì nàng cũng vứt luôn giấy bút đi chạy qua viện của mẫu thân làm nũng.

Khoảng nửa năm gần đây phụ thân thường xuyên ra ngoài, nói là đi kinh thành có chút chuyện nhưng thi thoảng mới về nhà. Mỗi lần về cũng chỉ 1, 2 ngày là lại đi. Tuy thời gian ở nhà phụ thân tận lực quan tâm, săn sóc cùng trấn an mẫu thân và 2 huynh muội Từ Chiêu, bảo mọi người không cần lo nghĩ nhiều. Nhưng thời gian phụ thân ra ngoài rất lâu, người trong nhà tuy không ai nói ra nhưng cảm giác bất an nhiều khi vẫn không che giấu nổi. Có đôi lần, Từ Chiêu ngẫm nghĩ, cảm thấy khó giải thích.

Thứ nhất, nếu là thương gia bình thường, ít ai lựa chọn đưa cả nhà rời xa chốn phồn hoa bậc nhất như kinh thành chuyển đến ngoại ô Bạch thành sống tách biệt, để lại chuyện làm ăn buôn bán cho người khác trông coi, dù có là thân tín đến đâu đi chăng nữa. Hơn nữa, lão quân gia Mục Từ đã 5 năm chưa hề thấy xuất hiện 1 lần.

Thứ hai, cả trong và ngoài viện lúc nào cũng có thị vệ đi tuần, vì hay trốn ra ngoài chơi nên Từ Hàm cùng Từ Chiêu đã quan sát kỹ càng và nắm rất rõ thời gian và các tuyến đường của từng nhóm thị vệ. Có thể lấy lý do vì gia viên nằm ở khu vực ngoại thành nên cần canh phòng nghiêm ngặt để đảm bảo an toàn. Thế nhưng nhìn tác phong hành sự chuyên nghiệp, chỉnh tề, dứt khoát, thực thi mệnh lệnh tuyệt đối, không lấy 1 lần sai sót. Suốt bao năm qua luôn im ắng, chưa từng thấy 1 nhóm đàn ông nào ở với nhau mà lại không có chuyện nhậu nhẹt hay cờ bạc. Từ Chiêu có thể khẳng định, đây là nhất định là đội quân tinh nhuệ được huấn luyện kỹ càng, bài bản, nghiêm khắc. Cũng vì vậy mà từ lâu, nàng có cảm giác, trước kia mỗi lần trốn ra ngoài chơi cùng Từ Hàm là bọn họ cố tình thả cho các nàng đi. Có thể nói, thương nhân dù có làm ăn lớn đến đâu, tiền có nhiều đến mấy cũng chưa chắc lấy được ra số lượng lớn tư binh có trình độ như vậy.

Thứ ba, đoán đao lại là vật bất ly thân, phụ thân luôn mang bên mình, nhìn là biết không phải vật tầm thường, nếu không nắm đó nàng cũng không bị nó thu hút đến vậy. Đã là thương gia, chẳng ai nguyện vác đao đi bàn chuyện làm ăn cả.

“Rốt cuộc phụ thân đang làm gì? Che giấu điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tặng bằng trôi màu tím và con quỷ mặt trắng

Dù có những chuyện vướng mắc trong lòng nhưng Từ Chiêu không có ý định tìm hiểu. Dẫu sao, những chuyện nàng biết về thế giới bên ngoài còn quá ít.

Thời gian của Từ Chiêu có thể nói là trôi qua hết sức êm đềm. Ngày ngày không lo đọc sách, luyện ít chữ thì cũng là cầm kiếm khua khua vài đường. Rất may, mấy thứ như cầm kỳ thi họa nhũ mẫu cùng mẫu thân cũng chỉ dạy cơ bản, không ép nàng học quá nhiều nếu nàng không thích. Chơi chán trong sân thì chạy đi trêu chọc mấy nha hoàn, bà tử. Dùng bữa sẽ cố tình tranh đồ ăn với Từ Hàm. Mỗi tối sẽ chạy lại ôm mẫu thân làm nũng, thi thoảng còn được ngủ lại cùng nàng. Nếu đêm không ngủ được, nàng sẽ hát cho Từ Chiêu nghe, đến sáng còn dạy con gái chải đầu vấn tóc. Những lúc phụ thân có nhà, nàng sẽ ngồi trong lòng người, cùng nhau đánh cờ với Từ Hàm. Thi thoảng sẽ được nhũ mẫu dắt đi Bạch Thành dạo phố mua ít đồ dùng, nhân tiện sẽ mua cho nàng mấy thứ đồ chơi nhỏ, tinh xảo, bắt mắt.

Quảng thời gian 5 năm đã để rất nhiều thứ thay đổi. Ví như nàng không còn vương bận những chuyện của kiếp trước, ngày ngày ngô ngô mà hưởng thụ niềm hạnh phúc của cuộc sống hiện tại. Ví như Từ Hàm đã 19 tuổi, không còn vẻ nghịch ngợm đáng yêu như lần đầu gặp mặt, mà nay đã có chút chừng chạc. Vẫn là hàng lông mày cương nghị, đôi mắt màu nâu sáng nay có thêm vài tia ánh khí bức người. Sống mũi cao thẳng, làn da hơi rám nắng, nụ cười sang xuân ngày nào lại càng thêm phần rạng rỡ.

Lại nói hình ảnh mỹ nam tử trẻ tuổi vận áo bào màu nguyệt nha, tóc búi cao gọn gàng, khi thì nắm tay, khi thì bồng bế một bé gái 5 tuổi mi thanh mục tú, đôi mắt trong suốt linh động, khuôn miệng chúm chím hết sức đáng yêu. Làm không biết bao nhiêu tiểu cô nương nhìn thấy mà thẹn thùng liếc mắt đưa tình với Từ Hàm.

Dân chúng trong Bạch thành đang từ câu nói “Mục gia nuôi một đôi huynh muội tiểu ma vương” của mấy năm trước, nay đã đổi thành “Mục gia nuôi một cặp bích nhân”.

Lợi dụng chút danh tiếng, Từ Chiêu vào thành, đi đâu cũng bày ra bộ dạng đáng yêu, câu được sự yêu thích của bao nhiêu người, chỉ cần thích thứ gì đơn giản như kẹo hồ lô, đèn lồng, điều giấy, ... chẳng tốn lấy 1 đồng cũng có thể vơ về được cả nắm. Lấy nhiều một chút về còn có thể chia chác cho mấy tiểu nha hoàn trong viện. Mỗi lần như vậy, nàng lại bị nhũ mẫu ăn đầu trách móc vài câu “tiểu quỷ lại giờ trò”, mẫu thân ngồi một bên cười xoa xoa đầu, mấy nha hoàn thấy vậy cũng cười khanh khách, bày ra bộ dáng “sống chết mặc bay”. Khi phụ thân về biết chuyện thì sáng khoái cười vài tiếng hô giới, “biết toan tính”.

Lại nói, quan hệ huynh muội giữa Từ Hàm và Từ Chiêu rất tốt, biết muội muội nhà mình luôn có hứng thú với các loại binh khí nên cứ có dịp được theo phụ thân ra ngoài làm việc, là Từ Hàm sẽ tranh thủ đi xem vài loại binh khí tinh xảo để đem về làm quà cho Từ Chiêu. Bởi vậy mà trong phòng nàng, tuy là khuê nữ nhưng lại giấu không ít bảo kiếm, ám khí, trường thương, ... Rảnh rỗi còn kéo nàng lại kể rất nhiều chuyện kỳ thú nghe được trên đường, không thì cũng sẽ lôi nàng đi mấy khu rừng lân cận săn vài con thú nhỏ.

Đôi khi Từ Chiêu thậm nghĩ không biết vị ca ca này có bị mắc chứng cuồng em gái như một số quý công tử ở hiện đại hay không.

Vẫn như mọi lần, Từ Hàm dắt Từ Chiêu vào thành chơi, khi về còn xách theo một giỏ táo. Vừa vào cửa đã thấy nhũ mẫu chạy lại nhìn qua một lượt hai người rồi nói: “Lão gia vừa từ kinh thành trở về, còn dẫn theo một vị khách. Ngài cần dặn thiếu gia và tiểu thư về phòng chuẩn bị lại chỉnh tề một chút rồi tới khách sảnh”. Nói rồi nàng đỡ lấy giỏ táo trong tay Từ Hàm đưa cho nha hoàn dẫn đem rửa sạch rồi chuẩn bị để mang lên phòng khách, dắt tay Từ Chiêu cáo lui rồi đi trước.

Vừa về phòng, nhũ mẫu sắp xếp nha hoàn hầu hạ Từ Chiêu tắm rửa, chải đầu, thay một bộ y phục màu vàng nhạt có thêu vài đám mây ở tay áo, cổ áo màu trắng thêu vài đường vân uốn lượn, càng làm tôn lên làn da trắng trẻo cùng gương mặt đáng yêu của nàng.

Thấy tác phong của nhũ mẫu, Từ Chiêu thậm nghĩ vị khách này chắc phải có địa vị không tầm thường mới khiến cả phủ viện đang yên đang lành lại khẩn trương như vậy, chỉ gặp một vị khách mà đến cả y phục cũng phải thay.

Nhắc mới nhớ, suốt 5 năm qua, đây mới là vị khách thứ hai ghé thăm Mục gia.

Người đầu tiên là Hồng Tang ca ca – một người bạn của Từ Hàm. Tuy rằng mặt mày có hơi hung dữ, thân hình cao lớn, nhưng rất hào sảng, cười rất lớn tiếng. Sau lưng còn vác theo một cái rìu 2 lưỡi cao tới hơn 1 bộ*, 2 lưỡi rìu có những đường vân trông như một bầy lang sói khát máu. Nhớ lần đầu thấy nó, mắt Từ Chiêu sáng lên, còn chạy theo Hồng Tang ca ca lải nhải hỏi huynh ấy có đặt tên cho chiếc rìu này không. Thấy Hồng Tang lắc đầu, nàng rất muốn đặt cho nó một cái tên nhưng Hồng Tang nhất quyết không chịu. Do Từ Chiêu cứ bám riết lấy nhắc về vấn đề tên tuổi chiếc rìu của hân nên hân đành dỗ nàng bằng cách đem nàng đi leo núi rồi để Từ Chiêu ngồi lên vai mình ngắm nhìn khung cảnh Bạch thành từ trên cao.

*1 bộ (步, bu) = 5 xích = 1,66 m

Năm đó, Hồng Tang lưu lại Mục gia tới mấy tháng. Suốt thời gian ấy, Từ Chiêu đều đi theo vị ca ca này, nghe hân vui mồm chỉ dạy vài đạo lý quân tử, thi thoảng còn dùng chất giọng bò đực hát cho nàng nghe. Mỗi lần dẫn hân vào thành chơi đều bị mọi người gọi là “tiểu ma vương cùng tên đầu trâu mặt ngựa” làm Từ Hàm không nhịn được, ôm bụng cười mất một đêm. Cũng từ đó mà Từ Chiêu cực kỳ yêu quý vị ca ca này.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng cùng nhũ mẫu đến khách sảnh. Vừa ra khỏi cửa viện đã thấy Từ Hàm đang đứng đợi nàng.

Ca ca của nàng rất thích màu nguyệt nha nên y phục của hân đa phần đều là màu sắc này. Hôm nay, Từ Hàm cũng thay một bộ trường bào nguyệt nha, gấu áo thêu những đám mây lượn lờ, cổ áo bên trong cũng là một màu trắng. Theo thói quen, vừa thấy Từ Chiêu, hân liền tự động vươn tay để nàng nắm lấy, miệng cười nói: “Ca ca cùng muội tới khách sảnh”.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ đi bên cạnh nhau tạo ra cảm giác đặc biệt hài hòa.

Mới đến gần khách sảnh đã thấy tiếng nói chuyện, Từ Chiêu nghe ra giọng phụ thân, trong lòng vui mừng, hơi dùng sức nắm chặt tay Từ Hàm, muốn chạy đến nhào vào lòng người, nhưng nghĩ hôm nay có khách đến chơi, không thể tùy tiện nên đành nhịn lại. Vừa vào đến nơi, mọi người đang nói chuyện liền dừng lại, hướng mắt nhìn lên. Thấy người tới là một thiếu niên, thân thiết nắm tay một tiểu nha đầu mặt mày rạng rỡ tiến vào hành lễ.

Vừa hành lễ với phụ thân cùng mẫu thân xong, Từ Hàm đã đứng thẳng lưng, vui vẻ cười nói: “Ra là A Lân, người đến mà cũng không báo với ta trước một tiếng, làm ta không kịp tiếp đón người”. Thiếu niên được gọi là A Lân chỉ khẽ cười lên tiếng: “Từ Hàm người cũng biết khách sáo với ta sao? Ta là tới cùng Mục bá, báo trước với người làm cái gì?”.

Thấy Từ Chiêu vẫn đứng bên cạnh nắm tay mình không lên tiếng, Từ Hàm mới xoa đầu nàng rồi nói: “Từ Chiêu, đây là một vị bằng hữu thân thiết của ta cùng Hồng Tang, tên hân là Yên Lân, muội cũng gọi một tiếng A Lân ca ca là được”. Từ Chiêu kéo ra một nụ cười hiền lành, cúi thấp đầu chào: “Xin chào A Lân ca ca, muội là Từ Chiêu, mọi người vẫn gọi muội là Chiêu nhi, huynh cứ gọi như vậy là được”. Vừa nghe xong, chưa để Từ Chiêu kịp ngẩng đầu lên, nhũ mẫu vẫn đứng phía sau đã tiến lên cốc mạnh vào đầu nàng: “Người đừng có mà học theo điệu bộ của thiếu gia, có ai lại chào hỏi khách nhân đến nhà như vậy không?”. Yên Lân xua tay, cười nói: “Không vấn đề, không vấn đề. Chiêu nhi còn nhỏ, không cần quá cứng nhắc. Từ Hàm cũng có kẻ nhiều về nàng cho ta nghe từ lâu. Nói chuyện như vậy ta lại thấy thoải mái, thân thiết hơn”.

Phụ thân cũng khẽ gật đầu rồi nói: “Yên công tử lần này từ kinh thành tới, sẽ nán lại nhà chúng ta một thời gian. Các con chú ý tiếp đãi công tử cho tốt”.

Lúc này Từ Chiêu mới cẩn thận nhìn nam tử trước mặt. Thân hình thon dài, toàn thân mặc trường bào màu tím, người này dường như rất giống ca ca, đều đặc biệt yêu thích một màu sắc, ngay cả quần tóc, đai lưng cũng là màu tím. Đôi mắt phượng dài, lóe lên vài tia nhuệ quang, toàn thân toát lên vẻ tôn quý.

Hơn nữa cũng là một mỹ nam tử, khác với ca ca nàng như gió xuân sáng khoái, người này lại mang một vẻ đẹp lạnh lùng, băng sương. Tuy vẫn cười nói nhưng nhìn thế nào vẫn thấy giống một tảng băng. Nếu để ý kỹ, có thể thấy hần chỉ thật thâm trở truyện cùng Từ Hàm.

Trực giác nói cho nàng biết, người này tuyệt đối không thể khinh thường. Hơn nữa theo sau người này còn có một tùy tùng. Thoáng nhìn cũng biết kẻ đó còn lớn tuổi hơn cả phụ thân nàng, nhưng không đến nỗi già cả lom khom mà sao tóc đã bạc trắng, sắc mặt cũng trắng bệch, môi mòng có chút đỏ khê tím lại, đặc biệt là cặp mắt sắc lạnh âm u. Từ Chiêu thầm nghĩ: “Đây có phải là hình tượng mấy công công thái giám ác như quỷ trong cung không?”.

Hoi rừng mình, nàng đảo mắt quan sát sắc mặt tất cả mọi người trong phòng. Tuy nói là có khách đến chơi nhưng ngoài Từ Hàm vẫn đang nói chuyện cùng vị công tử kia ra, mẫu thân cùng phụ thân mặc dù vẫn cười nói nhưng đáy mắt lại không có vẻ gì vui mừng. Nhìn chung, không khí vẫn hòa hợp nhưng dù thế nào Từ Chiêu vẫn có cảm giác hơi miễn cưỡng.

Trò chuyện được một lát thì cũng đến gần trưa, đã có nha hoàn tới mời mọi người vào dùng bữa. Mẫu thân còn tận tình giới thiệu về từng món trên bàn, tất cả đều là đặc sản phía nam, ít có tại kinh thành.

Sau khi dùng bữa xong, mọi người cùng nhau uống trà, trên bàn còn bày mấy đĩa lớn táo đỏ được cắt tía đẹp mắt. Ca ca Từ Hàm còn nói chỗ táo này là do Từ Chiêu lừa được. Trong thành có một đại nương bán hoa quả nổi tiếng dữ dằn, Từ Chiêu giả vờ đi qua vô tình khen nàng vài câu nàng liền đem nửa chỗ táo cho Từ Chiêu, nói phải mang về biếu Mục lão gia cùng Mục phu nhân, còn không tiếc lời khen Từ Chiêu thực ngoan. Nghe xong, mọi người đều muốn cười, nhũ mẫu bên cạnh lại trách móc vài câu, nói nàng là đồ lưu manh. Đến cả người tùy tùng mặt mày hung ác kia cũng đưa tay lên che miệng cười đến nỗi đôi mắt híp lại như đường chỉ, nói: “Nha, Mục tiểu thư quả thực thông minh lanh lợi, rất tốt rất tốt”. Nghe xong, ngoài mặt Từ Chiêu tỏ ra ngại ngùng gãi đầu nhưng trong lòng lại cứng đờ: “Cái giọng the thé này đích thị là thái giám trong cung. Kẻ có thái giám theo hầu, ngoài hoàng thượng ra thì cũng chỉ có công chúa hoàng tử, hoàng hậu và các phi tần. Nói cách khác, nam tử áo tím này ngoài là con vua ra thì còn thân phận nào khác phù hợp với hần hơn chứ” - Từ Chiêu nghĩ, gần như là khẳng định.

Trò chuyện thêm một hồi, mẫu thân kéo nàng dậy rồi cùng cáo lui về phòng trước, phụ thân cũng đứng lên hướng những người còn lại đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng lúc này chỉ có 4 người là Mục Diệp Khang, Từ Hàm cùng 2 người Yến Lâm. Vừa vào phòng, đội Yến công tử ngồi xuống, Từ Hàm liền hành lễ: “Mục Từ Hàm tham kiến thái tử”. Yến Lâm vội tiến lên đỡ lấy, nhũ mẫu nói: “Từ Hàm, ngươi và ta còn phải câu nệ như vậy? Đây là nơi người không coi ta là bằng hữu phải không?”. Dứt lời, Từ Hàm đứng thẳng người, cười sáng khoái: “Bằng hữu là bằng hữu nhưng lễ nghi quân thần vẫn phải đầy đủ. Trước mặt phụ thân, ta mà không hành lễ với người, để xem ta làm sao còn sống mà bước ra khỏi căn phòng này”.

“Thì ra là cũng còn biết không sống được cơ đấy. Thái tử đừng dung túng nó, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa” – Mục Diệp Khang hừ nhẹ rồi lại nói như trút giận: “Đấy người xem, người dạy Chiêu nhi ra cái dạng gì rồi. Cảm kì thì họa đều không hứng thú, khuê nữ nhà khác ngồi trong phòng đều là thêu thùa, đánh đàn, vẽ tranh, làm thơ,... Muội muội nhà người lại ngồi trong phòng lau tới lau lui mấy cái loại bình khí người đem về, chưa sáng bóng lên thì còn chưa dùng tay. Bình phong thì treo toàn roi da, đoạn cốn. Trên tường thì không biết gác lên bao nhiêu đại đao, trường thương. Bình cổ thì đem ra cầm mấy thanh bảo kiếm. Còn mấy thứ nhỏ như ám khí, chủy thủ giấu ở đâu còn chưa biết”.

Thấy vẻ hậm hực của phụ thân, Từ Hàm tự động đứng ra xa mấy bước rồi lắc đầu nói: “Con không có dạy Chiêu nhi mấy thứ đó, rõ ràng là sở thích của nàng. Chẳng phải món bình khí đầu tiên mà Chiêu nhi thích lúc mới 1 tuổi là đoản kiếm của người đó sao? Người còn giả vờ không nhớ”. Mục Diệp Khang hừ lạnh, không nói thêm gì nữa mà lần này, lại là một giọng nói the thé: “Tiểu nha đầu mới 1 tuổi lại có hứng thú với Xích Nguyệt sao? Hiếm gặp hiếm gặp nha. Có thời gian phải ngó qua một chút” – vừa nói vừa chống tay lên cầm ra vẻ trầm ngâm.

“Từ công công không phải là muốn nhận thêm đồ đệ đó chứ?” – Từ Hàm khẽ rùng mình hỏi.

“Còn phải xem tổ chất, ừm, phải xem tổ chất” – Bộ dáng Từ công công vẫn còn đang suy tư.

Nghe vậy, Từ Hàm biến sắc nói lớn: “Không được, ta không thể để Chiêu nhi cho lão dạy dỗ được. Lão đã dạy ra hai kẻ biến thái A Lâm và A Tang rồi. Ai biết lão tính dạy Chiêu nhi nhà ta thành cái dạng gì”.

Mục lão gia tức giận, gờ chân đạp Từ Hàm một cái, chỉ tay quát: “Người hỗn xược”.

“Từ Hàm lo sợ cũng không sai đâu... Giữa ta và Từ Hàm vốn không câu nệ nhiều lễ nghi như vậy. Mục bá đừng nên tức giận. Mọi người đều ngồi cả đi. Hôm nay ta đến đây cũng là có chuyện muốn bàn bạc” – nãy giờ Yến Lâm vẫn ngồi một chỗ, giọng điệu có chút mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Binh biến. Đêm trăng nghe hát, người có về không?

Mất thấy hai cha con Từ Hàm đã ngồi xuống, Yến Lâm mở miệng: “Su phụ”.

Từ công công liền rút ra một phong thư, giở ra rồi đặt lên giữa bàn.

Trên thư ngắn gọn chỉ có vài chữ được viết bằng máu, nét chữ thô to còn có phần hơi xiêu vẹo:

“Thuần Vương phản, cầu kết Khương. Lén nuôi tư binh, đóng quân ở ải Xích Vân. Đồng Quan nguy” – cả phong thư bên ngoài cũng dính không ít máu, vô cùng nhức mắt.

Yến Lâm khẽ thờ dài, cặp mắt xuống nói nhỏ: “nhóm Hồng Tang đúng lúc đến Đồng Quan thì bị phục kích, đích thân Thuần Vương dẫn quân. Hồng Tang quyết tử. Đây là bức thư mà hán dùng máu của mình để viết”. Từ Hàm nghe xong cắn chặt răng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào bức huyết thư.

Mục Diệp Khang nắm chặt đôi vai đang run lên vì tức giận của Từ Hàm, thảng thốt nói: “Hồng Tang từ nhỏ đã ra dáng nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Từ chiến vì nghĩa đối với hán mà nói chính là một loại vinh quang. Ngàn lần hán cũng không muốn các người đau lòng thay hán”.

Nói rồi ông trấn tĩnh nhìn về phía thái tử, im lặng chờ đợi.

Yến Lâm thu bức thư trên bàn lại đưa cho Mục Từ rồi nói: “Khi ta nhận được thư đã là 2 ngày sau đó, thành Đồng Quan đã mất. Thuần Vương có tính toán kỹ càng từ trước, không có lấy một chút tin tức nào lọt ra ngoài. Toàn bộ người của triều đình bị giết sạch. Nếu hôm đó không phải là Hồng Tang cố thủ, kéo dài thời gian cho người của ta truyền tin thì chi e đến giờ chúng ta vẫn không biết rằng đã mất Đồng Quan” – vài lời cuối gần như là nghiêng răng mà nói.

Cả căn phòng thoáng chốc liền trở nên rét lạnh, sát khí cuộn cuộn.

Dừng lại một lúc, thái tử Yến Lâm nói tiếp: “Sau khi điều tra thực hư, xác nhận những tin tức Hồng Tang gửi về là chính xác, Phụ hoàng truyền lệnh cho ta bí mật xuất binh. Người còn truyền mật chỉ cho tướng lĩnh ở các thành trì và biên quan, gấp rút chỉnh đốn chờ lệnh của ta. Trước mắt ta muốn bàn bạc kế sách cùng mấy người”.

Từ Hàm đứng dậy, đi đến giá sách lấy một cuộn bản đồ da dê rồi trải lên bàn, dùng vài quân cờ trắng đánh dấu vị trí thành Đồng Quan, ải Xích Vân và khu vực giáp ranh biên giới Khương quốc. Đồng thời dùng những quân cờ đen để đánh dấu những vị trí đóng quân của quốc quân Đại Minh. Tiếp đó lại dùng lá trà để đánh dấu vị trí tư binh của Mục gia, sau đó nói:

“Hiện tại chúng ta đang ở vùng phụ cận Bạch Thành. Từ Đồng Quan, chỉ cần vượt sông Bích Hoài, đánh vào thành Lệ Trân là có thể một đường đánh thẳng đến Bạch Thành. Xuôi từ nơi này, theo đường ngắn nhất chỉ còn 5 thành trì lớn và 8 châu phủ lân cận là tới kinh thành”.

Dừng lại một chút, Từ Hàm lại nói tiếp: “Bích Hoài nước chảy siết, hơn nữa còn có đá ngầm, đáy sông toàn là bùn nhão. Để vượt sông rất khó khăn và tốn không ít thời gian. Nhưng đã qua sông thì khó có thể quay đầu lại, cũng đồng nghĩa Thuần Vương sẽ lập tức đánh lên Lệ Trân. Để không bị dồn vào thế bí, hán sẽ dốc sức đánh nhanh, thắng nhanh. Chỉ cần chiếm được thành Lệ Trân, sẽ ào ạt tấn công những thành trì kế tiếp. Khi đó dù có điều binh từ biên quan về chi viện cũng không còn kịp. Thêm vào đó, Khương quốc ở phía Bắc sẽ đem quân quấy nhiễu khu vực biên giới, tạo thành thế gọng kìm, kẹp Đại Minh ta ở giữa. Lúc đó, hai mặt đều giáp địch, rất khó phản công. Vì vậy, nhất thiết không thể để Thuần Vương vượt sông Bích Hoài”.

Mục Diệp Khang bên cạnh gật đầu: “Với tình hình hiện tại vẫn phải giữ lại binh lực khu vực biên giới phía Bắc. Điều động binh sĩ trấn thủ Lệ Trân, chia quân đóng chốt các thành lân cận. Đồng thời điều một nhóm quân chuyên đánh du kích cản trở Thuần Vương vượt qua Bích Hoài”.

Yến Lâm nheo mắt, vươn tay đẩy vài quân cờ trên bàn, lạnh giọng nói: “Phái người đi điều tra tình hình lực lượng bên phía Thuần Vương. ải Xích Vân là khu vực hiểm trở, dễ thủ khó công. Hồng Tang lấy được thông tin này hẳn không dễ dàng. Không thể phụ sự hy sinh của huynh ấy”.

Từ công công ở phía sau đang ngả người trên ghế quý phi nhắm mắt dưỡng thần từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng: “Bích Mục Lâu rải khắp toàn bộ lãnh thổ Đại Minh, việc truyền tin cùng điều tra tin tức cứ thông qua đó mà tiến hành đi. Sử dụng tinh binh Mục gia, lấy danh nghĩa nhân sĩ giang hồ, cản trở Thuần Vương qua sông” – nói xong cũng không thấy có động tĩnh gì nữa, cứ như kẻ vừa lên tiếng không phải ông ta.

Nhắc tới Bích Mục Lâu – sản nghiệp chế tác, buôn bán ngọc của Mục gia thực chất là một tổ chức sát thủ. Mà vị được gọi là công công đang ngủ phía kia lại là Nguyên lão của Bích Mục Lâu – Mục Từ.

Mục Từ 6 năm trước dấy theo Hồng Tang đảm nhận việc xây dựng tổ chức sát thủ cùng mạng lưới tình báo. Cùng lúc đó, hai cha con Mục Diệp Khang cùng Từ Hàm tiến hành thu nhận, huấn luyện tư binh, phân bố tại các cơ sở ngầm của Bích Mục Lâu, trải rộng khắp Đại Minh.

Có thể nói, đằng sau Mục gia là một thế lực ngầm khổng lồ, lấy Bích Mục Lâu làm binh phong.

Ba người còn lại trong phòng tiếp tục bàn bạc thêm một hồi, xuất ra vài mật thư, phân phó ám vệ của Bích Mục Lâu đi truyền tin.

Lúc ngừng đầu lên đã là xế chiều, ánh hoàng hôn phía chân trời đang bị màn đêm nuốt chửng, chỉ còn lại vệt sáng màu đỏ kéo dài. Trong mắt vài người, thứ ánh sáng le lói như một vết cắt sâu hoắm, rỉ máu, vĩnh viễn không khép miệng.

Tiếng gió thổi lùa qua hàng cây phát ra âm thanh xào xạc như kéo theo cả tiếng cười vang dội của vị thiếu niên cao lớn, tay lắc lư bầu rượu, vừa cười vừa hát...

Từ Hàm nhắm mắt hít thật sâu như thể có thể ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ bầu rượu trên tay hán. Khi mở mắt ra, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc trắng đang quay lưng lại, lưng thẳng đi về phía trước. Nhìn từ phía sau, Từ công công như già đi đến chục tuổi.

Từ Hàm nắm chặt tay, thầm thì: “Nhất định phải đem được thi thể của huynh ấy trở về”. Nói rồi lập tức quay mặt đi, bước chân kiên định, mạnh mẽ như nện xuống nền đất, nhanh chóng trở về viện của mình. Hán biết, Mục Từ nghe thấy lời thì thầm của hán.

Mọi người cũng tản đi, ai về viện của người nấy. Đợi cho tắt cả khuất dạng, bước chân lững thững của Mục Từ thoáng dừng lại. Tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi:

“Nó đang trên đường về rồi”.

Ánh chiều tà phía chân trời đã tắt ngấm từ lúc nào.

Lát sau, Mục lão gia phân phó hạ nhân đến báo với phu nhân rằng mấy người họ sẽ ra ngoài nên không dùng bữa tối. Mục phu nhân chỉ gật đầu rồi dắt tay Từ Chiêu đi dạo trong vườn.

Nhắm mắt cũng có thể thấy không khí trong phủ thay đổi từ sau khi đón hai vị khách kỳ lạ kia. Trong lòng Từ Chiêu thấy không thoải mái, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ ngoan ngoãn nắm tay mẫu thân cùng đi dạo. Nhũ mẫu từ sáng đến giờ vẫn luôn theo sát phía sau.

Mất thấy sắc trời đã tối nhưng vẫn chưa thấy mẫu thân dùng bữa, Từ Chiêu nhẹ lắc tay nàng hỏi: “Mẫu thân, đã muộn rồi sao người còn chưa dùng cơm tối, có phải người không khỏe ở đâu không?”. Cúi xuống thấy ánh mắt long lanh đầy quan tâm của con, Mạch Từ Yên cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu Từ Chiêu nói: “Mẫu thân không có việc gì, Từ Chiêu đói rồi phải không? Để ta gọi người dọn bữa tối cùng ăn với Chiêu nhi nhé”. Nói rồi dắt tay Từ Chiêu đi về viện của mình.

Trong suốt bữa ăn, Mạch phu nhân chỉ cẩn thận gấp thức ăn cho Từ Chiêu, bản thân lại không ăn uống gì. Từ Chiêu phải đóng vai đứa nhỏ ngây thơ, nũng nịu đưa từng thìa, từng thìa đồ ăn lên miệng nàng, thi thoảng còn bắt chước nhũ mẫu khen mẫu thân ăn ngoan, ra vẻ đồ dành. Nhờ vậy, dù không ăn gì mấy nhưng Từ Chiêu vẫn có thể yên tâm rằng mẫu thân nàng sẽ không bị đói giữa đêm.

Cơm nước xong, mẫu thân nói trong người hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm nên nàng dặn nhũ mẫu đưa Từ Chiêu về phòng.

Từ nhỏ, Từ Chiêu không thích người khác tắm cho mình nên khi về phòng, như thường lệ, hạ nhân chỉ cần chuẩn bị nước cùng y phục mới, còn đầu để nàng tự lo liệu. Tắm rửa xong thì có người đi vào dọn dẹp, nhũ mẫu giúp nàng lau khô tóc, chải đầu xong xuôi rồi cũng lui ra ngoài. Ngoài ra, Từ Chiêu cũng không quen việc đang ngủ cứ có người trong phòng trông chừng nên từ năm 3 tuổi, nàng đã không cần nha hoàn gác đêm. Tối đến, chỉ có một mình nàng trong phòng.

Chưa thấy buồn ngủ, Từ Chiêu mở rộng cửa sổ, gió mát từ bên ngoài lùa vào. Phải nói, không khí ở cổ đại thật sự rất trong lành, khác xa hiện đại nàng từng sống, hẳn cứ ra đường là phải bật mặt, đầu đầu cũng toàn khói bụi. Còn ở đây, bầu trời rất trong, ban đêm trăng cũng rất sáng, chỉ cần vài cơn gió lướt qua cũng thấy vô cùng mát mẻ, thoải mái.

Từ Chiêu ôm một thanh bảo kiếm, leo lên, ngồi dựa vào khung cửa, mượn ánh sáng của trăng hoàn thành nốt việc còn dang dở.

Từ khi đến cổ đại, nàng vô cùng có hứng thú với các loại binh khí. Tất cả binh khí nàng có đều là Từ Hàm mang về cho nàng. Trong số chúng, nàng lựa ra những chiếc tốt nhất, đặc biệt nhất, dùng chủy thủ khắc lên một chữ “Chiêu”. Mỗi lần làm vậy, nàng rất khoái trí: “Đánh đầu từng đứa, sau này có lỡ thất lạc, ta cũng có thể tìm các con về. Binh khí của Từ Chiêu ta không thể để lưu lạc vất vưởng được”. Nàng cúi đầu hi hục khắc, xong xuôi cũng đến nửa đêm. Ngẩng mặt lên thấy ánh trăng sáng rõ, Từ Chiêu vẫn chưa thấy buồn ngủ, đành gác đầu lên cửa sổ hóng gió.

Suy nghĩ dần trở nên mông lung: “Ban ngày có 2 vị khách trong cung tối, tối đến thì mẫu thân nặng nề tâm sự chẳng buồn ăn cơm. Nhìn nàng lo lắng ta lại không đành lòng. Phụ thân cùng ca ca dùng bữa trưa xong cũng chẳng thấy đâu. Chẳng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại có muốn tìm hiểu cũng chưa chắc đã tìm ra. Lực bất tòng tâm a~~~~”.

Vừa nghĩ nàng vừa gõ tay lên bức cửa sổ, ngâm nga hát mấy câu mà ngày trước Hồng Tang dạy nàng. Vốn dĩ là một bài hát rất hay kể về tiểu nương tử ở quê nhà ngày ngày ngắm trông phu quân từ chiến trường trở về, vậy mà bị Hồng Tang hát lên nghe như văn tế. Từ Chiêu chỉ có thể lắc đầu tiếc hận.

Đã gần 2 năm, Từ Chiêu chưa gặp lại Hồng Tang, hẳn từng đi rất nhiều nơi, biết được rất nhiều chuyện lý thú. Mỗi lần nghe hắn kể chuyện, Từ Chiêu liền có thể chăm chú đến quên cả ăn cơm.

Nơi xa nhất nàng từng đến cũng chỉ có Bạch thành, nay cũng đã sớm quen thuộc, thậm chí dân chúng trong thành nàng cũng nhớ tên không ít người. Trong lòng sớm đã nảy sinh không ít hiếu kỳ về thế giới bên ngoài nhưng chưa có cơ hội thăm thú. Phụ thân căn bản chỉ muốn nàng ở nhà nên ra ngoài cũng không dẫn nàng theo.

Mãi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Từ Chiêu cũng có chút buồn ngủ, trèo xuống đóng cửa sổ, toan leo lên giường, bỗng nàng nghe thấy văng vẳng đâu đó có tiếng hát. Trong đầu lăm lăm khó hiểu: “đã muộn thế này rồi, ai còn rảnh rỗi hát hò vậy?”.

Dừng động tác lắng nghe âm thanh bên ngoài, nàng cảm giác có chút quen thuộc. Càng nghe, mắt Từ Chiêu càng mở lớn: “Là Hồng Tang, bài hát của Hồng Tang”. Nàng vui mừng, vung tay mở bung cửa sổ một lần nữa, chẳng màng là đi từ cửa nào, lập tức trèo qua, phi thân chạy nhanh ra ngoài.

Trong đêm tối, một thân hình nhỏ bé xẹt qua, nhảy vào sân viện. Nơi này là viện dành cho khách nhân, ám vệ xung quanh hơi cong người. Khi nhìn rõ kẻ đến chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là tiểu thư Mục gia. Tuy có chút khó hiểu nhưng cũng thu mình lại, lặng lẽ quan sát động tĩnh xung quanh.

Vừa chạy đến nơi, Từ Chiêu lập tức hướng mắt nhìn lên người đang ngồi hát trên cây. Chỉ thấy kẻ đó quay lưng lại phía nàng, mái tóc bạc trắng buông xõa, bay tán loạn trong gió. Như bạch quỷ lơ lửng treo mình trên cây.

Từ Chiêu hơi giật mình, khẽ nhủ mày không biết nên đi hay ở, cũng không lên tiếng.

Đợi một lúc, thấy kẻ sau lưng không rời đi, cũng không nói gì, Mục Từ đang hát thoảng dừng lại, mắt vẫn nhắm, lạnh giọng hỏi: “Đêm hôm khuya khoát kẻ nào vậy? Đến cũng không mở miệng một tiếng”.

Từ Chiêu đảo mắt, khẽ hắng giọng, cúi đầu chào, bình thân lên tiếng: “là Chiêu nhi nghe có người đang hát, tưởng là người quen nên ta mới chạy tới. Làm phiền ngài. . . Không biết nên xưng hô thế nào? ”

Nghe thấy một giọng nói non nớt, mở miệng trả lời hết sức trôi chảy. Không những không thấy ngượng ngùng khi đang đêm chạy ra ngoài, còn nhận nhầm người, mà phong thái lại rất tự nhiên. Mục Từ quay người lại, thấy đứa bé vẫn đang cúi đầu ngoan ngoãn mới dịu giọng, cong khóe miệng: “Gọi ta là Từ gia là được rồi. Khuya khoát thế này còn chưa ngủ, ai mà lại có nhã hứng hát đêm cùng người vậy?”

Từ Chiêu ngẩng đầu, cặp mắt lóe lên như sao sa trong đêm tối khiến Mục Từ hơi giật mình nheo mắt. Chỉ thấy cặp mắt linh động chăm chú quan sát ông rồi nói: “Ngày trước Hồng Tang hay leo lên nóc nhà hát cả đêm, phá không cho ta ngủ. Bài hát này đối với ta rất quen thuộc, không biết lão nhân gia ngài có quen biết Hồng Tang ca không?”

“Biết, Hồng Tang là đồ đệ của ta? Người có vẻ rất thân thiết với hần”.

Nghe câu trả lời của Mục Từ, Từ Chiêu hơi run rẩy nghĩ: “Thế quái nào Hồng Tang lại bái lão yêu quái này làm sư vậy? Bộ dạng thì đáng sợ, giọng nói the the ban ngày giờ lại thành trầm thấp. Rốt cuộc có phải thái giám hay không? Quá bất thường”. Trong đầu nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chỉ cong mắt cười, gật đầu ngây ngô nói: “Hồng Tang từng ở nhà ta mấy tháng, hần hay kể chuyện cho ta nghe lắm, thi thoảng còn dẫn ta leo núi nữa. Thấy ngài vừa hát khúc đó, có phải ngài là sư phụ dạy hần hát phải không? Giọng hần như tiếng bò kêu. Ngài không nên dạy hần hát mới phải”. Nói xong lại lắc đầu thờ dãi.

“Ồ, hần còn chịu dẫn người đi leo núi? Nha đầu, người đã làm thế nào vậy?” – Mục Từ tỏ vẻ sùng sốt hỏi.

“Khó lắm sao? Lúc đó ta chỉ muốn đặt tên cho chiếc riu của hần nhưng hần không chịu. Ta cố gắng thuyết phục một chút, hần hết ảm lên, liền dẫn ta đi. Sau lần đó, cứ hôm nào đẹp trời là hần lại đem ta lên núi chơi”. Từ Chiêu nghiêng đầu đáp.

Lão nhân tóc bạc ngửa cổ cười ha ha vài tiếng, lại hỏi: “Thế người thuyết phục hần như thế nào?”

“Có gì đâu, ta ngày ngày đi theo hần nói không ngại ngại. Lúc hần không để ý còn tiện tay vuốt ve chiếc riu mấy cái, hần tức mà không làm gì được. Sau đó liền dẫn ta leo núi ngắm cảnh. Vừa leo vừa thương lượng. Thấy hần thành tâm nên ta đồng ý không nhắc chuyện đó nữa. Có vậy thôi” Từ Chiêu thật thà trả lời.

Mục Từ nhếch mép dọa: “Người có biết, trước đây, những kẻ cứng đầu như người, dù lớn hay nhỏ, dù già hay trẻ, bất kể nam nữ, dám làm phiền hần, đều bị một riu bỏ làm đôi không?”

Từ Chiêu thần nhiên lắc đầu, đáp: “Ta làm sao mà biết được. Bọn chúng bị hần bỏ đôi âu cũng là do không biết tự lượng sức mình. Đầu phải ai cứng đầu cũng đáng yêu như ta đâu. Hồng Tang rất thích mấy thứ đáng yêu nên cũng thích chơi với ta đấy” – đôi mắt to tròn chớp chớp rất tự nhiên.

Vài ám vệ ẩn trong bóng tối không khỏi nhớ tới hình ảnh thường ngày của Hồng Tang, trước mặt bọn họ thì như ma như quỷ. Rồi lại liên tưởng đến một Hồng Tang trong mắt đứa nhỏ này. Nhịn cười đến run rẩy.

Mục Từ thì ngửa cổ cười lớn, tay vỗ mấy cái lên đùi, mắt ngập nước nhìn Từ Chiêu, cảm thấy thêm vài phần hảo cảm.

Lại nhớ đến chuyện lúc chiều trong thư phòng, mọi người có nhắc tới nàng lúc 1 tuổi rất hứng thú với Xích Nguyệt đao của Diệp Khang. Đang định hỏi qua một chút thì chợt thấy có một bóng đen phi thân tới, dừng lại trước cửa viện, cúi người bẩm báo: “Gia, trước cửa phủ có người tới, là người của Hồng Tang”. Nói xong lập tức rời đi.

Toàn thân Mục Từ như cứng lại, còn Từ Chiêu nghe vậy lại hết sức vui mừng, reo lên: “Là người của Hồng Tang ca, gia gia, mau mau ra xem, có thể là hần sắp trở về đấy” – vừa nói, nàng vừa chạy tới gốc cây, ngửa cổ lên ra sức vẫy tay với Mục Từ.

Ánh mắt lão nhân gia thoảng vài tia do dự rồi cũng phi thân xuống, đi ra ngoài, không nhìn Từ Chiêu, nói: “Người trở về đi, người của Hồng Tang chỉ là tới báo tin thôi. Không có hần theo cùng đâu”

“Có tin tức của Hồng ca ca thì cũng phải nghe chứ” – Từ Chiêu nhú mày, tự động đi theo phía sau.

“Người nhỏ tuổi, biết gì mà nghe ngóng, mau trở về đi. Có tin gì ngày mai Từ Hàm khắc sẽ báo cho người” – Mục Từ lừ mắt, bày ra gương mặt đáng sợ, không cho phép một đứa trẻ 5 tuổi trái lời.

Nhưng Từ Chiêu vốn không phải là đứa trẻ 5 tuổi có thể bị dọa sợ. Ngay lập tức quắc mắt nhìn lại. Sau đó khom người lấy đà, tung mình chạy một mạch ra khỏi viện với tốc độ rất nhanh.

Mục Từ hơi sững sờ, những ám vệ xung quanh như hóa đá, không một ai tiến lên bắt nàng lại.

Lúc này lão nhân tóc bạc mới nheo mắt để ý, thầm nghĩ: “Nữ hài này lại rất bạo dạn, quan sát động tác vừa rồi có thể thấy suy nghĩ cùng hành động rất nhanh nhạy, dứt khoát. Một thiên kim tiểu thư mới 5 tuổi, ngoài vài lần leo núi ra thì cũng chưa chính thức xuất ngoại. Càng không có dấu hiệu đã luyện qua loại võ công gì lại có thể hoàn toàn kiểm soát cơ thể tốt như vậy? Rốt cuộc là thế nào?” Nhưng nghi vấn này không lưu lại trong đầu quá lâu.

Lúc này, Mục Từ còn có chuyện quan trọng, đáng bận tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mang theo cái tên Hồng Trung nhắm mắt xuôi tay

Trong đêm tối, vài bóng người đang di chuyển. Tất cả đều hướng tới cửa phủ. Từ Chiêu vừa chạy đến, cũng cùng lúc có 3 bóng người phi thân tới. Thấy người đến là phụ thân, Từ Hàm cùng Yên Lâm, Từ Chiêu cũng không nói tiếng nào, lặng lẽ đứng một bên.

Ngoài cửa phủ chỉ thấy một người cưỡi ngựa, từ đầu đến chân vận một bộ quần áo dạ hành, đến gương mặt cũng bị kín, cộng thêm trời tối nên Từ Chiêu còn chẳng thể nhìn rõ mặt người này. Điều đáng nói là toàn thân hắt tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, sau lưng vác theo thứ gì đó rất lớn, được bọc kín bằng mấy lớp vải. Dù đã đến tận cửa phủ nhưng hân vẫn ngồi nguyên trên ngựa, không hề nhúc nhích. Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của Mục Từ cùng Từ Hàm, thân hình người này mới khẽ run, mở miệng phát ra âm thanh rất nhỏ, đứt đoạn:

“Ta ... cùng ... ngài ấy ... trở về.”

Từ Chiêu nhủ mảy không hiểu, nhưng nhìn sắc mặt ai cũng rất u ám. Nàng đứng gần Từ Hàm nhất, có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề, tay hân nắm chặt đến nỗi có thể thấy rõ từng khớp xương trắng.

Từ Chiêu có dự cảm không tốt, chỉ nhẹ đưa tay, nắm lấy tay Từ Hàm. Tuy không nhìn nàng nhưng hân cũng khẽ thả lỏng, rồi bàn tay to lớn nắm ngược lại, bao phủ toàn bộ bàn tay của Từ Chiêu.

Lúc này, ánh mắt Mục Từ hiện lên vài tia đau đớn, hơi khàn giọng cúi đầu nói: “Vất và cho người rồi”.

Vừa dứt lời, thân ảnh phía trước thoáng chốc trở nên nặng nề, như không có sức lực, từ trên lưng ngựa ngã rầm xuống đất, bất động. Mục Từ như lẻ từng bước tiến tới, khom lưng ngồi xuống cạnh người nọ, chợt thấy một bóng dáng nhỏ bé từ phía sau vọt tới.

Không ai khác, chính là Từ Chiêu, nàng vội vàng đưa tay kéo khăn che mặt của người này xuống, đặt hai ngón tay lên trước mũi rồi lại di chuyển xuống động mạch cổ. Động tác khẩn trương, chồm lấy cái bọc lớn trên lưng người này, hai tay không ngừng tháo gỡ lớp vải thấm đẫm máu, nhuộm đỏ cả bàn tay nàng. Cho đến khi gỡ được lớp vải cuối cùng, để lộ ra lưỡi rìu sắc lẹm, dưới ánh trăng, phản chiếu ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Đầu óc Từ Chiêu như ong cả lên, khụy gối ngồi bệt trên nền đất, khỏe môi không ngừng run rẩy, thất thần nhìn chăm chăm vào thứ được giấu trong bọc kia. Người đầu tiên có phản ứng là Mục Diệp Khang, ông tiến lên khom người ôm lấy con gái vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Chiêu nhi đừng sợ, chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ không thấy nữa”. Dù vậy, đôi mắt Từ Chiêu không có lấy một tia sợ hãi, thay vào đó chỉ là một đôi mắt tràn đầy nghi vấn, khó hiểu. Nàng nhủ chặt mày, ngược mắt lên, lắc lắc cánh tay Mục Diệp Khang hỏi:

“Phụ thân, đây là chuyện gì? Tại sao người này lại chết? Tại sao lại mang theo đồ của Tang ca? Vật này dù có đi ngủ hân cũng cầm chặt trong tay, không thể nào có chuyện hân giao cho người khác. Tang ca giờ ở đâu? Sao hân không tới mà vật này lại xuất hiện ở đây? Phụ thân?” – Càng nói, giọng Từ Chiêu càng lớn, đến cuối có chút như lạc đi.

Mục Diệp Khang thấy vậy nhưng vẫn im lặng không lên tiếng. Mục Từ khẽ liếc mắt nhìn trời rồi thở dài: “Sớm muộn nó cũng biết, chỉ bằng sớm biết một chút đi” – Nói rồi ông đứng dậy, ôm lấy chiếc rìu của Hồng Tang, lặng lẽ rời đi. Từ Chiêu từ đầu đến cuối vẫn đắm đắm nhìn theo chiếc rìu đó, đến thờ cũng không dám thở mạnh, như sợ nếu nàng làm xao động không khí xung quanh thì có thứ gì đó sẽ vỡ nát, thứ gì đó mà sâu trong tiềm thức nàng đang phải cố kìm nén.

Không đành lòng, Mục lão gia càng ôm Từ Chiêu chặt hơn, nhìn vào mắt nàng nói: “Từ Chiêu, Hồng Tang không còn nữa. Con hiểu được không? Hân ở thành Đồng Quan từ chiến với địch, dùng chính sinh mạng mình để kéo dài thời gian. Nếu không có hân, chúng ta sẽ không nhận được tin tức, sẽ không kịp chuẩn bị, thậm chí giờ này cả Bạch thành có khi cũng bị giày xéo dưới gót ngựa của Thuần Vương” – Song, ông lại nghĩ một đứa trẻ 5 tuổi nào đã biết chiến tranh là thứ gì, liền nhẹ giọng an ủi: “Chiêu nhi đừng nghĩ nữa, có những chuyện con chưa thể hiểu hết được. Hồng Tang không chết vô ích. Hân chết nhưng cũng cứu được biết bao nhiêu lê dân bá tánh. Nghe phụ thân, đừng đau lòng”.

Như có thứ gì ghen đáng nơi cô hòng chỉ trực trào lên, nàng phải cố gắng đè xuống. Sau đó đứng dậy tiến lại gần thi thể nằm trên đất kia, khẽ hỏi: “Hân tên là gì?”

Mục Diệp Khang lắc đầu: “Hân là tử sĩ bên cạnh Hồng Tang, không có tên”

Nàng đưa tay, vuốt mắt người đó rồi quỳ gối: “Hân thật tệ phải không? Người theo bao lâu, vậy mà cũng không đặt cho người cái tên dễ gọi. Đã vậy Mục Từ Chiêu ta hôm nay sẽ đặt tên cho người, ta gọi người là Hồng Trung. Hồng Trung, từ nay về sau người có danh tính, người khác cũng có thể nhớ tới người, có thể lập được bài vị, không thể làm một con ma không tên được, đúng không?... Hồng Trung, đa tạ người kiên trì tới tận giây phút cuối cùng đưa Hồng Tang trở về”. Sau đó nàng gấp đầu với Hồng Trung 3 cái. Lúc đứng dậy rồi đi, nàng còn than thở một câu như có như không: - “Có lúc nào chiến tranh mà tránh được cảnh lâm than”.

Ba người Mục Diệp Khang, Từ Hàm cùng Yến Lân chứng kiến toàn bộ, không khỏi sửng sốt trước biểu hiện của Từ Chiêu. Những lời nói, ánh mắt cùng hành động của nàng không hề giống một đứa trẻ 5 tuổi. Họ thậm chí còn có thể thấy khỏe môi của người mới được gọi là Hồng Trung còn đang nằm kia dường như khẽ mỉm cười, cảm nhận được hân hạnh thật sự đã miễn nguyên mà nhắm mắt xuôi tay.

Cả đêm này, chẳng biết có bao nhiêu người không ngủ.

Sáng hôm sau, trong lúc dùng điểm tâm, không ai nhắc đến chuyện đêm qua. Mọi người đều lảng lạng dùng bữa, không khí quá yên ắng, có phần bức bối. Nếu tinh ý, có thể thấy hôm nay Mục lão gia cùng Từ Hàm luôn để mắt tới Từ Chiêu, không muốn bỏ qua bất kì biểu hiện nào trên khuôn mặt nàng.

Mấy ngày sau đó cứ thế trôi qua. Hôm nay, trong lúc mọi người đang dùng trà, Mục Diệp Khang nói ông sẽ cùng Từ Hàm ra ngoài sắp xếp một số việc, chưa biết khi nào sẽ trở về. Cả ông và Từ Hàm liếc mắt nhìn Từ Chiêu, có chút lo lắng nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò Mục phu nhân giữ gìn sức khỏe rồi về phòng chuẩn bị. Trong phòng, Mục lão gia cầm tay Mục phu nhân, nhẹ vuốt những sợi tóc rủ xuống bên gương mặt nàng rồi ân cần nói:

“Nàng đừng vì những chuyện gần đây mà lại bỏ bữa, như vậy không tốt. Còn Từ Chiêu, tuy còn nhỏ nhưng là đứa trẻ rất trí tuệ, ta quá thật lo lắng cho nó, không biết nên vui hay nên buồn. Mục Từ cùng thái tử thời gian này sẽ nán lại trong phủ, một phần để tiện bố trí và dễ dàng nắm rõ tình hình, một phần là để tránh bại lộ hành tung của thái tử. Ta cũng đã sắp xếp ám vệ cùng tăng cường canh phòng cẩn thận. Nàng ở lại cứ yên tâm, nhớ để ý giữ gìn sức khỏe một chút. Ta trở về thấy nàng gầy đi sẽ đau lòng”.

Mục phu nhân vòng tay ôm lấy thất lưng ông, dịu dàng cười trấn an, cũng không quên dặn dò ông cùng Từ Hàm vài câu.

Quá trưa, Từ Chiêu cùng mẫu thân đứng trước cửa phủ tiễn Mục lão gia cùng Từ Hàm lên đường, phía sau còn có Mục Từ và Yến Lân. Trước khi họ rời đi nàng còn chạy lên hít hà, ôm mỗi người một cái. Giờ giọng nhõng nhẽo dặn dò hai người xong việc phải trở về, còn không quên nhắc Từ Hàm tìm thêm mấy binh khí tốt cho nàng. Thấy Từ Chiêu không còn biểu hiện khác thường như đêm qua, Mục lão gia yên tâm gật đầu rồi mới rời đi, Từ Hàm đi qua còn tranh thủ cúi người từ trên ngựa xuống cốc đầu nàng một cái rồi lớn tiếng cười. Đám thân vệ phía sau, đa phần đều là những người từng phụ trách việc đi bắt hai huynh muội trở về mỗi lần trốn ra ngoài chơi nên đã sớm quen thuộc, gật đầu cười với nàng rồi cũng nghiêm chỉnh theo hàng lối rời đi.

Cho đến khi đoàn người đi khuất, Từ Chiêu cùng mọi người mới trở lại trong phủ. Thời gian này, Mục Từ cùng Yến Lân vẫn sẽ lưu lại Mục gia. Thấy họ cùng mẫu thân đang nói chuyện, Từ Chiêu tỏ ra không hứng thú, liền cáo lui trở về phòng.

Từ lúc bọn họ tới Mục gia, phụ thân cùng ca ca luôn bận rộn, cả ngày cũng không thấy trong phủ nên Từ Chiêu toàn ở bên mẫu thân, nhũ mẫu. Trừ buổi tối ra, nhũ mẫu lúc nào cũng kè kè bên cạnh nàng. Luôn miệng dặn dò nàng không được chạy lung tung, khi rảnh rồi sẽ cùng nàng luyện kiếm, viết chữ, ... thấy nàng chán sẽ kể chuyện cười chọc nàng. Từ Chiêu chẳng buồn cười nhưng nhìn bộ dạng nhũ mẫu rất quan tâm mình, Từ Chiêu không đành lòng để nàng lo lắng nên nặn ra một nụ cười tươi rồi, mắt nhắm lại, tít cả lên. Nhũ mẫu thấy nàng cười mới khẽ thả lỏng, yên tâm phân phó nha hoàn chuẩn bị nước tắm rồi mới ra ngoài. Bà vừa quay lưng đi, gương mặt Từ Chiêu lại trở về trạng thái lạnh lùng hiểm thấy. Cũng coi như sống tới hai kiếp người, kiếp trước xem tới không biết bao nhiêu bộ phim nên khả năng diễn xuất của nàng cũng không tầm thường.

Đến tối, có nha hoàn đứng ngoài cửa phòng hỏi đêm nay nàng có muốn ngủ cùng mẫu thân không, nghe giọng hình như là của Hình Nhi – nha hoàn bên cạnh mẫu thân. Từ Chiêu lúc này đã nằm trên giường, mắt nhắm nghiền.

Đợi một lúc không có tiếng trả lời, nha hoàn của Từ Chiêu mới khẽ đẩy cửa vào, bước nhẹ đến bên giường, ngó thấy người trên giường đã ngủ từ lúc nào. Nàng nhẹ kéo lại chăn cho Từ Chiêu, thổi tắt nến trên bàn rồi lui ra ngoài báo cho Hình Nhi biết Từ Chiêu đã ngủ. Cửa phòng vừa mới đóng lại, người trên giường đã mở mắt ngồi dậy, xuống giường mặc lại quần áo rồi mở cửa sổ, phi thân ra ngoài.

Thân ảnh nhỏ nhắn, bằng một tốc độ đáng kinh ngạc lại xuất hiện trong sân viện của Mục Từ một lần nữa. Từ trên cây, ông đã thấy Từ Chiêu từ sớm, theo dõi quan sát, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ muốn thăm dò. Nghĩ vậy, tay vung lên, ném bay một vò rượu về phía Từ Chiêu.

Cảm giác không khí phía sau hơi xao động, Từ Chiêu quay phắt lại, dưới ánh trăng, nàng thấy rõ một vò rượu bay đến, cách mình trong gang tấc. Khẽ bước lùi lại, Từ Chiêu đưa tay đỡ lấy, theo đường bay của vò rượu mà thuận thế xoay một vòng. Vừa mới đứng vững lại nghe tiếng của Mục Từ phía trên: “Nha đầu thân thủ cũng không tệ, tay người vừa ngắn vừa nhỏ như vậy, không những đón được vò rượu của ta mà còn không để bị sánh ra ngoài. Có vẻ như ngươi làm chủ thân thể mình rất tốt nhỉ?”

“Mấy năm nay trèo tường, vượt rào, đào hố trốn khỏi phủ đi chơi không ít” – Từ Chiêu thẳng thừng đáp trả, nói rồi lại tiến tới gốc cây, một tay ôm vò rượu, một tay vươn lên nói: “Gia gia cho ta lên với, tay ta vừa ngắn vừa nhỏ, chân cũng ngắn. Còn ôm theo bầu rượu của gia gia, không thể trèo cây được”. Chỉ thấy Mục Từ khẽ gật đầu, sau đó Từ Chiêu cảm nhận rõ có một bàn tay nắm phía sau cổ áo, ném nàng thẳng lên cành cây. Từ Chiêu sợ hãi co rúm người lại, hai tay ôm chặt lấy bầu rượu. Mục Từ vươn tay, giúp nàng điều chỉnh lại tư thế rồi cướp lại bầu rượu.

“Vừa rồi là gì vậy?” – nàng tròn mắt cúi đầu nhìn xuống dưới gốc cây nhưng cũng chẳng nhìn được gì.

“Là mấy con quýt ta nuôi, chuyên đi bắt cóc ăn thịt mấy đứa nhỏ không ngoan, đêm tối còn trốn ra ngoài chơi”.

“Hừ, nghĩ dọa được ta sao? Họ là ám vệ chứ gì? Đừng tưởng ta không biết” – Từ Chiêu vênh mặt đắc ý.

“Ồ, nhìn bộ dạng cũng có chút hiểu biết. Vậy ngươi có biết ám vệ lợi hại thế nào không? Chỉ bằng chúng ta thử một chút đi” – Mục Từ uống một ngụm rượu lớn, vừa cười vừa nói.

“Thử thế nào?” – “Bây giờ ta đẩy ngươi từ trên này xuống xem ám vệ có kịp đỡ lấy ngươi không? Nếu đỡ được chẳng phải là rất lợi hại sao? Thế nào? Nha đầu có dám thử không?”

Từ Chiêu mặt không đổi sắc, ném cho Mục Từ một ánh mắt khinh thường: “Lão gia gia ngài sao có thể làm mấy việc nhảm chán thế chứ? Muốn thử cũng phải để ta động thủ, cửa rách cổ ngài xem ám vệ của ngài có kịp cứu ngài không? Nếu cứu được chẳng phải là rất lợi hại sao? Thế nào? Gia gia có dám thử không?”. Nói rồi còn ung dung rút từ trong ngực ra một thanh chủy thủ, tỉ mỉ lau.

Mục Từ ngừng cười, chỉ dốc nốt rượu trong vò uống cạn, trầm ngâm nhìn Từ Chiêu. Trong đầu nàng thầm mắng: “Hừ, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật bàn tay” – nghĩ vậy, Từ Chiêu cũng ngừng cười, cất chủy thủ vào trong người rồi nói: “Chắc gia gia sợ đau nên không dám thử. Vậy thôi đi, để lần khác chúng ta chơi”.

“Ta thấy nha đầu ngươi có vẻ chín chắn trước tuổi thì phải?” – Mục Từ nheo mắt không nhìn Từ Chiêu, băng quơ nói một câu.

“Gia gia người trông có vài phần giống Hồng Tang ca ca thì phải? Hay là Hồng Tang học cái phong thái đó từ gia vậy?” – coi như không nghe thấy lời của Mục Từ, Từ Chiêu hỏi ngược lại.

Mục Từ khẽ thở dài rồi lắc đầu. Một lúc lâu cũng không tiếng trả lời, Từ Chiêu không nhìn ông nữa mà ngửa mặt lên nhìn ánh trăng trên bầu trời: “Ta quả thật có rất nhiều điều muốn hỏi. Chẳng vô duyên vô cớ mà đêm nay lại chạy đến đây? Ví như các người là ai?, quan hệ giữa các người là gì?, các người đang làm gì?, tại sao hần chết?,... rất nhiều, rất nhiều điều ta không tự tìm hiểu được. Gia gia có thể trả lời được bao nhiêu đây?”

“Ngươi không nên biết những chuyện ấy làm gì. Ngươi cũng chưa thể hiểu được.” Mục Từ hướng ánh mắt mông lung về phía Từ Chiêu, cho đến khi nàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt ông. Một ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, lóe lên tinh quang trong đêm đen, mang theo thứ gì đó chua xót, tiếc hận, sâu không thấy đáy, nhắm chìm mọi xúc cảm khác. Lần đầu tiên ông nhìn thấy một đứa trẻ 5 tuổi lại có một đôi mắt âm u đến vậy, cùng với gương mặt bầu bĩnh đáng yêu được ánh trăng chiếu sáng tạo nên một hình ảnh hết sức quý dị. Mục Từ vẫn bất động, có chút rối rắm không biết người trước mặt mình thật sự là ai, là người thế nào?

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng nói rất nhẹ, như có như không của Từ Chiêu:

“Không nên biết? Họ đã xuất hiện trong cuộc đời ta, đem đến cho ta đủ thứ niềm vui và hạnh phúc trên cõi đời này. Rồi một ngày, họ vô duyên vô cớ biến mất. Ta không thể nào biết được đâu sẽ là lần cuối ta được nhìn thấy họ. Ngài còn nói ta không nên biết ư?

Cha ta cùng ca ca đều ở ngoài kia, họ có thể lành lặn trở về hay không ta thật sự không biết. Một chút cũng không biết? Chẳng lẽ ta không có quyền được biết sao?”

Nói rồi, đang ngồi trên cây, nàng đột ngột phi thân xuống, vài ám vệ trong bóng tối lao tới tính đỡ lấy nàng nhưng đều bị nàng rút ám khí trên người ra đánh lui, sau đó tự mình an toàn tiếp đất. Vừa đứng vững, nàng liền ngẩng mặt, chỉ tay lên cây, kích động nói lớn với Mục Từ:

“Nhìn ta đi. Ta đã luôn cố gắng để bản thân thật tốt, để có thể tự bảo vệ mình, tự bảo vệ cả những người ta yêu thương. Ngươi có biết vì sao Hồng Tang trước nay luôn là kẻ máu lạnh vô tình nhưng vẫn ở bên chơi đùa với một đứa trẻ 5 tuổi như ta không? Vì hần vốn không phải kẻ máu lạnh, là hần tự dần vật chính bản thân mình. Vì hần đau, hần ân hận khi không đủ mạnh mẽ để bảo vệ những người hần yêu thương. Vì hần không muốn ta giống hần. Hần dạy ta rất nhiều đạo lý, kể cho ta nghe rất nhiều chuyện để ta học hỏi, để ta không trở thành một kẻ như hần.

Ngươi biết đúng không? Biết cảm giác mất đi một thứ quý giá đúng không? Ngươi phải hiểu rằng, không chỉ có các ngươi, cả ta nữa. Ta cũng biết và ta cũng sợ, rất sợ. Vậy mà các ngươi không một ai, không một kẻ nào cho ta biết. Các ngươi còn nói ta không hiểu? Các ngươi đâu có quyền giấu ta, đúng không?”- Càng nói, nước mắt Từ Chiêu càng chảy, cho đến cuối gần như là vừa rên rĩ vừa nói, rồi ngã ngồi trên mặt đất, khóc nức lên.

Những ám vệ xung quang cũng bị làm cho cảm động nhưng thấy chủ tử của mình không có động tĩnh gì nên cũng chỉ đành đứng trong bóng tối mà nhìn.

Từ khi đến thế giới này, từ khi tìm hiểu rõ thời đại này, thời đại người ta dùng sức mạnh, quyền lực, máu và sinh mạng con người một cách nguyên thủy nhất, đó là chiến tranh, để gây dựng nên cái mà họ gọi là “quốc thái dân an”, là “an bình thịnh vượng”. Nàng đã luôn ý thức được rằng phải mạnh mẽ, chỉ khi trở nên mạnh mẽ mới có thể đạt được những điều nàng mong muốn, mới có thể an ổn sống những tháng ngày hạnh phúc bên người thân. Việc mất đi điều gì đó mà bản thân vô cùng trân trọng đã để lại bóng ma trong lòng Từ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chuyện cũ thấp lên mỗi lửa

Tiếng khóc rên rĩ trong đêm vang lên khe khẽ lại làm người ta có cảm giác đặc biệt thê lương. Mục Từ nhẹ nhàng tiến lại gần, đặt một tay lên đầu Từ Chiêu, thì thầm:

“Chiêu nhi, tên ta là Mục Từ”.

Từ Chiêu không tin vào tai mình, ngừng khóc ngẩng đầu lên, vành mắt đỏ hoe ngập nước nhìn chăm chú người trước mặt: “Mục Từ là tên lão quản gia nhà ta”.

Người trước mặt không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Từ Chiêu nuốt khan, nhỏ giọng hỏi: “Vậy Yến Lâm là ai? Người trong cung?”

Mục Từ thoáng nhú mày, trầm giọng: “Đương triều Thái tử Đại Minh, Yến Lâm. Người trong phủ được lệnh không được đề cập đến chuyện này. Những lần ngươi vào Bạch thành, dân chúng cũng không nói nhiều chuyện của hoàng thất nên ngươi cũng không biết tới tên của thái tử được. Vậy làm sao ngươi biết hẳn là người trong cung?”

“Ta đoán” – Từ Chiêu bằng quơ đáp, gương mặt vẫn ngây ngại, không định tiếp tục trả lời câu hỏi của Mục Từ. Nàng thật không biết Mục gia có mối quan hệ gì với hoàng thất liền hỏi: “Quần gia của Mục gia là ngài, sao lại trở thành thái giám hầu cận bên cạnh thái tử?”

“Ai nói với ngươi ta làm thái giám?”

“Chẳng phải ngày đầu tiên ngài đến đây đều nói giọng eo éo của thái giám sao?” – Từ Chiêu càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

“Vậy ra ngươi nghĩ ta là thái giám nên mới suy ra được Yến Lâm là người trong cung. Tuy vẫn đoán đúng nhưng lý do thì không phải. Ta không phải là thái giám”.

Mục Từ rời khỏi Mục gia từ rất lâu về trước, lúc đó Từ Chiêu còn chưa ra đời nên khi gặp lại ông có chút hiếu kỳ mới dùng giọng điệu đó thử nàng. Chẳng ngờ lại không thấy nàng có phản ứng gì, khiến ông nghĩ có thể nàng quá nhỏ chưa tiếp xúc nhiều nên cũng không để ý đến giọng điệu quái dị của ông. Lúc đó, quả thật Mục Từ có đôi chút thất vọng, còn nghĩ Từ Chiêu có phần tầm thường, không được linh mẫn cho lắm. Nhưng nay, ông phải nhìn Từ Chiêu bằng một con mắt khác. Không những nàng dễ tâm mà còn ghi nhớ, suy đoán, giấu đi toan tính trong đầu, biểu hiện bên ngoài lại vô tư, nghịch ngợm, đúng với hình ảnh một thiên kim tiểu thư được nuông chiều. Đứa trẻ này hết sức kỳ lạ, nhưng lại không biết lý giải thế nào.

Thấy Mục Từ chỉ nhìn mình như đang suy nghĩ nhưng lại không nói tiếng nào, Từ Chiêu sốt ruột hỏi: “Mục quần gia không có gì muốn nói rõ với ta sao? Ngài từng nói sớm muộn gì ta cũng biết, chỉ bằng sớm biết một chút. Được chứ?”

Mục Từ hồi thần lại, ngẫm nghĩ một chút rồi đứng dậy đi đến nhà gian của mình. Từ Chiêu lập tức đuổi theo sau, thấy Mục Từ đã vào trong phòng rồi ngồi ngay ngắn ở phòng khách nhưng cũng chưa đóng cửa lại. Mắt Từ Chiêu ánh lên vài tia sáng, cũng bước vào phòng rồi tiện tay đóng cửa, rất tự nhiên ngồi vào ghế đối diện Mục Từ, còn nhanh tay rót hai chén trà, đẩy tới trước mặt Mục Từ một chén.

Từ lúc bước vào phòng, ông vẫn luôn quan sát mọi hành động cùng biểu cảm của Từ Chiêu, thấy nàng đã ngay ngắn ngồi phía đối diện, im lặng chờ đợi. Ông khẽ thở dài, hồi tưởng lại những chuyện năm xưa rồi mới chậm rãi kể.

~~~~~

Câu chuyện phải bắt đầu kể từ thời Tiên đế. Từ khi mới chỉ là thái tử, Tiên đế cùng phụ thân của Mục Diệp Khang là Mục Diệp Tuyết đã là bằng hữu. Họ quen biết nhau trong một lần thái tử cải trang đi vi hành để hiểu thêm đời sống của bách tính. Lần đó, thái tử vừa đến Bạch thành, đi dạo một vòng, đúng lúc có một vị công tử vội vã cười tuấn mã chạy qua, từ xa đã thét lớn xin dân chúng nhường đường. Chẳng may miếng ngọc bội hắt đeo bên hông bị rơi mất mà không biết. Thái tử có lòng tốt định nhặt lên rồi cho người đuổi theo, đem trả cho hắn. Nào ngờ, ngay gần đó có mấy đứa trẻ ăn mày, trong đó có một đứa do thân hình nhỏ bé nên nhanh tay hơn, đoạt được miếng ngọc bội rồi lập tức chạy đi.

Lại nói, tuy là ăn mày, bộ quần áo trên người chúng đều có chút nhếch nhác, gấu áo cũng đã sờn rách cả nhưng lại khá sạch sẽ, gương mặt cả đám trẻ đó cũng được lau chùi sáng sủa. Rất khác với những kẻ ăn mày hắn từng thấy trước đây. Thấy hiếu kỳ, thái tử muốn đi theo xem đứa bé ăn mày đó định làm gì.

Đứa bé chạy lên đầu phố, rồi giao miếng ngọc bội cho một gã ăn mày khác khoảng chừng 40 tuổi, bộ dạng cũng khá từ tể. Chẳng thấy bọn họ nói năng gì, gã đó chỉ nhìn ngọc bội trong tay rồi cười cười, đứng lên chạy vội vào một ngõ nhỏ gần đó. Quẹo trái quẹo phải không biết mấy lượt mới đi hết con ngõ thì lại xuyên đến một đoạn phố khác. Gã ăn mày dừng lại, ngهن cổ nhìn về phía đầu đường chờ đợi. Thái tử đang lấy làm khó hiểu thì từ phía đầu đường lại xuất hiện vị công tử ban nãy. Khi ngựa của hắn còn cách gã ăn mày một đoạn, liền thấy gã này cầm miếng ngọc gơ lên, khua đi khua lại, miệng gọi lớn: “Mục thiếu”. Nam tử cười ngựa hướng mắt nhìn qua thì gã ăn mày lấy đà, vung tay ném ngọc bội cho hắn. Bắt lấy ngọc bội, vị công tử cười, nói đa tạ, còn hẹn khi khác sẽ tìm gã ăn mày đi uống rượu.

Thấy toàn bộ sự việc diễn ra lạ lùng như vậy, thái tử rất ngạc nhiên, không nhìn được liền trực tiếp tiến tới hỏi gã ăn mày. Lại thấy hắn cười hiền lành, nghĩ thái tử là người nơi khác đến nên nhiệt tình kể lễ đến quên cả trời đất, rằng vị công tử kia là Mục thiếu gia, Mục gia là nhà giàu ở Bạch thành nhưng đối với những kẻ nghèo như hắn lại không hề khinh thường, còn dạy bọn hắn làm ăn mày cũng phải có khí chất, phải sạch sẽ, phải sáng sủa mới có thiện cảm, không bị người khác ghét bỏ.

Tuy không bao giờ cho họ tiền nhưng lại dạy bọn họ rất nhiều điều, khiến giờ đây tất cả ăn mày trong Bạch thành không còn bị coi rẻ hay đuổi đánh nữa, thậm chí nhà nào có chuyện gì cần người làm còn bỏ tiền ra thuê bọn họ. Nhờ đó mà ở Bạch thành, đã không còn ăn mày nữa, chỉ có thể gọi là người nghèo mà thôi. Gã vừa nói, vừa khoa tay múa chân loạn lên, làm mấy người bán hàng xung quanh nghe được đều cười, mắh hắh lắh mắh, đã không nói thì thôi, một khi mở miệng thì nói không ngừng.

Thái tử hết sức tò mò về Mục gia này, liền cho người đi tìm hiểu thì được biết Mục gia ở Bạch thành là gia tộc lâu đời, chuyên chế tác và buôn bán ngọc. Người Mục gia vốn là người Bạch thành nên cả thành không ai không biết, hơn nữa Mục lão gia là người hiền lành đức độ, hay giúp đỡ người khác nên rất được quý trọng. Thiếu gia Mục Diệp Tuyết cũng là người ôn hòa, hiểu lễ nghĩa, lại rất hòa đồng nên ở Bạch thành, ai cũng biết đến hắn.

Kể từ đó, thái tử lưu lại Bạch thành một thời gian, qua mấy lần tiếp xúc với Mục Diệp Tuyết, cảm thấy nam tử này quả thật là một người tài giỏi, hai người lại hết sức ăn ý với nhau nên sớm trở thành bằng hữu. Sau này khi Mục Diệp Tuyết biết thân phận thật của thái tử nhưng cũng không có biểu hiện

né tránh hay nịnh nọt mà chỉ lớn tiếng trách thái tử không tin tưởng hẳn, phạt thái tử mời hẳn đi uống rượu mới tha thứ. Điều này càng làm thái tử coi trọng tình bạn giữa hai người hơn.

Mấy năm sau, thái tử lên ngôi, truyền Mục Diệp Tuyết vào cung, muốn hẳn vào triều làm quan nhưng Diệp Tuyết một mực từ chối, chỉ một lòng muốn gánh vác sản nghiệp của gia đình. Thái tử lúc đó đã là Hoàng thượng cũng không ép buộc mà chỉ mời hẳn ở lại hoàng cung chơi vài ngày.

Thời điểm đó, muội muội của Hoàng thượng phải lòng Mục Diệp Tuyết, muốn hẳn trở thành phò mã nên tới ngõ ý muốn Hoàng thượng ban hôn nhưng cũng bị Diệp Tuyết khéo léo từ chối, nói hẳn đã có ý trung nhân, đòi này chỉ muốn lấy nàng làm vợ. Chuyện này từng làm thiên hạ chấn động một phen, kẻ nói hẳn ngu ngốc lại không muốn một bước liền trở thành hoàng thân quốc thích, người thì nói hẳn si tình, trên đời không biết có được bao nhiêu nam nhân như vậy. Mãi sau này, trong dân gian vẫn còn lưu truyền chuyện đó, nhưng suy cho cùng vẫn là cảm khái về tình nghĩa của đôi phu thê nhà họ Mục.

Dù là nhiều năm sau, Hoàng thượng cùng Mục Diệp Tuyết vẫn giữ liên lạc với nhau. Sản nghiệp Mục gia đã phát triển rộng lớn, nên lúc đó Mục gia cũng chuyển lên kinh thành. Hoàng thượng cùng Mục Diệp Tuyết lại càng có nhiều thời gian hàn huyên. Khi đó Mục Diệp Khang vẫn còn là một đứa nhỏ, Hoàng Thượng cũng đã có hoàng nhi - người sau này sẽ lên ngôi và trở thành Hoàng thượng ở thời điểm hiện tại.

Nhưng mọi sự không thể như ý mãi được, năm đó thiên vương ở khắp nơi nhen nhóm ý định tạo phản. Các thế lực bị chia năm sẻ bảy, phân tán không đều, binh quyền mà Hoàng thượng nắm trong tay lại quá ít, nguy cơ lớn ập đến. Lúc đó Mục Diệp Tuyết đứng sau giúp đỡ Hoàng thượng không ít. Hẳn tự mình gây dựng lên một thế lực mới, ẩn mình bên trong Bích Mục lâu, giúp Hoàng thượng làm một số chuyện trong tối.

Còn Mục Từ khi đó chỉ là một đứa trẻ ốm yếu gần chết, cả làng của hẳn bị giặc cướp giết hại, chỉ còn hẳn được mẫu thân dùng thân mình bảo vệ, chịu mấy nhát dao, ôm hẳn chạy trốn. Trên đường nặng nề quá nhiều máu rồi qua đời. Hẳn nằm trên đất, yếu đến mức không nhấc tay lên nổi, chỉ im lặng dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy bàn tay mẫu thân, như để cảm nhận chút hơi ấm cuối cùng của nàng.

Lúc thần trí hẳn trở nên mơ hồ, mí mắt nặng trĩu, cảm giác chỉ cần nhắm mắt lại là có thể đi đến một thế giới khác, thì lại có ai đó đỡ hẳn dậy, sưởi ấm cho hẳn, bên tai còn văng vẳng tiếng cổ vũ hẳn phải kiên trì. Lần đầu tiên, Mục Từ thật sự muốn khóc, thứ cảm giác đó cho đến giờ, Mục Từ cũng không thể nào quên.

Người cứu Mục Từ khi đó là Mục Diệp Tuyết, còn tự tay chăm sóc, chữa trị cho hẳn. Không những vậy, Diệp Tuyết còn chôn cất thi thể mẫu thân Mục Từ cẩn thận, đợi sức khỏe hẳn khá lên thì dẫn hẳn đi thăm mộ. Từ đó, Mục Từ đi theo Diệp Tuyết, cũng đổi thành họ Mục để biểu thị lòng cảm kích đối với ơn tái sinh của Mục Diệp Tuyết.

Thân thể Mục Từ vốn gầy yếu, từ nhỏ hay đau ốm, nhưng thể chất khá đặc biệt, tuy gầy gò nhưng xương cốt rất chắc khỏe và linh hoạt, Mục Diệp Tuyết lại tìm được một bí tịch võ công phù hợp với thể trạng của hẳn. Nhưng có điều, để luyện loại võ công này vô cùng cực khổ, lại chỉ chú trọng tới luyện xương cốt bên trong, bảo mòn đi đáng đập bên ngoài nên người luyện loại võ công này sẽ có vẻ ngoài già hơn tuổi thật rất nhiều. Mục Diệp Tuyết khuyên hẳn nên suy nghĩ kỹ nhưng trong lòng Mục Từ đã sớm quyết định. Sau đó hẳn được đưa tới Bích Mục lâu rèn luyện suốt 10 năm. Trong 10 năm đó, hẳn không chỉ học võ công mà còn được dạy dỗ, giao trọng trách đảm đương một số sự vụ của tổ chức ngầm tại Bích Mục lâu. Từ một thiếu niên yếu đuối trở thành kẻ có sức mạnh mà ai cũng phải nể sợ, tâm tư sâu xa khó lường, là cánh tay đắc lực của Mục Diệp Tuyết lúc bấy giờ.

Cũng trong 10 năm đó, nhờ sự giúp đỡ của Bích Mục lâu, Đại Minh tránh được cảnh giang sơn đổi chủ, dân chúng lầm than. Từ xưa tới nay, cung đình tranh đấu chính là hàng hùm miêng cọp, gió tanh mưa máu ngập trời. Nếu không có tình nghĩa bằng hữu bao năm giữa Mục Diệp Tuyết cùng Hoàng thượng thì Mục gia tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Vì vậy, sau khi Đại Minh vừa thoát khỏi cảnh thù trong giặc ngoài cũng là lúc Mục Diệp Tuyết xóa sổ toàn bộ cơ sở ngầm của Bích Mục lâu, trở về chế tác, buôn bán châu ngọc thuần túy, còn Mục Từ trở về hầu cận bên cạnh Diệp Tuyết, sau này là quản gia của Mục gia.

Thời điểm đó, triều đình vừa mới vượt qua cơn khủng hoảng nhưng vẫn cất giảm sưu thuế để san sẻ bớt gánh nặng với dân chúng, khiến bọn họ vô cùng cảm kích, hết lòng ca ngợi Hoàng thượng là minh quân.

Sau khi giải quyết được khá khá hậu quả của những sóng gió vừa qua, tâm tình Hoàng thượng vô cùng thoải mái, thường xuyên cùng thái tử tới Mục gia làm khách. Có vài lần còn để thái tử ở luôn Mục gia tới mấy tháng trời, nhờ vậy mà càng thân thiết với Mục Diệp Khang.

Có thể nói, thay vì được dạy quy củ trong cung cùng các công chúa hoàng tử khác, thái tử lại được nuôi dạy tại Mục gia cùng Mục Diệp Khang. Hai người họ gần như là cùng nhau lớn lên, từng trải qua nhiều chuyện, vui có, buồn có, hiểm nguy cũng có nên cảm tình cũng đặc biệt sâu sắc.

Vì có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn nên tư duy cùng lối suy nghĩ của thái tử rất mới mẻ, thực tế, gần gũi với dân chúng chứ không mang nặng vẻ uy nghi xa cách như một hoàng thân quốc thích. Sau khi Tiên đế băng hà, hẳn được truyền ngôi cũng vô cùng hợp lòng dân. Mỗi quan hệ giữ Mục gia cùng các bậc quân vương qua hai đời trước đều vô cùng khăng khít, dù vậy Mục gia hoàn toàn không can thiệp vào chuyện của triều đình.

Dường như là lẽ dĩ nhiên, đến đời thái tử kế tiếp cũng có quan hệ thân thiết với hậu duệ của Mục gia. Từ Hàm, Yến Lân sớm quen biết từ nhỏ, bọn hẳn cùng Hồng Tang rất thân thiết, kết nghĩa huynh đệ.

Mục Từ gặp Hồng Tang trong một lần đi khảo sát các cửa hiệu của Bích Mục lâu ở các thành phía Bắc, trên đường trở về thì ngang qua một thôn làng ở chân núi bị giặc cướp tàn phá. Nghĩ tới quá khứ của bản thân, ông cứu Hồng Tang, thu nhận hẳn làm đồ đệ.

Từ khi Mục gia còn ở trong kinh thành, Yến Lân thường xuyên tới ở trong Mục phủ. Mục Từ thấy hẳn có tố chất, hỏi hẳn có muốn học võ công không rồi cũng thu hẳn làm đồ đệ, gọi Hồng Tang một tiếng sư huynh. Riêng Từ Hàm lúc còn nhỏ rất ham chơi, không chịu theo Mục Từ học võ, Mục Diệp Khang cũng để tùy ý hẳn quyết định.

Sau này, trong cung xảy ra vài chuyện tranh đấu ngôi vị thái tử, Hoàng thượng mời riêng Mục Diệp Khang cùng Mục Từ tới thương lượng, ngõ ý muốn

Mục Từ ở bên cạnh giúp đỡ Yến Lân vì trước nay ông là người có thủ đoạn, làm việc dứt khoát lạnh lùng, lại tinh thông võ nghệ. Có thể dạy dỗ cho thái tử.

Chuyện này Mục Diệp Khang tỏ ý để cho Mục Từ tự quyết định, ông rất tôn trọng ý muốn Mục Từ. Với giao tình giữa Mục gia và hoàng thất, Mục Từ đồng ý, vào cung giả làm thái giám luôn ở bên cạnh thái tử. Cùng lúc, để tránh bại lộ thân phận, liên lụy đến Mục gia, Mục Diệp Khang đưa toàn bộ người Mục gia chuyển về Bạch thành. Hơn nửa năm sau đó chính là lúc Từ Chiêu ra đời.

Mục Từ kể lại chuyện cũ, không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy sắc trời ngoài kia vẫn xám đục. Cả ông và Từ Chiêu đều im lặng không nói gì. Đến hơn 1 khắc sau, Mục Từ vẫn thấy Từ Chiêu như đang trầm tư suy nghĩ mới lên tiếng phá vỡ không khí yên ắng hỏi: “Ngươi nghe được những gì ta vừa nói chứ?”. Từ Chiêu hồi thần lại, khẽ gật đầu: “Nghe, nghe không sót một chi tiết nào. Chỉ là ta không ngờ Mục gia lại có mối quan hệ mật thiết với hoàng thất như vậy”.

Bất được vài tia bất an trong ánh mắt Từ Chiêu, Mục Từ nheo mắt hỏi: “Ngươi lo lắng?”

“Đĩ nhiên, nghiệp đế vương tự cổ chí kim có khi nào là không dính máu. Để đi lên được cái ghế rồng đó, đến cả anh em ruột thịt, phụ mẫu thân sinh còn có thể giết, chứ nói gì đến những kẻ như chúng ta. Huống hồ, Mục gia tưởng như không là gì nhưng cũng đã bị cuốn vào trung tâm vòng xoáy quyền lực đó rồi còn đâu. Ta chỉ không muốn máu của những người ta thương yêu phải đổ xuống thôi” – nói đến đây, nàng hơi ngừng lại, mắt vẫn nhìn Mục Từ chằm chằm.

“Mục Từ, ngươi là người đã trải qua hai triều đại rồi, ngươi chứng kiến rất nhiều. Chẳng lẽ, ngươi còn không rõ, thế nào mới tốt sao?” – bỏ lại câu hỏi mập mờ, Từ Chiêu đứng dậy, đi ra ngoài. Gần ra tới cửa lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Mục Từ: “Chiêu nhi, ta vẫn thắc mắc một chuyện”.

Từ Chiêu dừng bước, quay đầu lại nhìn Mục Từ chờ đợi.

“Tâm tư của ngươi không thể nào là của một đứa bé 5 tuổi, ta đang nghĩ không biết là làm sao?” – ánh mắt Mục Từ nheo lại, thâm thúy nhìn thật kỹ Từ Chiêu.

Nghe câu hỏi của Mục Từ, Từ Chiêu trầm nghĩ: “Hôm nay quả thật có phần kích động mới khiến hấn nghi ngờ. Chuyện này càng giải thích lại càng lộ ra sơ hở. Chi bằng coi như bản thân chẳng biết gì cả đi”. Nghĩ vậy, nàng liền nhún mảy, tỏ vẻ khó hiểu: “Câu này ta nghe đến chán rồi. Ngươi không nên hỏi ta, hỏi ta thì ta biết trả lời ngươi thế nào? Ta từ nhỏ đều là như vậy rồi. Có hỏi thì ngươi nên tìm phụ mẫu ta mà hỏi. Họ sinh ra ta, họ phải biết”.

Nói rồi, nàng quay người đi thẳng ra cửa, không thèm ngoái đầu lại cũng không chào hỏi. Phía sau, Mục Từ vẫn ngồi bất động trong phòng, đáy mắt lóe lên vài tia sáng kì dị trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đêm trắng trên núi, xảy ra chuyện

Nặng nề bước nặng nề trong đêm tối, Từ Chiêu chỉ quanh quẩn một suy nghĩ: “Từ khi chào đời ở thời đại này, điều nàng không muốn nhất cũng xảy ra. Ở hiện đại, nàng đọc qua không biết bao nhiêu trang sử, xem qua biết bao nhiêu bộ phim cổ trang về các triều đại. Nếu không phải chốn giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán thì cũng là thâm cung bí sử. Dùng máu của biết bao người, tưới đẫm trên con đường giành giật lấy ngai vàng kia”.

Rồi nàng lại nhớ đến tiếng hát của Hồng Tang, hát cho người phụ nữ ngày nào cũng nhìn về phương Bắc, đợi chờ mòn mỏi, mong ngóng mòn mỏi. Đợi phu quân của nàng thắng trận trở về, cười bạch mã, bốn vó đạp tuyết chạy nhanh trở về. Đứng dưới cây hoa đào, đưa tay đỡ lấy bàn tay nàng, vuốt lên mái tóc, cười nụ cười rạng rỡ nhất nói “Ta về rồi đây”. Nhưng chiến trường giao tranh, làm gì có chuyện bình yên mãi. Đến cuối bài hát cô gái đợi mãi, đợi mãi, cũng chỉ đợi được tin báo tử của phu quân. Cho đến cùng vẫn là một cổ bi ai.

Lúc Từ Chiêu vừa bước, vừa ngân quơ hát nhỏ vài câu, nhưng những bóng người trong tối vẫn nghe ra. Họ đều là những ám vệ đã từng quen biết với Hồng Tang, trong lòng không khỏi trào lên một trận tiếc thương. Đưa mắt nhìn đứa trẻ kì lạ bước từng bước trong đêm kia, cũng có thể coi nàng là tiểu chủ tử của mình, nàng họ Mục, thông minh lạ thường lại có tình có nghĩa. Những điều đó như để lại trong họ thứ gì đó vương mắc mà không thể nào lý giải nổi. Bỏ qua cảm giác khó hiểu đó, họ lại tiếp tục làm nhiệm vụ của mình, không phát ra bất cứ một tiếng động nào.

Ngày hôm sau, Từ Chiêu tỉnh dậy đã là gần trưa, trước đó nha hoàn có tiến vào gọi mấy lần nhưng cũng không gọi được nên đành mặc cho nàng ngủ. Bỏ dậy, tự rửa mặt thay đồ, ra ngoài phòng khách đã thấy bữa trưa được dọn lên, nàng còn chưa đói nên cũng chỉ ăn được một ít rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

Vì đêm qua nói nhiều chuyện, lúc đó nàng có chút buồn ngủ nên cũng không nghĩ được gì nhiều. Ngủ một giấc, đầu óc thông suốt hơn. Nàng lại muốn tiếp tục tìm Mục Từ hỏi chút chuyện. Nhưng khi đến viện của hấn chỉ nghe nha hoàn báo lại hấn đã rời phủ từ sớm, chỉ có Yến Lân bên trong.

Thiết nghĩ dù sao Yến Lân cũng quen biết Hồng Tang từ nhỏ nên hấn cũng biết không ít chuyện, thử hỏi hấn cũng được. Tiện thể nàng cũng muốn xem phong thái của một vị thái tử cổ đại ra làm sao.

Vừa nghĩ, nàng liền mỉm cười nhờ nha hoàn vào báo tin cho Yến Lân rằng nàng muốn gặp hắn, dù sao cũng phải tỏ ra biết lễ nghi một chút. Chốc lát sau, thấy nha hoàn đi ra dẫn nàng vào sân trong. Vừa bước qua cửa, Từ Chiêu thấy giữa sân có kê một cái bàn gỗ, nhưng không kê ghế. Yến Lân đang đứng đó, chăm chú viết.

Người này hôm nay vẫn mặc y phục màu tím, cổ áo màu tím đậm, gần như sắp chuyển sang màu đen, bên ngoài khoác thêm trường bào mỏng màu tím nhạt có thêu vài sợi chỉ bạc, tay áo bó gọn gàng càng khiến những động tác dứt khoát trở nên thu hút. Đôi mắt sáng, cùng phong thái của hắn khiến Từ Chiêu nhìn không chớp mắt.

Nếu Từ Hàm đẹp như ánh trăng trong đêm xuân thì Yến Lân đích thị là một tảng băng từ sắc, có điều tảng băng này hết sức quyến rũ, lạnh lẽo nhưng đầy mị hoặc. Từ Chiêu nhìn ngắm đến thất thần, mãi cho đến khi hắn dừng bút, ngẩng đầu lên nhìn lại nàng. Lúc đó, Từ Chiêu mới giật mình hồi thần, trong đầu như tưng kình: “Xong rồi, xong rồi. Chưa quen chưa biết mà đã nhìn người ta như mê như say rồi còn bị bắt gặp. Biết bao năm sống quanh mấy người đẹp còn tưởng là mình miễn dịch với cái đẹp rồi chứ? Lân này thì biết tìm cái lỗ nào mà chui đây? Ôi mặt mũi của ta”.

Nhìn đến Từ Chiêu đứng ở cửa lại hơi có chút quần bách, Yến Lân không mấy để ý, chỉ gấp gọn những thứ vừa viết trên bàn lại rồi nhẹ giọng gọi nàng: “Chiêu nhi sao còn đứng đó. Mau vào đi”.

Từ Chiêu cố gắng hắng giọng, lấy lại bình tĩnh: “Yến Lân ca ca hôm nay có nhã hứng luyện chữ sao? Muội ở trong phủ không có ai chơi, cũng không được ra ngoài, lại càng không có nhã hứng luyện chữ như ca nên rất buồn chán. Ca ca cũng giống như Từ Hàm ca ca của muội vậy, nên muội tới đây chơi cùng ca được không?”

Thấy dáng vẻ mong chờ của Từ Chiêu, gương mặt Yến Lân vẫn bất động thanh sắc, chỉ kéo khóe miệng nói: “Được, ta cũng đang không có việc gì làm. Muội muốn chơi gì?”

“Đánh cờ đi, rảnh rồi phụ thân hay dạy muội đánh cờ nhưng lâu rồi không có chơi cùng. Thật ngứa tay mà”. Nói rồi nàng ra vẻ hí hửng chạy đến một bàn cờ bằng ngọc thạch ở góc sân, ngồi xuống.

Yến Lân nhìn theo Từ Chiêu, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi, sống lưng thẳng tắp, y phục màu xanh ngọc nhẹ nhàng phủ xuống, gương mặt khả ái ánh lên nét tinh nghịch, đôi mắt chứa linh quang đang nhìn về phía hắn, mỉm cười chờ đợi. Con người hòa vào nền xanh của hàng trúc phía sau, khiến tâm tình căng thẳng của hắn mấy ngày nay khẽ thả lỏng, muốn hưởng thụ một chút cảm giác yên bình này.

Yến Lân cất bước ngồi đối diện Từ Chiêu, bắt đầu chơi cờ.

Ban đầu, nghĩ Từ Chiêu còn nhỏ nên Yến Lân không mấy tập trung, nhưng càng đánh càng thấy nước cờ nàng đi càng dứt khoát, phòng thủ kỹ càng, lối tấn công lắt léo khiến hắn trở tay không kịp.

Sau gần hai canh giờ ác liệt, cuối cùng Yến Lân thua. Những thủ hạ đứng phía sau đã đi theo hắn nhiều năm, biết khả năng chơi cờ ở tuổi hắn ít ai sánh bằng. Nay lại thua dưới tay một đứa bé 5 tuổi. Bọn họ vẫn bán tín bán nghi, liệu có phải thái tử nhường Mục tiểu thư không?

Lúc này Từ Chiêu mới ngẩng đầu lên, cười như có như không: “Một ván cờ tưởng chừng đã thắng chắc nhưng chỉ sơ sẩy khinh địch một chút thôi, phần thắng sẽ không còn nằm trong tay Yến Lân ca ca nữa”.

“Gọi ta là Lân ca ca là được rồi. Không ngờ kĩ nghệ của muội tốt đến vậy, sao trước nay không thấy Từ Hàm nhắc đến nhỉ?” – Yến Lân vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng.

Từ Chiêu giả hoạt cười, trong đầu nghĩ: “Ta có đại đầu mà đi khoe kĩ nghệ xuất chúng ở cái tuổi này. Đến lúc nổi như cồn thì không biết có bao nhiêu tai bay vạ gió kéo tới đâu. Hôm nay sở dĩ thể hiện một chút để cổ đáp bẽ cái mặt lạnh lùng của người đó”. Miệng lại nói: “Từ Hàm làm sao mà biết, muội chỉ chơi cờ cùng phụ thân thôi. Còn bình thường sẽ mang đạo ra rượt huynh ấy. Ca ca căn bản còn không biết muội chơi cờ thế nào”.

Nghe mấy lời ấy cùng hình ảnh đứa trẻ ngồi tao nhã thưởng trà, thi thoảng còn làm bộ lắc đầu xua tay như một cao nhân đắc đạo, làm mấy thủ hạ của thái tử có người đã phì cười. Yến Lân cũng kéo miệng cười khê rồi nghiêng đầu hỏi, giọng điệu như dỗ trẻ con làm không ít người tròn mắt, hít một ngụm khí lạnh: “Ồ, Chiêu nhi cũng có sở thích kì lạ phải không? Nghe nói muội còn thu thập rất nhiều vũ khí rồi bày trong phòng. Khi nào để ta mở rộng tầm mắt một chút được không?”

“Chuyện này cũng không khó, chỉ là mấy thứ đó không có gì đặc sắc cả, nếu đem ra cũng không có gì đáng nói. Chỉ là, muội có để mắt tới một loại binh khí nhưng rất ít được trông thấy. Còn tính nhờ Lân ca ca dắt muội đi xem nữa”.

Yến Lân trong lòng khẽ cười: “Tiểu nha đầu này tới đây thì ra cũng có mục đích, còn dám bày đặt vòng vo. Không hổ là muội muội của tên tiểu tử phá làng phá xóm kia”. Nghĩ vậy, ý cười trong mắt hắn càng đậm, đưa tay khẽ gõ lên đầu Từ Chiêu: “Nha đầu còn bày đặt tới đây chơi cờ, nói đi, muốn ta dắt muội đi đâu?”

Từ Chiêu hi hi cười, đứng phắt dậy, chỉ tay vào phòng của Mục Từ nói: “Muội muốn vào đó”. Nàng biết, nơi này là nơi ở của Mục Từ cùng thái tử, dù là ai cũng không thể tùy tiện đi lại, kể cả nàng là Mục tiểu thư cũng không thể. Chưa kể đến người cổ đại còn có mấy trò như ám khí phóng ra từ vách tường hay giá sách gì đó. Nhớ tới bộ mặt âm u như ma quỷ của Mục Từ, hắn rất dễ là người sẽ bày ra mấy trò đó nên càng phải cẩn thận.

Vừa nghe thấy Từ Chiêu nói, khóe miệng Yến Lân hơi cứng lại, nhìn theo hướng nàng chỉ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đêm đó nàng đặt cho từ sĩ kia cái tên Hồng Trung. Mặt lạnh nhìn nàng hỏi lại: “Thứ muội nói là riu của Hồng Tang?”

Từ Chiêu ra sức gạt đầu rồi hơi ngập ngừng, cúi gằm mặt xuống nói: “Muội nhớ Hồng Tang ca ca”.

Thấy bộ dạng Từ Chiêu như vậy, tuy trước nay hắn không quá để tâm đến cảm xúc của người khác nhưng lại thấy có chút không đành lòng. Hơi khó hiểu với cảm giác của mình nhưng hắn vẫn tiến lên, dặt tay Từ Chiêu vào phòng của Mục Từ, vừa đi vừa trầm giọng nói: “Đây sẽ là lần cuối muội được thấy nó, nhớ lấy”.

Vừa mở cửa phòng, Yến Lâm thả tay Từ Chiêu ra, không nói lời nào, chỉ đứng nguyên ở cửa, cũng không có ý định tiến vào. Biết ý hắn nên Từ Chiêu một mình bước vào phòng.

Bên trong được treo rất nhiều lụa trắng, đến cả khăn trải bàn cùng ấm trà cũng toàn một màu trắng. Nhìn căn phòng như vậy, Từ Chiêu cảm giác một loại trống trải, khó chịu cùng tang thương ập đến. Nếu Mục Từ ở trong phòng chẳng khác nào ông đang tự tra tấn bản thân mình. Tiến vào bên trong, vén qua mấy lớp lụa trắng, Từ Chiêu thấy ánh sáng sắc lạnh quen thuộc lóe lên. Nàng vội vã lại gần, thấy quả thật là riu của Hồng Tang, nhưng nó bị một đồng lớn xích sắt buộc lại, đang định đặt tay lên thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo cực điểm của Yến Lâm vọng vào từ ngoài cửa: “Từ Chiêu, ta biết muội thương tiếc cho Hồng Tang nhưng có những thứ không thể tùy tiện muốn động là động. Thứ đó là kỳ binh hiếm có trong thiên hạ, trải qua mấy trăm năm nhuộm máu, sát tính rất nặng. Nếu chính nó không thuận thì dù là kẻ mạnh đến đâu cũng không có khả năng sử dụng nó, thậm chí là phải bỏ mạng. Ngày đó muội động được vào nó căn bản còn có máu của Hồng Tang trấn nhiếp. Nay hắn không còn, không đảm bảo được điều gì cả. Muội chỉ nên từ bỏ rồi đi. Ta không mong muội tiếp xúc với thứ binh khí nó thêm lần nào nữa. Không có Mục bá cùng Từ Hàm ở đây, ta không muốn bất kỳ ai trong Mục gia xảy ra chuyện gì”.

Dù vậy, nghe những lời đó xong, ánh mắt Từ Chiêu càng trở nên cương quyết, nàng dứt khoát tiến đến, vén vào những đoạn xích sắt bên dưới, vuron một tay đặt trực tiếp lên lưới riu. Ngoài cửa, Yến Lâm hừ lạnh một tiếng rồi cũng phi thân vào, tốc độ của hắn rất nhanh, làm những dải lụa bay tung lên, để lộ ra ảnh tượng phía trong.

Một đứa bé vuron mình đặt tay lên lưới riu, chỉ thấy chuỗi riu rung mạnh lên một cái rồi lập tức dừng lại. Bàn tay thon dài của Yến Lâm chỉ cách Từ Chiêu một tấc, toan kéo nàng lại.

Bất chợt, một tiếng hát cất lên, tiếng hát nhỏ nhẹ như an ủi, như vỗ về nhưng vô cùng mê hoặc. Là Từ Chiêu đang hát, nàng vẫn hát bài hát mà Hồng Tang dạy này. Yến Lâm đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ bé trước mặt. Nàng không khóc, chỉ hát, nhưng sao nghe tiếng hát của nàng có thể hàm xúc, đau đớn đến vậy. Đây có thật là tiếng hát của một đứa trẻ hay không?

Bên ngoài cũng có không ít người chứng kiến cảnh tượng đó. Rất nhiều năm sau, khi nghĩ lại, chính bọn hắn và cả Yến Lâm vẫn còn nghi ngờ sự tình tảo của mình vào lúc này.

Tiếng hát dừng lại, Từ Chiêu nhìn lên, ánh mắt có chút mê man nói: “Người cũng nhớ hắn phải không? Nhớ cả tiếng cười và tiếng hát của hắn. Giờ người cô đơn lắm phải không?”

Nàng vừa rút lui, chiếc riu rung lên rất mạnh, di chuyển kéo căng tất cả các đoạn xích như muốn phá ra ngoài. Lúc đó Yến Lâm lách mình lao lên, ôm lấy Từ Chiêu phi thân nhanh ra ngoài, đồng thời vung tay lên đóng sập cửa lại.

Trong phòng vẫn phát ra âm thanh va đập của những đoạn xích, mãi một lúc lâu sau mới dừng lại. Yến Lâm đặt Từ Chiêu xuống, đợi nàng đứng thẳng dậy, mắt vừa nhìn nàng vừa ra lệnh cho thủ hạ: “Từ nay nếu không được lệnh của ta hoặc Từ công công, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào trong”, có vài người tiến lên lĩnh mệnh. Yến Lâm không nhìn Từ Chiêu nữa, phát tay quay người bỏ đi. Không còn gì để nói, Từ Chiêu cũng rời đi ngay sau đó.

Về tới phòng cũng đã tới bữa tối, do buổi trưa không ăn mấy nên lúc này nàng rất đói, nàng vừa ăn nha hoàn bên cạnh vừa hỏi thăm xem cả ngày nàng làm những gì. Nàng chỉ trả lời rằng có sang kiểm Yến Lâm chơi rồi lại vui đùa vào tiếp tục ăn.

Sau khi đã lấp đầy cái dạ dày của mình, Từ Chiêu mới có tâm trí để ý tới những chuyện xung quanh. Nàng nhớ cả ngày hôm nay không thấy nhũ mẫu bám lấy nàng. Hỏi ra mới biết mẫu thân cùng nhũ mẫu đã vào Bạch thành từ sớm. Khi này mẫu thân vừa trở về đã vào phòng nghỉ nhưng lại không thấy nhũ mẫu theo về cùng. Từ Chiêu nhíu mày suy nghĩ: “Cả Mục Từ cùng mẫu thân sáng nay đều ra ngoài. Nay lại chỉ có mình mẫu thân trở về. Phải biết, ở thời đại này, nữ tử dù ở độ tuổi nào cũng sẽ không qua đêm bên ngoài. Có chăng cũng chỉ có mấy cô nương hành tẩu giang hồ mà thôi. Nay mẫu thân lại để nhũ mẫu ra ngoài như vậy, không biết là có chuyện gì”.

Trong Mục phủ, mấy nha hoàn bà tử hay nói mấy chuyện bát quái nhưng toàn là mấy chuyện linh tinh, nàng cũng không thu được thông tin gì. Những chuyện khó nghĩ, theo thói quen, Từ Chiêu đều bỏ ra sau đầu, không nghĩ nữa.

Ban đêm không có việc gì làm, Từ Chiêu vẫn đem binh khí ra mài lại rồi lau chùi cẩn thận, tiện tay sẽ khắc nốt chữ. Nhưng thời gian gần đây, ban đêm với nàng đặc biệt dài. Nghĩ quanh quẩn thế nào, nàng lại nhớ đến Hồng Tang, chớp mắt nhìn về phía sân viện của Mục Từ cùng Yến Lâm. Nơi đó giờ chắc thành cấm địa rồi. Cao thủ đi lại như mây, nàng muốn đến gần cũng đã bị phát hiện chứ đừng nói là lên vào.

Nhớ ngày trước Hồng Tang còn cùng nàng leo núi ngắm cảnh, nơi hắn đưa nàng tới rất cao. Từ đó có thể nhìn xuống cảnh đêm ở Bạch thành, vô cùng tráng lệ. Rồi hắn sẽ lại phá vỡ khung cảnh bằng tiếng hát của mình. Nghĩ đến đây, trong đầu Từ Chiêu đột nhiên nhen nhóm một suy nghĩ: “Ta muốn quay lại đó. Chỉ ít cũng phải quay lại đó một lần”.

Nàng lập tức đứng dậy, trải giấy lên bàn rồi bắt đầu tính toán: “Ngày trước mỗi lần đi leo núi cùng Hồng Tang phải hết hai ngày mới lên tới nơi, cộng thêm hai ngày leo xuống nữa là mất bốn ngày. Nhưng đó là với điều kiện có hắn đi cùng, nhưng nếu đi một mình, với sức vóc của ta hiện tại không thể nhanh như vậy. Cần ít nhất là tám đến mười ngày. Thời gian khá dài, phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng”.

Trước nay, Từ Chiêu là người khi đã quyết định thì sẽ cố gắng làm cho bằng được. Vì vậy, tuy điều kiện hiện tại không tốt lắm nhưng nàng không nản trí mà bắt tay ngay vào việc lên kế hoạch.

Sau khi đã có tính toán sơ bộ, liệt kê những thứ cần thiết và vạch ra thời điểm xuất phát. Từ Chiều miễn nguyện lên giường đi ngủ. Hai ngày tiếp theo, nàng tập trung, lên chuẩn bị những thứ cần thiết. Do hiện tại trong phủ, mọi người cũng khá bận rộn nên không mấy ai để ý đến hành động của nàng. Nhanh chóng đạt được mục đích, đêm đó nàng cẩn thận rà soát một lượt, thấy kế hoạch mình vạch ra không còn lỗ hổng nào mới yên tâm chợp mắt.

Tờ mờ sáng ngày thứ ba, thời điểm tất cả mọi người đều ngủ say, có ám vệ thì cũng sẽ buông lỏng cảnh giác hơn một chút. Một bóng đen lặng lẽ chui ra từ cửa sổ phòng của Từ Chiều. Nàng lập tức phi thân lên một cái cây gần đó, quan sát động tĩnh xung quanh. Tiện tay ném ra vài viên sỏi đến mấy góc khuất. Thật may là xung quang viện của Từ Chiều cũng không canh phòng quá cẩn mật, một đứa bé 5 tuổi không cần có quá nhiều người canh chừng, chủ yếu chỉ có từng tốp thị vệ đi tuần qua mà thôi. Đợi một lúc không thấy động tĩnh gì, nàng leo xuống, nép sát vào bờ tường mà đi. Nàng chọn những tuyến đường có người đi tuần vì thường những nơi này sẽ không có ám vệ. Thà chọn đường đông mà đi còn hơn chọn đường vắng nhưng lại phải đối phó với cái bọn người chuyên ăn cắp đó.

Từ nhỏ nàng đã theo Từ Hàm trốn ra ngoài chơi nên chút chuyện này không làm khó được nàng. Vì vậy, chỉ chốc lát sau, nàng đã trốn được ra phía sau phủ. Trước khi đi nàng đã để lại một phong thư trong phòng báo ra ngoài có chút chuyện, nếu có vấn đề gì nàng cũng có cách phát tín hiệu cho mọi người nên nói họ không cần lo lắng. Nhưng thường thì chẳng ai tin mấy lời đó nên khi vừa ra ngoài, nàng liền phi thân chạy một mạch, chạy càng xa càng tốt.

Men theo những con đường cũ mà ngày trước Hồng Tang dẫn nàng đi qua, cứ đi rồi khi mệt lại kiếm chỗ ngồi nghỉ, cả đoạn đường nàng cũng không kêu khổ chút nào. Với những kiến thức nàng biết được ở hiện đại cùng những kỹ năng Hồng Tang dạy nàng, chỉ mới ba ngày, Từ Chiều đã đi được tới hai phần ba quãng đường núi khó đi nhất. Kiên trì như vậy, chỉ hơn một ngày sau nàng đã đi lên tới đỉnh núi.

Bộ dạng lấm lem, tay chân cũng có vài vết thương do mấy lần trượt ngã nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da vì nàng đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, bảo vệ rất tốt đầu gối cùng khuỷu tay bằng những bọc vải, bên trong có lót một tấm kim loại mỏng. Chỉ cần bôi chút thuốc là yên tâm.

Lúc tới được đỉnh núi cũng đã quá trưa, nàng tính toán thời gian khá chuẩn xác nên số lương khô chuẩn bị cho những ngày sau vẫn còn đủ. Nhưng để bổ sung đường chất cho cơ thể, nàng tranh thủ lúc trời còn sáng đi kiếm củi khô cùng một số quả dại ăn được để đêm nay ngủ lại nơi này. Đồng thời kiếm nơi có nguồn nước để lấy thêm nước đầy các túi da rồi tắm rửa sạch sẽ một lượt. Trên núi, trời tối rất nhanh nên chẳng mấy chốc, Từ Chiều đã phải nhóm lửa nếu không nàng sẽ bị lạnh.

Đêm nay trăng đặc biệt sáng, chắc do càng lên cao nên bầu trời càng trở nên trong suốt, cả một khoảng trời lấp lánh vô vàn vì sao. Cảnh tượng thiên nhiên tráng lệ làm Từ Chiều nhìn không rời mắt.

Tiến đến nơi quen thuộc mà nàng cùng Hồng Tang hay tới để ngắm Bạch thành từ xa, đó là một mỏm đá nhô ra ngoài vách núi, phía trên là một tán cây cổ thụ có tán lá xòe rộng, bên dưới là vực sâu. Những lần trước, đều ở cùng Hồng Tang nên nàng không lo lắng gì, nhưng lần này có một mình nên nàng hết sức cẩn thận. Dùng sợi thừng dài, một đầu cố định vào thân cây, một bước chắc quanh người, phòng khi sẩy chân ngã xuống vách núi cũng có thể trèo lên được.

Vẫn như lần trước, cảnh đêm ở Bạch thành vẫn sáng bừng, từ trên cao, nàng có thể nhìn thấy từng đốm sáng nhỏ li ti trải dài khắp thành. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cảnh người người tấp nập, ngựa xe như nước, tiếng nói tiếng cười từ Bạch thành vang vọng.

Cảnh còn người mất. Bạch thành và nàng vẫn vậy. Còn Hồng Tang lại đang ở miền trời nào. Liệu hắn chết đi có như nàng, xuyên đến một thế giới khác rồi làm lại cuộc đời không? Khoảng thời gian đẹp để làm người ta quên đi nhiều thứ, quên đi thực tế rằng ngoài kia còn đầy rẫy những nghịch cảnh. Nàng từng sống một đời không có gì cả, từng mất đi những điều quý giá nhất. Vì vậy khi đến đây, được hưởng thụ những gì tốt đẹp, nàng nghiêm nhiên cho rằng nó là của mình, cho rằng mọi thứ đều là vĩnh cửu... Cho đến khi nàng biết tin tức của Hồng Tang. Lúc đó, nàng mới thực sự quay trở về thực tại, biết mình là ai, mình đang ở đâu, đang ở một thời đại như thế nào, biết chính xác thứ mình cần là gì.

Từ Chiều vẫn ngồi vắt vẻo trên mỏm đá, nhắm mắt hít một hơi, gió lạnh từ vách núi thổi ngược lên làm vạt áo nàng tung bay. Dưới ánh trăng, nàng giống như một tiểu tiên từ hạ phàm, nhìn ngắm chốn trần gian.

Lung chừng núi, hai bóng dáng lấy tốc độ nhanh nhất, phi thân chạy gấp lên phía trước, theo sau còn có vài thủ hạ. Thiếu niên vận trường bào màu nguyệt nha cắn chặt răng, tức giận gầm lên từng tiếng: “Tên chết tiệt, ta mới ra ngoài xử lý chút tin tức vừa nhận được từ ái Xích Vân cùng Lệ Trân mà ngươi ở lại cũng không trông chừng nổi một tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch”

Chỉ thấy thiếu niên đi bên cạnh từ đầu đến chân đều là y phục tử sắc, gương mặt hờ hững, nhũn nhũn, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: “Tiểu muội nhà ngươi không biết làm thế nào mà trốn được ra ngoài, thần không biết quỷ không hay, kì nghệ xuất chúng, khôn khéo hơn người. Sao còn dám mở mỏm ra nói vất mũi chưa sạch? Cũng do ngươi dạy hư”.

“Ngươi còn dám so đo, tên chết tiệt, nếu người của ngươi canh gác cẩn thận thì Chiều nhi có cơ hội lên ra sao? Đều nuôi một lũ ăn hại”.

Phía sau, đám thủ hạ đồng thanh kêu: “Mục thiếu gia bớt giận”.

“Bớt bớt cái con khỉ” – Từ Hàm tức giận quát loạn lên, tiếng quát còn vang xa khắp cả triền núi.

Lại nhớ, khi đó hắn đang cùng phụ thân ở thành Lệ Trân xem xét tin tức mới nhận được. Đồng thời cũng nhận được phong thư của Yến Lâm gửi tới từ Mục gia. Trong thư viết mọi chuyện vẫn ổn trừ việc tiểu thư Mục Từ Chiều mất tích, trong phòng nàng còn để lại tờ giấy báo đi ra ngoài hẹn mười ngày sau trở về. Từ Hàm tức tợn nhất, đập tay xuống bàn. Mục Diệp Khang nhũn nhũn, lệnh hắn trở về phủ xem xét tình hình, chuyện chính sự đã có ông lo

liệu.

Lúc hần chạy về Mục gia cũng đã là bốn ngày sau khi Từ Chiêu mất tích. Nghe thủ hạ của Yến Lâm báo lại rằng đã tìm khắp Bạch thành nhưng không thấy nàng, lại nghe Yến Lâm kể chuyện nàng tới tìm hần muốn xem chiếc rìu của Hồng Tang. Từ Hàm lập tức nhớ ngay tới ngọn núi lân cận mà Hồng Tang hay dẫn nàng đi. Hần lập tức dẫn người xông lên núi, Yến Lâm cũng đi theo.

Với tốc độ hiện tại của bọn họ, nếu chạy không ngừng nghỉ thì rạng sáng hôm sau có thể tới đỉnh núi.

Nhóm người leo tiếp gần một canh giờ, đột nhiên, trên bầu trời phát ra một tiếng nổ lớn, một cột pháo sáng bắn thẳng lên không trung rồi nổ tung, đổ rục một mảng. Từ Hàm rung mình, hần biết đó là tín hiệu của Từ Chiêu, nàng quả thật đang ở trên núi, hơn nữa lại đang gặp nguy hiểm. Lần đầu tiên Từ Hàm thật sự lo sợ, trong lòng nóng như lửa đốt, vận sức tăng tốc lao lên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người*, *Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp Dữ Ngọc

Đi suốt đêm, khi lên được đỉnh núi trời cũng đã tờ mờ sáng. Từ Hàm quan sát xung quanh để tìm bóng dáng của Từ Chiêu nhưng chỉ thấy các vật dụng nàng mang theo cùng một lều nhỏ do nàng tự dựng và một bếp lửa mới tắt.

“Từ Hàm, người lại đây xem!” – nghe Yến Lâm gọi, Từ Hàm bước vội tới, thấy một đoạn dây thừng dài, một đầu được bện vào thân cây phía sau. Nhìn nút thắt, Từ Hàm biết chắc chắn đó là Từ Chiêu, nàng luôn nghĩ ra các kiểu thắt nút tùy hoàn cảnh nhưng đặc biệt hữu dụng hơn những cách thông thường, chính hần cũng phải học theo. Đoạn dây còn lại vắt vẻo trên mỏm đá đã có chút vỡ nát, khi kéo dây lên chỉ thấy một đầu dây đã bị cứa đứt.

Trong lòng lộp bộp, Từ Hàm tiến lên mỏm đá rồi nhìn xuống, phía dưới là vực sâu đen ngòm, toàn là mây mù che phủ, không nhìn thấy đáy. Một cổ bắt an trào lên, bàn tay nắm chặt đến run rẩy, lập tức hạ lệnh: “Các người chia làm hai nhóm. Một nhóm đi trước khảo sát địa hình tìm đường xuống. Nhóm còn lại cùng Yến Lâm xuống núi điều động thêm nhân lực”. Nói rồi hần lại quay ra nhìn Yến Lâm: “Người trở về trước đi, tình hình chính sự còn cần có người”.

Yến Lâm khẽ nhủ mảy may nhưng không nói gì, qua ánh mắt, hần biết Từ Hàm đã quyết ở lại tìm Từ Chiêu. Tiểu nha đầu rất thông minh, chỉ với sức của một mình nàng mà cũng kiên trì được những năm ngày leo lên tận đỉnh núi. Nhìn số vật dụng và cách thức nàng tự bảo hộ mình, có thể thấy mọi đường đi nước bước đã được tính toán tỉ mỉ. Chỉ mong không có chuyện xấu gì xảy ra.

Liếc nhìn biểu hiện tràn ngập lo lắng lẫn khiếp sợ của Từ Hàm, Yến Lâm lại nhớ tới bộ dạng vô tư, nghịch ngợm thường ngày của Từ Chiêu. Khẽ thở dài, đặt bàn tay thon dài lên vỗ vai Từ Hàm mấy cái rồi lập tức quay người xuống núi.

Lại nói, lúc Từ Chiêu còn đang ngồi trên mỏm đá ngắm cảnh, thì từ phía bầu trời lóe lên một ngôi sao vô cùng sáng chói, thu hút sự chú ý của nàng. Ban đầu nàng còn nghĩ vì sao đó thật đẹp, thật sáng nhưng càng về sau, Từ Chiêu cảm giác như thứ ánh sáng đó càng ngày càng tiến gần về phía nàng.

Khi xác định quả thật là như vậy, Từ Chiêu mới hốt hoảng nhận định: “Ôi mẹ ơi, là thiên thạch. Thiên thạch rơi xuống đầu đến nơi rồi. Tận thế, tận thế rồi”. Nàng sống qua hai đời rồi nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thiên thạch ở một khoảng cách gần đến vậy, biết chắc chắn là sẽ chết nên toàn thân nàng cứng đờ, vẫn ngồi nguyên tại chỗ, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Mảnh thiên thạch từ trên không trung đâm thẳng xuống đáy vực, khi tiếp đất tạo ra phản lực rất lớn, dội ngược lên phía trên. Nơi đó chính là nơi Từ Chiêu đang ngồi, nàng bị hất ngược ra phía sau, ngã xuống bên cạnh mỏm đá, miệng phun ra một ngụm máu. Lăn mấy vòng, Từ Chiêu bị đẩy hẳn ra ngoài vách đá. Do có dây thừng giữ lại nên nàng bị treo lơ lửng, mắt nhìn xuống đáy vực đen ngòm, Từ Chiêu hốt hoảng, theo bản năng muốn tìm đường trèo lên. Quan sát phía trên vách đá đã vỡ ra một mảng, sợi dây thừng theo đà đung đưa trên không trung mà lắc qua lắc lại, cọ vào phiến đá mới vỡ, có cạnh khá sắc nhọn.

Từ Chiêu run rẩy khi thấy sợi dây bị cọ nhiều, thành ra sắp đứt, nàng cố gắng vịn vào để leo lên nhưng càng lúc càng nhận ra sẽ không kịp. Đưa tay sờ soạng bên hông, rút ra một ống trúc ngắn, đó là loại pháo tín hiệu mà nàng chế được. Rút vội đoạn dây phía đuôi ống, một cột pháo sáng lập tức bắn lên trời.

Vừa kịp bắn pháo ra tín hiệu, đoạn dây buộc Từ Chiêu cũng vừa đứt, toàn thân nàng lập tức rơi xuống phía dưới. Gió tát vào người làm nàng đau điếng, hốc mắt trong chớp lát đã đỏ lên. Tuyệt vọng, trong đầu nàng chỉ nhớ đến khuôn mặt của phụ mẫu, Từ Hàm, còn cả nhũ mẫu cùng mấy người nha hoàn, thị vệ quen mặt trong phủ, họ đều là những người đã ở bên Từ Chiêu từ nhỏ. Quãng thời gian chỉ vùn vện mấy năm nhưng giờ phút này, đối với nàng, họ chính là những điều trân quý nhất.

Nhắm mắt mặc kệ thân thể đang rơi tự do, Từ Chiêu ngã vào một hồ nước sâu dưới đáy vực. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, nàng cảm nhận mình đang chìm dần, có ánh sáng phía đáy hồ dội ngược lên. Nàng định vươn tay tới nhưng mí mắt ngày càng nặng, thân thể dần dần mất đi cảm giác rồi hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Không biết mê man bao lâu, khi mở mắt ra, nàng thấy mình đang nằm trong một gian nhà trúc, toàn thân mệt là không muốn nhúc nhích, như thể đã ngủ rất lâu mới tỉnh dậy. Bên tai nghe thấy âm thanh phát ra từ phía ngoài cùng với tiếng bước chân. Có bóng người tiến lại gần, sau đó là một giọng nói có từ tính vang lên: “Nha đầu, người tỉnh? Còn tưởng người ngủ sắp thành heo”.

Từ Chiêu liếc mắt quan sát, đó là một nam tử cao lớn, hàng mi đen dày, sống mũi cao thẳng, nhân thần thanh tĩnh nhưng lại có sức hút cực điểm. Diện mạo như ngọc, mái tóc dài đến thắt lưng có hơi tán loạn lại lộ ra vài phần mỹ cảm. Một thân y phục màu đen, cả người toát lên một hương sắc xa xưa. Tay áo dài phủ xuống, mang theo hương hoa lê dễ chịu. Hắn rót lấy một chén nước rồi đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận bón cho nàng từng ngụm một.

Từ đầu đến cuối, Từ Chiêu như hóa đá, trong đầu choáng ngợp: “Quý thần ơi, có phải ta rơi xuống vách núi, chết đi được lên trời không? Cõi thần tiên nào lại có một nam nhân tuấn mỹ thế này? Những tưởng trên đời này chỉ có Từ Hàm cùng Yến Lâm là mỹ nam tử. Nhưng nhìn người này xem, e là cả thiên hạ cũng không có ai đẹp bằng hắn”

Sau đó, hắn đặt Từ Chiêu ngồi dựa vào thành giường, giúp nàng co duỗi chân tay để lấy lại cảm giác, thấy nàng từ đầu tới cuối vẫn nhìn mình, hắn tươi cười lên tiếng: “Trong đầu người có phải bị ngập nước rồi không? Tỉnh dậy cũng không nói tiếng nào”.

Lúc đó Từ Chiêu mới hoàn hồn, tứ chi bắt đầu lấy lại cảm giác, xác định mình còn sống. Tự trách bản thân không có định lực, háng giọng cãi: “Là lâu ngày mới tỉnh dậy, đầu óc có chút mụ mị, cần phải xác định lại một chút nên mới không lên tiếng”

“Ồ thì ra người chưa hoàn toàn tỉnh táo, ta còn tưởng vì thấy ta quá đẹp mắt nên mới thất thần như vậy” – vừa nói, hắn vừa cúi đầu tỏ vẻ thương tiếc rồi lại ngẩng lên hỏi Từ Chiêu: “Làm sao người biết được lâu ngày rồi người mới tỉnh?”

“Lúc mới tỉnh dậy, toàn thân rất vô lực, ban đầu còn chưa lấy lại được cảm giác, dường như là đã nằm rất lâu rồi. Còn nữa, lúc người xoa bóp chân tay cho ta, ta có để ý thấy trên người có một số vết thương đã được xử lý, còn cả y phục trên người cũng được thay rồi” – nói đến đây, Từ Chiêu lại bắt giác liếc mắt xuống y phục mình đang mặc. Toàn bộ đều là màu đen, rộng thùng thình, lại mang theo hương hoa lê nhàn nhạt, nhất định là y phục của hắn. Trước nay, giống như Từ Hàm, nàng đều dùng hương cam tùng. Nay thấy cơ thể tỏa ra mùi hương khác lạ, Từ Chiêu có chút không quen. Hiện tại còn đang mặc y phục của nam nhân trước mặt nên thoáng chốc đã đỏ mặt, hơi lo lắng hỏi nhỏ: “Là người thay y phục và xử lý vết thương cho ta sao?”

“Trong cốc chỉ có mình ta, ngoài ta ra thì không có ai giúp người đâu. Lại nói, nha đầu người rất thông minh, mới tỉnh dậy đã nắm bắt được nhiều thông tin như vậy. Mà ta còn chuyện muốn hỏi. Lúc ta vớt được người đem về, trên người người thất một đoạn dây. Là người tự thắt sao?” – hắn hơi nheo mắt.

Thấy Từ Chiêu gật đầu, hắn liền cười giảo hoạt hỏi tiếp: “Ai dạy người kiêu thất đó vậy?”

Từ Chiêu thật thà trả lời: “Là ta tự nghĩ ra”.

Nghe Từ Chiêu trả lời, sắc mặt nam tử phía trước hơi ám lại rồi bỏ đi, mặc kệ vẻ khó hiểu của người ngồi trên giường. lát sau từ bên ngoài xông vào một trận mùi thuốc nồng nặc, Từ Chiêu thấy lạ, trong lòng lẩm bẩm: “Thì ra là ra ngoài sắc thuốc, nhưng cũng có cần phải vùng vằng vậy không? Giống như đang giận vậy”. Vừa nghĩ tới đây, Từ Chiêu lại thoáng có một dự cảm: “Đừng nói là do nút thắt kì lạ làm hắn khó tháo ra nên quay sang giận mình. Trên đời lại có người kì lạ vậy sao?”.

Ngồi chán, Từ Chiêu bắt đầu quan sát cách bài trí trong phòng. Đây là một nhả gian được lợp bằng trúc, bên trong chỉ kê một giá sách, không có bàn ghế mà dưới sàn có trải một tấm thảm lớn mềm mại, xung quanh còn bày rất nhiều gối tựa màu xanh lá nhạt. Trong đầu Từ Chiêu tự động hiện lên cảnh tượng nam nhân đẹp mắt kia vừa nằm tựa vào gối vừa đọc sách, bên cạnh có đặt một ấm trà cùng vài miếng điểm tâm, rất biết hưởng thụ. Ngoài ra thì còn tấm đệm rất dày mà Từ Chiêu đang nằm nghỉ, phía dưới còn phủ một lớp vải trắng, chấn gối cũng đều là màu xanh lá nhạt. Bên trên còn treo nhiều dải lụa mỏng màu trắng đục, rủ xuống. Mỗi khi có gió nhẹ thổi qua làm những dải lụa lay lộng, phấp phất, khiến cho Từ Chiêu thấy rất dễ chịu. Phải nói, nàng rất thích căn phòng này.

Từ Chiêu vén gọn những dải lụa lại rồi từ từ xuống giường. Nàng đi nhẹ từng bước, từng bước ra ngoài cửa. Ngăn cách giữa trong phòng với bên ngoài là một tấm màn, nàng đưa tay gạt tấm màn sang một bên, toàn bộ cảnh tượng hiện ra trước mắt. Thì ra gian nhà được dựng trên gò đất nhỏ, nổi giữa một hồ nước, sương mù giăng khắp mặt hồ, nhìn phía xa có thể thấy những tán cây như ẩn như hiện, phảng phất giống như nơi bồng lai tiên cảnh.

Nhưng phá vỡ khung cảnh nhất lại là một nam nhân vẻ mặt ai oán đang ngồi dưới mái hiên, ra sức quạt ẩm thuốc được bắc trên một cái bếp nhỏ. Từ Chiêu mặt đầy hắc tuyến bước đến, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Khụ khụ... Đa tạ mấy ngày qua được ca ca chăm sóc, không biết quý tính đại danh của ân nhân nên xưng hô thế nào?”

Không thấy nam nhân này trả lời mà chỉ hậm hực nhìn chằm chằm ẩm thuốc. Từ Chiêu nghi ngờ, liệu bản thân có hoa mắt. Một nữ nam tử tuấn nhã như vậy lại lộ ra biểu hiện kì quái. Chợt nhớ chính bản thân cũng chưa giới thiệu gì, cho là hắn không muốn mở lời trước nên nàng lại nói: “Tiểu nữ họ Mộc tên là Từ Chiêu...”. Còn chưa nói hết câu lại thấy nam nhân phía trước lên tiếng chặn lại: “Ta biết, nhà người còn gọi người là tiểu bánh bao phải không?”.

Từ Chiêu ngẩng đầu lên, nhướn mày khó hiểu: “Sao người biết?”

“Hừ, có chuyện gì mà ta không biết. Nha đầu người nghĩ chỉ có người biết thất dâm ba cái nút kì quái đó mà ta lại không biết được mấy chuyện còn con này sao?” – Hắn vừa quạt ẩm thuốc vừa đắc ý trả lời, còn tiện tay móc từ trong ngực áo ra một phiến ngọc bội nhỏ ném vào lòng Từ Chiêu.

Bắt lấy ngọc bội, sắc mặt Từ Chiêu hết trắng lại xanh, rồi chuyển sang màu đen, nàng vừa tức vừa buồn cười. Đường đường một nam nhân có diện mạo hết sức ôn nhuận, sống ở một nơi thế này hẳn phải là một chính nhân quân tử vô cùng văn nhã. Nào ngờ dưới cái lột đẹp mã đó lại không khác gì tiểu hài tử, rõ ràng hắn đồ kị với nàng. Tên nam nhân chết tiệt lại dám đồ kị với một đứa trẻ.

Nàng chỉ đành câm nín, không biết nói gì. Đeo ngọc bội lại bên hông, nàng vẫn lẳng lặng ngồi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Từ gò đất nhỏ này có những phiến đá nổi trên mặt nước để tới bờ bên kia.

Ngồi nhớ lại bản thân là ngã từ trên vách núi xuống, Từ Chiêu thầm cảm thấy may mắn khi còn sống, toan mở miệng hỏi người bên cạnh nhưng lại nghĩ không biết hẳn có trả lời nàng không, thì lại nghe thấy giọng nói từ tính của hẳn vang lên: “Người nằm đây được 5 ngày rồi. Chưa thấy kẻ nào ngủ lắm như ngươi đâu. Thuốc sắp sắc xong rồi, phía kia có chút cháo. Người ăn trước đi rồi còn uống thuốc”.

Không thấy Từ Chiêu trả lời, chỉ nghe thấy tiếng nàng đứng dậy, tiến lại múc lấy một chén cháo rồi từ từ ăn. Trong đầu nàng nghĩ: “đổi phó với tên trẻ con này thì mình phải trẻ con hơn hẳn. Hừ, chỉ được mỗi cái mặt”. Ăn xong, nàng buông bát, không thèm để ý đến người kia, tự mình ngồi ngắm cảnh.

Lúc sau thấy hẳn bưng một bát thuốc đen ngòm tới trước mặt, Từ Chiêu nhủ mảy nhìn nhưng cũng không uống. Hẳn nghĩ do nàng sợ đắng, liền dỗ: “Người uống đi, vừa mới tỉnh dậy đi lại được cũng không phải chuyện dễ, thân thể không tốt lắm đâu”. Vẫn thấy Từ Chiêu ngồi im không nhúc nhích, hẳn chép miệng nói: “Được rồi uống đi, uống xong ta sẽ nói tên ta cho ngươi biết. Lúc đó thì đừng có sợ quá mà ngã ra đấy”.

Ném cho hẳn ánh mắt khinh bỉ, Từ Chiêu thổi phù phù vào bát thuốc cho đỡ nóng rồi từng hớp từng hớp uống cạn. Vị đắng trong cổ họng khiến nàng rùng mình, nhăn mặt. Thiếu niên áo đen thấy vậy chỉ cười, nhét vào tay nàng một viên đường nhưng lại thấy nàng lườm hẳn, không thèm ăn.

Ngã người nằm dưới mái hiên, vị thiếu niên tuần mĩ nhắm mắt dưỡng thần, miệng nói: “Cho nha đầu ngươi biết, đây là Vụ Ân cốc. Hẳn ngươi cũng đã nghe danh Vụ Ân cốc quanh năm chỉ toàn sương mù cùng dã thú, không có lối vào, những người vì tò mò đi vào cũng đều không thấy trở ra chứ?”. Nói rồi lại hơi hé mắt liếc nhìn Từ Chiêu, thấy không có biểu cảm gì lại nghĩ nàng si ngốc chưa thể hiểu được ý tứ của hẳn. Nhắm mắt lại, hẳn nói tiếp: “Cốc chủ Vụ Ân cốc được gọi là Dữ Ngọc công tử phong lưu tuấn nhã, võ công cái thế, khắp thiên hạ không có đối thủ, ngươi biết chứ?”

Mặt Từ Chiêu càng lúc càng đen, nghe xong chỉ muốn nhô vào mặt kẻ đang nằm dài trước mặt kia, trong đầu nghĩ: “Cái gì mà phong lưu tuấn nhã, võ công cái thế, rõ ràng hẳn là tự ám chỉ bản thân. Tưởng ta nghe xong sẽ sợ hãi? Nằm mơ.”

Dữ Ngọc nằm quan sát biểu cảm của Từ Chiêu, thấy nàng đen mặt lại tưởng nghe đoán được thân phận của hẳn. Đang vô cùng đắc ý, hẳn vô lại nói: “Bồn công tử tính tình thiện lương nên mới ra tay cứu giúp ngươi. Ta biết Mục gia các ngươi nhiều tiền nhưng cũng không mong cảm tạ gì đâu. Mấy thứ như tiền bạc đó ta đây không thiếu”.

Chợt nhớ đến việc được cứu, Từ Chiêu vội hỏi: “Ta nhớ lúc đó rơi xuống một cái hồ, sao lại được ngươi cứu tới đây? Đừng nói thiên thạch đó rơi trúng chỗ này nhé” – nói rồi nàng nheo mắt quan sát lại xung quanh, thấy cảnh vật không có gì là từng bị tàn phá, nảy sinh khó hiểu.

Thấy Từ Chiêu không có vẻ gì quan tâm đến mình, thậm chí còn thay đổi cách xưng hô so với lúc trước, Dữ Ngọc chỉ hừ nhẹ một tiếng nhưng vẫn bình thản trả lời: “Đêm đó ta không ở trong cốc, đi dạo một vòng bên ngoài thì phát hiện trên bầu trời có hiện tượng lạ, còn thấy một cột sáng bắn lên, liền đuổi tới. Thấy có thứ gì đó rơi xuống một hồ nước, liền sau đó cũng thấy ngươi rơi xuống. Lúc kéo được ngươi lên ta còn mừng rỡ, tưởng ngươi là bay từ trên trời xuống. Tiện tay đem ngươi về cốc. Sau đó mới phát hiện ngọc bội kia. Xác định ngươi không phải từ trời bay xuống mà là người Mục gia”

“Người lớn bằng này sao lại có thứ suy nghĩ viển vông như thế. Cái gì mà bay từ trên trời xuống, ngươi nghĩ có người trời sao? Lại nói có phải ngươi ngu ngốc không? Thấy thiên thạch rơi ngươi còn đuổi theo làm cái gì?” – Từ Chiêu nghe xong tức hộc máu, chưa thấy kẻ nào dở hơi như hẳn.

“Ta không theo sao cứu được ngươi. Nha đầu vong ân phụ nghĩa. Biết thế ta vút quách ngươi đi” – Dữ Ngọc ngồi bật dậy, gõ mạnh một cái lên đầu Từ Chiêu, mắng to.

Bị đánh đau, Từ Chiêu ôm đầu gào lên: “Tên chết tiệt, ai bảo ngươi nói năng linh tinh còn có mấy suy nghĩ vớ vẩn, còn chấp nhặt trẻ con. Huhu...”. Từ Chiêu giả vờ khóc lóc, nào ngờ nam nhân áo đen đứng lên ôm lấy nàng, bế bổng lên, dùng khăn công lao về phía bờ bên kia. Từ Chiêu cứng đờ người, tuy là trong Mục phủ có nhiều ám vệ nhưng dĩ nhiên chẳng bao giờ xuất đầu lộ diện, phụ thân cùng Từ Hàm cũng không hay loạn võ nên Từ Chiêu vẫn chưa thật sự được chiêm ngưỡng tận mắt võ công cổ đại là như thế nào. Nay lần đầu được thấy một người sử dụng khinh công, chính mình lại còn được người ta ôm đi, trong lòng vô cùng thích thú, quên cả khóc.

Thấy tiểu nha đầu trong lòng đã ngừng khóc từ lúc nào, Dữ Ngọc đưa tay xoa xoa chỗ đau trên đầu nàng nói: “Người có vẻ thích bay nhảy phải không? Hết đau chưa? Do ta quá cường đại nên không để ý lực đạo làm ngươi đau. Thật may ngươi chưa bị vỡ đầu”. Từ Chiêu lại tức, không còn gì để nói, nam nhân này quá tự mãn, nàng còn nghi ngờ, không biết có phải hẳn theo chủ nghĩa tự luyện hay không?

Vẫn còn đang suy nghĩ, lại thấy giọng nói dễ chịu của Dữ Ngọc vang lên: “Đi, ta đem ngươi đi tắm, ngươi đã 5 ngày không tắm rửa rồi có biết không?”. Nhắc tới chuyện đi tắm, Từ Chiêu lại nhìn xuống y phục mình đang mặc, nhớ tới là nam nhân này thay đồ cho mình, nàng vội nói: “Ta có thể tự tắm, từ trước đến nay đều là ta tự tắm lấy”.

Nam nhân cúi đầu nhìn: “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn, những chuyện đó vẫn là ta tự làm”, thấy nàng quả quyết, Dữ Ngọc cũng gật đầu: “Được, vậy ta đưa ngươi đến phòng tắm, trước đó có đi mua chút y phục để sẵn trong đó cho người rồi, xong xuôi thì gọi ta”. Sau đó hẳn đưa nàng đến một gian nhà nằm giữa rừng hoa lê, nhìn vào chỉ thấy xung quanh được treo rất nhiều dải lụa trắng, gió thổi qua làm những dải lụa bay lên, thấy bên trong toàn hơi nước bốc lên mịt mù.

Dữ Ngọc đặt Từ Chiêu xuống dặn đi dặn lại rằng xong việc nhớ gọi hẳn, hẳn sẽ tới đón nàng rồi quay người đi mất. Từ Chiêu bước vào trong, qua màn hơi nước nàng thấy một bồn tắm rất lớn, nhìn giống như bể bơi ở hiện đại nhưng bên dưới và xung quanh toàn bộ là gỗ. Nhìn rõ toàn cảnh, nàng quay mặt ra ngoài gọi lớn: “Dữ Ngọc, buồng tắm của ngươi không có cửa, làm sao mà tắm?”. Hẳn đáp lại, âm thanh như vang vọng từ một khoảng cách rất xa nhưng vẫn rõ ràng: “Ta ở đây có một mình, cần cửa làm gì?”

Nghe biết hẳn là đang ở rất xa nơi này, Từ Chiêu hơi thả lỏng, bụng nghĩ: “Ồ một nơi như thế này quả thật rất hưởng thụ. Như mấy khu nghỉ dưỡng cao cấp vậy. Không biết tên Dữ Ngọc này làm sao lại có thể tạo ra một nơi như vậy?”. Vừa nghĩ nàng vừa cời y phục, trầm mình xuống làn nước ấm, nhắm mắt dưỡng thần. Không biết nước tắm Dữ Ngọc đun từ loại thảo mộc gì, chỉ thấy nước có màu hơi đục như nước gạo, thoang thoảng mùi hương của hoa cỏ, ngấm một lúc đã thấy gân cốt như dần ra, hoàn toàn thả lỏng.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Từ Chiêu lấy một bộ y phục mà Dữ Ngọc chuẩn bị sẵn cho nàng. Vẫn là trang phục màu đen, đến cả trung y bên trong cũng là màu đen với những đường vân chìm. Trường bào cũng màu đen nhưng là sa mỏng, cổ áo có thêu vài sợi chỉ ánh vàng lấp lánh. Đai lưng cũng một màu đen, ở giữa còn khảm một viên ngọc màu đen. Thay xong y phục, nàng đứng ngắm mình trong gương. Thật ra từ kiếp trước Từ Chiêu đã thích mặc đồ màu đen, nhưng ở cổ đại, người bình thường ít ai mặc màu sắc này chứ đừng nói đến tiêu cô nương như nàng.

Rất ưng ý với y phục hiện tại, Từ Chiêu vui vẻ bước ra ngoài. Lúc tối không mấy để ý, nên vừa bước ra ngoài, đập vào mắt nàng chính là một rừng hoa lê, từng cây từng cây san sát nhau khiến nàng không tài nào xác định được phương hướng, trời hơi tối nên nhìn lại có chút âm u. Thảo nào khi này Dữ Ngọc rất dễ tâm dân dò nàng không nên chạy lung tung, xong chuyện phải gọi hẳn. Từ Chiêu cảm nhận người này vô nghệ rất khó lường, có thể ở khoảng cách rất xa mà nói chuyện với nàng, những người chỉ đơn giản là có võ công cũng chưa chắc làm được. Vì vậy, khi nàng dùng âm lượng bình thường nhất gọi tên hẳn, ngay lập tức đã thấy hẳn xuất hiện.

Dữ Ngọc nhìn một lượt từ đầu đến chân Từ Chiêu, sau đó tỏ ra hết sức hài lòng, ôm nàng quay trở về gian nhà trúc giữa hồ. Từ đó, nàng ở lại trong Vụ Ân cốc thêm vài ngày để cơ thể hoàn toàn khỏe lại.

Nhớ lần đầu nhìn thấy Dữ Ngọc, nàng đã cố gắng vận dụng vốn từ tốt đẹp nhất của mình để hình dung về hẳn, nhưng lại cảm giác kém mấy phần. Cũng thật may là nàng không lên tiếng khen hẳn câu nào, vì nàng rất nhanh phát hiện, tuy hẳn có một vẻ ngoài đẹp như thiên tiên, khí chất đậm mực mà cao quý,... nhưng hẳn,... hẳn chỉ là hào nhoáng bên ngoài. Tính tình kì quái cùng vẻ bề ngoài là hoàn toàn trái ngược.

Từ Chiêu chưa gặp qua người nào như vậy, hẳn chẳng những không ôn nhã như ngọc, chẳng những không dịu dàng ấm áp như vẻ bề ngoài mà còn hết sức, hết sức phức tạp, thích ngược đãi người khác.

Hắn nói sẽ để Từ Chiêu ở đây nghỉ ngơi, ổn định lại sức khỏe rồi sẽ đưa nàng về nhưng ngày ngày hẳn bắt nàng đi gánh nước, quét sân. Nước trong hồ là nước từ một con suối trong cốc đổ xuống, mỗi lần đi gánh nước, nàng phải leo lên tận thượng nguồn. Dữ Ngọc chỉ đưa nàng đi một lần, còn sau đó hẳn bắt nàng phải leo lên một mình. Thi thoảng buồn buồn sẽ đá nàng xuống hồ nước lạnh buốt, nói là để nàng kiểm tra độ nông sâu dưới hồ.

Mỗi lần như vậy, nàng rất muốn vùng lên đấm cho hẳn một trận nhưng lại thấy ánh mắt người này hết sức trong trẻo, không nhiễm chút bụi trần là thế nào! Từ Chiêu chỉ biết ôm đầu, tự động dè nén tính khí của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lặn hồ Tìm kim khí

Từ Chiêu ở trong cốc thế nào mà đã gần 1 tháng. Dữ Ngọc nói là để nàng nghỉ ngơi vài hôm chờ hồi phục sức khỏe nhưng mỗi ngày hẳn lại nghĩ ra mấy trò tiêu khiển để ngược đãi nàng. Dù vậy, phải công nhận sức khỏe của nàng hiện tại rất tốt, một ngày leo lên leo xuống bờ suối lấy nước cũng không vất vả, người nàng nhỏ nhưng gánh hai thùng nước đầy mà vẫn có thể đi như bay, một mình cũng có thể trèo lên cây hoa lê cao lớn nhất để ngắm cảnh.

Đúng, chính là ngắm cảnh. Từ Chiêu mỗi ngày ngoài quanh quẩn trong gian nhà trúc, đi gánh nước, đi tắm, xuống bếp xem Dữ Ngọc nấu nướng ra thì toàn bộ thời gian còn lại nàng dùng chỉ để ngắm cảnh. Phải nói, Vụ Ân cốc cảnh đẹp hiếm có nhưng đáng tiếc, tên điên Dữ Ngọc kia chỉ thích một mình, không thích có người lạ tới nơi ở của hẳn. Khắp nơi trong cốc hẳn bày vô số trận pháp, bao quanh cốc là sương mù dày đặc, người ngoài tiến vào không xác định được phương hướng, hơn nữa còn sinh ra ảo giác rồi có khi lại tự kết liễu đời mình. Tiến vào trong, hẳn bày lê hoa trận, trận pháp biến ảo khó lường, chính vì vậy lần trước hẳn luôn miệng dặn nàng không được đi lại lung tung.

Gần 1 tháng này, Từ Chiêu cũng đã khá quen với địa hình trong cốc, tuy nàng mù tịt về trận pháp nhưng có sự hướng dẫn của Dữ Ngọc, nàng vẫn có thể vô tư đi lại trong cốc mà không gặp chút nguy hiểm nào.

Hôm nay sau khi dùng bữa sáng, Dữ Ngọc nói sẽ ra ngoài, tiện thể đưa nàng trở về Mục gia. Từ Chiêu mừng rỡ cười suốt cả buổi, nhưng nàng chợt nhớ lúc chìm xuống hồ nước kia, trước khi bất tỉnh thì nhìn thấy thứ ánh sáng gì đó dưới đáy hồ. Nàng nói trước khi về Mục gia muốn quay lại nơi đó xem xét một chút, Dữ Ngọc gật đầu đồng ý.

Chuẩn bị xong xuôi, hẳn lại ôm nàng nhảy từ bờ bên này qua bờ bên kia, tiến thẳng vào rừng hoa lê, vron tay bẻ một cành hoa rồi đưa cho nàng, nói đúng một câu liền quay người đi thẳng: “Cho ngươi”. Từ Chiêu nhận lấy cành hoa, rồi đi theo sau lưng hẳn. Nàng để ý, sáng nay Dữ Ngọc đặc biệt kiệm lời, mọi ngày hẳn đều nói không ngừng, giờ lại có biểu hiện như vậy khiến nàng có chút khó nắm bắt.

Cứ đi bộ như vậy cho đến khi hai người đến trước một vách đá dựng đứng, ngẩng đầu lên, không nhìn thấy đỉnh. Trên trán Từ Chiêu rịn ra một tầng mồ hôi, liếc nhìn Dữ Ngọc dò hỏi: “Người là định từ đâu đưa ta ra ngoài?”.

Chỉ thấy Dữ Ngọc hơi cười liếc mắt nhìn lại: “Tất nhiên là đi lên trên, ra ngoài rồi lại lao xuống. Tiểu bánh bao à, đây là một vách đá nha” – suốt thời gian

qua, hán vẫn gọi nàng là tiểu bánh bao. Kiểu nói chuyện châm chọc của hán Từ Chiêu đã quen, nhưng biết hán nói thật, nàng nuốt khan 1 tiếng: “Vây, người có con đường nào dễ đi hơn một chút không?”. Nam nhân cao lớn lắc đầu rồi cúi xuống ôm lấy nàng lần nữa khẽ nói: “Rất cao, ta ôm người lên”.

Nói rồi hán điểm nhẹ lên mặt đất lấy đà vọt lên. Quả thật khinh công của Dữ Ngọc rất đáng kinh ngạc, vách đá hoàn toàn dựng đứng, không có lấy một điểm tựa để trợ lực vậy mà hán còn ôm theo nàng, một hơi phi thân thẳng lên vách đá.

Từ Chiêu không sợ độ cao nhưng cũng không phải tuyệt đối sẽ không sợ độ cao. Nàng có to gan đến mấy thì cũng có giới hạn. Nhìn xuống vách đá dựng đứng khiến Từ Chiêu nổi hết da gà, chỉ cần sơ sẩy là sẽ ngã tan xương nát thịt. Gắt gao ôm chặt lấy cổ Dữ Ngọc, thật may là hán cũng siết chặt bàn tay đang ôm nàng như đáp lại.

Rốt cuộc, tốc độ của Dữ Ngọc tăng nhanh hơn, sau khi xuyên qua một tầng mây, Từ Chiêu nhìn thấy ánh mặt trời rạng rỡ, phóng mắt là có thể nhìn thấy cả một bể mây trải dài vô tận, trắng muốt. Trước cảnh đẹp hùng vĩ như vậy, nàng nở nụ cười quay sang nhìn nam nhân bên cạnh, thấy hán cũng đang cười nhìn lại nàng. Nét mặt tươi cười như hoa của Dữ Ngọc phải nói là còn đẹp hơn cả mỹ nữ, Từ Chiêu không khỏi nuốt khan rồi quay mặt đi tiếp tục ngắm cảnh.

Từ Chiêu thừa nhận, đây là lần đầu tiên nàng hoàn toàn lệ thuộc vào người khác như vậy, hơn nữa người này còn không phải là người thân của nàng. Nhưng thời gian ở cạnh hán, Từ Chiêu có loại cảm giác hết sức an tĩnh, bình thản làm nàng rất muốn hưởng thụ.

Với tốc độ của Dữ Ngọc, hai người họ chỉ cần nửa ngày đường đã tới dưới đáy vực - nơi Từ Chiêu rơi xuống. Địa hình hiểm trở, tứ phía âm u làm Từ Chiêu hơi lạnh sống lưng, Dữ Ngọc vẫn dắt tay nàng đi về phía trước. Hán đưa nàng đến ven một cái hồ, mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, xung quanh có cây cũng phủ một màu âm đạm, xơ xác như không có sức sống. Từ Chiêu cẩn thận quan sát một lượt động tĩnh xung quanh rồi ngửa mặt lên hỏi Dữ Ngọc: “Hôm đó là người vớt ta lên từ đây sao?”.

Hán gật đầu đáp: “Phải, là từ đáy vực này. May mắn người từ phía trên rơi thẳng vào trong hồ nếu không thì cũng không còn mạng cho ta nhặt đâu”.

“Khi đó ta nhớ rõ dưới đáy có thứ gì đó sáng lên mà, sao giờ lại không thấy gì cả?”

“Có khi nào lúc đó người sắp chết, nhìn thấy đường xuống địa phủ không? Bên cạnh có thấy tên đầu trâu mặt ngựa nào không?”

“Người nói vớ vẩn. Ta không có hoa mắt đâu, nhất định là có” – Từ Chiêu thở hắt ra, quả quyết khẳng định với Dữ Ngọc.

Hán cười cười mấy tiếng rồi ghé vào tai Từ Chiêu nói nhỏ: “Nếu vậy, người xuống đó kiểm đi”. Nói dứt lời hán đưa chân đạp Từ Chiêu ngã thẳng xuống hồ sao đó đứng trên bờ ôm bụng cười.

Từ Chiêu ai oán, trong đầu thầm chửi vài câu, nhưng dù sao cũng ngã xuống đây rồi, chỉ bằng cứ bơi xuống xem sao. Nàng ngoi lên mặt nước lấy hơi một lần rồi lập tức ngụp xuống.

Kiếp trước khả năng bơi lội của Từ Chiêu rất tốt, lại nói cả tháng qua được Dữ Ngọc rèn giữa, thể lực cũng không đến nỗi nào nên tốc độ nàng bơi hiện tại khá nhanh.

Có điều, dưới đáy hồ rất tối, nàng bơi xuống nhìn ngó một lượt cũng không thấy gì, đành phải ngoi lên một lần nữa. Vừa lên mặt nước, đập ngay vào mắt là gương mặt châm chọc của nam nhân đáng ghét kia, Từ Chiêu hậm hực cắn răng, hít một hơi thật sâu rồi lại lặn xuống lần nữa.

Nàng rất tập trung, căng mắt quan sát thật kỹ mọi cảnh vật bên dưới. Lần này, Từ Chiêu phát hiện có một tia sáng le lói, hết sức mờ nhạt từ phía đáy hồ chiếu lên, nếu không tập trung nhìn kỹ thì rất dễ bỏ sót. Trong lòng mừng rỡ, Từ Chiêu bơi nhanh tới, cố gắng nhìn kỹ, thì ra thứ đó bị đất cát che phủ. Đưa tay gạt hết lớp đất đó xuống, lộ ra một khối kim loại phải lớn hơn cả người nàng, phát sáng lấp lánh.

Trên bờ, Dữ Ngọc ngồi tựa vào một gốc cây chờ đợi, khi thấy mặt hồ đột nhiên trở nên sáng bừng, hán chỉ khẽ cười, cũng không nhúc nhích. lát sau, Từ Chiêu ngoi lên hỏi: “Dữ Ngọc, người có đem theo sợi dây nào đủ dài không?”

Hán đứng dậy, không biết lấy đâu ra một đoạn dây thừng khá dài, ném cho Từ Chiêu. Nàng vội bắt lấy rồi lại lặn xuống. Lần này ngoi lên, nàng cầm theo một đầu dây, bơi thẳng về bờ, đưa đầu dây cho Dữ Ngọc nhờ hán kéo.

Người này quả thật rất khỏe, tuy thường ngày Từ Chiêu không thấy hán luyện tập gì nhưng nay chỉ với một tay, trong nháy mắt hán đã kéo được khối kim loại kia lên.

Nàng ha ha cười đắc ý chỉ vào vật đang nằm dưới đất nói: “Dữ Ngọc, người nhìn xem, ta nói nhất định không nhìn lầm mà”. Nói xong lại hưng phấn tiến đến vuốt ve khối kim loại như bảo bối.

Từ Chiêu không biết đó là thứ kim loại gì nhưng chỉ thấy lúc vừa được kéo lên khỏi mặt nước, ánh sáng tỏa ra như trăng rằm ấy lại dần dần phai nhạt rồi mất hẳn. Chỉ còn lại khối kim loại im lìm nằm trên mặt đất. Nàng bị Dữ Ngọc chế giễu một phen, sau đó hán lấy ra một tấm vải màu đen quấn khối kim loại lại, cùng nàng rời khỏi đáy vực.

Ra tới bên ngoài, hán đưa nàng đến một trấn nhỏ, vào khách điểm thuê một gian phòng để nàng tắm rửa, thay ý phục. Sau đó gọi một bàn ăn, đưa vào phòng. Vừa ăn, Từ Chiêu vừa đưa chân hỏi Dữ Ngọc: “Ta nhớ nơi ta rơi xuống chỉ cách Bạch thành hơn 80 dặm đường núi nhưng đường người dẫn ta về sao lại đi thành đường vòng vậy?”

“Tiểu bánh bao à, đây là người tính đường núi, ta là đi đường bộ. Không ai như nhà đầu người lại đi lao từ trên vách đá xuống. Nơi đó căn bản không có

đường xuống, ngoài cách của người thì con đường duy nhất chỉ có đi đường vòng thôi. Giờ đi lên cũng vậy, chỉ có thể đi đường vòng” – Dữ Ngọc khua khua đôi đũa nói.

“Ta thấy khinh công của người trác tuyệt như vậy, sao người không ôm ta lên như lúc rời cốc ấy?”

Dữ Ngọc không cho là phải, đáp: “Vách đá trong cốc của ta đi lên còn có thể ngắm cảnh, vách đá xấu xí đó của người đi lên thì có cái gì mà ngắm. Ta không thích”. Nhưng nào ai biết, thực chất hẳn là cố tình kéo dài thời gian.

“Ai nói với người là nơi đó không có gì để ngắm, vậy chứ người nghĩ đêm hôm ta lên đó làm cái gì?”

“Chẳng phải người bay xuống là để nhặt cái thứ kia sao?”

Từ Chiêu tức trợn mắt: “Thứ đó là rơi xuống rồi ta mới phát hiện ra”.

“Vậy người tính làm gì với nó?” Liếc mắt nhìn bọc vải to tướng đặt giữa phòng, Dữ Ngọc hỏi.

Suy nghĩ một lúc, Từ Chiêu mới trả lời: “Ta cũng chưa có dự định gì nhưng trước mắt cứ đem về cái đã. Sau này tất có chỗ dùng”.

Dùng xong bữa tối, hai người ra ngoài tản bộ một chút rồi mới trở về phòng ngủ. Vì là thành trấn nhỏ nên đường phố cũng không quá tấp nập nhưng mới đi được một lát đã có không biết bao nhiêu người liếc nhìn về phía họ. Chính xác hơn là liếc nhìn Dữ Ngọc. Nam nhân nhìn thì giật mình, nữ nhân nhìn thì si si ngốc ngốc, kém một chút là có thể đem cái bát ra hứng nước miếng của các nàng.

Từ Chiêu cảm thấy không thoải mái, liếc nhìn nam tử đi bên cạnh, chỉ thấy hắn thân nhiên cười như có như không, càng ngày càng thu hút không biết bao nhiêu người. Thấy không vừa mắt, nàng giả trò ôm lấy cánh tay của Dữ Ngọc làm nũng: “Phụ thân, người nói sinh thân của mẫu thân phải chọn cho nàng một món quà thật đặc biệt. Nhưng từ này tới giờ người chọn tới chọn lui cũng không ưng ý thứ gì. Chiều nhi thấy ở đây có rất nhiều đại phẩm, hay chúng ta hỏi họ một chút được không?”

Khóe miệng Dữ Ngọc kéo ra một nụ cười giả hoạt, cúi đầu nói với Từ Chiêu: “Không được, để mẫu thân con biết ta không toàn tâm ý lại đi hỏi người khác thì nàng sẽ không vui”.

Từ Chiêu nhú mày, trưng ra bộ mặt hết sức đáng yêu nhìn nhìn mấy người xung quanh rồi lại nhìn Dữ Ngọc nói: “Vậy phải làm sao? Thật khó nghĩ. Hay chúng ta trở về trước. Trời cũng đã muộn rồi, Chiều nhi nhớ mẫu thân, phụ thân đưa Chiều nhi về được không?”

Sau đó thấy Dữ Ngọc bé bỏng Từ Chiêu lên, hô được một tiếng rồi phi thân lên trời bay đi mất.

Vừa về tới phòng, Từ Chiêu ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Ha ha... Người có thấy vẻ mặt của mấy cô nương đó không? Ha ha... Lúc ta gọi người là phụ thân họ đã cứng đờ ra rồi, sau còn nghe thấy một tiếng ta gọi họ là đại phẩm nữa, có người mặt đã xám ngoét lại đấy. Ha ha ha... ôi cái bụng của ta. Ha ha ha...”

Chỉ biết tới sáng hôm sau cả trấn nhỏ vang lên một tin đồn rằng tối qua có một vị tiên nhân hạ phàm, còn nói là xuống trần gian tìm kiếm bảo vật về tặng cho nương tử. Nghe thấy tin này, lúc đó Từ Chiêu đang gặm một miếng mận sầu, tí nữa thì phun hết ra ngoài.

Theo tính toán của Dữ Ngọc, để đưa Từ Chiêu về tới Mục gia cũng phải mất tới 7 ngày đường nữa. Vì vậy hắn mướn một chiếc xe ngựa nhỏ, mua thêm một ít đồ ăn đi đường rồi rời trấn. Từ Chiêu còn ép hắn mua lấy một cái nón có vành che để che đi dung mạo bất mắt kia. Dĩ nhiên hắn cũng chọn một cái nón có vành che màu đen.

Suốt dọc đường, hắn làm nhiệm vụ đánh xe, nàng ngồi bên cạnh hắn, chơi chán rồi lại chui vào trong xe ngủ, một sẽ dừng lại thuê phòng trong khách điếm để qua đêm. Có lúc sẽ gỡ bọc vải ra xem khối kim loại kia một chút.

Nàng tỉ mỉ quan sát, trên bề mặt kim loại vẫn có một tầng sáng mỏng, ánh sáng dịu dàng như ánh trăng làm nàng nhớ tới Từ Hàm. Tự nhiên cảm thấy vật này thật hợp với hắn, nhưng chẳng ai lại đem tặng cả một khối kim loại cả. Nàng hơi suy nghĩ một chút rồi lại bọc kín khối kim loại đó đẩy sang một bên.

Càng đi thấy Dữ Ngọc càng ít nói, Từ Chiêu cũng ngại mở miệng. Cứ như vậy, qua 7 ngày là đã tới Bạch thành. Không dừng lại trong thành, Dữ Ngọc đánh xe chạy thẳng tới Mục gia. Vừa mới ra khỏi thành, đi chưa tới nửa dặm hắn đã phát hiện xung quanh có vài hơi thở đang ẩn nấp, theo dõi bọn họ. Chép miệng nói vọng vào bên trong xe: “Tiểu bánh bao, người lộ mặt ra đây một chút để ta đỡ phải động thủ với người của các người”.

Từ Chiêu hơi chậm hiểu, thò đầu ra hỏi: “Sao vậy?”

“Người trở vào trong xe được rồi đấy. Ta chỉ cần ám vệ của các người nhìn thấy người là đủ”

Nghe xong, Từ Chiêu à một tiếng rồi không vào trong xe nữa mà ra ngoài, ngồi bên cạnh Dữ Ngọc.

Xe chạy tới đoạn đường quen thuộc, cách cửa Mục phủ khoảng 2 dặm thì dừng lại không đi tiếp, Từ Chiêu khó hiểu, quay sang nhìn Dữ Ngọc, chỉ thấy hắn nhìn nàng rồi nói: “Ta đưa người tới đây, phía trước là Mục phủ rồi. Người xuống xe đi”.

Nàng nhú mày, chớp mắt hỏi: “Sao người không đưa ta tới tận nơi? Người cứu ta một mạng, phụ mẫu ta nhất định muốn gặp người để cảm tạ”.

“Ta đã nói không cần. Người cũng biết ta không thích gặp người ngoài”.

“Trong vói ngoài cái gì? Ta chẳng phải cũng là người ngoài sao?” – Nàng bực mình, lên tiếng hỏi vặn nhưng không thấy Dữ Ngọc trả lời. Hắn bước xuống xe, tự tay bế Từ Chiêu đặt xuống đất, miệng trêu chọc: “Tiểu bánh bao của ta nhất định là lười biếng không chịu đi bộ đúng không? Bày đặt nói lý làm cái gì”.

Xong xuôi hắn vòng xe lại rồi rời đi. Từ Chiêu ở phía sau nghĩ thế nào, gọi với theo: “Vậy ta có cần phải giấu thân phận của ngươi luôn không?”

Hắn không quay lại, chỉ đưa một tay lên xua xua, đáp: “Cái đó thì không cần. Cả thiên hạ đều từng nghe danh Dữ Ngọc công tử nhà ngươi rồi nên không cần phải giấu”.

Miệng Từ Chiêu lẩm bẩm: “Cái gì mà nhà ta với nhà ngươi. Cửa phủ còn chưa bước vào lấy một phần còn lăm miệng nói cái gì không biết. Hừ”. Tuy là lẩm bẩm nhưng dường như Dữ Ngọc vẫn nghe thấy, hắn chỉ khẽ cười rồi thông dong đánh xe ngựa đi xa.

Một mình Từ Chiêu đi bộ về phủ, chưa tới cửa đã thấy một đoàn người phi thân ra, dẫn đầu có Từ Hàm. Theo sau còn có mẫu thân cùng nhũ mẫu, sau cùng là Yến Lân cùng mấy nha hoàn thị vệ, bày ra một đoàn.

Từ Hàm chạy lại, bắt lấy tay Từ Chiêu nhìn một vòng rồi gấp gấp hỏi: “Chiêu nhi, muội không sao chứ? Ca tìm muội rất lâu đều không thấy. Có bị thương không? Muội trở về thế nào?”. Còn chưa kịp trả lời trấn an Từ Hàm, nhũ mẫu cũng mẫu thân đã lao đến, thi nhau nắm tay sờ chân nàng hỏi tới hỏi lui đến là hoa mắt chóng mặt. Từ Chiêu chỉ biết cười khổ rồi nói: “Chiêu nhi vẫn khỏe, không có bị thương ở đâu cả. Mọi người không nên lo lắng quá. Vào trong phủ trước đi đã, có chuyện gì có thể từ từ kể, từ từ kể”. Mấy nha hoàn xung quanh hô đúng rồi người trước kẻ sau tiến vào trong phủ.

Từ Chiêu vừa đi thì chợt nhớ ra một chuyện, nàng ngoảnh mặt lại phía sau hét âm lên làm ai nấy cũng đều giật mình: “Dữ Ngọc, ném trả khối kim loại lại cho ta”.

Mọi người đang ngỡ ngác không hiểu Từ Chiêu nói cái gì, thì từ phía xa, trên không trung, một cái bọc đen ầm ầm lao tới. Âm vệ cùng thị vệ xung quanh hốt hoảng lao ra, chắn trước mặt mấy vị chủ tử.

Cho đến khi bọc đen rơi xuống, cắm thẳng vào mặt đất làm tung lên một tầng bụi bặm, Từ Chiêu mới xua tay nói không có việc gì, bảo đó là đồ của nàng rồi nhờ hai thị vệ giúp nàng mang vào trong. Thấy sắc mặt tươi cười hơn hờ của Từ Chiêu, nhiều người không khỏi nuốt khan mấy cái.

Vừa vào phủ, mới ngồi chưa ấm chỗ, chỉ kịp hóp một ngum trà đã bị hỏi tới tấp. Từ Chiêu thờ ra, chập rizzle kể lại từ đầu đến cuối sự việc cho mọi người nghe, chỉ trừ một ít chuyện trong Vụ Ân cớ như khung cảnh, trận pháp hay lỗi vào.

Nghe xong, Từ Hàm cùng nhũ mẫu nằng nặc liều lĩnh, không biết tự lượng sức mình. Mẫu thân thì chấp tay cảm tạ trời đất, còn luôn miệng cảm tạ vị ân nhân đã cứu tiểu nữ nhà mình, chỉ tiếc hắn không chịu nắm lại trong phủ. Còn Yến Lân vẫn lạnh lùng như một tảng băng nhưng cũng tiến lại vỗ vỗ đầu nàng vài cái rồi mở miệng nói: “Ngươi có biết vì ngươi mà Từ Hàm như tên điên không? Hắn lung sục cả ngọn núi, còn phi ngựa suốt đêm đi đường vòng xuống dưới vách đá tìm ngươi. Mục phu nhân không ăn không ngủ mấy đêm liền, khóc đến sưng cả mắt chỉ mong nhận được một chút tin tức của ngươi. Lần sau đừng làm ra mấy chuyện thiếu suy nghĩ nữa”.

Từ Chiêu có thể thấy ngoài mặt thì biểu hiện của hắn không thay đổi là mấy nhưng trong giọng điệu nghe ra được một chút ý tứ quan tâm. Nàng cười, gạt đầu với hắn, trò chuyện thêm vài câu rồi cùng mẫu thân trở về phòng.

Mấy ngày sau đó, mẫu thân lúc nào cũng ở bên Từ Chiêu, như thể sợ nàng lại đi mất. Tiếp đó, Mục lão gia nhận được tin cũng tranh thủ trở về, theo về còn có Mục Từ. Từ Chiêu lại một lần nữa kể lại mọi chuyện cho họ nghe. Nghe xong Mục Diệp Khang phần nộ gõ lên đầu nàng mấy cái, còn Mục Từ chỉ gắt gù nói nàng không sao là tốt rồi.

Mục Từ vốn dĩ đã lẫn lộn trên giang hồ từ rất lâu, cũng đã nghe qua về Dữ Ngọc công tử Vụ Ân cớ, nhưng những gì mà người đời biết về vị thiếu niên này lại rất ít ỏi.

Cách đây mấy năm, từng có một nhóm gồm 17 nhân sĩ giang hồ tụ tập lại, nói Dữ Ngọc công tử vất vả chưa sạch lại dấm mưa riu qua mắt thợ, lợi dụng danh tiếng, một mình chiếm lĩnh một địa bàn, không coi ai ra gì. Bọn chúng giận dữ kéo nhau tìm đường vào cốc để giáo huấn hắn. Lúc đó, Dữ Ngọc công tử chỉ truyền âm cảnh cáo chúng một lần nhưng chúng không để tâm, còn lớn tiếng chửi mắng. Không lâu sau, giang hồ nổi lên một trận xôn xao, 16 cái xác không còn nguyên vẹn bị móc vào xích sắt, treo lủng lẳng trên vách đá. Hắn chỉ chừa lại một người còn sống nhưng kẻ này đã hóa điên, luôn mò mò chỉ vào trong cốc gào lên có quỷ rồi cũng reo mình xuống vực tự sát.

Kể từ đó, không ai không biết đến Dữ Ngọc công tử diện mục như ngọc, nhưng một khi đã phạm hắn, dù là kẻ nào cũng khó qua được một kiếp.

Trên giang hồ, hắn nổi tiếng chỉ mặc y phục có một màu sắc duy nhất là màu đen, vì vậy người ta cũng đặt cho hắn một cái tên, Hắc Vương.

Nay lại nghe Từ Chiêu có cơ duyên được hắn cứu, lại được ở trong cốc những một tháng trời, Mục Từ hết sức hiếu kỳ, gắng hỏi nàng. Nhưng chỉ nghe được một câu trả lời hết sức không liên quan sau một hồi ngẫm nghĩ của Từ Chiêu: “Hắn quả thật là một đại mỹ nhân”. Mục Diệp Khang nghe xong thì phì cười, nói nàng mới tí tuổi đầu đã ham mê sắc đẹp.

Thấy dù hỏi thế nào, nha đầu này cũng không chịu nói nhiều, Mục Từ đành bỏ ý định. Quay sang hỏi về khối kim loại mà nàng mang về.

Vừa nhắc đến, chỉ thấy ánh mắt Từ Chiêu sáng lên, hơi hướng mắt về phía Từ Hàm nhìn một lượt rồi quay lại nói rất đồng dục: “Chiêu nhi muốn luyện ra một thanh bảo kiếm”.

Chương 10: Tử Chiêu là đứa nhỏ thông minh

Nghe được câu trả lời của Tử Chiêu, cùng với ánh mắt sáng rực của nàng, cả căn phòng vẫn yên lặng không một tiếng động.

Phải mất một lúc, người đầu tiên có phản ứng là Mục Từ. Ông cười lớn, chỉ tay về phía Tử Chiêu gật gù: “Ta biết ngay, người nhất định không có chủ ý gì là bình thường cả”. Sau đó, quay sang nói với Mục Diệp Khang: “Người xem, nữ nhi của người năm nay mới gần 6 tuổi đã muốn đi luyện binh khí rồi kìa. Đúng là yêu thích đến nghiện rồi. Ha ha...”

Mục lão gia không đáp lại Mục Từ, chỉ chậm rãi hỏi Tử Chiêu: “Chiêu nhi, nói xem, vì cớ gì con lại có suy nghĩ đó?”

Nàng hít một hơi, kiên định trả lời: “Phụ thân, khối kim loại đó thực chất là một mảnh thiên thạch từ trên trời đâm xuống. Cũng may chỉ là mảnh nhỏ, không gây tổn hại gì đáng kể nhưng cũng vì nó mà Chiêu nhi mới bị rơi xuống vách núi. Sau, lại chỉ có mình Chiêu nhi tìm được. Có thể nói vật này với Chiêu nhi có duyên. Nhưng nó cũng chỉ là một khối kim loại, nếu không được tôi luyện thì cũng chỉ là một thứ vô giá trị”.

Dừng lại một lúc, như nghĩ ra điều gì, nàng lại bắt đầu say sưa nói: “Cơ nghiệp của Mục gia ta chẳng phải cũng đi lên từ việc mài giũa những khối ngọc thô trở thành thứ bảo vật vô cùng trân quý đó sao? Chiêu nhi cũng là người Mục gia, Chiêu nhi cũng muốn dùng chính đôi tay mình để tạo nên những thứ độc nhất vô nhị, những thứ mà chỉ có mình Chiêu nhi mới làm ra được. Chiêu nhi tin bản thân mình làm được. Phụ thân, người hiểu Chiêu nhi đúng không?”

Mặc dù thấy nàng phản ứng lại có chút hơi thái quá, nhưng nhìn vào ánh mắt sáng rực đầy tin tưởng cùng kỳ vọng ấy, đến cả người trước đó còn cười như Mục Từ cũng phải trở nên nghiêm túc lại.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Mục lão gia mới lại cười hiền, lên tiếng: “Chuyện này cũng không có gì là không được. Bất quá, Chiêu nhi, con vẫn còn nhỏ, mấy chuyện như hun đúc, rèn giữa đó cũng chưa thể biết rõ được. Con có thể kiếm một thợ rèn, muốn thế nào thì cứ nói cho hắn biết là được”.

Không cần suy nghĩ, nàng đứng dậy, lập tức trả lời: “Phụ thân, Chiêu nhi nói muốn tự tay làm, Chiêu nhi có phương pháp rèn ra một thanh kiếm tốt nhất. Giờ Chiêu nhi chỉ cần kiếm một thợ rèn tốt là được rồi”. Dừng lại suy nghĩ, nàng lại nói: “Không, phải là người tốt nhất. Thực hiện theo phương pháp này phải thập phần tỉ mỉ. Phải là người có tính nhẫn nại mới được”.

Nói rồi nàng lại hướng ánh mắt chờ mong về phía Mục Diệp Khang. Ông cũng chỉ biết thở dài rồi dặn nàng cứ tính toán cho kỹ trước rồi từ từ nói tiếp.

Chuyện này những tưởng là kết thúc ở đây, lại thấy Mục Từ ra về đêm chiêu rồi nói: “Thợ rèn tốt cũng không phải là khó tìm. Chẳng phải trong Trường Sinh doanh có đội rèn của tên Cát Kỳ đó sao. Hắn ta cũng nổi tiếng là yêu kiếm như mạng. Phương diện này có thể nói ngoài hắn ra, không kẻ nào tốt hơn”.

Thấy có người hưởng ứng, Tử Chiêu mừng thầm, nghiêng đầu hỏi: “Gia gia, Cát Kỳ là người nào vậy?”

“Hắn là một phó tướng trong Trường Sinh doanh. Kể ra cũng là người thẳng thắn, cương trực. Cũng như người, rất yêu thích binh khí nhưng hắn chỉ đặc biệt quan tâm đến kiếm. Tới mức còn lập hẳn một đội trong doanh để rèn kiếm. Những thanh kiếm của Trường Sinh doanh rèn ra đều là bảo kiếm lợi hại”.

Tử Chiêu cũng nảy sinh chút hứng thú: “Vậy Trường Sinh doanh ở nơi nào, Chiêu nhi cũng muốn đi”.

Nghe vậy, Mục Diệp Khang hơi nhíu mày phản đối: “Chiêu nhi, đó là nơi luyện binh, không phải chỗ dành cho tiểu hài tử như con. Hơn nữa lại ở gần kinh thành, chúng ta không có nhiều thời gian để đi tới đó. Con tốt nhất nên gác ý định đó lại thì hơn”.

Tử Chiêu sốt ruột, đang muốn mở miệng nài nỉ thì chỉ thấy Mục Diệp Khang đã đứng dậy, xua tay nói: “Chuyện này không bàn lại nữa. Cứ như vậy đi”. Thấy thái độ mất kiên nhẫn của ông, Tử Chiêu cũng không dám nói thêm gì, đành ngậm miệng ngồi một chỗ.

Thấy nữ nhi không vui, Mục phu nhân tiến lại, ôm lấy nàng dỗ dành: “Chiêu nhi ngoan, phụ thân thời gian này cũng bận lo nghĩ nhiều chuyện nên tính thần không được tốt. Chuyện này chúng ta cứ để sau hẵng nói được không?”. Tử Chiêu gật đầu, nhẹ nhàng mở nụ cười với nàng.

Kỳ thực, không phải Tử Chiêu không vui, mà nàng chỉ đang nghĩ cách làm thế nào để thuyết phục được phụ thân cho phép nàng tới kinh thành. Ở tuổi nàng, muốn tự ý đi đâu cũng khó chứ đừng nói là đi một nơi xa như vậy. Hơn nữa, nàng vừa mới ở bên ngoài hơn một tháng, giờ lại muốn ra ngoài ra ngoài quả thật khó như lên trời.

Những lúc thế này, Tử Chiêu rất muốn thời gian trôi qua thật nhanh. Chỉ khi nàng không còn là đứa bé nữa thì cũng có thể tự quyết định lấy.

Biết thời gian này không thích hợp nên đành gác lại những dự định ban đầu.

Mấy ngày sau đó, nàng chỉ chuyên tâm trở thành một tiểu thư ngoan ngoãn ở trong phủ.

Thấy mấy nam nhân trong phủ đều bận rộn nên nàng cũng ngại làm phiền. Tiếp tục đem mấy món binh khí ra chăm chút, chẳng nào cũng lâu ngày rồi không động tới nên thật có chút nhớ.

Nhưng càng làm, nàng lại càng nghĩ tới khối kim loại kia. Trong lòng vẫn có cảm giác bứt rứt không yên nhưng lại không làm gì được. Thấy cứ như vậy mãi cũng không ổn, Từ Chiêu quyết định ra ngoài đi dạo.

Quan sát khắp trong phủ, thấy thị vệ đi tuần ngày càng nhiều. Thi thoảng còn bắt gặp vài người mặc y phục màu xám cứ đến rồi lại đi. Điều này nhắc Từ Chiêu nhớ tới chuyện xảy ra ở thành Đồng Quan.

Nàng vốn dĩ không hiểu biết gì về các thế lực ở thời điểm này nên cũng không mấy quan tâm. Nhưng hiện tại, mắt thấy Mục phủ như trở thành đầu não thu thập thông tin đồng thời ra mệnh lệnh. Từ Chiêu lại liên tưởng đến mấy bộ phim nàng từng xem về đề tài chiến tranh, chạy đua vũ trang... Rồi lại tưởng tượng cảnh phụ thân như một cán bộ cấp cao, ngồi trong phòng làm việc, đọc hết báo cáo này tới báo cáo nọ rồi đứng bật dậy, đập bàn đập ghế phẫn nộ. Thăm nghĩ có chút không quen mắt, cảm giác như không muốn quan tâm cũng không được.

Nghĩ vậy, nàng lẳng lặng đi về phía thư phòng. Bên ngoài cửa, còn có thị vệ canh gác.

Từ Chiêu biết người này, là một trong những thuộc hạ thân tín của phụ thân nên cũng lên tiếng gọi: “Mộc ca ca hôm nay lại đứng đây một mình sao? Các ca ca khác của huynh đâu rồi?”

Nam tử được gọi là Mộc ca ca thấy người đến là Từ Chiêu nên cũng cười nói: “Bọn họ đều có việc nên được ra ngoài chơi hết rồi. Chỉ có ta phải đứng ở đây thôi. Tiểu tồ tông sớm nay đã có nhà hứng tới đây là có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là mấy hôm nay thấy mọi người cứ bận rộn suốt nên ta muốn tới ngó một chút nếu không sẽ nhớ họ đến chết mất” – Từ Chiêu chu môi nói.

Người trước mặt phì cười khi thấy bộ dáng cổ tở ra ỷ khuất của nàng: “Ha ha, coi kìa, còn bộ dạng tiểu thư gì đâu chứ. Người đứng đợi một lát để ta vào bẩm báo với lão gia”. Nói xong hất quay người gõ cửa rồi bước vào phòng.

Nói đến nam tử này, hẳn cùng những huynh đệ khác tông cộng có 5 người, họ đều được lấy tên theo ngũ hành là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, xếp theo thứ tự từ lớn tới nhỏ. Kim ca ca là người lớn tuổi nhất, sau đó cứ lần lượt cho tới Thổ ca ca là người nhỏ tuổi nhất.

Trước đây, mỗi người đều dẫn đầu một nhóm thị vệ trong phủ. Khi Từ Chiêu cùng Từ Hàm còn hay trốn ra ngoài chơi, cũng là bọn họ ra ngoài kiếm về nên đã không xa lạ gì. Sau này khi phụ thân bắt đầu ra ngoài nhiều thì 5 người này trở về phục mệnh bên cạnh ông.

Chỉ lát sau, thấy hắn trở ra nói phụ thân để nàng vào. Từ Chiêu tinh nghịch cười rồi một đường tiến thẳng vào trong.

Thấy trong phòng chỉ có phụ thân, Từ Hàm cùng Yến Lân, chưa kịp hành lễ đã nghe thấy tiếng Yến Lân nói: “Nha đầu không phải lại tới gây sự đòi đánh cò với ta đây chứ?”

Nàng hí hóp cười, hành lễ với mọi người trong phòng rồi đáp: “A Lân ca ca, sao lúc nào huynh cũng nghĩ muội chỉ biết đi gây sự vậy? Rõ ràng huynh rất dễ bụng chuyện hôm đó thua ta. Ta tới là vì nhớ phụ thân, nhớ ca ca ta chứ nào có tâm trí nghĩ đến huynh đâu”.

Nói rồi nàng chạy lại phía Mục Diệp Khang đang ngồi, ra vẻ khoe khoang: “Phụ thân lần trước là Chiêu nhi đánh cò thắng cả A Lân ca đó”.

“Nha đầu ngốc, là người ta nhường con mà còn đắc ý. Làm sao có chuyện con thắng được” – Mục Diệp Khang yêu chiều xoa đầu Từ Chiêu.

Yến Lân ngồi bên cạnh xua tay nói: “Không dám không dám, Mục bá, khi đó quả thật là Chiêu nhi thắng ta. Kì nghệ xuất chúng, được biết là do Mục bá chỉ dạy. Yến Lân khâm phục, chỉ mong được chỉ giáo”.

Mục lão gia hơi ngạc nhiên nói: “Lại có cả chuyện này? Ta thực có dạy dỗ một chút nhưng chỉ là để giải khuây, không có gì là cao siêu. Trước nay Từ Chiêu cũng chỉ biết chút ít. Làm sao có thể thắng được”.

Từ Hàm một bên cười trêu chọc: “Chiêu nhi, có phải lúc đó muội đánh bừa lại thành ăn may mới thắng được A Lân phải không?”

“Hừ nếu muội may mắn như vậy, nhất định sẽ tranh thủ đi đánh bạc. Đúng, phải đi hốt bạc mới tốt” – Từ Chiêu hăng hái quả quyết.

Cả gian phòng từ đầu đến giờ đều chìm trong bầu không khí nặng nề, thoáng chốc đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

Thấy tâm tư bọn họ đã thả lỏng hơn, Từ Chiêu mới giả vờ băng quơ hỏi: “A Lân ca ca, sao huynh ra ngoài chơi lâu như vậy cũng không thấy về nhà một lần”.

Từ Hàm tròn mắt: “Nha đầu mới tí tuổi đầu, muội là đang ra về đuổi khách phải không?”

“Muội không có, muội chỉ là thắc mắc thôi” – nàng bĩu môi phản bác.

Chỉ thấy Yến Lân cười rồi bình thản đáp: “Không phải là không về mà ta cũng đang có chuyện muốn làm. Xong chuyện là có thể về rồi”.

Từ Chiêu lại tò ra háo hức, tò mò hỏi tiếp: “Vậy ở nhà ca ca có huynh muội gì không? Sao huynh ra ngoài chơi lại đi một mình? Ngày trước ra ngoài chơi đều là ta cùng Từ Hàm ca ca cùng đi. Chơi như vậy rất vui đó”.

Cảm thấy Từ Chiêu chỉ đơn thuần là hiếu kỳ nên hôm nay mới hỏi nhiều như vậy, Yến Lâm cũng thật tình đáp: “Ta có rất nhiều huynh đệ, mỗi người đều có việc cần làm nên mới không đi cùng nhau”.

“Ồ, thì ra họ cũng cần phải làm việc. Vậy huynh cứ đi suốt như vậy không sợ huynh đệ của huynh ở nhà sẽ tranh thủ tình cảm với phụ mẫu huynh sao? Nếu là ta, ta sẽ ở nhà trông chừng, sẽ không cho Từ Hàm đến làm nũng với phụ thân. Chỉ cần huynh ấy tới cướp phụ thân đi chơi ta liền cầm đao rượt mấy vòng đó”.

Nghe vậy, trong phòng lại vang lên mấy tiếng cười. Yến Lâm định trả lời nhưng lại thấy có gì đó không đúng. Ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Từ Chiêu miệng cười nhưng ánh mắt lại không có chút ý cười nào.

Hắn thoáng giật mình, toan hỏi lại nàng nói vậy là có ý gì thì lại nghe Từ Chiêu mở miệng: “Thật uổng cho huynh, kì nghệ cũng tính là cao minh nhưng chỉ là đánh cờ trên giấy mà thôi”. Nói xong câu này, không khí trong phòng như giảm xuống mấy phần.

Mục Diệp Khang cùng Từ Hàm hơi hốt hoảng, quay lại nhìn Từ Chiêu lại thấy nàng nghiêm túc, khác hẳn ban nãy.

Bộ dạng này làm họ nhớ tới cái đêm nàng đặt tên cho Hồng Trung. Sau ngày đó, Mục lão gia vẫn có chút khó hiểu nhưng vì bận chuyện chính sự nên cũng quên đi. Nay lại thấy Từ Chiêu có biểu hiện như vậy, ông lại có chút bất an.

Nàng thờ dãi một tiếng, không muốn tiếp tục vòng vo: “Chuyện khác ta không rõ nhưng thử nghĩ mà xem. Hoàng thượng có bao nhiêu người con trai. Tự cô chí kim, máu mũi ruột già đâm đập lên nhau mà tranh giành là lẽ dĩ nhiên.

Có kẻ nào là không muốn nắm hoàng quyền trong tay. Vì thứ quyền lực đó mà huynh đệ tương tàn. Huống chi người đang không ở kinh thành, chuyện một hoàng tử khác giết vua ép cung, tự ý đăng cơ là chuyện hoàn toàn có thể.

Chỉ vì một Thuần vương mà đã quên đi sự tồn tại của những hoàng tử khác.

Chẳng lẽ, chuyện như vậy ngài lại chưa từng nghĩ đến sao?

Thái tử điện hạ!”

Nàng vừa dứt lời, trong đầu ba nam nhân trước mặt như nổ một tiếng lớn. Cũng không có ai coi mấy điều nàng nói là đại nghịch bất đạo mà ngược lại, những lời vừa rồi lại trực tiếp vạch ra một lỗ hổng vô cùng lớn mà họ đã vô tình bỏ qua.

Sắc mặt những người trong phòng đều không tốt. Mục Diệp Khang trầm trọng nói: “Từ Chiêu, là ai dạy con nói những lời này?”

Nàng lắc đầu: “Không có ai dạy, tất cả đều là suy nghĩ của Chiêu nhi”.

Mục Diệp Khang quan sát thật kĩ sắc mặt Từ Chiêu, nhằm tìm kiếm một tia dao động. Nhưng chỉ thấy một đôi mắt sâu xa, kiên định cùng khảng khái.

Đây thật sự là lần đầu tiên ông nhìn thấy ánh mắt này của nàng. Có chút không tin tưởng, ông gắng hỏi: “Chiêu nhi, con mới chỉ là một đứa nhỏ 6 tuổi. Không thể nào có những suy nghĩ như vậy được. Càng không thể biết Yến Lâm chính là thái tử. Con nên nói thật cho phụ thân biết. Là ai dạy con nói những lời đó?”

Nàng nhú mi, không biết nên biểu đạt thế nào. Dù gì thì một đứa bé 6 tuổi cũng không thể nào nói năng như vậy được.

Còn đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, lại nghe có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào: “Người nên tin đi, đó đều là suy luận của một mình nha đầu này. Còn việc Chiêu nhi biết Yến Lâm là thái tử thì cũng là do nàng đoán được. Mặc dù lý do có chút không đúng nhưng cũng là ta nói cho nàng biết”.

Quay lại nhìn, thấy người tiến vào là Mục Từ. Ông vừa bước đi, vừa liếc nhìn Mục Diệp Khang nói: “Người, tốt nhất cũng nên biết là nữ nhi của mình có chút thông minh hơn người đi. Hơn nữa, chuyện Chiêu nhi nói cũng không phải không có khả năng”.

Thấy Mục Từ gỡ rối cho mình, Từ Chiêu thờ phào một hơi. Tranh thủ lúc này nàng lại nhìn Yến Lâm nói: “Vậy thái tử, chẳng phải việc cấp bách bây giờ là hồi kinh sao?”

Yến Lâm cũng phải công nhận, khề gật đầu, sắc mặt có chút lo lắng. Thấy vậy, tự nhiên trong đầu Từ Chiêu có một suy nghĩ: “Thật không biết hắn là lo cho phụ hoàng nhà hắn bị người ta hại hay là đang lo cái vị trí kia bị người khác cướp mất đây? Haizzz... Cứ cho là cả hai đi”.

Thấy cả phòng vẫn yên lặng, Từ Chiêu hơi sốt ruột: “Vậy giờ có phải là nên bắt tay chuẩn bị hồi kinh rồi không?”

Mục Từ lắc đầu nói: “Hiện tại có chút bất tiện. Phía Thuần Vương vẫn chưa giải quyết xong. Chúng ta vẫn đang giao tranh với quân của hãn bên bờ Bích Hoài. Suốt mấy tháng qua, chưa bên nào chiếm được thế thượng phong. Giờ lại rời khỏi đây, chỉ e không theo sát được tình hình”.

Ông thần nhiên nói chuyện chính sự, mặc cho việc Từ Chiêu vẫn đang ở đây. Điều này khiến những người còn lại trong phòng cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tử Chiêu hiến kế. Tới Kinh Thành

Đánh mất thấy sắc mặt ai nấy đều đăm chiêu, Tử Chiêu suy nghĩ một lát cũng không hình dung được tình hình liền hỏi Mục Từ: “Gia gia, sông Bích Hoài là ở đâu vậy?”

“Xuôi xuống phía nam là sông Bích Hoài. Từ Đồng Quan, vượt qua con sông này là tới thành Lệ Trân, sau đó chính là Bạch Thành” – Mục Từ nghiêm túc trả lời.

Nghe vậy, ánh mắt Tử Chiêu hơi lóe lên: “Từ Đồng Quan,... Vậy chính là những kẻ giết Hồng Tang ca ca phải không?”

Giọng điệu của Tử Chiêu hạ thấp, không giống với giọng của đứa trẻ làm ai nấy cũng giật mình. Tử Hàm nhíu mày, ôm lấy Tử Chiêu, đặt lên đùi mình rồi nói: “Chiêu nhi, những chuyện đó muội không nên hỏi nữa, không được để tâm như vậy. Để ta gọi nữ hầu đưa muội về trước. Lát nữa ca ca sẽ tới chơi với muội có được không?”.

Nàng đưa mắt nhìn lại Tử Hàm, thấy hắn là thập phần lo lắng. Tử Chiêu thở dài nhưng vẫn nói: “Ca ca, mọi người chỉ biết muội nhỏ nhưng thực chất muội cũng có suy nghĩ riêng của mình. Chuyện này,... khụ khụ... , bản thân muội cũng không biết giải thích thế nào, nhưng huynh thấy đấy, có rất nhiều chuyện muội đều thông suốt, đều hiểu. Muội là rất buồn, rất giận. Thương tiếc cho Hồng Tang ca ca, giận bọn người đã giết huynh ấy”.

Nói rồi nàng cụp mắt xuống, nhìn một lượt mọi người trong phòng. Không muốn họ tiếp tục khuyên nhủ, nàng lại năn nỉ: “Chiêu nhi có thể nghe rõ hơn trận chiến ở sông Bích Hoài được không?”

Mục Diệp Khang háng giọng: “Chiêu nhi, con nên trở về viện của mình đi. Đây không phải những chuyện con nên biết”.

Mục Từ nãy giờ vẫn yên lặng tự nhiên lại lên tiếng: “Vậy, nếu ta kể người nghe thì người định làm cái gì?”

Mắt Tử Chiêu sáng lên, lập tức nói: “Biết rồi ắt sẽ có trò hay”.

Nghe nàng đáp, Mục Từ cũng không cho là quá phận, bắt đầu kể lại vắn tắt: “Hiện tại, để tiến sâu vào lãnh thổ Đại Minh, Thuận Vương nhất định phải vượt qua sông Bích Hoài. Tiếp đó, hắn sẽ không thể quay đầu được nữa, chỉ cần vượt sông sẽ dẫn binh công phá thành Lệ Trân, sau đó đánh thẳng vào Bạch Thành. Vì vậy, chuyện cấp bách lúc này là phải ngăn cản, không được để Thuận Vương vượt sông, dần dần tiêu hao binh lực của hắn.

Nhưng kẻ này quả thật đa mưu túc trí, đã qua mấy tháng nhưng vẫn không để hao tổn lấy một binh một tốt nào.

Lại nói, Bích Hoài sông sâu, nước chảy siết, công hay thủ đều khó. Thành ra, hai bên vẫn mãi giằng co, không có hồi kết”.

Tử Chiêu nghe xong cũng thấy mông lung, giải quyết chuyện này không phải đơn giản. Thấy sau một hồi, nàng vẫn yên lặng không nói tiếng nào. Tử Hàm đoán nàng nghe xong cũng không hiểu nên vẫn khuyên nhủ nàng trở về.

Đang định cho người đi gọi nữ hầu tới thì lại nghe Tử Chiêu gấp giọng hỏi: “Gia gia, Bích Hoài ở phía nam, liệu có phải lưu lượng nước đều có thời điểm dâng cao rồi lại rút xuống không?”

“Phải, dù là sông nhưng cũng có nhánh nối từ biển vào nên cũng sẽ có thủy triều” – Mục Từ gật đầu đáp, trong lòng thầm tán thưởng.

“Vậy Thuận Vương là dùng thuyền lớn để qua sông?”

“Phải, hắn sử dụng chiến thuyền kiên cố, rất khó tấn công”.

Những người khác nhìn vào, thấy cảnh một già một trẻ ngồi đối diện nhau đang bàn chuyện chính sự. Không biết là có cảm nhận gì.

Nghe được câu trả lời của Mục Từ, trong lòng Tử Chiêu không khỏi cười điên cuồng: “Ha ha,... ai nói ta xuyên không làm gì chứ. Ha ha ha,... Thuận Vương, người chết chắc”.

Sắc mặt Tử Chiêu thoáng hiện lên vài phần cuồng ngạo rồi lập tức trở lại bình thường. Nhưng biểu hiện của nàng vẫn lọt vào mắt bốn người trước mặt.

Mục Từ nheo mắt cười bí hiểm, còn Mục Diệp Khang, Tử Hàm cùng Yến Lâm lại thấy như lạc trong sương mù.

Yến Lâm hơi mất kiên nhẫn, hướng ra cửa gọi thị vệ tiến vào, muốn đưa Tử Chiêu ra ngoài, hắn nói: “Nên dừng ở đây thôi. Chúng ta còn nhiều chuyện phải giải quyết, không có thời gian giải đáp những thắc mắc của muội đâu”.

Mục Từ lập tức xua tay: “Đội đã, ta vẫn muốn nghe xem Từ Chiêu sẽ nói gì”.

“Sư phụ, muội ấy chỉ là một đứa trẻ, còn có thể đưa ra cao kiến gì? Sao lúc này người lại hồ đồ như vậy?” – Yến Lâm nhú mày, hết nhìn Mục Từ rồi lại nhìn Từ Chiêu.

Thấy sắc mặt hần không được tốt, có lẽ là trong đầu đang gấp gáp chuyện hồi kinh, Từ Chiêu bèn đặt tay lên vai hần nói: “Lân ca ca, nếu huynh muốn hồi kinh sớm một chút thì muội khuyên huynh nên nghe muội nói hết đã. Nghe xong còn muốn muội đi, muội liền đi, sẽ không làm mất thời gian của huynh”.

Cho đến sau này, khi đã ngồi vững trên long ý, hần cũng không thể nào quên được khoảnh khắc khi nàng dùng ánh mắt kiên định, trấn tĩnh mà đặt tay lên vai hần.

Nói rồi, nàng ra hiệu cho thị vệ lui ra, gã thị vệ hướng mắt nhìn Yến Lâm, thấy hần gật đầu rồi mới đi ra ngoài.

Từ Chiêu nhìn một lượt mọi người trong phòng, bình tĩnh nói: “Chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng đặc điểm tự nhiên của sông Bích Hoài mà đánh thắng trận này”.

Tất cả mọi người đều sững sốt, nhưng cũng không vội lên tiếng. Để nàng chủ động nói tiếp.

“Chọn một khúc sông cách xa chiến tuyến, đội triều rút, mực nước sông giảm mạnh, lòng sông không nhiều nước sẽ không gây ra lực cản lớn gì. Sau đó đốc thúc binh sĩ tiến hành đóng cọc. Nhất định phải sử dụng loại cọc gỗ lớn, vót nhọn, bịt đầu nhọn bằng sắt để gia cố, đóng chặt xuống lòng sông, thủy triều dâng chính là lớp vỏ bọc tự nhiên để che giấu chúng. Sau đó, thời điểm thích hợp, giả vờ thất thủ bỏ chạy đến khu vực đó, dụ thuyền địch đuổi tới. Chỉ cần triều rút, mực nước xuống thấp, thuyền địch rơi vào bãi cọc. Diệt toàn quân”.

Chỉ có vài lời nhưng vô cùng đánh thép. Khi Từ Chiêu vừa nói xong, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít khí.

Ai nấy đều không khỏi căng mắt nhìn, không tin nổi những điều vừa nghe lại là lời của một đứa trẻ.

Từ Chiêu đưa mắt nhìn qua Yến Lâm, cười cợt hỏi: “Huynh có muốn mất thêm chút thời gian nữa không?”

Thấy hần chỉ nhìn mình chứ không trả lời, Từ Chiêu biết hần muốn gì, thăm nghĩ nam nhân động đến chuyện đại sự đúng là không biết đùa là gì nữa.

Nàng chậm rãi quay trở lại vấn đề: “Tuy nhiên, để kế hoạch này thành công, chúng ta phải tính toán kỹ càng. Có những điều tiên quyết, nhất định phải làm được.

Thứ nhất, phải nắm rõ quy luật thủy triều, tính toán dụ địch tiến vào bãi cọc khi nước sông còn cao. Nếu không sẽ bị lộ.

Thứ hai, thời điểm thuyền của Thuần Vương vào bãi cọc phải sát với thời điểm triều rút.

Khi đó, cho quân mai phục sẵn, tận dụng thời cơ thuyền lớn bị cọc đâm thủng, thừa thắng xông lên. Ta không tin Thuần Vương không vong”.

Nói rồi, nhìn ánh mắt sững sờ của những người này, Từ Chiêu vô cùng đắc ý nhưng cũng không dám thể hiện ra. Chỉ im lặng chờ đợi.

Lúc này Từ Hàm vẫn còn đang để Từ Chiêu ngồi trên đầu gối mình, hần kéo nàng vào lòng, không giấu nổi sự vui mừng: “Chiêu nhi, làm sao muội lại nghĩ ra được kế sách như vậy. Thật sự quá tốt, quá tốt rồi”

Mục Diệp Khang cũng phải gật đầu nói: “Ta cũng không ngờ Chiêu nhi còn có thể nghĩ ra một kế hiểm như vậy. Cẩn thận bàn bạc thêm một chút ta sẽ lập tức tiến hành”.

Yến Lâm cũng không thể không lên tiếng: “Từ Chiêu, thành thật xin lỗi muội. Vừa rồi là ta lỗ mãng”.

Nghe mấy lời khen ngợi đó, Từ Chiêu tuy vui sướng nhưng cũng có chút xấu hổ. Kế sách này cũng không phải tự nàng nghĩ ra mà là của một vị tướng tài trong lịch sử, chỉ là nàng đã từng học qua mà thôi. Dẫu vậy, Từ Chiêu cũng không thể nói ra điều này. Im lặng cho qua chuyện vậy.

Sau đó, cả bốn nam nhân trong phòng cùng một đứa bé bàn bạc kế sách thật kỹ lưỡng một hồi. Mãi cho đến khi Mục thị vệ ngoài cửa lên tiếng báo Mục phu nhân cho chuẩn bị bữa tối, thỉnh bọn họ tới dùng bữa. Lúc này, bụng Từ Chiêu bỗng nhiên vang lên một tiếng “Rột...” làm mọi người phá lên cười một tràng, Từ Chiêu than khổ, không biết giấu mặt đi đâu.

Từ sau hôm đó, Từ Chiêu ra vào thư phòng rất thoải mái, không còn bị hạn chế như trước đây. Nhưng Mục phu nhân lại tỏ ra rất lo lắng, thường xuyên kiểm soát ngăn cản nàng. Vì vậy, đôi khi Mục Từ phải trấn an mấy câu, nói nàng có phúc sinh ra Chiêu nhi thông minh hơn người, nay còn giúp phụ thân được những chuyện đại sự... Nói tất cả là ý trời. Có vậy mới khiến Mục phu nhân nguôi ngoai.

Từ Chiêu không khỏi cảm thán, cái gì không được cứ đổ cho ý trời là có thể giải quyết xong. Con người thời đại này quả thật mê tín.

Hôm nay tới thư phòng, Từ Chiêu muốn hỏi về chuyện hồi kinh. Được biết mọi chuyện đã chuẩn bị gần xong, chỉ mấy ngày nữa Yến Lâm sẽ lên đường.

Thấy vậy, nàng thân nhiên nói: “Muội muốn cùng hồi kinh”.

Mọi người nghe xong, bất giác có một cảm giác rất quái dị. Mục Từ dò hỏi: “Người muốn tới kinh thành làm cái gì?”

“Đương nhiên là muốn tới Trường Sinh doanh”.

Ông giật giật khoe miệng: “Chẳng lẽ ngay từ đầu mục đích của người cũng chỉ có chuyện này? Không phải là muốn giúp chúng ta diệt Thuần Vương sao?”

“Kỳ thực đúng là Chiêu nhi muốn đánh cho tên kia một trận thừa sống thiếu chết. Nhưng chỉ là tiện tay, chứ ý định ban đầu chỉ là muốn nhanh chóng tới kinh thành thôi” - Nàng thành thật trả lời.

Không kể những người trong phòng, cả những thị vệ cùng ám vệ xung quanh nghe được cũng trợn mắt há mồm trước cái gọi là tiện tay của nàng.

Riêng Yến Lâm, gương mặt không chút biểu cảm nhưng trong lòng cũng không kém mọi người là bao.

Cuối cùng, sau vài lần nói lý, Từ Chiêu cũng được chấp thuận hồi kinh cùng Yến Lâm. Đến ngày khởi hành, đoàn người của thái tử đã sẵn sàng. Từ Hàm muốn đi cùng nàng nhưng vẫn còn nhiều chuyện hần cần xử lý nên đặc biệt gửi gắm nàng cho Yến Lâm rồi mới an tâm để bọn họ lên đường.

Mục phu nhân còn sắp xếp cho nàng một nha hoàn theo hầu, nhưng người này Từ Chiêu rõ ràng chưa từng thấy qua. Ban đầu nữ hầu nói sẽ cùng nàng đến kinh thành để tiện chăm sóc nhưng sau lại thấy được đổi thành một người khác. Nàng ta tên gọi là Tiểu Nhan, ngó chừng cũng chỉ mới 12-13 tuổi, gương mặt hết sức bình thường, thiết nghĩ có ném vào một đám người cũng chẳng tìm ra.

Tiểu Nhan ngồi chung xe ngựa cùng Từ Chiêu, miệng nói không ngừng khiến nàng đau cả đầu. Dọc đường cũng chính nàng luôn để tâm tới Từ Chiêu nhất nên dần dần hai người cũng trở nên thân thiết, xưng hô với nhau hết sức thân mật.

Từ Chiêu còn để ý người này rõ ràng có võ công, hơn nữa cũng không tồi. Những lúc nghỉ ngơi qua đêm, Tiểu Nhan mặc dù trông như đang ngủ nhưng chỉ cần là một tiếng động rất nhỏ, nàng liền tỉnh, còn vô thanh vô tức ra ngoài nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Nếu không phải khi đó Từ Chiêu còn thức, nhìn thấy ánh mắt như tinh quang lóe lên trong đêm ấy thì nàng cũng không biết tới võ công của Tiểu Nhan.

Trong phủ trước nay không hề có nha hoàn như vậy. Từ Chiêu chỉ nghĩ đơn giản là phụ mẫu lo lắng cho nàng nên sắp xếp một người để mắt tới mà thôi.

Trên đường đi cũng có mấy lần gặp phục kích nhưng đều được giải quyết nhanh chóng, không đáng lo ngại. Lúc đó, Từ Chiêu mới biết theo đoàn người còn có vô số ám vệ đang ẩn nấp nên nàng cũng không cần phải chú ý động tĩnh xung quanh nữa.

Mặc dù lộ trình khá dài, đường xá có lúc cũng gặp ghềnh khó đi, nhưng đoàn người của Yến Lâm vốn toàn là tinh binh nên chỉ mất hơn 3 tháng đã tới được kinh thành.

Đây là lần đầu tiên Từ Chiêu tới kinh thành, nàng vô cùng háo hức nhắc rèm xe lên nhìn ngó cảnh vật bên ngoài.

Kinh thành ở cổ đại đúng là vô cùng náo nhiệt, đi tới đâu cũng thấy thật nhiều biển hiệu lớn nhỏ với đủ màu sắc cứ nối tiếp nhau. Còn có vô số quầy hàng buôn bán ven đường, người người qua lại tấp nập, ngựa xe như nước, nhộn nhịp gấp mấy lần Bạch thành.

Một bên, Tiểu Nhan cũng nhắc rèm xe lên nhìn ra ngoài nhưng chỉ chốc lát rồi lại buông xuống.

Từ Chiêu gấp giọng hỏi: “Nhan tỷ, tỷ sao vậy?”

“Không có gì, ta là quan sát một chút thôi. Kinh thành vốn đông người như vậy nên chúng ta sẽ khó di chuyển.” – Tiểu Nhan cười nói.

“Oa, có phải tỷ từng tới kinh thành rồi phải không? Ta là lần đầu tiên thấy đó. Nơi này rất nhộn nhịp, rất đẹp. Ta còn thấy trên đường ai cũng cười nói, hết sức náo nhiệt nha” – vừa nói, tay Từ Chiêu vừa chỉ ra phía ngoài.

Tiểu Nhan chỉ cười, xoa đầu nàng một chút rồi cũng kệ để nàng tự do nhìn ngó. Đoàn người nhanh chóng xuyên qua đám đông, một đường chạy thẳng tới Hoàng cung, không cần qua kiểm tra ngặt nghèo gì đã nhanh chóng tiến vào trong.

Thấy vậy, trong lòng Từ Chiêu thầm lẩm bẩm: “Nhanh như vậy đã tới. Hẳn là trong kinh thành hiện tại cũng toàn là người của Yến Lâm. Nhưng chốn thâm cung xưa nay được ví như một nắm mò không lò, tiến vào cũng thật có chút lo lắng. Bất quá ta chỉ tới luyện binh khí không động chạm tới ai. Chỉ mong cũng đừng ai động ta”.

Đoàn người đi qua những đoạn đường dài, bao quanh toàn bộ là tường đỏ, lợp ngói lưu ly vô cùng xa xỉ, toát lên một cổ khí thế nghiêm trang, cổ kính, Từ Chiêu nhìn mà chếp miệng. Sau đó, nàng được đưa thẳng tới một cung điện phía Đông, ngay sát cung điện của Yến Lâm.

Hắn tự mình đưa nàng tới. Vừa thấy hần, vô số cung nữ, thái giám quỳ rạp dưới đất, đồng loạt hô lớn: “Cung nghênh thái tử hồi cung” - cảnh tượng hết sức khoa trương, choáng ngợp làm Từ Chiêu trợn mắt há mồm. Tiểu Nhan bên cạnh lén lút cười, khẽ huých nàng mấy cái ra hiệu.

Sau khi dặn dò cung nhân hầu hạ Từ Chiêu, Yến Lâm quay sang dặn nàng chuẩn bị một chút, sau đó sẽ cùng hần tới bái kiến Hoàng thượng. Vị này trong mắt Từ Chiêu thì chính là bằng hữu tốt của phụ thân, nên nàng cũng không có gì lo lắng mà chỉ hiếu kỳ, không biết Hoàng thượng thời cổ đại có hình tượng thế nào.

Ngay sau đó, Từ Chiêu bị một đám cung nữ bu lại, nói là hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục. Mặc dù Từ Chiêu đã ra sức từ chối, muốn tự làm nhưng lại

bị cho là đang khách sáo. Nếu không có Tiểu Nhan đuổi bọn họ ra ngoài, Từ Chiêu còn nghĩ họ chắc chắn sẽ đem nạng đi vật lỏng.

Nhìn đồng y phục được chuẩn bị sẵn cho mình, trong đầu Từ Chiêu chợt lóe lên hình ảnh một tảng băng mặt đơ màu tím nhìn trái nhìn phải, chọn chọn lựa lựa tới lui, cuối cùng chọn được mớ y phục tím đậm tím nhạt từ trong ra ngoài này. Đầu nạng không khỏi hiện lên ba bạch hắc tuyến. Tiểu Nhan đứng một bên thấy vậy lại cười đến không còn biết trời đất là gì nữa.

Mọi thứ xong xuôi, Yến Lâm trở lại, đón nạng lên một chiếc kiệu rồi tiến thẳng tới Ngự thư phòng.

Kiệu dừng lại trước bậc thềm, nạng cùng Yến Lâm xuống kiệu, đi qua một hành lang dài, nhìn ra xa là vô số đình đài lầu các, ngói xanh dưới ánh nắng tỏa ra ánh sáng mát rượi, viên mái đỏ, vô cùng nguy nga, rực rỡ.

Rẽ qua mấy khúc quanh mới tới ngự thư phòng. Nạng cùng Yến Lâm đứng bên ngoài chờ đợi, để thái giám tiến vào bẩm báo. Trong đầu còn đang mãi nghĩ hoàng cung thiết kế không hợp lý, tốn quá nhiều diện tích, phải nói Yến Lâm đập đi xây lại mới được.

Đợi đến lúc được truyền gọi, Từ Chiêu hơi cảm thấy hồi hộp, không biết vị Hoàng đế này sẽ là thế nào.

Tiến vào thư phòng nguy nga đến cực điểm, đỉnh đồng vàng kim khắc hình hoa mẫu đơn, bốn phía treo đèn phượng hoàng vô cùng sống động, bình phong còn khắc cả bạch ngọc, khắc hoa lung linh. Tinh tế nhìn khắp một lượt, quả nhiên là hết sức xa xỉ.

Nhìn tới người ngồi tên long ý kia lại không có lấy một phần nào phong thái giống với nhi tử của ông là Yến Lâm mà hoàn toàn trái ngược. Hoàng bào rực rỡ lam sáng bừng lên gương mặt hiền từ ấm áp, đôi mắt híp lại, cười hòa ái nhìn Yến Lâm và Từ Chiêu. Làm nạng sinh thêm mấy phần hảo cảm.

Đến giữa thư phòng, Yến Lâm cung kính: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng”.

“Tiểu nữ tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế” – Từ Chiêu lập tức học theo.

Hoàng thượng nhìn xuống, gật đầu cười lớn, vui mừng nói: “Đều Bình thân. Lâm nhi, đây là tiểu nữ nhà Diệp Khang mà con nhắc tới trong thư đó sao?”.

“Bẩm phụ hoàng, nạng là Từ Chiêu, cũng chính là người nhi thần đã nhắc qua với phụ hoàng. Lần này nhanh chóng hồi kinh cũng là ý tứ của nạng”.

“Tốt, rất tốt. Không ngờ tên Diệp Khang đó lại có nữ nhi thông minh như vậy, còn nghĩ được tới cả chuyện mà chưa ai nhìn ra. Còn nhỏ đã như vậy, sau này nhất định không thể coi thường người”. Nói rồi, ông bước xuống, tiến tới trước mặt Từ Chiêu, chăm chú quan sát nạng thật kỹ. Càng nhìn, ông lại càng có thiện cảm với đứa nhỏ này.

Bất được ánh mắt rồi rắm của nạng, ông cười: “Là Chiêu nhi phải không? Ánh mắt thật giống Diệp Khang. Trẫm là bằng hữu của phụ thân người, không cần lo lắng. Trẫm nhất định sẽ tiếp đãi người thật tốt, cần gì trực tiếp yêu cầu, trẫm đều đáp ứng”.

Vị Hoàng thượng này quả thật rất dễ gần, thấy người ta đã mở lời như vậy, Từ Chiêu không hề khách sáo, dùng gương mặt khả ái ngây thơ nhất của mình, tươi cười nói: “Thật như vậy sao, Hoàng thượng, người có thể cho phép Chiêu nhi tới Trường Sinh doanh có được không?”

Nghe xong, ông hơi ngần ra một chút rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Chiêu nhi, cười lớn nói: “Ha ha ha, ... Thì ra chuyện Lâm nhi nói trong thư là thật sao? Quả là đứa nhỏ kì lạ. Được, trẫm đáp ứng. Xem nha đầu người tới đó làm ra chuyện gì”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Bàn chính sự

Vốn nghĩ Trường Sinh doanh là nơi luyện binh của đại quốc, không thể nào để một đứa trẻ như nạng tùy tiện tiến vào. Nay lại nghe được Hoàng thượng đã chấp thuận, Từ Chiêu hết sức vui mừng, thần nhiên nắm lấy tay áo của ông, ra sức mà lắc qua lắc lại: “Oa, ... Hoàng bá bá, người thật tốt. Chiêu nhi nhất định không phá hư Trường Sinh doanh của người đâu”.

Trước biểu hiện vô tư của nạng, Hoàng thượng không những không giận mà còn vô cùng cao hứng. Với ông, các công chúa, hoàng tử trong cung đều được dạy quy củ ngay từ nhỏ, dù là phụ tử nhưng chúng cũng không bao giờ biểu hiện ra những hành động hay lời nói như vậy. Giờ trước mặt lại có một tiểu nha đầu, không run không sợ mà còn gọi ông là bá bá, khiến trong lòng khơi lên một cỗ ấm áp, nhìn Từ Chiêu lại càng thêm từ ái.

Vài vị thái giám, công công cùng thị vệ đứng gác ngoài cửa nghe được tiếng cười sáng khoái của hoàng thượng từ trong ngự thư phòng vọng ra, tinh thần mới khê thả lỏng, thở phào một hơi. Thời gian gần đây, không khí trong cung căng như dây đàn, không khỏi cảm thấy khản trương.

Nhìn ra ngoài thấy sắc trời mát mẻ, hoàng thượng liền giữ Từ Chiêu và Yến Lâm lại, cùng nhau tản bộ trong ngự hoa viên.

Vừa đi, Từ Chiêu vừa quay đầu nhìn lại phía sau. Nói là ba người cùng đi dạo, vậy mà phải có đến một hàng dài thái giám cùng cung nữ theo sau hầu hạ, còn chưa kể cả đám thị vệ xếp thành hàng nghiêm chỉnh phía hai bên.

Nàng ngán ngẩm, không muốn tiếp tục đánh giá về sự khoa trương trong hoàng cung này nữa. Chuyên tâm ngắm cảnh trong ngự hoa viên. Không ngờ tới thì thôi, vừa liếc nhìn, Từ Chiêu cảm thấy không thôi, hòn non bộ trải rộng, hồ nước trong vắt tĩnh lặng phía xa, trụ hành lang khảm ngọc, thềm đá trắng, hoa viên trồng đầy kỳ hoa dị thảo, một số loại vốn không đúng mùa nhưng vẫn nở hoa, rực rỡ vô cùng. Chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, hương thơm thanh thuần lập tức tràn ngập trong không khí, làm nao lòng người.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, hoàng thượng còn thân thiết dắt tay nàng, tiến thẳng đến một cái đình giữa hồ. Mới đến gần, Từ Chiêu đã thấy chiếc bàn trong đình bày sẵn rất nhiều điểm tâm tinh xảo, một bên còn có cung nữ đang pha trà. Nàng thầm nghĩ: "Hiệu suất thật nhanh. Không hổ là hoàng cung, nơi nơi đều phải chuẩn bị đầy đủ như vậy. Không biết trong cung nuôi đến bao nhiêu người làm mới đủ nữa?"

Trong đình, Từ Chiêu tròn mắt nghe hoàng thượng tự mình tỉ mỉ giới thiệu từng món điểm tâm trên bàn, nào là bánh nướng Hoàng Kiêu, bánh hoa quế, bánh hộp hạt thông, bánh xốp nhân táo, bánh mật ong, bánh trứng đoàn viên, chè bát bảo, ngân nhĩ hạt sen,... khiến nàng hoa cả mắt. Trong đầu Từ Chiêu phải tự hỏi không biết vị hoàng đế này là lâu rồi không được nói chuyện với ai nên thấy nàng mới hào hứng thái quá như vậy sao?

Mới trò chuyện được một lúc, thì có bóng dáng của một nữ tử đang đi tới. Nhìn vóc dáng cũng phải 14 – 15 tuổi, lớn hơn cả Nhan tỷ tỷ. Làn da trắng nõn, váy áo màu hồng nhạt, ống tay áo dài rộng thêu hoa tường vi bằng chỉ bạc, rũ xuống, vô cùng bắt mắt, càng làm tôn lên vẻ kiều diễm của nàng.

Vừa tới trước mặt hoàng thượng, nàng cúi người thi lễ sau đó ngẩng lên, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt khẽ liếc qua Từ Chiêu, tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ để Từ Chiêu thấy một tia không vui lóe lên trong mắt nàng ta.

Nàng nghĩ đến thất thân: "Chuyện lạ nha, ta và cô nương này không quen không biết, vừa chạm mặt đã phóng cho ta ánh mắt như vậy. Kỳ cục!".

Nhưng nàng nào biết, chỉ vì màu sắc y phục của mình hiện tại giống với người nào đó mà cư nhiên rước đến bao nhiêu phiền phức.

Cả hoàng cung này đều biết thái tử ưa thích y phục từ sắc. Nghiễm nhiên nó trở thành màu sắc đặc trưng của Yến Lân, với thân phận đặc thù của hắn, không ai dám vận y phục màu tím mà ngang nhiên đi lại trong cung cấm.

Đang mãi ngẫm nghĩ, lại thấy giọng nói của hoàng thượng vang lên bên tai, lúc đó Từ Chiêu mới định thần lại: "Ồ, là Lạc Vân sao, có phải là vừa biết tin Lân nhi mới trở về liền tìm tới phải không?"

"Vân nhi không có, Vân nhi là tới thỉnh an hoàng thượng, nhân tiện tới chào hỏi thái tử một chút". Lạc Vân vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, khẽ cúi đầu chào hỏi Yến Lân rồi như vô thức hướng ánh mắt hiếu kỳ về phía Từ Chiêu, nàng hỏi: "Không biết vị tiểu thư đây là...?"

Từ Chiêu đang định lên tiếng thì bị Yến Lân cướp lời: "Đây là tiểu muội của một vị bằng hữu mà ta quen biết, nhà họ ba đời đều làm thợ rèn. Lân này bằng hữu của ta có chuyện đi xa một chuyến nên gửi gắm Khả Nhi cho ta trông nom. Nhưng ta lại có chuyện cần phải hỏi kinh nên đành đem muội ấy cùng tiến cung. Lạc Vân cùng Khả Khả khi rảnh rồi các người có thể tìm nhau trò chuyện".

Nàng rất nhanh liền hiểu ra, chuyện Mục gia đứng sau lưng trợ giúp hoàng thượng làm một số chuyện luôn là vấn đề nhạy cảm.

Từ Chiêu thức thời, nhanh chóng phối hợp, đưa một tay ra chào hỏi. Nếu đã đóng vai con gái thợ rèn thì cũng phải hào sảng một chút: "Tỷ tỷ, ta là Hồng Khả Nhi, tỷ có thể gọi ta là Khả Khả như A Lân ca gọi vậy. Mong tỷ chiếu cố".

Cả Hoàng thượng lẫn Lạc Vân cùng mấy vị công công đều lấy làm lạ với động tác chào hỏi và lời lẽ của Từ Chiêu, riêng Yến Lân ngồi một bên chỉ cười, nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, nàng cũng là bộ dạng thiếu nghiêm chỉnh như vậy.

Hắn lên tiếng nhắc: "Khả Khả chỉ là một hài tử dân gian, không có quá nhiều quy củ. Ở chỗ của muội ấy mọi người chào hỏi sẽ nắm lấy tay nhau như vậy". Nói rồi, hắn còn đưa tay nắm lấy tay Từ Chiêu làm ví dụ. Ở Mục phủ một thời gian, hắn sớm đã quen với mấy hành động kỳ quái này của nàng.

Nhìn thấy hành động cùng lời nói thân mật của Yến Lân và Từ Chiêu, Lạc Vân cảm thấy không vừa mắt chút nào nhưng vẫn nhin xuống, học theo Yến Lân, đưa tay nắm lấy tay Từ Chiêu lắc nhẹ, bộ dạng vô cùng hòa nhã, thân thiết.

Yến Lân trước nay luôn là tư thái lạnh lùng, xa cách, rất ít khi thấy hắn cười nói với ai quá hai câu, vậy mà với nha đầu này lại là ngoại lệ.

Khi trở về, nàng ta liền sai cung nữ lấy nước rửa tay, miệng thầm mắng: "Nha đầu chết tiệt, chỉ là một tiện dân lại dám chạm tới tay của ta. Hơn nữa còn để thái tử nắm lấy. Thật không biết vô liêm sỉ".

Nguyên lai, nàng ta là Quận chúa Lạc Vân, nữ nhi thứ ba của hoàng đế Triệu quốc, tên gọi là Triệu Lạc Vân.

Thế mạnh của Triệu Quốc thiên về khoáng sản nhưng đất đai cằn cỗi, không có khả năng tự trồng trọt. Hai năm trước, Triệu Quốc đưa tiểu quận chúa theo đoàn sứ giả cùng một số lễ vật quý giá tới Đại Minh với mong muốn cầu hòa, mở rộng quan hệ giao thương giữa hai nước. Nói trắng ra là bán nhi nữ nhà mình đi làm con tin. Vì vậy, trong lòng Từ Chiêu cũng sinh ra chút thương cảm với vị quận chúa này, còn trẻ đã phải xa nhà, xa người thân, còn chưa biết liệu có cơ hội trở về hay không.

Mấy ngày sau đó, Từ Chiêu chỉ thông thả trong sân viên của mình phơi nắng, hết sức thư thái. Ngoài việc thường xuyên tới ngự thư phòng ra nàng cũng không bước nửa bước chân ra ngoài, lại càng không có ai tới làm phiền nàng.

Hoàng thượng nghe Yến Lân kể về kỳ nghệ của Từ Chiêu, tỏ ra vô cùng hứng thú. Phải nói người cổ đại thật sự rất thích chơi cờ, cứ rảnh rỗi ra là ông sẽ truyền Từ Chiêu tới chơi cờ giết thời gian.

Chỉ mấy ngày, nàng đã thoải mái trò chuyện cùng hoàng thượng. Người đời cứ nghĩ ông cao cao tại thượng, đến nước mắt nhìn còn không dám nên cũng chẳng ai nhớ tới ông cũng chỉ như người bình thường, cũng có lúc vô cùng từ ái, dễ chịu.

Thi thoảng có vài lần tới ngự thư phòng, Từ Chiêu còn gặp được hoàng hậu Duyên Khánh. Nếu đem nàng ra so với mẫu thân của mình, Từ Chiêu thật không biết phân biệt nặng nhẹ thế nào.

Từ nhỏ tới giờ, ngoài mẫu thân cùng cái tên Dữ Ngọc quái dị kia ra, nàng thật chưa từng coi ai là mỹ nhân cả. Nay được chiêm ngưỡng dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Duyên Khánh hoàng hậu, Từ Chiêu không khỏi lấy làm yêu thích, hảo cảm lại càng sâu.

Cùng trò chuyện, trong chốc lát Từ Chiêu còn biết vị hoàng hậu này cùng mẫu thân nàng cũng chính là hảo tì muội. Năm xưa nhờ mối quan hệ này mà hoàng thượng gặp được Duyên Khánh, hai người nên vợ chồng.

Từ sau hôm đó, ngoài ngự thư phòng, Từ Chiêu còn hay chạy qua chạy lại cung hoàng hậu, thi thoảng có gặp mấy phi tử, tiểu công chúa, hoàng tử này nọ, trong đó có cả quận chúa Lạc Vân mà nàng từng gặp qua. Vì nàng vốn có thành kiến với hoàng cung cổ đại nên thường tỏ ra lạnh nhạt, không mấy quan tâm.

Do y phục được chuẩn bị cho nàng thời gian này đều là màu từ sắc nên không khỏi bị người khác chú ý, nhưng cũng chỉ là nói bóng gió vài câu. Từ Chiêu hoàn toàn không để vào tai.

Trong ngự thư phòng, vừa đi một nước cờ, Từ Chiêu vừa hỏi: "Hoàng bá bá, khi nào thì Chiêu nhi được tới Trường Sinh doanh vậy?"

"Nha đầu đừng nóng vội. Đợi Yên Lân làm xong chút chuyện, nó muốn tự mình đưa ngươi tới đó".

"Vậy khi nào thì Lân ca ca mới trở về? Chiêu nhi đã đợi mấy ngày rồi đó bá bá, Chiêu nhi sẽ buồn tới chết" - nàng chu môi, ra vẻ làm nũng.

Hoàng thượng thấy vậy rất tự nhiên đưa tay xoa đầu nàng, cười lớn, mắng nàng nói nhăng nói cuội. Cứ mỗi lần như vậy, Từ Chiêu lại thấy nhớ phụ thân, ông cũng luôn vừa cười vừa xoa đầu nàng. Cảm tình với hoàng thượng lại cứ thế tăng lên, quen thuộc như thể nàng đang ở cạnh phụ thân vậy.

Lúc này, trước cửa ngự thư phòng có một thị vệ khăn trương tiến vào. Vừa hành lễ xong, hần liền đứng dậy bẩm báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, Mục thiếu gia có tin báo về từ Bích Hoài".

Nghe vậy, Từ Chiêu ngẩng phắt dậy, ánh mắt sắc bén, đột ngột toát lên khí thế bức người, nhìn chăm chăm vào thị vệ trước mặt lần hần có chút mất tự nhiên, bất giác né tránh ánh mắt của nàng. Ngay sau đó, hần phất tay thấy khó hiểu hành động của chính mình: "Kỳ lạ, chỉ là một tiểu nha đầu mà lại có ánh mắt như vậy? Có khi nào ta vội vàng tới hoa mắt rồi. Có gì phải tránh né chứ?"

Nghĩ rồi hần hơi háng giọng, điều chỉnh lại tâm lý, đứng thẳng người nhìn lại. Nhưng xác thực những gì hần thấy không phải do hoa mắt. Ánh mắt đứa trẻ ngoài kia vẫn nhìn chăm chăm hần, hiện lên vẻ kiên định, có chút chờ mong, cả người giống như đang tỏa sáng.

Kỳ thực, lúc này trong đầu Từ Chiêu đang gào thét: "Là Từ Hàm, là tin của Từ Hàm".

Thấy chỉ là một đứa trẻ lạ mặt, không rõ thân phận, thị vệ đưa tin vẫn đứng đó, không có ý tiếp tục bẩm báo, chờ hoàng thượng để nàng lui ra nhưng lại chỉ thấy ông nghiêm nghị phất tay nói: "Không có việc gì, ngươi cứ nói tiếp đi".

Gã thị vệ ngạc nhiên, hơi lưỡng lự những vẫn y theo lệnh: "Khởi bẩm hoàng thượng, trận thủy chiến sông Bích Hoài chúng ta toàn thắng. Thủy quân của Thuận Vương đại thương nhưng không bắt được hần. Lúc Mục thiếu gia tấn công lên thuyền lớn mới hay biết người không có trên thuyền".

Cả Hoàng thượng lẫn Từ Chiêu đều nhúm mày, nàng vô thức nhếch mép cười: "Thời gian kéo dài quá lâu, Thuận Vương tự thấy không có khả năng vượt sông, bỏ lại toàn bộ thủy quân của mình. Tìm đường khác tiến vào Lệ Trần mất rồi".

Thanh âm của nàng không lớn nhưng cũng đủ để những người trong phòng nghe thấy. Thị vệ tới đưa tin trọn mắt há mồm, hần còn nghĩ mình nghe nhầm. Hoàng thượng cũng đã sớm nghe chuyện về Từ Chiêu nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn rõ phong thái của nàng, trong lòng không khỏi tán thưởng: "Quả là thời thế xuất anh tài, không những không tỏ ra bất ngờ mà còn bình tĩnh như vậy. Đường như cũng đoán trước được kết quả này vậy. Dáng vẻ này còn vượt xa nhiều so với cả Từ Hàm. Chỉ đáng tiếc Từ Chiêu còn quá nhỏ, lại là nữ nhi, bằng không sau này hần là có chỗ đứng không nhỏ đi. Đáng tiếc, đáng tiếc".

Từ Chiêu căn bản không lấy làm bất ngờ gì vì nàng biết chỉ cần làm đúng kế hoạch được vạch ra thật tỉ mỉ, cẩn thận thì chắc chắn thành công, không cần bàn cãi.

Thư phòng vô cùng an tĩnh liền bị phá vỡ bởi câu hỏi của Từ Chiêu: "Hoàng bá bá, Thuận Vương coi như tể sống quân đội của hần cho chúng ta rồi. Kế này đủ ngoan độc, hy sinh biết bao nhiêu sinh mạng để che mắt chúng ta giúp hần tìm đường thoát thân. Chỉ sợ sớm muộn thành Lệ Trần cũng sẽ bị tấn công. Người tính toán thế nào?"

Nghe câu hỏi của Từ Chiêu cùng gương mặt thần nhiên của nàng, không ít người toát mồ hôi lạnh. Cái gì mà tể sống, cái gì mà tính thế nào. Hơn nữa người được hỏi lại là Hoàng thượng chí tôn. Đây,... đây ... chính là khi quân a.

Toàn bộ cung nữ, thái giám đều cúi đầu, lộ vẻ nom nớp lo sợ, không dám cả gan liếc nhìn người mặc long bào bên kia sẽ có biểu hiện gì. Vạn An công công theo hầu bên cạnh hoàng thượng khẽ đảo mắt, thấy sắc mặt ngài không hồng không giận mà lại lộ vẻ trầm tư. Ông hơi thả lỏng tâm tình, liếc nhìn Từ

Chiều tròng mắt, trong đầu như muốn truyền âm cảnh cáo nàng: “May mắn cho nha đầu nhà ngươi, hoàng thượng là bậc minh quân, không chấp nhặt tiểu tiết. Hừ ...”.

Có điều, Từ Chiều cũng không thêm để ý tới Vạn An.

Mặc dù trong đầu còn đang do dự, không biết có nên bàn bạc chuyện này với Từ Chiều hay không. Dẫu sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng trong lòng hoàng thượng còn hiếu kỳ hơn, thật sự muốn biết Từ Chiều còn có thể nói ra điều gì khiến ông kinh ngạc nữa.

“Chiều nhi có phải đã có chủ ý gì không?”

Nàng lắc đầu: “Chiều nhi không hiểu biết nhiều nên cũng không nghĩ ra điều gì cả. Bất quá, Thuận Vương không vượt sông, ắt phải đi đường vòng, sẽ mất nhiều thời gian hơn. Hắn còn phải dẫn quân, không sớm thì muộn vị trí cũng bị bại lộ, cứ thuận theo như vậy, chú ý động tĩnh cùng củng cố binh mã trấn thành Lệ Trần. Trước mắt chuyện đó không quá đáng lo, Chiều nhi là nghĩ tới một chuyện khác”.

Hoàng thượng nheo mắt chăm chú nắm bắt biểu tình của Từ Chiều: “Rất sắc bén. Ngươi còn nghĩ tới chuyện gì nữa?”

Nàng cười nhưng ánh mắt lại bắn ra hàn quang lạnh lẽo: “Hoàng bá bá, người có bao nhiêu nhi tử, hẳn nên hiểu rõ. Thuận Vương gia cũng là bá bá của bọn họ, nhưng cũng chỉ là một tảng băng nổi mà thôi, tới giờ hẳn nổi dậy cũng chỉ vì cái ghế rồng kia.

Đương kim Hoàng thượng là người, thái tử đương triều là Lân ca ca. Mấy ngày qua, theo quan sát của Chiều nhi thì chuyện dẹp loạn Thuận Vương cũng chỉ có người, có thái tử cùng bá quan văn võ trên triều là khăn trương. Vậy thử hỏi, những nhi tử khác của người đâu? Chuyện quốc gia đại sự đã tới nước này, dân chúng nhiều thành trì không biết nhưng bọn hắn không thể không biết, thậm trí còn cáo ồm không lên triều. Trùng hợp vậy sao? Hay là chỉ muốn ở giữa chờ thời cơ, làm ngư ông đắc lợi.

Tầng băng trôi thì có thể bắn cho vỡ nát, nhưng sóng ngầm thì làm sao yên.

Hoàng bá bá, đây chính là nội loạn, là đảo chính”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi*, *Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mẫu Phi của Yến Lân

Trong phòng vẫn tĩnh lặng, cho đến tận lúc Từ Chiều đứng dậy, bước ra ngoài cửa. Nhìn bóng dáng của nàng vừa khuất, trong phòng mới phát ra từng tiếng, từng tiếng thờ phào.

Vạn An công công phía sau dè dặt lên tiếng: “Hoàng thượng, chuyện này... chuyện này...”.

“Không có gì, cũng không phải là chưa nghe tới. Nhưng là từ chính miệng nha đầu này nói ra lại mang theo khí khái hoàn toàn khác. Ngươi nghĩ thế nào?”

Vạn An khom người: “Quả thật Mục tiểu thư tâm tư mẫn tiệp hơn người. Có điều, tiểu thư còn quá nhỏ, không biết được dạy dỗ như thế nào mà có thể trở nên như vậy, trước nay Mục gia cũng chưa từng có tiền lệ này. Quả thật khó hiểu”.

Hoàng thượng nghe vậy chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Từ Chiều một mình đi bộ trên hành lang dài, bóng dáng của nàng nhỏ nhắn nhưng từng bước, từng bước an định, sống lưng thẳng tắp tạo nên một tư thái thập phần cao ngạo, hoàn toàn không ăn nhập với hình hài hiện tại.

Về tới trước sân viện, nàng không thấy Tiểu Nhan đứng đợi sẵn, trong lòng có chút nghi hoặc.

Lâu nay cũng đã thành thói quen, Từ Chiều ra ngoài cũng không cần Tiểu Nhan đi theo hầu hạ nhưng cứ mỗi lần nàng trở về sẽ thấy Nhan tỷ đứng đó đợi nàng rồi cả hai mới cùng tiến vào trong.

Nhưng lúc này lại không thấy người đâu, Từ Chiều tiến vào quan sát một lượt trong sân, không thấy có dấu hiệu bị đảo lộn gì. Liếc thấy có mấy cung nữ cúi đầu hành lễ, nàng liền hỏi: “Các tỷ có thấy Nhan tỷ đi đâu không?”

Một cung nữ cúi thấp đầu bẩm báo: “Hồng tiểu thư, ban nãy cung nữ bên cung Thái hậu tới, chúng nô tì thấy bọn họ nói chuyện vài câu, lát sau liền thấy Nhan tỷ đi theo họ rồi đi”.

Từ Chiều thấy hơi khó hiểu: “Thái hậu là có quan hệ gì với Nhan tỷ chứ? Lại nhìn cung nữ này bẩm báo nhưng lại cảm giác mất tự nhiên. Một chút cũng không thấy thích hợp”.

Đang định nhắc chân tiến vào trong thì từ phía sau có một thanh âm không mấy dễ chịu vang lên: “Người có phải là Khả Nhi?”.

Từ Chiêu quay người lại nhìn, đánh giá từ đầu đến chân kẻ vừa lên tiếng một lượt rồi mới mở miệng: “Phải, ta là Khả Nhi. Người là ai vậy?”

Thấy thái độ dò xét của Từ Chiêu, cung nữ kia tỏ vẻ bất mãn, hất hàm nói: “Ta là lĩnh mệnh Thái hậu, truyền người tới trò chuyện giải khuây một chút”.

Thấy đánh về nằng ta hết sức phách lối, cung nữ đứng phía sau Từ Chiêu không nhịn được, đang định lên tiếng lại thấy Từ Chiêu nhú mày nhìn nằng, khẽ lắc đầu. Mấy lời định nói ra đành phải nuốt xuống, im lặng đứng một bên, trong đầu thầm nghĩ: “Cung Thái hậu thì sao chứ, cũng chỉ là một cung nữ, chó mượn oai hùm. Dám ngang nhiên tới đây kiêu ngạo như vậy”.

Từ Chiêu hướng mắt nhìn lại cung nữ trước cửa, thấy nằng ta vô cùng chướng mắt, ngoài cười nhưng trong không cười, giọng điệu lạnh băng nói: “Nha, thì ra là cung nữ tỷ tỷ. Không để Thái hậu chờ lâu, Khả Nhi lập tức tới ngay”.

Nói rồi, nụ cười trên mặt Từ Chiêu càng rét lạnh, lúc đi lướt qua người cung nữ đó, không khỏi khiến nằng ta rùng mình, chưa kịp định thần đã lại nghe thấy Từ Chiêu lên tiếng: “Còn đứng đó, không phải là nên làm đúng bổn phận của một người sao? Dẫn đường đi, ... cung nữ tỷ tỷ”.

Lúc này cung nữ kia mới hoàn hồn, nhìn thấy biểu hiện có chút quái dị của Từ Chiêu khiến nằng ta không khỏi nổi da gà, bất giác hối hận khi nãy bản thân đã hống hách như vậy. Không dám nói thêm câu nào, yên lặng đi trước dẫn đường.

Đám cung nữ trong sân thấy bọn họ rời đi, cảm giác có chút bất an, cung nữ khi nãy gấp giọng kêu: “Nhanh, nhanh cho người đi báo với Thái tử. Thái độ của cung nữ kia như vậy chỉ e là sẽ xảy ra chuyện”. Một cung nữ nhanh chân chạy ra cửa, đang định phân phó một thị vệ gần đó thì lại thấy hắn quay ra cười nhìn nằng, từ tốn nói: “Đã có người đi báo tin rồi, tiểu cô nương vào trong chờ đợi đi”. Tiểu cung nữ kia không khỏi đỏ mặt, then thùng trở vào trong.

Lại nói, những thị vệ bên cạnh Từ Chiêu vốn không phải là thị vệ trong cung mà toàn bộ là tư binh của Mục gia, trong đó còn có một trong những thống lĩnh Mục gia quân, cũng chính là viên thị vệ vừa lên tiếng khi nãy.

Theo sau cung nữ kia, Từ Chiêu vừa nghĩ: “Kỳ quái, Thái hậu trước nay cũng chưa nhìn thấy ta lấy một lần thì có chuyện gì để nói chứ? Còn dẫn cả tỷ tỷ đi trước, không biết là phúc hay họa đây”.

Thoát cái, Từ Chiêu đã được đưa tới trong tầm cung, trước mặt Thái hậu. Chỉ thấy một thân lễ phục hoa lệ, trên đầu gài đầy trang sức bằng châu ngọc quý báu. Dung nhan được bảo dưỡng kỹ lưỡng, nhìn qua cũng chỉ như một vị phu nhân, lông mày kẻ cong mềm mại, đáy mắt thâm sâu, âm trầm đầy hàn ý. Đứng bên trái là quận chúa Lạc Vân, nằng ta đang xoa bóp cho Thái hậu, thì thoảng nói câu gì đó khiến Thái hậu tỏ vẻ rất hài lòng.

Trong lòng Từ Chiêu cũng nhận ra: “Thì ra không phải phúc mà là họa. Phiền phức, đám người này đến nghiện cung đấu rồi, cả đứa trẻ 6 tuổi cũng đối phó”.

“Khả Nhi tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an!” Từ Chiêu cúi người hành lễ, khoe miệng giương thành một nụ cười khả ái, thanh âm không cao không thấp, cổ tình bày ra bộ dáng hết sức nhu thuận.

Thấy Từ Chiêu khiêm nhường như vậy, Thái hậu tuy không để vào mắt nhưng cũng không khỏi vừa lòng. Đánh giá một thân y phục từ sắc, quả đúng như những gì mấy ngày nay trong cung đồn đại, cư nhiên xuất hiện một người có thể mặc y phục màu tím. Hơn nữa lại được chính Thái tử mang vào cung.

Đáy mắt bà ta lóe lên một tia sáng sắc lạnh, không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, tiện thể vui cười trò chuyện cùng Lạc Vân mấy câu, coi như chưa hề nhìn thấy Từ Chiêu.

Điều này khiến cho quận chúa Lạc Vân bên cạnh hết sức thỏa mãn, nằng ta liếc xéo thấy Từ Chiêu vẫn còn đang quý hành lễ, khoe miệng kéo ra một nụ cười mỉa mai, trong lòng vô cùng hả hê: “Hừ, đề hôm nay ta xem, mọi ngày gặp ta người không thêm hành lễ, nay ta cho người hành lễ tới chết”.

Từ Chiêu vẫn đang cúi người phía dưới, trong đầu không thôi cảm thấy kỳ quái, vì có gì mà làm khó nằng. Chỉ thấy hai người trên kia đang nói chuyện, dường như bỏ qua sự tồn tại của nằng.

Phải mất tới hơn một khắc sau, Lạc Vân lại làm như mới chợt nhớ ra Từ Chiêu: “Thái hậu, Khả Nhi tới rồi, người còn chưa cho người ta miễn lễ sao? Nằng nhỏ như vậy, có phải là quý tới chân run lẩy bẩy mất rồi không”.

Thái hậu liếc mắt nhìn Từ Chiêu, gật đầu cho nằng miễn lễ.

Từ Chiêu tỏ ra hết sức biết điều: “Tạ ơn Thái Hậu”.

Nằng chỉ vừa mới đứng thẳng người dậy lại nghe cung nữ bên cạnh Lạc Vân nói: “Bẩm Thái hậu, Khả Nhi vào điện còn chưa có hành lễ với quận chúa đâu. Trước nay cũng chưa thấy nằng ta hành lễ với quận chúa bao giờ. Quả đúng là thứ tiện dân không biết phép tắc. Chỉ bởi quận chúa quá thiện lương, luôn bao dung với Khả Nhi mà khiến nằng ta ngày càng không coi người ra làm sao. Chúng nô tỳ cảm thấy ủy khuất thay cho người”.

Từ Chiêu nghe vậy, thoáng nhếch mép cười. Đầu nằng vẫn đang cúi nên người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ nằng vì gặp Thái hậu nên sinh ra chút sợ hãi. Bất quá, nằng cũng không chịu để người ta khi dễ, bày ra bộ dạng trẻ con, hết sức đáng yêu đáp: “Ta đâu có, là Lân ca ca đã nói chúng ta có thể trò chuyện thân thiết với nhau, ta là yêu quý tỷ tỷ nên mới như vậy”.

Thấy chủ tử không nói gì, cung nữ kia đắc ý, nghĩ rằng vừa rồi mình hành động như vậy rất đúng ý nằng nên càng lấn tới. Ánh mắt tỏ ra vô cùng khinh

thường nhìn Từ Chiêu: “Tiện dân còn dám xảo biện, nguoi cho rằng thái tử dung túng nguoi? Còn dám đem nguoi ra làm bình phong, lại xưng hô không quy củ như vậy, tội này đáng và miêng”.

Nói rồi nàng ta cũng không cần đợi lệnh ai, trực tiếp hùng hổ bước tới, xắn tay áo, vung lên, toan đánh vào mặt Từ Chiêu.

Thân thủ nàng vốn nhanh nhẹn lại từng có thời gian chịu khổ chỗ Dữ Ngọc nên tinh thần cảnh giác cũng cực cao. Nàng đã thủ thế sẵn, chỉ chờ cung nữ kia tới khoảng cách thích hợp là sẽ cho nàng ta ngã tới đập mặt.

Nhưng mọi chuyện chưa kịp diễn ra theo suy nghĩ của nàng thì từ phía sau, một bàn tay thon dài nắm lấy thân hình nhỏ bé của Từ Chiêu, ôm trọn vào lòng. Tay còn lại, hất vung lên hất văng cung nữ vừa rồi ra xa, khiến cả thân mình nàng ta đập mạnh vào cột, ngã lăn mấy vòng, trước khi gục xuống còn ối ra một ngụm máu. Đủ biết một đòn vừa rồi là chứa bao nhiêu nội lực.

Từ Chiêu tròn mắt nhìn lên nguoi đang ôm mình, gương mặt anh khí bức nguoi, đôi mắt sắc lạnh không chút e dè bắn thẳng lên nguoi đang ngồi chính giữa điện. Cả khuôn mặt của hắn như sáng bừng.

Vì đang được hắn ôm trong lòng nên Từ Chiêu có thể nghe rõ mồn một tiếng thở gấp gấp nhưng âm trầm cùng tiếng tim đập loạn nhịp của hắn. Không biết là do vừa động thủ hay là do tức giận mà thành.

Hắn quét mắt nhìn khắp trong điện, cuối cùng dừng lại trên nguoi Thái hậu, môi mỏng khẽ nhếch, phun ra từng câu từng chữ: “Ta là tuyệt đối dung túng nàng. Cả đời dung túng nàng. Chớ chê mệnh quá dài mà động đến nguoi của ta”.

Nói xong câu đó, hắn chẳng thèm liếc tới sắc mặt của Thái hậu thế nào, vẫn cương quyết ôm Từ Chiêu, quay lưng thẳng thừng bỏ đi.

Những lời này khiến Lạc Vân nghe xong vô cùng tức tối, nàng ta nắm chặt tay, ánh mắt tràn ra tia giận dữ nhìn chằm chằm hai thân ảnh từ sắc một lớn một nhỏ kia. Trong lòng lập tức dấy lên cảm giác lo sợ cùng khản trương.

Cho đến khi bóng dáng Thái tử cùng Từ Chiêu đi khuất, trong tâm cung vẫn vô cùng im lặng tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đám cung nhân đến thờ cũng không dám thờ mạnh, thân hình run rẩy, cúi gằm mặt nhìn xuống mũi giày.

Thái hậu đứng bật vung tay hất văng chén trà xuống đất: “Hay, hay cho Yến Lân nghĩ mình đủ lông đủ cánh rồi dám chọc tới sự uy nghiêm của ai gia. Tốt, rất tốt. Đề cho nguoi xem, trong hoàng cung này, quyền lực thật sự là nằm trong tay ai”.

Nói rồi bà ta tức giận, đi vào trong tấm điện, đám cung nhân cúi đầu, lục tục theo sau. Lạc Vân nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy tay Thái hậu, dìu nguoi tiến vào.

Yến Lân một đường đưa Từ Chiêu vào thẳng trong thư phòng của mình. Trên đường đi nàng còn gấp gấp nói với hắn Nhan tỷ tỷ cũng là bị Thái hậu dẫn đi. Hắn nói nàng không cần lo lắng, Tiểu Nhan đã sớm trở về, lúc đó Từ Chiêu mới thở ra một hơi, an tâm nằm trong lòng để Yến Lân để hắn mang đi, trong đầu thân nhiên coi hắn như một chiếc kiệu êm ái.

Đặt nàng ngồi xuống, yên lặng đánh giá từ đầu đến chân một lượt, xác định nàng không có vấn đề gì, hắn mới khẽ thả lỏng. Ngồi xổm xuống trước mặt Từ Chiêu, nhẹ giọng hỏi: “Muội không có bị dọa sợ chứ?”

Từ Chiêu ngoan ngoãn lắc đầu, nghĩ một lát nàng lại hỏi: “Lân ca ca, huynh chọc giận lão yêu bà đó, không sợ bà ta tới tìm huynh tính sổ sao?”

Nghe cách gọi độc đáo của Từ Chiêu, Yến Lân thoáng ngây ra rồi phì cười, gật đầu đáp: “Phải, là lão yêu bà đó sẽ động thủ. Bất quá ta cũng không phải nguoi yên để bà ta tính kế. Chỉ là sớm hay muộn thôi”.

Trong mắt Yến Lân hắt lên tia thù hận làm Từ Chiêu thấy hiếu kỳ, nàng nghiêng đầu hỏi: “Đó chẳng phải là nãi nãi của huynh sao? Tại sao các nguoi lại đối nghịch như vậy?”

Như nhớ tới chuyện gì, đáy mắt Yến Lân dâng lên một cỗ bi thương. Thấy vậy, Từ Chiêu thấy hơi chột dạ, lần đầu tiên thấy hắn có biểu hiện như vậy, nàng đứng dậy, khẽ nắm lấy cánh tay hắn, ngược ánh mắt to tròn lên, mỉm cười nói nhỏ: “Sao tự nhiên lại buồn? Huynh đừng buồn, Chiêu nhi có thể chia sẻ cùng huynh. Lân ca ca, có những chuyện nói ra mới nhẹ lòng”.

“Phải không? Chiêu nhi thật có thể hiểu được?”

“Thật, Chiêu nhi chắc chắn hiểu”, trong đôi mắt Yến Lân phản chiếu một đôi mắt khác, sáng rực rỡ như vì sao, đáy mắt lóe tinh quang hiện rõ một tia kiên định nhưng thập phần mang lại cho hắn cảm giác ấm áp.

Khẽ thở dài, hắn nhắm mắt lại. Khi mở ra, dường như những ký ức đã bị chôn giấu thật kỹ, nay lại được khơi dậy một lần nữa.

Thì ra, hắn tuy là Thái tử nhưng lại không phải con ruột của Hoàng hậu. Mẫu phi của hắn là Địch phi – phi tần được sủng ái nhất trong cung. Nhưng xuất thân của Địch phi chỉ là cô gái trong một bộ tộc thiểu số nơi sơn dã, bản tính mộc mạc đơn thuần, không thích hợp sống trong cung cấm. Đã rất nhiều lần, nếu không phải là Hoàng hậu ra mặt thì nàng đã sớm bị những phi tần khác hại chết.

Năm ấy, thật trùng hợp, cả nàng và Hoàng hậu lại cùng trở dạ ngay trong đêm. Nàng hạ sinh Yến Lân, khi ấy được coi là hoàng tử đầu tiên của Hoàng thượng. Thái hậu khi đó vốn có thành kiến với xuất thân hèn mọn của nàng nên không muốn con của Địch phi trở thành trưởng tử, liền sai thái giám Viêm Hải đánh tráo đứa nhỏ mới sinh với xác chết của một con hồ ly. Vụ cho Địch phi là yêu nghiệt, làm ô uế hoàng thất. Nàng vừa mới sinh, còn chưa nhìn

thấy mặt con nhưng lại trực tiếp bị giết chết.

Khi Hoàng thượng tới nơi thì xác của Địch phi đã bị đem đi hỏa thiêu, không còn manh mối.

Viêm Hải tuy là tâm phúc của Thái hậu nhưng không đành lòng chính tay bóp chết tiểu hoàng tử mới sinh. Lén lút đem đứa bé tới gặp cung nữ Tâm Anh bên người Hoàng hậu xin cầu kiến.

Khi đó Hoàng hậu Duyên Khánh mới sinh, nhưng vẫn một mực bí mật triệu kiến Viêm Hải, tự tay nhận lấy Yến Lân, ôm vào trong ngực. Nàng chẳng ngờ ngay sau đó lại nhận được tin tiểu công chúa do sinh non, thể chất hư nhược, mới chào đời chưa được một canh giờ đã không còn thở nữa. Nàng đau mỗi đau của người mẹ vừa mất con nhưng vẫn tỉnh táo, truyền tin cho Hoàng thượng, chiếu cáo thiên hạ Hoàng hậu sinh được long phụng thai nhưng do sinh non, tiểu công chúa đoán mệnh không qua khỏi, chỉ có tiểu hoàng tử là khỏe mạnh.

Sau đó, Viêm Hải trở về phục mệnh, bẩm báo với Thái hậu rằng đã đem xác đứa nhỏ giết chết rồi bí mật chuyển ra ngoài cung hỏa thiêu. Thái hậu chỉ gạt đầu, phất tay, Viêm Hải lập tức bị giết nhằm diệt khẩu. Chôn cùng ông ta cũng chính là toàn bộ cung nhân trong cung Địch phi. Bà ta yên tâm chuyện này sẽ không còn ai biết.

Ôm Yến Lân trong lòng, nhìn hấn nhắm nghiền mắt say ngủ mà không hay biết mẫu phi của mình vừa bị giết hại. Hoàng hậu Duyên Khánh khóc hết hai đêm, chỉ trách ông trời nỡ lòng khiến cho mẫu tử bọn họ chia lìa, tước đi của bọn họ quá nhiều.

Nàng đem tình mẫu tử ấy trao trọn cho Yến Lân, nuôi dạy hấn trở nên mạnh mẽ. Khi hấn đã hiểu chuyện, nàng cùng Hoàng thượng liền đem toàn bộ sự thật chậm rãi kể lại cho hấn.

Lòng Yến Lân mang ơn Hoàng hậu, đồng thời lửa hận cũng được nhóm lên, thề sẽ báo thù cho mẫu phi quá hấn.

Nhưng thế lực của Thái hậu đã ăn sâu bén rễ trong triều đình Đại Minh từ tiền triều. Hơn nữa, bà ta thấy không cách nào thao túng được Hoàng thượng làm theo ý mình, nên đã sớm có ý để Thuần Vương soán ngôi. Ngấm ngầm cùng một số bá quan trong triều trợ giúp hấn.

Từ Chiêu ngầm hiểu: "Gốc rễ để Thuần Vương có thể nuôi binh tạo phản chính là từ Thái hậu mà ra".

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tử Chiêu hình như thích bị diệt khẩu

Sắc mặt Yến Lân u ám, thống hận nắm chặt tay, ánh mắt bùng lên lửa giận.

Nhìn vào thân phận Thái tử, nhiều người ngưỡng mộ, sùng bái hấn sinh ra đã có thân phận cao quý, được hưởng mọi vinh hoa trên đời. Nhưng đằng sau cánh cửa đỏ ngăn cách với bên ngoài thì bên trong hoàng cung này tồn tại những tội ác nào, không ai biết.

Từ Chiêu chỉ lẳng lặng đặt bàn tay của mình nắm lấy tay hấn, dùng một tư thái an định nhất, nhẹ giọng nói: "Huynh biết không? Mỗi khi muội buồn sẽ có Hồng ca ca hát cho muội nghe. Sẽ có Tử Hàm dẫn muội ra ngoài chơi. Sẽ có mẫu thân ôm muội, sẽ có phụ thân xoa đầu muội. Tất cả bọn họ đã là chỗ dựa cho muội rồi nên muội không còn cố chấp muốn lấy lại những gì đã mất.

Huynh cũng vậy, huynh không chỉ có một mình. Huynh có Hoàng bá bá luôn lắng nghe huynh. Có Hoàng hậu nương nương yêu thương huynh. Có Tử Hàm là huynh đệ của huynh, ... còn có muội, muội sẽ nắm tay trấn an huynh, không phải sao? Huynh cũng có chỗ dựa cho chính mình".

Ánh mắt của nàng như phát ra từng tia sáng lấp lánh, thấm vào đáy lòng Yến Lân.

Từ Chiêu biết, bao nhiêu năm qua đã xảy ra nhiều chuyện khiến hấn gần như trở nên lãnh cảm, khép mình lại, dần dần trở nên không quan tâm đến người khác. Hấn chỉ luôn có một mục đích là phải báo thù cho mẫu phi, khổ luyện ngày đêm để đạt được một thân võ công cái thể, lấy Mục gia làm chỗ dựa để gây dựng lên quyền lực của mình ngày hôm nay.

Đôi khi, sự thống hận khiến hấn trở nên mù quáng, chỉ suy nghĩ xem làm sao để báo thù, làm sao để lật đổ Thái hậu mà không để ý đến cảm giác của những người yêu thương hấn.

Lúc này, Từ Chiêu mới hiểu vì sao mỗi lần đến vấn an Hoàng hậu, nàng đều ngắm nhìn Từ Chiêu rất lâu, trong đáy mắt không giấu nổi sự buồn bã cùng vô lực. Nguyên lai, một thân tử y này làm nàng nhớ đến Yến Lân, nhớ tới khi xưa hấn còn là một tiểu hài tử luôn quấn lấy nàng làm nũng. Nay thì sao?

Từ ngày hồi cung, Yến Lân cũng chưa tới thăm Hoàng hậu lần nào. Nghĩ vậy, Từ Chiêu không khỏi thở dài, buông ra một câu: "Đừng để những thứ thù hận đó che mắt huynh". Sau đó nàng vẫn im lặng ngồi trong thư phòng, không nói thêm lời nào nữa.

Hai người cứ như vậy cho đến khi Yến Lân bị tiếng ngáy nho nhỏ của Từ Chiêu làm giật mình. Liếc mắt nhìn lại đã thấy nàng ngủ gục từ lúc nào nhưng bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo vẫn nắm chặt tay hấn. Yến Lân bất giác cười, đứng dậy cẩn thận ôm lấy nàng rồi đi.

Sắp xếp cho Từ Chiêu về phòng nghỉ, hần tự tay kéo chăn giúp nàng rồi mới đi ra ngoài.

Vừa trở ra đã thấy Tiểu Nhan yên lặng đứng một bên, vừa thấy nàng, hần khẽ gật đầu: “Nghe nói Thái hậu giữ ngươi lại”.

“Bẩm Thái tử điện hạ, Thái hậu hình như có ý muốn điều tra thân phận của tiểu thư. Nhưng lúc đó tiểu thư không có trong tầm cung, có thể Thái hậu thấy tiểu thư còn nhỏ nên muốn điều tra từ nô tỳ trước”. Tiểu Nhan nói nhưng cũng không cúi đầu hành lễ với Yến Lân.

Nghe vậy, ánh mắt hần thoáng lóe lên vài tia sắc lạnh, trầm giọng nhắc nhở: “Ngươi cẩn thận một chút”.

Tiểu Nhan nhận mệnh nhưng cũng không đáp lời, chỉ gật đầu rồi đi vào trong. Nhìn thế nào vẫn thấy bọn họ không có bộ dáng giống như chủ tử với hạ nhân.

Từ Chiêu ngủ thế nào lại ngủ một mạch cho tới sáng hôm sau. Nằm lâu như vậy nên cả người có chút ê ẩm, vươn vai mấy cái rồi nàng chậm chạp bò xuống giường.

Tỉnh dậy, Từ Chiêu cũng không có thói quen gọi người tới hầu hạ, biết vậy nên Tiểu Nhan thường đuổi hết cung nữ ra ngoài, không để họ tới làm phiền, chỉ chuẩn bị sẵn một chậu nước đặt ngay cạnh giường để cho nàng tự rửa mặt.

Thấy trước bình phong có chuẩn bị sẵn một bộ y phục, Từ Chiêu liền giở ra. Là một bộ đồ màu tím lạnh, nhìn kỹ lại thì ra là một bộ y phục của nam nhân. Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, nàng lập tức mặc vào, chạy đến trước gương đồng, nhanh tay chải tóc. Còn đang loay hoay búi tóc cao lên, thì từ bên ngoài, cửa bị đẩy tung ra. Người bước vào là Tiểu Nhan, nàng cũng một thân y phục nam trang màu xám của nô tài, nhưng lại mang theo một cỗ tươi mát tràn vào trong phòng.

Thấy Từ Chiêu mím chặt môi, ánh mắt rực lửa, tay không ngừng quẩn qua quẩn lại, trông hết sức chật vật. Nàng bật cười, không chút khách khí, ngồi vào bàn, tự rót một chén trà, ánh mắt ngập ý cười, nhàn nhàn nhìn Từ Chiêu đang loay hoay trước gương.

“Tỷ còn cười được. Thật chẳng ra làm sao. Mau qua đây giúp ta một chút. Không biết là đã ngủ đến cái giờ nào rồi”.

“Muội gấp cái gì. Từ tối hôm qua muội còn chưa bỏ thứ gì vào bụng đâu, nhất định là đói chết. Sáng nay ta có chuẩn bị một ít cháo đậu đỏ, lát phải ăn xong rồi mới cho muội đi chơi”. Tiểu Nhan khẽ nheo má Từ Chiêu, âu yếm nói.

Nàng bĩu môi: “Ai, là ai nói ta đi chơi. Không có nha, người ta là đi làm chuyện đại sự”.

Tiểu Nhan nhẹ nhàng lấy chiếc lược chải lại tóc cho Từ Chiêu, vừa chải hai người vừa trò chuyện hết sức vui vẻ. Xong xuôi, Từ Chiêu đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài thì lại có tiếng gõ cửa, Tiểu Nhan vừa mở cửa thì thấy người đến là Yến Lân, trên tay còn đang cầm một khay gỗ nhỏ.

Dù là đã ở trong Hoàng cung nhưng riêng với Từ Chiêu, hần đặc biệt không ép nàng phải học theo quy củ. Luôn để nàng cảm thấy thoải mái như ở Mộc gia nên khi tới tìm nàng cũng không để thái giám đi trước truyền tin mà trực tiếp tự mình gõ cửa.

Vừa thấy Từ Chiêu, hần đánh giá nàng một lượt từ đầu đến chân, cảm thấy hài lòng mới buông khay nhỏ trong tay, đặt lên bàn nói: “Chiêu nhi lại đây, ta xuống bếp lấy được 2 chén cháo đậu đỏ của Tiểu Nhan chuẩn bị. Cùng ăn một chút, lát nữa chúng ta sẽ lên đường”.

“Huynh tự mình xuống bếp” – Từ Chiêu cảm thấy nghi hoặc.

“Phải”.

“Huynh xuống đó làm gì? Chẳng phải chỉ cần cung nữ tới mang lên là được sao?”

“Tien đường”.

“Nói láo. Huynh thì có việc gì ở gần thiện phòng mà tien đường” – nàng tròn mắt, có chết cũng không tin.

Yến Lân hơi mất kiên nhẫn: “Có ăn không?”

“Ăn” – nàng nhanh tay ôm lấyb chén cháo, lập tức múc một thìa bỏ vào miệng.

Vừa ăn, nàng vẫn liếc nhìn Yến Lân, quan sát biểu hiện của hần. Nhưng trùng hợp là hần cũng đang nhìn nàng.

“Sao? Có phải huynh thấy muội giả nam trang rất tuần tú đúng không? Có phải ghen tị với muội đúng không? Nhất định là như vậy”.

“Phải, vô cùng tuần tú. Lớn thêm chút nữa muội sẽ như cái tên Từ Hàm kia, chỉ giới kéo tới phiền phức cho ta”.

“Nha, Từ Hàm ca ca bắt mắt như vậy sao huynh lại thấy phiền?”. Nói rồi, như chợt nhận ra điều gì đó. Từ Chiêu ghen hống, suýt nữa thì phun hết cháo ra ngoài, lập bập nói: “Không, ... không lẽ, ... các người là ... là đoạn tụ sao?”

Yến Lâm giận tím mặt, lập tức đưa tay cốc đầu Từ Chiêu một cái khiến nàng đau điếng người, ôm đầu ngã lăn ra đất gào ầm lên: “Các người có gian tình sao lại đánh ta? Hu hu, nhất định là giết người diệt khẩu. Bớ người ta, giết người, giết người, giết người”.

Thấy đáng về lẫn lộn như heo bị chọc tiết của Từ Chiêu, Yến Lâm cảm thấy buồn cười nhưng cũng không thể hiện ra mặt, chỉ háng giọng: “Muội tốt nhất nên câm miệng lại đi. Nếu không cũng đừng nghĩ ta sẽ đưa muội tới Trường Sinh doanh nữa”.

Người dưới đất nghe vậy lập tức im bất, ngoan ngoãn đứng dậy ăn hết chỗ cháo còn trong bát, sau đó ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi.

Tiểu Nhan đứng bên cạnh thấy một màn vừa rồi không khỏi chép miệng: “Chiêu nhi, muội nên nhớ đây là Hoàng cung, không phải Mục gia. Lại nói, Thái tử là để cho muội nói chuyện như vậy sao?”

Từ Chiêu đang định lên tiếng thì lại có người nhanh miệng hơn: “Không sao, nơi này cũng chỉ có người của ta. Hơn nữa Chiêu nhi rất thông minh, trước mặt người khác sẽ không như vậy”.

Nghe vậy, Từ Chiêu không khỏi cười thầm: “Nha, nguyên lai là tăng băng cũng biết nói tốt cho người khác. Chuyện lạ, chuyện lạ”.

Chưa tới một canh giờ sau, Từ Chiêu cùng Tiểu Nhan đã ngồi yên vị trong kiệu, Yến Lâm cười ngửa đi ngay phía trước, một đường tới thẳng Trường Sinh doanh.

Khi bọn họ tới trước quân doanh, thị vệ thấy người đến là Thái tử liền quỳ xuống hành lễ, sau đó cũng không kiểm tra cổ kiệu phía sau, để bọn họ trực tiếp đi vào. Từ Chiêu thấy vậy nhủ may không vui nhưng hiện tại nàng vẫn đang ngồi trong kiệu, không tiện lên tiếng nên đành nhin xuống. Thầm nghĩ lát nữa nhất định sẽ nói với Yến Lâm để hấn chỉnh đồn lại.

Yến Lâm dừng lại trước một doanh trưởng, hấn xuống ngựa rồi tự tay nhắc rèm kiệu lên giúp Từ Chiêu, sau đó bọn họ cùng tiến vào trong.

“Cát Kỳ” – vừa vào trong trướng nhưng không thấy người, Yến Lâm liền gọi. Vừa nghe tiếng, một thiếu niên từ sau bình phong lộ mặt ra, thấy người đến là Thái tử, hấn tiến lên hành lễ: “Tham kiến Thái tử điện hạ”.

Yến Lâm gật đầu, đưa tay về phía Từ Chiêu toan giới thiệu với Cát Kỳ nhưng chợt nhận ra không thấy bóng dáng nàng đâu. Đưa mắt nhìn lại thấy Từ Chiêu đã chạy lên phía trước thư án từ bao giờ.

Trước thư án xếp rất nhiều bảo kiếm, thu hút sự chú ý của Từ Chiêu. Thấy ánh mắt sáng rực của nàng, Yến Lâm chỉ tỏ ra bất lực, thở dài lắc đầu, còn Cát Kỳ lại vô cùng hứng thú nhìn Từ Chiêu rồi hào sảng nói: “Thì ra nha đầu thật yêu thích binh khí như vậy? Mới chỉ được nghe Thái tử kể lại ta còn không tin”.

Lúc này sự chú ý của Từ Chiêu mới trở lại trên người thiếu niên trước mắt, vóc người hấn vô cùng cao lớn, lưng thẳng, vai rộng, làn da bóng khỏe màu đồng, đôi mắt sáng ngời, nhìn nàng cười.

Liếc mắt qua cũng có thể cảm nhận hấn là một người thẳng thắn, cương trực, vì vậy nàng cũng không đề phòng, trực tiếp cười nói: “Huynh là Cát Kỳ ca ca? Gia gia có nhắc tới huynh, cũng vì vậy nên đệ mới tới đây. Đệ là Ch... à là Khả Khả. Huynh gọi đệ là tiểu Khả đi. Rất mong được chỉ giáo”. Sau đó nàng cúi đầu hành lễ rất đúng mực với Cát Kỳ.

Yến Lâm một bên nhìn thấy cảnh tượng này, khoe miệng giật giật: “Muội cũng không cần xưng hô như vậy, Cát Kỳ biết thân phận của muội”.

“Chẳng phải nữ tử không thể bước vào quân doanh nên muội mới phải giả nam trang đó sao? Dù gì cũng phải cẩn thận, để muội xưng hô như vậy cho quen”.

“Ta nói muội rất không hiểu phép tắc, chào hỏi ai cũng là bộ dáng cọt nhả. Có gì mà gặp Cát Kỳ lại có thể ngoan ngoãn hành lễ như vậy?”

“Có sao? Muội mà không hiểu phép tắc thì trên đời này không còn kẻ nào biết lễ nghi đâu. Là có chuyện nhờ vả, đã nhờ vả phải biết cúi mình. Huynh mới là không hiểu phép tắc”.

Thấy Từ Chiêu nhanh miệng đối đáp với Yến Lâm như vậy, Cát Kỳ vô cùng ngạc nhiên, đừng nói tới thân phận của hấn, chỉ riêng những kẻ từng nhìn thấy Yến Lâm thôi cũng đã bị hấn khí trên người hấn bức tới toát mồ hôi lạnh. Vậy mà nay lại thấy một đứa bé không chút sợ hãi mà đáp trả như vậy. Cát Kỳ tuy cũng là kẻ phóng khoáng nhưng rất nghiêm chỉnh, cấp bậc quân thần chưa bao giờ làm trái. Vậy đây là có chuyện gì?

Thấy được suy nghĩ này trong ánh mắt Cát Kỳ, Yến Lâm nhủ may nhìn Từ Chiêu: “Muội xem, trước mặt thuộc cấp của ta mà làm ta mất mặt như vậy? Đề ta cho muội xem, chính xác người muội nên lấy lòng ở đây là ai”. Sau đó hấn cũng không thèm nhìn tới sắc mặt Từ Chiêu, trực tiếp quay lưng ngồi vào vị trí chủ trướng.

Thấy một loạt lời nói cùng hành động của Yến Lâm rồi lại liếc nhìn khuôn mặt đang đỏ lên vì nhin cười của Cát Kỳ. Từ Chiêu thức thời hiểu ra: “Nha, thì ra Trường Sinh doanh cũng là của Yến Lâm. Thảo nào Hoàng bá bá nói hấn muốn tự mình đem ta tới. Sao không nói sớm chứ, giờ thì hay rồi. Đắc tội với một tăng băng, lạnh chết ta”.

Sắc mặt Từ Chiêu như đưa đám khiến trong lòng Yến Lâm không khỏi hả hê nhưng nhất định không biểu hiện ra mặt, hấn nhàn nhã đem thẻ tre trên bàn giờ ra xem xét, tiện thể nghe Cát Kỳ báo cáo lại tình hình trong doanh mấy ngày qua, trực tiếp đem Từ Chiêu trở thành không khí.

Từ Chiêu mặt dờ dẩn, đứng ở giữa doanh trưởng, không biết phải làm thế nào. Mắt thấy hình như Cát Kỳ đã báo cáo xong, không còn chuyện gì làm,

hắn liền đem mấy thanh kiếm khi nãy ra xem xét một lượt rồi ngồi một bên lau chùi cẩn thận, không có ý rời đi.

Nàng đưa mắt quan sát một lượt, trong trường ngoài gian phòng đề nghị sự nơi nàng đang đứng ra thì chỉ còn một gian nhỏ phía sau bình phong. Bên trong chỉ xếp một chiếc giường cùng một bàn trà nhỏ. Thấy vậy trong đầu Từ Chiêu liền lóe lên một suy nghĩ, ánh mắt giả hoạt liếc nhìn Yến Lâm: “Hừ, thách thức ta. Để ta bồi cho huynh đen luôn một mẻ”.

Từ Chiêu đứng giữa doanh trường, tỏ vẻ ngây ngô hỏi: “Cát Kỳ, có phải thường ngày huynh đều ở đây không? Khi nãy ta mới thấy huynh từ sau bình phong đi ra”.

“Phải, thường ngày ta đều ở trường này”.

“Vậy đây có phải doanh trường của Lâm ca ca không?”

Cát Kỳ thấy hơi kỳ lạ nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Phải, đây là chủ trường, tất nhiên là của Thái tử rồi”.

Chỉ chờ có vậy, Từ Chiêu lập tức phẫn nộ, chỉ thẳng vào mặt Yến Lâm mà thét: “Tên Yến Lâm kia, người chưa về nhà chồng đã hồng hạnh vượt tường. Nhân lúc Từ Hàm ca ca không ở đây người dám bao nuôi kẻ khác. Người đội nón xanh cho Từ Hàm ca ca nhà ta”.

Vừa dứt lời, Yến Lâm giật bản mình, mặt xám như tro, còn Cát Kỳ thì ngo ngác, Tiểu Nhan nhin cười đến nỗi nước mắt chảy ra giàn giụa.

Yến Lâm phẫn nộ đập tay xuống bàn, bắn ánh mắt như hung thần ác sát về phía Từ Chiêu làm nàng sợ ngây người, sống lưng lạnh toát, nhanh chóng chạy ra khỏi trường. Vừa chạy vừa quay đầu thét lớn: “Bớ người ta, giết người, giết người diệt khẩu. Yến Lâm ta nói cho người biết, ta sẽ mách Từ Hàm, người đừng mơ bước qua cửa nhà ta”.

Khỏi cần nàng phải thét lớn đến vậy, quân doanh vốn nhiều quân sĩ đi tuần. Khi nấy binh sĩ đứng canh trước cửa trường cũng nghe được thanh âm như gà gáy của nàng từ bên trong, sắc mặt không khỏi trắng bệch, sững sờ không tin nổi vào mắt mình. Cự nhiên lại có kẻ dám chỉ thẳng mặt Thái tử điện hạ mà mắng.

Sau lại nhìn thấy tiểu hài tử phi thân chạy đi, lúng túng không biết có nên bắt hắn không. Nhưng lại nghĩ chuyện này không thể truyền ra ngoài nếu không thanh danh của Thái tử cũng không còn. Vì vậy, một vài tên lính đuổi theo, toan tóm lấy Từ Chiêu nhưng thân thủ của nàng rất tốt, lúc nghĩ gần bắt được thì nàng lại tránh thoát, hết chui bên này bên nọ lại trèo cả lên cây, vừa chạy vừa cười.

Nhiều lính sĩ tức khí, thi nhau đuổi theo Từ Chiêu, thành ra ngay trước doanh trường loạn thành một đoàn. Yến Lâm, Cát Kỳ cùng Tiểu Nhan bước ra thấy cảnh tượng như vậy không khỏi nhủ mảy.

Cát Kỳ quát lớn khiến tất cả binh sĩ ngưng lại, lập tức quỳ rạp xuống đất hành lễ. Từ Chiêu vẫn đứng thẳng giữa đám người, bày ra dáng vẻ chán nản, nhìn Yến Lâm rồi lắc đầu.

Trong lúc mọi người nghĩ Yến Lâm sẽ trị tội Từ Chiêu, nào ngờ lại nghe thấy nàng mở miệng trước: “Khi nãy đệ đùa hơi quá trớn, huynh đừng giận. Bất quá, đệ có chuyện khác muốn nói”.

Yến Lâm vẫn có chút hậm hực: “Chuyện gì?”

“Huynh đoán xem những binh sĩ này, bao giờ thì bị người ta chém chết?” – Từ Chiêu thản nhiên hỏi.

Những người xung quang nghe vậy đều tròn mắt kinh ngạc, không hiểu đứa trẻ này là đang nói cái gì.

Đáy mắt Yến Lâm thoáng dao động, qua nhiều lần tận mắt chứng kiến, hắn biết Từ Chiêu sẽ không nói mấy lời vô nghĩa nên cũng im lặng, ý bảo nàng nói tiếp.

Nàng chuyển hướng, hỏi chúng binh sĩ vẫn đang quỳ dưới đất: “Các huynh hẳn là không muốn chết chứ. Đã không muốn chết, vậy sao còn quỳ?”

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy khó hiểu, hai mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Thái tử, không dám phi lễ.

Yến Lâm neho mắt, hắn muốn biết Từ Chiêu định làm gì, phát tay ra lệnh cho bọn họ đứng lên.

Từ Chiêu nhanh chóng tiến đến bên cạnh Yến Lâm, nhin hắn hỏi: “Ca ca, đệ có thể sai bảo bọn họ một chút được không?”

Vài tướng sĩ trong lòng hơi tức giận, nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu hài tử miệng còn hơi sữa, cũng không phải là hoàng thân quốc thích gì nhưng lại cả gan mạnh miệng, muốn sai bảo bọn họ.

Chẳng ngờ, lại thấy Thái tử gật đầu chấp thuận, tuy là không phục nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng, không dám thể hiện ra.

Lúc này, Từ Chiêu chậm rãi nói: “Phiền các huynh chỉnh đốn lại hàng ngũ một chút. Đứng thế này ta không biết có bao nhiêu người nữa”.

Mọi người nghe lệnh, nhanh chóng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề ngay trước mặt Từ Chiêu.

Thấy mọi thứ đã có vẻ trật tự hơn, Từ Chiêu hít lấy một hơi sau đó đồng dục nói: “Trước tiên, đệ tên là Khả Khả, các huynh có thể gọi đệ là Tiểu Khả.

Xin chào mọi người”. Nàng hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Vừa nhắc tới tên nàng, vài binh sĩ không nhận được phi cười, nam nhi sao lại có một cái tên kỳ cục như vậy.

Yến Lâm lại thấy bộ dáng chào hỏi quen thuộc của nàng, không khỏi đen mặt. Hắn hắng giọng làm quân sĩ phía dưới cũng an tĩnh lại.

Mắt thấy toàn bộ quân sĩ trước mặt xếp hàng rất nghiêm chỉnh, lưng thẳng, hai chân khép lại, tư thế đứng nghiêm. Từ Chiêu cười nhẹ, nói liền một hơi: “Các huynh đừng câu nệ. Đệ là có chuyện muốn trao đổi một chút, vậy nên phiền các huynh thả lỏng. Chân phải bước sang ngang, rộng bằng vai. Hai tay chắp sau lưng. Mắt nhìn thẳng”.

Chúng tướng sĩ nghe xong ai cũng đứng hình khó hiểu, không biết Từ Chiêu muốn gì nhưng vẫn lục tục làm theo.

Sau lại nghe nàng nói: “Từ giờ các huynh hãy làm quen với việc này. Tuy hành quân nhiều, thể lực tốt nhưng đứng lâu cũng sẽ mỏi. Khi nào tướng lĩnh hô “Nghiêm” các huynh giữ nguyên tư thế lưng thẳng, mắt nhìn thẳng, chân khép lại, hai tay buông lỏng như khi này. Còn khi nào tướng lĩnh hô “Nghỉ” thì các huynh chuyển sang tư thế này. Nên nhớ là làm theo hiệu lệnh. Giờ đệ sẽ làm mẫu cùng các huynh”.

Nói rồi nàng cũng chuyển sang tư thế nghỉ, sắc mặt hoàn toàn trở nên nghiêm nghị, miệng hô lớn: “Nghiêm”.

Nhưng chỉ có một mình nàng làm còn các quân sĩ trước mặt vẫn ngây ra như phỗng.

Từ Chiêu vẫn kiên trì, vừa tự mình làm theo, vừa lần lượt hô từng câu, từng câu hiệu lệnh, hết sức rõ ràng, dứt khoát.

Ban đầu cũng có vài ba quân sĩ làm theo động tác của nàng, dần dần số quân sĩ làm theo cũng tăng lên. Cuối cùng là toàn bộ nhóm quân sĩ trước mặt nhất loạt làm theo hiệu lệnh của nàng, theo hàng lối chỉnh tề, đều tăm tắp.

Bỗng Từ Chiêu đột ngột tăng thanh âm, gần như là gào lên. Với vóc người nhỏ bé của nàng, việc hô khẩu lệnh trở nên khá chật vật. Bất giác toàn bộ quân sĩ đồng thanh hô vang hiệu lệnh cùng Từ Chiêu.

Thanh âm của họ vang dội khắp quân doanh, thu hút không ít quân sĩ khác kéo tới xem náo nhiệt. Tạo nên một cảnh tượng tráng khí ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chỉ là bức tức nên tiện tay

Từ Chiêu vô cùng nể nang trước biểu hiện này của chúng quân sĩ. Chí khí của họ vẫn cao ngút trời chỉ có điều là không được đào tạo bài bản mà thôi.

Lợi dụng thời khắc này, nàng phi thân đứng trên một bụi gỗ, đồng dục hét lớn: “Đại Minh ta lãnh thổ ngút ngàn. Có thể dễ dàng cúi đầu xưng thần trước các nước chư hầu không?”

Trước câu hỏi của Từ Chiêu, cả quân doanh trở nên sôi sục, ngay cả trong lòng những tướng sĩ kéo đến để xem náo nhiệt cũng trào lên một cảm xúc rạo rực khó tả. Toàn bộ tướng sĩ đều đồng thanh hô lớn: “Không thể!”.

Từ Chiêu hơi bất ngờ vì trong những tiếng hô vang có cả giọng của Cát Kỳ đang đứng phía sau. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy trong ánh mắt hắn giờ đây như chứa đựng một ngọn lửa chỉ trực chờ bùng cháy.

Nàng mỉm cười quay lại nhìn vào gương mặt của từng người: “Các huynh chính là những tráng sĩ kiên cường nhất Đại Minh. Nam nhân Đại Minh có thể dễ dàng quỳ gối không?”

“Không thể!”.

“Đúng, nam nhân Đại Minh ta không thể quỳ gối trước bất kỳ thứ cường quyền ngoại bang nào. Để được như vậy thứ chúng ta cần chính là khác biệt. Chúng ta phải khác biệt về sức mạnh, ý chí và cả trái tim.

Nam nhân Đại Minh phải mạnh mẽ nhất.

Nam nhân Đại Minh phải có ý chí sắt đá kiên cường nhất.

Nam nhân Đại Minh đều có trái tim ấm áp nhất.

Lê dân bá tánh ngoài kia chính là người thân của các người.

Đại Minh chính là nhà của các người.

Các người chính là đôi cánh che chở khắp lãnh thổ Đại Minh.

Có đúng không?”.

“Đúng”.

Nói đến đây, Từ Chiêu chợt nhớ tới Hồng Tang, nàng có chút ghen ngào nói tiếp: “Trong số các người có ai đã từng nhà tan cửa nát, đã từng phải chia lìa với người thân, đã phải rời xa nơi chôn nhau cắt rốn của mình chỉ vì sự tàn phá của bọn phản loạn chưa?”

Toàn bộ quân sĩ có người im lặng cúi đầu, có người trẻ tuổi hơn thì cắn răng, hộc mắt đỏ hồng...

“Đất nước có chiến loạn, phiên vương ngấm ngầm cấu kết với ngoại bang hòng phá hủy Đại Minh chúng ta. Bọn chúng muốn phá nhà các người, giết cha mẹ, nhai tủy của các người, làm nhục nương tử của các người, giày xéo đất đai của các người. Các người có chịu để yên cho bọn chúng làm vậy không?”

“Không thể”. Đáp lại Từ Chiêu chính là những ánh mắt rực lửa, tiếng gầm vang vọng khắp cả vùng trời.

“Được. Chiến sĩ Đại Minh chúng ta nhất định không cúi đầu khuất phục trước bất cứ kẻ nào. Chúng ta phải tiến lên, giành lại non sông, giành lại những tháng ngày an bình thịnh vượng, nhà nhà ấm no, người người có cơm ăn áo mặc. Nhất định... trả lại hết những gì chúng đã gây ra cho chúng ta.

Hỡi những chiến sĩ Đại Minh, hãy ngẩng cao đầu lên cho ta, cùng sống vai chiến đấu, vì Đại Minh sớm ngày khôi phục, vì tự do dân tộc.

Tất cả vì Đại Minh”.

Toàn quân doanh cùng đồng thanh đáp lời: “Tất cả vì Đại Minh ~ Tất cả vì Đại Minh!”.

Lúc này Từ Chiêu mới thở ra một hơi, nãy giờ gào thét làm nàng khát khô cả cổ, gật đầu nói: “Các huynh đệ gắng sức luyện tập, giữ gìn thân thể, chúng ta phải chà đạp bọn phản loạn ấy”.

Phía dưới có vài tướng sĩ hào sảng đáp lại: “Khả Khả tiểu đệ hôm nay khiến chúng ta được mở rộng tầm mắt. Tại hạ hết sức khâm phục”, “Đúng, không ngờ tiểu đệ còn nhỏ lại có bản lĩnh lớn tới vậy”, “Từ nay chúng ta là huynh đệ tốt”.

Bên dưới, một đoàn người nhất loạt vỗ tay làm cho không khí trong quân trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Cát Kỳ quan sát Từ Chiêu, thấy nàng đã có vẻ thấm mệt, liền ra lệnh cho quân sĩ tản ra, trở về vị trí của mình. Hắn xoay người, đưa tay làm động tác mời. Cả bốn người trở lại trong trường.

Vừa vào trường, Tiểu Nhan nhanh tay rót cho Từ Chiêu một chén nước, còn cẩn thận dặn nàng uống từ từ.

Từ Chiêu vừa uống cạn một chén nước lại muốn uống thêm chén nữa, báo hại Tiểu Nhan phải rót nước cho nàng liên tục.

Nàng ta không khỏi chép miệng: “Khi nãy ta thấy muội gào lớn lắm cơ mà. Sao giờ lại như một lão nhân sắp đứt hơi vậy?”

“Tỷ không thấy lúc đó có rất nhiều người sao? Ta thấp bé như vậy, không gào lên nhất định họ cũng chẳng thèm để ý đến ta”.

“Tiểu Khả muội, ... À, đệ đệ. Những lời ban nãy là muội nghe được ở đâu vậy?” – Cát Kỳ nghi hoặc hỏi.

“Huynh nhất định là nghĩ đệ nhỏ tuổi nên không thể nghĩ được ra những điều như vậy phải không? Huynh nên tin tưởng đệ chính là rất thông minh. Có phải mới vừa rồi đệ rất oai phong phải không? Cảm giác cũng không tệ nha, Ha ha ha...”.

Thấy bộ dạng Từ Chiêu lại trở nên trẻ con như vậy, Yên Lân khẽ cười, nhưng trong lòng hắn vẫn thắc mắc một chuyện, liền lên tiếng hướng tới Từ Chiêu hỏi: “Chiêu nhi, khi nãy không phải tự nhiên mà muội làm loạn lên như vậy?”

“Phải, muội không rảnh để làm mấy chuyện vô nghĩa. Huynh là người cầm quân, có vài đạo lý chẳng lẽ huynh không hiểu. Trên một bàn cờ, nếu những quân cờ của huynh không thể dùng. Vậy thì không còn gọi là đánh cờ nữa. Bởi vì huynh đã thua ngay từ đầu rồi”.

“Muội thấy họ không thể dùng? Đó đều là những binh sĩ được Đại Minh ta dốc lòng rèn giũa hết sức cẩn thận”.

“Nếu đem ra so với tư binh Mục gia thì huynh thấy sao?”

Cát Kỳ nghe vậy liền nhui mày: “Quả thật Mục gia quân là cánh quân tinh nhuệ nhất của chúng ta lúc này nhưng không thể đem so sánh họ được. Đại quân triều đình có số lượng rất lớn, trên trăm vạn quân, còn Mục gia quân chỉ chiếm tới hơn 1 vạn quân. Để luyện binh như vậy không phải ngày một ngày hai mà thành”.

Từ Chiêu nghe vậy chỉ nhìn chằm chằm vào Yên Lân, nàng đứng dậy vừa đi tới trước thư án vừa nói với Cát Kỳ: “Đệ không bảo huynh phải tôi luyện cho từng người một, đúng là không còn nhiều thời gian. Mấu chốt hiện giờ là chúng ta cần một đội quân có tổ chức. Quân đội nhất định phải có chế độ nghiêm ngặt của quân đội, quân nhân phải có tố chất cần có của quân nhân, chứ không phải một đội quân ô hợp bạ đâu đánh đấy”. Giọng điệu của nàng

vô cùng sắc bén, xen lẫn vài tia giận dữ khiến những người trong phòng không khỏi giật mình.

Bước tới thư án, Từ Chiêu vươn tay trái một tờ giấy lên mặt bàn. Tay nàng cầm bút lông, vừa định hạ bút thì hơi ngừng lại, thiết nghĩ viết bút lông phải rất tỉ mỉ, không thể viết nhanh được. Nàng liền đảo bút, dùng đầu còn lại chấm vào nghiên mực, bắt đầu viết.

Những người có mặt trong trường đối với tư thế cầm bút kỳ quái của Từ Chiêu không khỏi kinh ngạc tự hỏi, cầm bút như vậy cũng có thể viết sao?

Chỉ thấy tốc độ viết của Từ Chiêu thật sự rất nhanh, trong khi người khác còn đang nghiên cứu tư thế cầm bút kia thì nàng cũng đã viết kín một mặt giấy.

Chưa tới một khắc, Từ Chiêu dừng bút, ngẩng đầu lên, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt sáng quắc không lấy một tia dao động. Vừa đưa sấp giấy tới trước mặt Yên Lân, Từ Chiêu lập tức quay người bỏ đi, không nói một lời.

Ba người còn lại đều có chung cảm giác như nàng đang giận, Tiểu Nhan thấy vậy cũng không nói lời nào chỉ gật đầu với Yên Lân rồi theo sau Từ Chiêu đi ra ngoài.

Trên trán Yên Lân không khỏi nổi lên 3 vạch hắc tuyến, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn thấy Từ Chiêu giận như vậy. Ánh mắt dừng lại ở nét chữ trên sấp giấy của nàng, đôi mắt trước nay không để lộ ra quá nhiều cảm xúc thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dù tư thế cầm bút của nàng có chút kỳ quái nhưng nét bút lại vô vùng đồng nhất, từng nét từng nét tú lệ bay bổng nhưng lại như ẩn chứa linh khí hơn người. Yên Lân là người luyện chữ, cũng từng nhìn qua vô số chữ viết nhưng chưa thấy nét chữ nào có thần như vậy.

Nhưng điều khiến hắn phải kinh ngạc không dừng ở nét chữ mà là những gì Từ Chiêu vừa viết ra.

Trên mặt giấy, nàng viết ra một loạt những phương thức cầm quân, luyện binh vô cùng mới lạ. Tuy mới chỉ đọc lướt qua cộng thêm có vài từ ngữ kì lạ nhưng Yên Lân vẫn hiểu được đại khái ý tứ của Từ Chiêu.

Hắn đưa sấp giấy cho Cát Kỳ, bảo hắn cùng đọc. Ban đầu Cát Kỳ còn mù mờ không hiểu nhưng cũng chỉ mới đọc lướt qua, hắn không khỏi trợn mắt há mồm. Cảm giác như sấp giấy trong tay nặng tựa ngàn cân.

Hắn ngẩng đầu lên nói với Yên Lân: “Điện hạ, loại binh pháp này vô cùng khác lạ nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn. Tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài được”.

Yên Lân thờ dài rồi cũng gật đầu: “Người cẩn thận một chút. Lập tức sắp xếp, truyền tin cho các tướng lĩnh. Chúng ta còn phải bàn bạc kỹ lưỡng, thực hiện theo như những ghi chép đó. Thống nhất toàn quân”.

“Mặt tướng tuân lệnh”. Cát Kỳ gấp gọn sấp giấy lại, cất vào trong lồng ngực rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trong trường chỉ còn lại một mình Yên Lân, hắn quay người lại nhìn toàn bộ lãnh thổ Đại Minh trên tấm bản đồ da dê căng phía sau thư án. Ánh mắt vốn lạnh lẽo nay lại xen lẫn vài tia như hòa hiềm thấy, trong lòng bất giác hiện lên gương mặt cương nghị khác thường của Từ Chiêu, thầm tán thưởng nàng quả thật là một kỳ tài hiếm có.

Từ Chiêu lúc này đang đi lòng vòng khắp quân doanh, bỗng nhiên hắt xì mấy cái, trong lòng chợt thấy hơi chột dạ. Khó hiểu về cảm giác của chính mình, Từ Chiêu quay đầu tìm đường trở về doanh trường được chuẩn bị sẵn cho nàng.

Nếu nói Từ Chiêu là kỳ tài thì cũng không đúng, khi này do nàng nghĩ đến cái chết của Hồng Tang cùng lý do vì sao những người như hắn và Mục Từ đang sống cuộc sống vô cùng êm đẹp lại đều trở thành cô nhi, đều trở thành những đứa trẻ không có tuổi thơ mà lớn lên.

Lại nghe đến những lời Cát Kỳ nói ra khiến nàng không khỏi nghĩ là hắn cố tình thoái thác. Vì vậy mới trở nên tức giận, tiện tay viết ra một đồng kiến thức quân sự hiện đại mà nàng biết.

Nghĩ lại thì hình như đây là lần đầu tiên Từ Chiêu tức giận trước mặt người khác.

Trên đường, những quân sĩ nhìn thấy nàng đều vẫy tay chào hỏi, Từ Chiêu liền cười nói, đáp lại vô cùng tự nhiên. Tâm trạng cũng do đó mà thoải mái hơn. Nàng nán lại, trò chuyện đôi ba câu với các binh sĩ, quên luôn ý muốn trở về doanh trường.

Tiểu Nhan đi theo phía sau chỉ chăm chú quan sát nàng, không lên tiếng. Thấy Từ Chiêu không còn nhú chặt mày như khi nãy nữa, nàng ta mới khẽ mỉm cười.

Ban đầu thấy y phục của Từ Chiêu đều là đồng dạng với Thái tử, lại là người được đích thân Thái tử dẫn đến khiến chúng binh sĩ có vài phần kiêng kị, sau thấy nàng có những lời nói cùng hành động quá phận làm cho bọn họ có đôi chút ác cảm.

Nhưng một màn vừa rồi lại khiến cho ai nấy cũng phải có cái nhìn khác về đứa nhỏ này, không thể xem vóc dáng mà coi thường nàng được.

Trò chuyện một hồi lại thấy nàng chỉ giống như một tiểu hài tử bình thường, thấy thứ gì hay ho là trông mắt cũng sẽ sáng lên, nghe bọn hắn kể chuyện chinh chiến nơi sa trường miệng cũng sẽ há hốc kinh ngạc.

Nhìn Từ Chiêu như vậy, chúng binh sĩ ai nấy cũng có cảm giác như mình mới có thêm một tiểu đệ đệ. Cũng vì vậy mà càng trở nên thân thiết, xưng huynh gọi đệ.

Ngay hôm đó, toàn bộ những vữa chuyện xảy ra ở Trường Sinh doanh đều bị bịt kín, không để một chút tin tức nào lọt ra ngoài.

Mấy ngày sau, trong tâm cung, Thái hậu đang nhàn nhã thưởng trà, nghe một thái giám quỳ gối giữa điện bẩm báo tin tức.

“Ngươi nói sao, đứa nhỏ đó được Yến Lâm đưa tới Trường Sinh doanh?”

“Khỏi bẩm Thái hậu, đúng là như vậy. Tin tức mà nô tài nhận được nhất định không sai”.

“Yến Lâm ơi Yến Lâm, ngươi càng bảo vệ thứ tiện dân đó bao nhiêu thì càng cho thấy nó chính là điểm yếu của ngươi. Để ta xem, ngươi có thể thời thời khắc khắc bảo vệ nha đầu đó được không? Hừ. Dám khiêu chiến với tôn nghiêm của ta chính là tìm đường chết”.

Thái hậu neho mắt, đặt chén trà trong tay xuống, sắc mặt trở nên dữ tợn, khiến tất cả thái giám, cung nữ trong điện cúi gằm mặt xuống, không dám hé răng nửa lời.

Từ Chiêu lưu lại Trường Sinh doanh đã được sáu ngày, Yến Lâm cũng chưa từng đề cập tới chuyện giúp nàng luyện kiếm nhưng chuyện này Từ Chiêu cũng không gấp. Bởi vì nàng cũng cảm nhận được trong sáu ngày qua, Yến Lâm đã làm cho Trường Sinh doanh thật sự thay đổi. Toàn bộ quân doanh như khoác lên mình một thứ khí thế mới.

Phải nói, năng lực của Yến Lâm thật sự tốt, chỉ dựa vào một số kiến thức sơ sài mà nàng viết ra, hẳn cư nhiên có thể áp dụng một cách rất nhanh chóng, chín chu.

Ngày ngày thấy doanh trưởng của hắn, kẻ ra người vào liên tục, trên thư án bày một chồng lớn chiếu thư cần xử lý.

Từ Chiêu rất thức thời không làm phiền hắn, thi thoảng nàng có tới chủ trưởng kiểm sách để đọc, không thì cũng tự mình nghiền ngẫm, ghi chép cẩn thận phương pháp luyện kiếm.

Một bên là Yến Lâm ngồi trên thư án xử lý chuyện chính sự, một bên là Từ Chiêu ngồi trên một bàn sách nhỏ cặm cụi viết. Cả hai người đều im lặng làm việc riêng của mình.

Mới đầu thuộc hạ của Yến Lâm tiến vào bẩm báo tin tức còn chần chừ khi thấy Từ Chiêu cũng ngồi trong doanh trưởng, Yến Lâm rất tự nhiên, phát tay bảo hắn tiếp tục.

Nhìn Từ Chiêu như chỉ làm việc của mình, không hề để ý đến những chuyện xung quanh nhưng kỳ thực là tất cả nàng đều để tâm đến.

Thi thoảng nghe xong một vài tin tức nàng cũng sẽ mở miệng nói đôi ba câu rồi lại im bất, như thể người vừa lên tiếng không phải nàng vậy. Điều này khiến nhiều thuộc hạ của Yến Lâm vô cùng sùng sốt.

Thậm chí, chỉ chờ Yến Lâm ra lệnh là bọn hắn sẽ động thủ với Từ Chiêu. Nhưng kì lạ là lại thấy chủ tử của mình rất lưu tâm đến lời nói của đứa bé kia, hơn nữa còn dựa theo những điều nàng nói mà đưa ra quyết định.

Vì vậy mà bọn họ cũng sớm quen thuộc với sự hiện diện của Từ Chiêu.

Nhìn hai người bọn họ như vậy, vô tình hiện lên vài điểm ấn ý đến kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi*, *Vi Sư Sơ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thắng thật nhiều bạc

Buổi tối, nếu không có chuyện gì cấp bách, Yến Lâm và Cát Kỳ luôn sắp xếp dùng bữa cùng Từ Chiêu nhưng vẫn luôn nói mấy chuyện trong quân làm Từ Chiêu thờ dài ngắn ngẫm.

Chán nản gầy gầy chén cơm trước mặt, bộ dạng ủ dột khiến hai người còn lại không khỏi liếc nhìn.

"Đệ đệ đây là làm sao? Những món này không hợp khẩu vị của đệ?" Cát Kỳ hết sức quan tâm hỏi.

Từ Chiêu lắc đầu, gương mặt phụng phịu đáp: "Không phải đồ ăn không hợp khẩu vị mà vấn đề chính là ở hai người đó. Xem xem, không phải hành quân đánh trận thì cũng là chuyện lương thảo. Các người bàn cả ngày còn chưa đủ sao? Giờ còn đem cả mấy chuyện đó lên bàn ăn. Đệ đã chán muốn chết rồi. Từ giờ khắc này, ăn cơm chính là ăn cơm. Bỏ tạm mấy vấn đề rắc rối đó ra sau đầu đi".

Thấy bộ dạng mất kiên nhẫn của Từ Chiêu, Cát Kỳ ha ha cười: "Thì ra đầu óc tiểu đệ cũng như đứa trẻ bình thường a. Ta còn tưởng đệ thích bàn chuyện chính sự chứ", sau đó cũng chăm chú ăn cơm, không nói thêm lời nào.

Sắc mặt Từ Chiêu như dần chuyển sang màu xám. Đợi một lúc vẫn thấy hai người trước mặt tuyệt nhiên im lặng, đã vậy Yến Lâm còn bày ra dáng vẻ ăn com hết sức tao nhã.

Từ Chiêu như muốn bùng nổ: "Ta nói nghe này, hai người ăn com không bàn chính sự thì cũng có thể bàn chuyện khác a. Ăn com quá im lặng như vậy có phải có chút quý dị không?"

"Ừm, đệ nói phải. Vậy khi dùng bữa thì chúng ta nên nói chuyện gì?"

"Cát Kỳ, huynh có thật là tướng quân tay nắm trọng binh không? Sao có lúc ta thấy huynh còn ngô nghê hơn cả một tiểu hài tử vậy?"

Nàng quả thật không biết phải nói gì với hai người này nên đành chuyển chủ đề.

"Đệ ở đây đã mấy ngày rồi, việc luyện binh khí xem ra phải tạm gác lại, giờ cũng không phải lúc thích hợp. Đẳng nào cũng không có việc gì làm nên đệ muốn học cưỡi ngựa".

Cát Kỳ nghe vậy, hào sảng cười: "Được, cũng không phải chuyện gì khó. Ngày mai ta sẽ kiếm một binh sĩ cưỡi ngựa tốt tới dạy cho đệ".

"Còn phải cho đệ một con ngựa thật tốt nữa. Nhất định phải là Hãn Huyết bảo mã, Xích Thổ, Bạch Long, ... không được kém. Đệ phải cưỡi đại mã, là đại mã a". Từ Chiêu phùng mang tròn mắt, tay chân khua loạn tò về hết sức khí thế.

Cát Kỳ thấy vậy còn hào phóng ném cho nàng một ánh mắt châm chọc rồi nói: "Nha, chưa thấy hài tử nào lại tham lam tới mức này. Đệ còn nhỏ tuổi, chỉ có thể cưỡi được ngựa con thôi. Chớ sốt ruột, ngày mai ta sẽ dẫn đệ tới chọn một con ngựa hiền lành một chút".

Hai người thân nhiên, vừa trò chuyện vừa ăn com. Chỉ có Yến Lâm là từ đầu tới cuối không hề lên tiếng. Từ Chiêu cũng mặc kệ, không muốn quản cái miệng của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Từ Chiêu vẫn đang ngủ ngon lành đã bị Tiểu Nhan dựng dậy. Thì ra Cát Kỳ đã sớm cho người tới báo nàng chuẩn bị, hắn sẽ dẫn nàng tới bãi tập để chọn ngựa trước.

Nhìn bộ y phục được chuẩn bị sẵn trên bàn, Từ Chiêu không khỏi thở dài: "Lại là tử sắc. Tại sao y phục của ta đều trở thành màu sắc này hết? Tiểu Nhan tỷ, muội nhớ là có đem theo một bộ cẩm bào màu xanh nhạt. Tỷ tìm giúp muội".

Lát sau, Tiểu Nhan đem ra bộ y phục đúng ý Từ Chiêu. Kỳ thực, đó là bộ y phục do nàng tự vẽ khi ở Mộc phủ rồi nhờ nhũ mẫu đem đi may lại, chuyên để mặc những lúc cần vận động nên hết sức gọn nhẹ. Ban đầu mọi người đều cảm thấy y phục đó có chút kỳ lạ nhưng khi mặc lên người quả thật rất tiện lợi, hơn nữa cũng rất đẹp. Từ Chiêu còn đặt làm riêng cho Từ Hàm một bộ, đáng người hân cao, mặc lên trông rất có khí chất.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng ra ngoài, vừa lúc thấy Cát Kỳ đi tới. Cả nàng cùng Tiểu Nhan, một trước một sau đi theo hắn tới trại ngựa.

Tiểu hài tử đứng trên sườn dốc, một thân y phục xanh nhạt, đôi mắt trong suốt sáng ngời, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp đáng yêu. Có điều nàng đang vận nam trang nên người ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ nàng là một nam hài hết sức sáng sủa mà thôi.

Từ Chiêu nhìn thoáng qua hơn mười con ngựa trước mắt, toàn bộ đều là ngựa con, trông hết sức dễ thương.

Mã phu đứng trong chuồng ngựa tươi cười hỏi: "Thế nào, tiểu tử thấy vừa mắt con ngựa nào? Chỗ ngựa này tùy ý cho người lựa chọn".

Ánh mắt Từ Chiêu sáng lên, tò mò thích thú: "Mã phu đại ca, đệ không biết xem ngựa. Con mắt của huynh tốt như vậy, huynh giúp đệ xem xem có con ngựa nào dễ bảo một chút. Đây là lần đầu tiên đệ cưỡi ngựa".

Mã phu kia nghe thấy Từ Chiêu thành thật như vậy, lại thấy nàng tò mò rất tín nhiệm mình nên càng hứng trí, gạt đầu vỗ ngực đáp: "Được, tiểu tử yên tâm, đại ca sẽ chọn cho người con ngựa tốt nhất ở đây".

Lại nói, kể từ lần Từ Chiêu đứng trước biết bao người, thân hình nhỏ bé mà đồng dạng hồ vạng từng câu từng chữ khích lệ sĩ khí binh lính, khiến cho danh tiếng của nàng trong quân doanh cũng không nhỏ. Hơn nữa, mấy ngày vừa qua, cứ rảnh rỗi nàng lại dạo chơi một vòng khắp quân doanh nên sớm đã quen thuộc với mọi người.

Trong chuồng ngựa, Từ Chiêu còn đang vui vẻ trò chuyện thì có một binh sĩ tiến vào báo có thái giám tới truyền tin.

Nàng hiếu kỳ bước ra ngoài thì thấy một tiểu thái giám dắt theo một chú ngựa con đứng đợi sẵn. Hắn cúi đầu hành lễ với Cát Kỳ sau đó vui vẻ bẩm báo: "Nô tài phụng mệnh Thái tử đem ngựa tới giao cho Khả Khả tiểu huynh đệ. Thái tử còn nói con ngựa này trước nay chưa nhận chủ nên cũng chưa có tên, tùy ý để Khả Khả quyết định".

"A?". Cả Cát Kỳ lẫn mã phu nghe vậy đều sửng sốt, không hẹn mà đồng thanh kêu lên một tiếng.

Từ Chiêu lấy làm khó hiểu. Đưa mắt nhìn, thấy phía sau là một con ngựa nhỏ, toàn thân đen tuyền, màu lông sạch sẽ bóng mượt, hai tai dựng đứng, mắt sáng có thần, bốn chân thẳng tắp khi di chuyển còn phản chiếu ra ánh sáng từ sắc nhè nhẹ, nhìn qua cũng đủ biết là ngựa quý.

Nhưng khoe miệng Từ Chiêu lại không khỏi co giật, thầm nghĩ: "Kể cho thái giám này không nói là ngựa do ai đưa tới thì liếc mắt cũng có thể biết được.

Chỉ Yến Lân mới có sở thích này. Không chỉ y phục, ngay đến cả một con ngựa mà hần cũng biến ra màu tím được. Quái dị, chính là quái dị a”.

Mã phu không khỏi suýt xoa: “Không ngờ Thái tử lại ban con ngựa này cho ngươi. Tiểu tử, phúc khí của ngươi thật tốt a”.

“Mã đại ca. Con ngựa này đặc biệt lắm sao?”- Từ Chiêu ngờ ngạc hỏi.

“Đó là giống ngựa hiếm được tiến cống, cả Đại Minh cũng chỉ có một cặp, đều ở chỗ Thái tử. Nay người ban cho ngươi một con, vận khí của ngươi không phải chỉ tốt bình thường đâu”.

Cát Kỳ cũng lên tiếng: “Phải, quả thật vận khí không phải tốt bình thường. Đệ không biết chỉ vì cặp ngựa này mà trong cung từng náo loạn thế nào đâu”.

“Nha, còn chuyện gì?”

“Lúc trước quận chúa Lạc Vân rất thích con ngựa này, nếu nó là của nàng thì sẽ trở thành một cặp ngựa với điện hạ chẳng phải sao? Vậy nên mới tới thỉnh Hoàng thượng ban cho nàng một con nhưng Thái tử điện hạ không chấp thuận. Sau còn náo tới tận chỗ Thái hậu nhưng cũng không có kết quả”.

“Ngựa Lạc Vân thích sao đệ lấy được. Đệ thì không để ý nhưng với những người khác lại chính là không hợp quy củ”.

Cát Kỳ cười lắc đầu: “Có gì mà không được. Đây là điện hạ ban cho đệ. Người khác lấy gì mà tranh với đệ chứ?”.

Từ Chiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi tíu mắt cười: “Cũng phải. Phúc ai người đó hưởng a”. Không ngờ hôm qua Yến Lân còn chẳng mở miệng nói tiếng nào nhưng kỳ thực hần lại để tâm đến chuyện này. Tên này chính là điển hình của người trong âm ngoài lạnh a~

Thôi không nghĩ tới mấy thứ quy củ rắc rối, Từ Chiêu vui vẻ chơi đùa với chú ngựa mới.

Vốn Cát Kỳ đã sắp xếp một binh sĩ trong trại ngựa tới dạy nàng cưỡi ngựa nhưng Tiểu Nhan không đồng ý, nàng muốn tự mình dạy Từ Chiêu. Cát Kỳ không có ý kiến, sau đó hần cũng rời đi làm chuyện của mình.

Tiểu Nhan đỡ Từ Chiêu lên ngựa cho nàng làm quen, tỉ mỉ nói cho nàng những điểm cần lưu tâm rồi chậm rãi dắt ngựa đi một vòng. Con ngựa này mới là ngựa con nên cũng không quá cao, Từ Chiêu yên tâm ngồi trên lưng nó, thi thoảng còn đưa tay vỗ vỗ đầu. Con ngựa cũng tỏ vẻ thích thú ngẩng đầu, phì phì mấy tiếng.

Từ Chiêu cưỡi ngựa cũng hơn một canh giờ nhưng con ngựa cũng hết sức biết điều lại dễ bảo khiến nàng vui vẻ hí híp mắt cười: “Bảo bối thực ngoan a. Ta nhất định sẽ nghĩ ra một cái tên thật hợp với ngươi. Chờ ta nghĩ ra rồi sẽ nói cho ngươi biết nha”.

Con ngựa bỗng dậm chân hai cái rồi tung hai chân trước lên hí vang một tiếng làm Từ Chiêu suýt nữa bị hất văng ra, thật may nàng nắm rất chắc dây cương mới không xảy ra chuyện gì.

“Oa, làm ta hết hồn. Tiểu Nhan tỷ tỷ, tỷ xem có phải nó rất thông minh không? Mới nghe đệ nói đã rất vui mừng đó. A, phải gọi là Nhan huynh mới đúng. Ha ha...”

“Hừ, chẳng thấy ai như ngươi. Hôm nay vậy đủ rồi, chúng ta trở về thôi”.

“Nhưng đệ chưa muốn về, khó lắm mới được chơi một chút”. Rồi như nghĩ ra chuyện gì, ánh mắt Từ Chiêu giả hoạt liếc nhìn Tiểu Nhan: “Nhan huynh, chẳng phải lúc này mọi người đều nói vận khí của đệ rất tốt sao? Chi bằng tận dụng một chút”.

Tiểu Nhan đột nhiên cảm giác có chuyện chẳng lành, nghi hoặc hỏi Từ Chiêu: “Tận dụng? Tận dụng cái gì?”

“Còn cái gì nữa. Vận khí tốt của ta a! Vận khí tốt..., ha ha,... vận khí tốt là phải đi đánh bạc”.

Trên trán Tiểu Nhan nổi đầy hắc tuyến: “Tiểu quý đừng có càn quấy. Ở đây là Kinh thành, không...”.

Còn chưa để nàng nói hết câu, Từ Chiêu đã nhanh miệng cướp lời: “Chính là như vậy. Kinh thành náo nhiệt, nhất định sòng bạc cũng thật lớn. Ha ha, ... Tiểu Nhan, theo ta ra ngoài thu chút tiền”.

Tiểu Nhan nghe xong còn chưa định thần lại đã thấy Từ Chiêu nhảy từ trên lưng ngựa xuống, tay cầm cương dắt theo ngựa nhỏ, bộ dạng vô cùng khí thế rời đi.

Tiểu Nhan bất đắc dĩ nói: “Ngươi cứ đi, để Thái tử biết ngươi ra ngoài mà đến những nơi đó nhất định sẽ giáo huấn ngươi một trận”.

“Vậy thì không để hần biết là được” - Từ Chiêu tinh quái vừa đi vừa vui vẻ nói.

Thời điểm này ở Kinh thành đã gần cuối thu, trời càng mau tối, gió lớn thổi qua đã mang theo chút hơi lạnh nhưng mọi nẻo đường vẫn đông người qua lại không ngớt.

Trước cửa sòng bạc đèn lồng sáng rực, thân ảnh thiếu niên trẻ tuổi cúi đầu, mặt cảm phần bước theo sau một nam hài chỉ cao đến ngang hông. Nhìn vào bên trong, Từ Chiêu không khỏi choáng ngợp, lầu các trang hoàng rực rỡ, mọi người đi qua đi lại, mặt đỏ tía tai. Kẻ thì vui vẻ cười lớn, kẻ thì chửi bới âm ỉ, có kẻ mặt mày xám ngoét. Công tử phú gia cũng có, thường dân áo vải cũng có,... Chung quy là hội tụ đủ thứ người.

Từ Chiêu hưng phấn, không chút do dự bước thẳng vào. Quân sự sông bạc từ xa đã nhìn thấy nàng, hấn nhú mày, hất hàm cho một tên sai vặt. Gã sai vặt hiểu ý, hùng hổ tiến tới chặn trước mặt Từ Chiêu: “Nhài ranh có biết đây là đâu không? Mau rút ra ngoài cho ta”.

Nói rồi hấn vung tay muốn đẩy ngã Từ Chiêu, nhưng tay còn chưa đến gần nàng đã bị một lực đạo nhanh chóng cản lại. Tiểu Nhan trừng mắt, hất tay hấn ra. Mắt trọng tâm, cả thân mình to lớn của gã sai vặt đổ rạp xuống khiến không ít người chú ý, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Từ Chiêu.

Ở sông bạc này, chưa có loại người nào chưa thấy nhưng đây là lần đầu tiên có nam hài bước vào. Bất quá, thiếu niên đi cùng hấn có vẻ không tệ. Chỉ là vài đứa nhóc con, nếu chúng không gây phiền toái gì lớn cũng không ai muốn quản, mọi người lại tiếp tục đánh bạc.

Từ trên lầu, một đôi mắt thâm thúy khép hờ, lướt theo bóng dáng nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng nổi bật của Từ Chiêu, thâm đánh giá.

Nàng nhanh chân tới trước một bàn cược lớn nhỏ, xem người ta chơi vài ván. Đợi khi xúc xúc dừng lại, chuẩn bị mở bát, nàng tiện tay móc từ trong áo ra một nắm ngân phiếu, đếm cũng không thèm đếm liền rút ra một tờ, vung tay ném đi rồi vui vẻ nói: “Nào, ta đặt tiểu, một ván năm trăm lượng”.

Vài người đứng bên cạnh thấy nàng đặt cược như vậy, có người lên tiếng, cười hỏi: “Đứa nhỏ này có phải ăn cắp được tiền của phụ mẫu không? Người lấy đâu ra mà cược lớn như vậy?”

“Không lớn, không lớn. Mở đầu, mở đầu thôi. Các huynh đệ đừng tiếc thay tiểu đệ. Ha ha ha, ... Nào mở bát đi”. Từ Chiêu cười, xua tay rồi tiếp tục hô lớn, bộ dạng đích thị là một con bạc.

Tiểu Nhan mặt biến sắc, không biết nên nói gì cho phải.

Ba con xúc xúc lần lượt đổ ra hai điểm, hai điểm, ba điểm. Tổng cộng là bảy điểm. Từ Chiêu sung sướng cười, một tay vơ hết bạc vào trong lòng.

“Tiểu tử nguoi trông vậy mà cũng biết đánh bạc nha” – người vừa nãy thấy Từ Chiêu thắng được một ván nói.

“Hôm nay Mã đại ca còn nói vận khí của ta rất tốt. Nhất định phải thắng lớn mới được”.

Từ Chiêu ha ha cười, thông thả lấy trong lòng một sấp ngân phiếu. Đợi khi xúc xúc vừa dừng, nàng thuận tay rút một tờ ngân phiếu một ngàn lượng đẩy về cửa “Đại”.

Vài người xung quanh không khỏi hít một ngụm khí nhìn lại. Tiểu Nhan thấy không ổn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: “Khả Khả, lần này chơi quá lớn rồi”.

Từ Chiêu thần nhiên trả lời: “Không sợ, không sợ. Cược lớn một chút mới kích thích a”.

Những con bạc khác nghe vậy, cảm thấy trận này quả thật hấp dẫn, ai nấy cũng nhìn chăm chăm vào tay người mở bát, cùng nhau hò hét kêu hấn mở ra.

Vừa mở, bên trong đổ ra một con ba, một con sáu, một con năm. Tổng cộng mười bốn điểm, chính là một con đại.

Mọi người xung quanh reo hò ầm ĩ. Từ Chiêu thu ngân phiếu lại, cao hứng hô một tiếng: “Tiếp tục”.

Không biết quân sự sông bạc đều từ lúc nào, nhưng hấn cũng thấy toàn bộ chuyện vừa rồi, miệng cũng hô: “Tiếp tục” sau đó trừng mắt nhìn Từ Chiêu một cái. Hấn không tin vận khí của tên tiểu tử này lại tốt mãi được.

Nhưng nàng cũng không để ý tới xung quanh, chỉ chăm chú quan sát hà quan xúc đĩa. Xúc xúc vừa dừng, Từ Chiêu vẫn cười tí mắt, nhẹ nhàng đẩy một lượt năm ngàn lượng bạc vào cửa “Đại”.

Không chỉ có Tiểu Nhan toát mồ hôi, cả quân sự sông bạc lẫn người chơi cũng đều toát mồ hôi.

Thấy không có động tĩnh gì, Từ Chiêu sốt ruột: “Này, tên kia, nhà nguoi chần chừ không chịu mở ra, chắc không phải định giờ trò đố chứ?”

Câu nói của nàng khiến tất cả ánh nhìn đều đổ dồn vào tay hà quan, khiến hấn rùng mình, mồ chén ra. Bên trong là hai con ba, một con sáu, tổng cộng mười hai điểm, đại.

Từ Chiêu cười đến sắp rách miệng, ôm trọn số ngân phiếu vào trong lòng.

Đêm nay tổng cộng nàng đã thắng được sáu ngàn năm trăm lượng, bằng thu lợi mấy tháng của sông bạc.

Cảm thấy như vậy là đủ, Từ Chiêu đứng dậy toan rời đi nhưng quân sự ở sẵn phía sau lại cản đường nàng. Từ Chiêu ngược mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi lại nhìn lên gương mặt dữ tợn của hấn, điềm đạm nói: “Vị thúc thúc này, cảm phiền ngài tránh ra một chút”.

“Tiểu huynh đệ không chơi nữa sao?” – tên quân sự nhướng mày hỏi.

“Chơi vậy đủ rồi, ta còn phải về đi ngủ”. Từ Chiêu nhanh miệng đáp rồi lách người sang một bên, tính đi ra ngoài nhưng vẫn bị cản lại.

“Sao lại như vậy? Đến sông bạc chẳng lẽ chơi có vài ván đã trở về. Ta thấy vận khí của nguoi thật sự tốt. Chỉ bằng đặt thêm vài cửa nữa rồi hãy đi cũng

chưa muộn”.

Tiểu Nhan thấy tình hình, đành giọng lại: “Ngươi đây là muốn ép chúng ta chơi”.

“Làm gì có chuyện đó. Bất quá giờ vẫn còn hơi sớm, ra về quả thật đáng tiếc a. Ta đây là mời các ngươi ở lại”.

Từ Chiêu mặt không biến sắc: “Không biết thúc đây là ...”

“Ta là quản sự nơi này”.

“Ồ thì ra là quản sự. Ngài đã mở lời như vậy, Khả Khả không thể không chơi được. Vậy chúng ta tiếp tục”. Từ Chiêu quay lại bàn cược, thắng tay rút ra một sấp ngân phiếu tổng cộng mười ba ngàn lượng bạc.

Hà quan đỏ xúc xắc qua mấy lượt cũng không thấy nàng đặt cửa nào. Lần này xúc xắc vừa dừng, nàng nhanh tay đẩy toàn bộ chỗ ngân phiếu vừa rồi vào cửa “Đại” rồi lạnh giọng nói: “Mở đi”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bất lương ca ca

Trước bàn cược, ai nấy cũng căng thẳng thay cho Từ Chiêu, có người còn tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu hài tử này ngươi không sợ mất trắng sao? Ta khuyên ngươi rút lui sớm đi, dù sao cũng không ai trách một đứa trẻ như ngươi đâu”.

“Làm sao có chuyện đã đặt được rồi còn rút về chứ, cảm tạ đại ca lo lắng. Huống hồ, tiểu đệ có muốn rút về cũng không được”. Từ Chiêu cười như có như không, ánh mắt thân nhiên liếc nhìn tên quản sự khiến ai nghe được cũng ngầm hiểu ý nàng.

Nàng muốn xem hôm nay là nàng mất trắng hay hấn mất trắng.

Từ đầu tới cuối, Tiểu Nhan vẫn nhìn chăm chăm vào hà quan khiến hấn run rẩy, có muốn giờ trò gì cũng đành nhịn xuống, chậm chạp mở bát.

Quản sự sòng bạc vừa liếc qua, mắt không khỏi tròn trắng, hai chân có chút run rẩy như đứng không vững. Nhìn hấn lúc này khác xa với bộ dạng dọa người khi nãy. Đại, cư nhiên là đại.

Sòng bạc lớn nhất Kinh thành kỳ thực là sản nghiệp của Yến Bạch – Bạch quận vương, kẻ này chính là Hoàng đệ của Yến Lâm.

Một ngày có thất thoát vài trăm lượng bạc thì tên quản sự cũng có thể nhanh chóng kiểm lại được nhưng cả thầy tới gần hai mươi ngàn lượng thì không khác gì lột da ông ta là mấy. Quận vương nhất định sẽ trị tội xuống. Không thể không nghĩ cách lấy lại số bạc này về.

Suy nghĩ của gã quản sự chuyển biến rất nhanh, hấn tươi cười với Từ Chiêu: “Không nhìn ra ngươi chính là một tiểu gia nha, trong người thật nhiều tiền. Bất quá chỗ nhà cái không đủ ngân phiếu, chỉ bằng ta mời hai vị lên lầu uống trà một lát, sẽ cho người mang ngân phiếu ra ngay lập tức”.

Từ Chiêu đến liếc cũng chẳng thèm liếc ông ta lấy một cái, bộ dáng hết sức cao ngạo nói: “Khỏi, bốn gia không uống trà, dễ mất ngủ. Phiên quản sự sai người đi lấy ngân phiếu lại đây, nhiều một chút. Trong lúc chờ ta có thể cược thêm vài ván nữa”.

Chỉ là một nam hài nhưng lại không hề nề mặt mà nói ra những lời như vậy, gã quản sự vô cùng tức giận, nghĩ cũng không ra rốt cuộc nàng là con cái vị đại gia nào, lại dám tới sòng bạc của hấn làm loạn.

Nhìn gương mặt xinh đẹp kia vẫn vênh vênh tự đắc nhưng cũng không dám làm chuyện gì giữa chốn đông người. Hấn dùng sức lực toàn thân kìm nén, gần từng tiếng: “Ngươi đây là muốn thế nào?”.

“Tất nhiên là muốn đánh bạc rồi. Chỗ của ngươi rất thích hợp để mua vui nha. Nào mọi người vui vẻ một chút”.

Quản sự thấy tình hình không ổn, tận lực kiềm chế một chương đánh chết Từ Chiêu, hít thở mấy hơi rồi tiến lại nói nhỏ vào tai Từ Chiêu: “Biết điều nề mặt một chút. Hấn ngươi cũng biết ông chủ đằng sau sòng bạc này chứ?”

Đột nhiên Từ Chiêu phá lên cười: “Ha ha ha, ... Nha, thúc thúc à, ngươi nghĩ gì vậy? Ta chung quy cũng chỉ là một nam hài, có thể biết được chuyện gì chứ? Ta là cái gì cũng không biết nha”.

Tên quản sự cứng họng, mặt đỏ tía tai, giận dữ không nói lên lời. Hấn nháy mắt ra hiệu với vài tên thuộc hạ phía sau thì lại nghe Từ Chiêu nói: “Thực ra chẳng cần nghĩ cũng biết. Người mở ra một nơi đen tối thế này chắc chắn cũng không phải loại người lương thiện gì. Có phải không thúc thúc?”.

Nam tử trên lầu nghe được câu này vẫn yên lặng nhìn một màn phía dưới, ánh mắt khẽ cong, hiện rõ một tia hứng thú.

Thấy có chút cơ hội, ông ta lập tức tiếp lời: “Tiểu tử thông minh. Đã biết vậy phải chăng là nên biết điều một chút a”.

“Nói rất đúng, chúng ta quy củ một chút. Ta thấy hôm nay các người hơi thiếu bạc. Như vậy đi, chỗ bạc các người thiếu ta liền viết giấy, bán gì thì bán, nhà cửa ruộng vườn, mẹ già, vợ trẻ hay con cháu gì ta cũng có thể nhận. Viết nhanh một chút, ta còn trở về đi ngủ. Trẻ nhỏ thức khuya là không tốt a”.

Quản sự thăm rủa trong bụng vài câu nhưng vẫn ngậm đắng nuốt cay, dùng giọng điệu như dỗ trẻ con nói: “Hôm nay Trầm mỗ ta nhận thua tiểu tử người. Quả thật hiện giờ không đủ ngân phiếu chi trả. Người cũng đã lấy không ít bạc, coi như lần này chơi cho vui được không?”

Từ Chiêu không buông tha: “Cái gì? Người nói sòng bạc lại không có bạc? Đây là làm ăn cái kiểu gì? Người tính lừa đảo sao?”

Tên quản sự tên là Trầm Viễn suy nghĩ một hồi, trong đầu nảy ra một ý. Trông mặt khề đảo, lớn tiếng tuyên bố: “Hôm nay sòng bạc đóng cửa. Tiền khách!”.

Đám thuộc hạ hiểu ý, hò hét đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Tuy miễn cưỡng nhưng ai cũng ngầm hiểu hôm nay tên tiểu tử kia hẳn là khó mà lành lặn rời khỏi đây. Dù vậy, những kẻ đến sòng bạc là loại người nào, dễ dàng đi quản chuyện người khác sao, cho nên cũng chẳng mấy chốc mà cả sòng bạc đã trống trơn, chỉ còn lại Từ Chiêu cùng Tiểu Nhan.

Trầm Viễn nghiêng răng ken két, miệng cười trông hết sức nham hiểm, nhìn hai người giữa sảnh như cá đã nằm trên thớt: “Tiểu tử người muốn ngủ phải không? Chi bằng ở lại đây ngủ đi. Ta sẽ cho người chăm sóc người thật chu đáo”.

Đám thuộc hạ thì nhau cười hung ác, vài kẻ cầm gậy tiến lại gần phía hai người Từ Chiêu, Tiểu Nhan cười khẩy đứng chắn trước mặt nàng. Gậy vừa vung lên còn chưa kịp hạ xuống, đột nhiên có một lực đạo đánh tới. Mọi người chưa kịp định thần lại thì chỉ thấy vài tên thuộc hạ đều ngã ra đất, kẻ thì phun ra một bụng máu, người thì trực tiếp bất tỉnh.

Một thân ảnh cao lớn khoan thai từ trên lầu bước xuống: “Trầm Viễn, người đây là đang làm cái gì?”.

Vừa thấy người này, Trầm Viễn mặt xám như tro, đầu cũng không dám ngẩng lên: “Gia, chỉ là chút chuyện nhỏ, làm kinh động đến gia. Mong ngài thứ tội, tiểu nhân sẽ nhanh chóng xử lý”.

Từ Chiêu nhanh chóng đánh giá nam nhân vừa xuất hiện. Toàn thân bạch y sáng chói, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, nét mặt cười như có như không, dáng người thon dài, toát lên một vẻ mị hoặc, hết sức ... yêu nghiệt.

Nàng tắc lưỡi thầm mắng: “Nam nhân cổ đại sao có lắm người bộ dáng đáng ăn đòn như vậy? Mấy người này mà tới hiện đại không làm người mẫu thì cũng phải là minh tinh nổi tiếng a”.

Không do dự, nàng nhanh chóng bước tới nắm lấy một góc áo người này, ngửa đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh, bộ dáng ning nọt nói: “Vị ca ca này trông rất đẹp mắt nha. Huynh từ đâu tới vậy?”.

Nam nhân bạch y phì cười, cúi xuống nhìn vào mắt Từ Chiêu hỏi: “Nếu ta nói ta chính là người không lương thiện thì người còn thấy ta đẹp mắt sao?”.

“Bộ dáng đẹp thì có liên quan gì đến lòng dạ? Chẳng phải xưa nay đa phần mỹ nhân đều là một bụng rắn rết không phải sao? Bọn họ vẫn đẹp đó thôi”.

Từ Chiêu thần nhiên nói khiến ai cũng toát mồ hôi lạnh. Yến Bạch nghe xong phá lên cười, còn chưa lên tiếng đã thấy Tiểu Nhan bước vội đến, kéo tay Từ Chiêu lại: “Khả Khả đừng nói chuyện với người lạ. Đã muộn lắm rồi, trở về đi thôi”.

Đám thuộc hạ vẫn chắn trước mặt bọn họ, không có ý buông tha.

Yến Bạch phát tay để bọn họ lui ra, Trầm Viễn thấy vậy không tin vào mắt mình, đứng im không nhúc nhích. Mãi cho đến khi hắn bị Yến Bạch trừng mắt mới giật mình, rụt cổ rút sang một bên.

“Nhóc con, nhà người ở đâu? Ta chuẩn bị hỏi phủ, nhân tiện đưa người trở về”. Yến Bạch nhìn Từ Chiêu, nhẹ giọng hỏi.

“Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ e không tiện đường. Tại hạ cùng tiểu đệ xin đi trước”. Tiểu Nhan lạnh giọng từ chối.

Nhưng Yến Bạch làm như không nghe thấy, một mực nhìn Từ Chiêu chờ đợi. Nàng vốn không phải người sợ bóng sợ gió, hướng ánh mắt trấn an nhìn Tiểu Nhan rồi vui vẻ đáp: “Vậy thì hay quá, làm phiền ca ca đưa tiểu đệ tới Trường Sinh doanh một chuyến”.

Hắn gật đầu, thong dong bước ra ngoài.

Bên ngoài một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn, phu xe khom người vén rèm lên làm động tác mời về phía Từ Chiêu. Nàng thần nhiên như kiệu nhà mình, trực tiếp tèo vào trong, sau đó cả Tiểu Nhan lẫn Yến Bạch cũng theo sau.

Tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động. Phía trong xe ngựa cũng hoàn toàn là một mảng im lặng.

Yến Bạch mở lời: “Nhóc con, người là ở trong Trường Sinh doanh sao?”

“Phải a, tiểu đệ có người quen trong doanh, sẽ lưu lại đó một thời gian. Ca ca bắt lương thật là chủ nhân của sòng bạc vừa rồi sao?”.

“Ca ca bất lương?”

“Không đúng sao? Chính miệng huynh vừa nói huynh không phải người lương thiện a. Vậy chẳng phải bất lương thì là gì?”.

“Ha ha ha, nhóc con nhà nguoi thật mồm mép. Bất quá ta thích”.

“Vậy từ nay ta gọi huynh là bất lương ca ca có được không?”

“Nói vậy, ta là Yến Bạch, gọi một tiếng Bạch ca ca đi”.

“Yến Bạch. Họ Yến, chẳng phải là hoàng thân quốc thích sao?” – Từ Chiêu hơi sừng sốt.

“Phải, hoặc nguoi có thể gọi ta là Tam hoàng tử cũng được”. Yến Bạch thần nhiên đáp.

“Tam hoàng tử?”, trong đầu Từ Chiêu chợt lóe: “Vậy chẳng phải là Hoàng đệ của Yến Lâm sao? Hoàng tộc lại toàn nhân vật tuyệt sắc thế này?”.

“Sao vậy?”

“A. Không có gì, chỉ là nếu kêu một tiếng Bạch ca ca hình như có chút quá phận a”.

“Không sao? Chỉ cần ta nói là được”.

“Vậy sao, đã vậy tiểu đệ gọi là Bạch Bạch ca ca đi”.

“Nguoi kêu cái gì khó nghe vậy? Gọi Bạch ca ca là được rồi”.

“Không được, kêu vậy vẫn dài quá. Gọi là Bạch Bạch đi. Được, quyết định vậy đi”. Từ Chiêu vừa nói vừa gật gù, bộ dáng rất cho là phải, không thèm nhìn tới sắc mặt Yến Bạch.

Người vừa được gọi là Bạch Bạch có chút đen mặt: “Hỗn xược. Nguoi gọi như vậy còn ra thể thống gì”.

Từ Chiêu ngơ ngác đáp lại: “Chẳng phải rất đáng yêu sao? Bạch Bạch, tiểu đệ là tên Khả Khả, huynh gọi tiểu Khả là được rồi”.

Yến Bạch mặt nổi đầy hắc tuyến, không nói nên lời, cảm giác có gì đó không đúng.

Xe ngựa nhanh chóng tới trước Trường Sinh doanh. Binh sĩ gác cổng thấy có người tới liền chặn lại kiểm tra. Vừa thấy mặt Từ Chiêu, một binh sĩ lên tiếng reo to: “Tiểu Khả, nguoi đi đâu cả tối. Thái tử cho nguoi tìm nguoi đây, nhanh về chịu chết đi”.

Từ Chiêu cười đáp lại sau đó quay đầu vẫy tay với Bạch Bạch rồi bước nhanh vào trong.

Nàng vừa quay đi, nụ cười sáng lạn trên gương mặt Yến Bạch tắt ngấm, ánh mắt thâm thúy mang theo một tia lạnh lẽo, trầm giọng mở miệng: “Hồi phủ”.

Từ Chiêu bước chân sáo, vui vẻ trở về doanh trường của mình. Hôm nay thật sự rất vui, nàng kiếm được rất nhiều bạc, còn gặp được một nam nhân trông rất giống hồ ly nữa. Cái chính, số bạc đó lại là của cái tên hồ ly Bạch Bạch kia.

Còn chưa vào tới trong trường, Tiểu Nhan đưa tay kéo nàng lại, ghé sát vào tai Từ Chiêu nói nhỏ: “Chiêu nhi, chuyện hôm nay gặp Yến Bạch muội không nên để Yến Lâm biết, tránh thêm phiền phức”.

Từ Chiêu ngẫm nghĩ một lúc, kỳ thực chuyện hoàng tộc phức tạp, thời điểm này lại đang vô cùng nhạy cảm. Quan hệ giữa các hoàng thân quốc thích nàng còn chưa rõ, tốt nhất là nên tránh đề cập tới.

Bất quá, nói chuyện với Bạch Bạch rất vui, hẳn rất phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết như những người khác. Trong đầu cũng tự biện hộ một chút là không phải do dung mạo hẳn ưa nhìn nên nàng mới có thiện cảm a.

Từ Chiêu nhìn Tiểu Nhan, ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó hai người bước vào bên trong.

Vừa vào tới nơi, Từ Chiêu hơi ngạc nhiên, Yến Lâm đã ngồi sẵn đó từ lúc nào. Hắn nhìn nàng từ đầu tới chân, không hề che dấu sự bức bối.

Chưa cần hắn hỏi câu nào, Từ Chiêu bất giác cảm thấy hơi chột dạ, tự động mở miệng: “Lâm ca ca, đã khuya như vậy, sao giờ này huynh còn ở đây? Khi này muội có vào thành thăm thú một chút, ham chơi nên mới quên mất giờ giấc. Huynh là có chuyện gì nên mới đợi muội sao?”

“Y phục này ở đâu ra vậy?” – Yến Lâm lạnh giọng.

“A? Là đồ của muội mang theo. Có chuyện gì sao?” - Từ Chiêu ngơ ngác hỏi.

Yến Lâm chỉ im lặng không đáp. lát sau hắn đứng dậy rồi đi. Lúc đi qua Từ Chiêu chỉ buông ra đúng một câu: “Đi nghỉ đi”.

Thấy phản ứng của hắn, Từ Chiêu không biết phải nói gì, đầu óc mông lung: “Kì quái, hắn đây là làm sao vậy? Không đâu lại biến thành tảng băng, ta chỉ về trễ có một chút. Còn lạnh hơn bình thường mấy phần”.

Nàng bắt đầu thấy rối rắm, không thèm nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng tắm rửa, thay y phục rồi chui lên giường, ngủ một mạch tới sáng.

Trong thư phòng phủ Quận vương, nam nhân toàn thân y phục trắng, hết sức thanh thuần, nửa nằm nửa ngồi, tựa vào nhuyễn tráp. Bên dưới một kẻ mặc y phục dạ hành đang quỳ gối đợi lệnh.

“Điều tra một chút tiểu tử tên Khả Khả kia có thân phận thế nào. Còn nữa, báo tin cho Trầm Viễn, bảo hắn còn không cẩn thận thì sớm cắt đi. Bồn vương không nuôi kẻ bất tài” – Yến Bạch nhắm mắt dưỡng thần, ra lệnh.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh”, nam nhân áo đen đáp một tiếng, xoay người phi thân ra ngoài, không gây ra một tiếng động nào.

Yến Bạch chống một tay trên nhuyễn tráp, mắt khẽ chớp, nhớ lại lúc Từ Chiêu ở trong sông bạc, miệng không khỏi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

Đột nhiên hắn thở hắt ra, giọng điệu có chút ai oán: “Ai ~ hình như hôm nay ta mất hơi nhiều bạc”.

Sáng hôm sau, Từ Chiêu tỉnh dậy, tâm trạng phấn chấn. Chuẩn bị xong xuôi, nàng kéo Tiểu Nhan nhanh chóng tới bãi tập ngựa.

Đứng trên sườn dốc nhìn xuống, từ xa nàng đã thấy giữa bãi tập có một đôi bích mã lông đen tuyền đang hăng hái chạy vòn quanh một nam nhân y phục từ sắc. Hai con ngựa đều là ngựa non, một con cao lớn hơn một chút, con còn lại chính là ngựa của Từ Chiêu.

Mất thấy hai con ngựa đều hưng phấn, song song phi nước đại trong bãi tập, nhanh tới mức chỉ để lại hai vệt màu đen lướt nhanh. Trong đầu Từ Chiêu chọt lóe, miệng lẩm bẩm: “Ô Vân”. Sau đó nàng cười khúc khích đi về phía Yến Lân.

Biết nàng tới, hắn cũng không nói tiếng nào, chỉ dõi mắt nhìn theo đôi ngựa đang chạy đằng xa.

“Lân ca ca, buổi sáng tốt lành. Hôm nay huynh rảnh rồi tới cưỡi ngựa sao?” – Từ Chiêu tâm trạng không tệ, vui vẻ chào hỏi.

“Ngựa của ta cũng chưa trưởng thành, hiện giờ chưa thể cưỡi. Phải đợi thêm mấy năm nữa”, hắn điềm nhiên đáp.

“Vậy mới sáng ra huynh đem ngựa tới làm gì? Không phải là cho nó đi tản bộ chứ?”

Yến Lân lắc đầu: “Chúng là lớn lên bên nhau, giờ lại tách ra e là không quen”.

Từ Chiêu trầm trồ rồi lại tí mắt cười: “Nha, thì ra huynh là lo chúng nó nhớ nhau. Lân ca ca, từ khi nào mà huynh lại để tâm mấy chuyện đó vậy?”.

“Đừng nói linh tinh nữa. Đệ học cưỡi ngựa đến đâu rồi?”

“Hôm qua đệ mới làm quen một chút, hôm nay tiếp tục luyện. Nhắc mới nhớ, đệ nghĩ ra tên gọi cho ngựa nhỏ rồi, cần phải hỏi ý kiến nó một chút a”.

“Hỏi? Hỏi con ngựa đó?” – Yến Lân có chút nghi hoặc.

“Phải a”, Từ Chiêu thích thú, đưa tay lên miệng huýt sáo. Con ngựa con nghe thấy tiếng huýt của nàng, lập tức quay đầu chạy lại, ngoan ngoan đứng trước mặt Từ Chiêu.

Nàng cười, đặt một tay lên mõm ngựa vuốt ve, miệng cười nói: “Ngựa nhỏ, ta mới nghĩ ra một cái tên rất hay. Ta gọi ngươi là Ô Vân, có được không?”.

Không biết có phải do trùng hợp không, nhưng con ngựa này rất có phản ứng với lời nói của Từ Chiêu. Nó liên tục dậm mạnh hai chân trước xuống, chạy quanh nàng một vòng, đuôi phất qua phất lại, bộ dạng giống như tiểu hài tử vậy.

Mã phu thấy vậy không khỏi ngửa miệng hô: “Tên tiểu tử nhà ngươi mới qua một ngày mà đã dạy nó làm cái trò gì vậy? Giống ngựa có chút khó thuần dưỡng, như mấy con ngựa hoang. Ngươi làm vậy thì còn đâu vẻ uy phong của nó”.

Từ Chiêu quay lại, không chịu kém cũng gào ầm lên: “Ta nào có dạy nó cái gì, là nó tự làm ra bộ dạng như vậy chứ”.

Khắp bãi tập vang lên tiếng nói tiếng cười không ngớt.

Từ đằng xa, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn rõ cảnh tượng này. Yến Bạch nghiêng đầu hiếu kỳ: “Cư nhiên là một cặp bảo mã. Xem ra thân phận cũng không tầm thường”.

Hắn nhếch mép cười, ánh mắt rơi trên người Từ Chiêu: “Càng ngày càng trở nên thú vị nha”. Sau đó thông thả thúc ngựa đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Hoàng cung thật phiền phức

Từ xa chỉ thấy một nam nhân thập phần mỹ mạo, cười tà tứ, bộ dáng lười biếng, cười ngửa lưng thững bước về phía này. Vừa nhìn thấy hắn, Từ Chiêu mắt sáng quắc, vẫy tay cười nói: “Bạch Bạch. Chào buổi sáng a”.

Yến Lâm liếc mắt nhìn Từ Chiêu, hơi thờ mang theo một cỗ nguy hiểm dị thường: “Ngươi biết hắn?”.

Nàng hơi giật mình chỉ “A” một tiếng, hình như vừa rồi quên bằng mất lời dặn của Tiểu Nhan đêm qua.

Còn đang bối rối không biết phải trả lời ra sao thì Yến Bạch vừa lúc đi tới, không khách khí đưa chân đạp vào mông Từ Chiêu một cái, khiến nàng ngã lăn quay ra đất.

“Tiểu tử chết tiệt nhà ngươi hôm qua lấy bạc của ta. Gặp ta dám không hành lễ. Nôn bạc ra đây”. Vừa nói, hắn vừa nhào tới nắm cổ áo Từ Chiêu mà lắc tới lắc lui khiến nàng hoa mày chóng mặt.

Yến Lâm hừ lạnh một tiếng: “Tam đệ, đây là có chuyện gì?”

Yến Bạch trưng ra bộ mặt hết sức ủy khuất nhìn Yến Lâm nói: “Hoàng huynh, đêm qua ...”

Còn chưa để hắn mở miệng nói hết câu, Từ Chiêu lồm cồm bò dậy, từ phía sau đu cả người lên ôm lấy cổ Yến Bạch, bàn tay nhỏ của nàng bịt chặt mồm hắn. Cả hai lại ngã sòng soài ra đất, chỉ chốc đánh nhau một trận.

Giữa bãi tập loạn thành một đoàn nhưng cũng chẳng một ai cả gan can ngăn hai người bọn họ. Tiểu đệ Khả Khả thì không nói làm gì nhưng còn vị kia lại chính là Tam hoàng tử nổi tiếng phá phách, ăn chơi lêu lổng, thích gì làm nấy.

Yến Lâm sắc mặt thật sự không tốt, bước tới không nói không rằng, dứt khoát nhấc Từ Chiêu lên, kéo tay nàng đi thẳng ra ngoài. Mặc kệ Yến Bạch nằm lăn ra đất thờ hồn hèn cũng không thêm ngoài đầu lại.

Từ Chiêu bị kéo đau, nàng luôn miệng gọi: “Lân ca ca!”, “Yến Lâm!”, “Có chuyện gì vậy, sao huynh không nói tiếng nào cả”, “Huynh làm đệ đau”.

Người phía trước đang đi đột ngột dừng lại, bàn tay thon dài vẫn nắm chặt lấy cánh tay Từ Chiêu, làm nàng đâm sầm vào lưng hắn: “Sau này đừng lại gần Tam đệ nữa”.

Từ Chiêu một tay ôm đầu, ngơ ngác hỏi: “Sao vậy, huynh không thích Bạch Bạch sao?”.

Yến Lâm quay phắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Từ Chiêu, mắt kiên nhẫn nói: “Tóm lại, ta nói đệ đừng lại gần thì chính là đừng lại gần hắn là được. Còn nữa, không cho phép gọi hắn như vậy”.

“Lân ca ca, huynh sao vậy?” – Từ Chiêu chớp mắt, không khỏi ngờ ngàng trước biểu hiện này của Yến Lâm.

Hắn thở ra một hơi, không tiếp tục nhìn Từ Chiêu nữa, miệng nói nhỏ: “Đệ ấy khiến ta có cảm giác không an tâm, rất không tốt”.

“Không an tâm?”, rốt cuộc Từ Chiêu vẫn như lạc trong sương mù, không hiểu nổi Yến Lâm đang nói điều gì.

Trong đầu hắn lúc này, chợt nảy ra một suy nghĩ: “Đúng vậy, giống như có thể cướp mất muội khỏi ta vậy ... Cướp mất ...??”.

Bất giác Yến Lâm ngẩn người, không tin tưởng vào chính suy nghĩ của mình: “Từ bao giờ, ... ta lại sợ tiểu nha đầu bị cướp mất thế này?”.

Từ Chiêu còn đang mải mê suy nghĩ, không để ý tới biểu hiện khác thường của nam nhân bên cạnh: “Thực ra đệ cảm thấy Hoàng đệ của huynh có hơi kỳ quặc. Nhưng không phải loại cảm giác làm cho người ta đề phòng, không có gì đáng sợ cả”.

Yến Lâm nhướng mày, trong lòng thầm trách: “Chính vì không đề phòng mới là vấn đề”. Ngoài miệng, không nhanh không chậm nói: “Đệ có cảm tình với hắn?”.

“Không tới mức đó. Nhưng chẳng lẽ huynh không thích sao? Huynh ấy là đệ đệ của huynh, còn rất đẹp a... Nhưng nếu huynh không thích vậy thì chúng ta không nói chuyện này nữa” - bộ dáng nàng hết sức lấy lòng.

“Ồ, ngoan vậy sao?”.

“Đương nhiên, đệ rất ngoan. Có phải đệ ngoan ngoan huynh rất hài lòng không?”

“Phải, rất hài lòng. Chỉ cần đệ nghe lời ta là đủ”. Tâm tình Yến Lâm khê thả lỏng, khóe môi giương lên một nụ cười như có như không.

Nói xong hắn chợt nhớ ra khi nãy có hơi mạnh tay với Từ Chiêu, thấy cổ tay này đã có chút đỏ. Trong lòng tự trách, hắn ngồi xuống thổi nhẹ lên chỗ đau:

“Còn đau không?”.

Cổ tay cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng lướt qua, thi thoảng làn môi của hắn còn chạm vào da thịt nàng, có chút mềm mại khiến Từ Chiêu bất giác đỏ mặt: “Trời ạ, đây là Yến Lâm sao? Dám... hắn là dám câu dẫn ta. A ~. Hắn cư nhiên câu dẫn ta. Chết tiệt”.

Đầu óc bị chính suy nghĩ của mình làm cho loạn, Từ Chiêu hết lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Rốt cuộc là còn đau không?”.

“Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây sao?” – nàng hỏi ngược lại.

“Cái gì?”.

“Vậy sao tự nhiên huynh lại như vậy?”.

“Bình thường ta không tốt với đệ sao?”.

“Vậy từ nay huynh phải chú ý, đối với đệ thật thật tốt nha” – Từ Chiêu vừa nói vừa cười, ôm lấy cánh tay Yến Lâm lắc qua lắc lại. Vành tai hắn thoáng đỏ, đứng dậy quay người đi thẳng: “Đi thôi”.

“Chờ đệ với, huynh đi đâu vậy?”.

“Hôm nay đưa đệ về tẩm cung, sắp tới ta có việc không ở Trường Sinh doanh nữa nên không tiện để đệ ở lại”.

Nghe vậy, mặt Từ Chiêu méo xệch: “Không phải còn có Cát Kỳ cùng Tiểu Nhan sao, hơn nữa mọi người ở đây đều rất thích đệ? Đệ thật sự không thích ở trong cung gặp mấy người kia, bọn họ không thích đệ”.

“Đã có Phụ hoàng cùng Mẫu hậu chiếu cố đệ. Họ thích đệ là được rồi. Đừng lo lắng”.

Suốt đường đi, Từ Chiêu trưng ra gương mặt phụng phịu làm ai nhìn thấy cũng nghĩ nàng bị Yến Lâm trách phạt nên không khỏi che miệng cười trừ chọc.

Mãi cho tới tận lúc chuẩn bị rời đi, sắc mặt Từ Chiêu vẫn không khá hơn, ngược lại còn tối sầm. Nàng ngoái đầu, đưa tay vẫy vẫy tạm biệt mọi người trong quân doanh, chân chừ không muốn lên xe ngựa.

Yến Lâm bước đến bên cạnh Từ Chiêu, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Có muốn cười đại mã không?”.

Đáy mắt nàng hơi sáng lên nhưng ngay lập tức gương mặt lại ỉu xiu, cúi đầu về ủy khuất nhỏ giọng nói: “Đệ làm sao cười được đại mã”.

Yến Lâm phì cười, chỉ thấy một vòng tay lướt qua, nhắc bổng nàng lên. Trong nháy mắt Từ Chiêu đã ở trên lưng ngựa, ngồi trong lòng Yến Lâm. Hắn cầm tay nàng đặt lên dây cương: “Chẳng phải như vậy là cười được đại mã rồi sao? Chỉ cần ở trong lòng ta là được”.

Nói rồi hắn thúc ngựa, hai người ngồi chung một chỗ mà rời đi.

Trở về Hoàng cung, Yến Lâm cũng không xuống ngựa mà chạy thẳng tới tẩm cung trước đó Từ Chiêu từng ở. Trên đường gặp không ít cung nữ thái giám, nhìn thấy cảnh này họ cũng chỉ cúi đầu hành lễ, không dám nhìn lên. Tuy vậy, trong đó vẫn xen lẫn vài ánh mắt dò xét.

Trước tẩm cung, Yến Lâm tự mình đỡ Từ Chiêu xuống ngựa, rời đi còn không quên căn dặn: “Muội chuẩn bị một chút, tối nay ta đưa muội đi gặp một người”.

Lúc này, một thân ảnh màu nguyệt nha cười chiến mã, vừa mới nhập thành.

Đến tối, ngoài tẩm cung xuất hiện một cỗ kiệu, bên trong Yến Lâm đã đợi sẵn. Vừa tiến vào, thấy hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng cũng không làm phiền mà ngoan ngoãn ngồi sang một bên. Cỗ kiệu đi thẳng tới Duyên Khánh cung của Hoàng hậu nương nương thì dừng lại.

Yến Lâm thân nhiên dặt tay nàng xuống kiệu, hai người đều một dạng y phục tử sắc, vạt áo thêu những sợi chỉ bạc lấp lánh, dưới ánh nến càng trở nên rực rỡ không thể nào rời mắt. Mới bước vào tiền sảnh, Từ Chiêu đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, nàng nghi hoặc ngược lên hỏi Yến Lâm: “Lân ca ca, hôm nay chúng ta gặp người nào vậy? Phía trước có vẻ trò chuyện rất vui nha”.

Yến Lâm nhìn nàng nhưng cũng không trả lời. Đi thêm vài bước nữa, Từ Chiêu nghe rõ hơn một thanh âm có chút quen thuộc, trong đầu vẫn không dám chắc nhưng khi vừa ngửi thấy hương cam tùng, hai mắt nàng sáng rực, miệng cười đến độ không khép lại nổi, lập tức chạy vào trong.

Từ Chiêu phi thân ôm chầm lấy một thân ảnh cao ráo, miệng không ngừng hét lớn: “Từ Hàm... Từ Hàm...”.

Hắn vòng tay đón lấy nàng rồi nhắc bổng lên quay một vòng, miệng cũng cười lớn: “Chiêu nhi. Mới mấy tháng không gặp, muội mập lên không ít nha. Không còn nhẹ như ngày trước ta bế muội nữa”.

“Không đúng, là ngày trước theo huynh ra ngoài chơi nhiều quá mới không lớn nổi”.

“Tiểu quý, miệng lưỡi vẫn nhanh nhạy như ngày nào”.

Trong tầm cung ánh đèn lung linh, tràn ra tiếng nói tiếng cười, cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu cũng đều vui vẻ. Ở chốn thâm cung này, đã từ lâu họ không còn thấy được những cảnh tượng đoàn viên đầm ấm đến vậy.

Hôm nay Từ Chiêu đặc biệt vui, nàng không ngừng gấp thức ăn đầy một bát cho Từ Hàm, còn thuận tay gấp đồ ăn cho cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu khiến một bàn bốn người cũng vui lây. Cung nữ, thái giám đưa mắt nhìn nhau, tận lực giữ im lặng, cảm giác chỉ cần một hơi thở cũng có thể phá vỡ cảnh tượng hiếm có này.

Vừa dùng bữa, vừa trò chuyện, Từ Hàm nhớ tới một chuyện, liền nói: “Chiêu nhi, muội biết không? Trận thủy chiến ở Bích Hoài đã vang danh khắp thiên hạ. Nhưng không ai hay biết đó lại là mưu kế của một đứa trẻ. Cảm giác trở thành một yếu nhân thế nào, không tẻ chứ?”.

“Yếu nhân gì chứ? Khắp thiên hạ cũng không ai biết tới muội, vậy nên cũng không có cảm nghĩ gì. Phía Thuần Vương có tin tức gì chứ?”.

“Theo tin báo về thì hần đã lui về ải Xích Vân, sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa”.

“Trận Bích Hoài kết thúc cũng một thời gian rồi. Hần là hần sẽ không ngồi yên thêm nữa đâu, còn phía Khương quốc cũng không thể lơ là được. Từ Hàm, huynh nhớ phải cẩn thận, còn cả phụ thân nữa. Hai người phải thật khỏe mạnh về gặp Chiêu nhi cùng mẫu thân đấy”.

“Nhóc con biết ra về từ bao giờ. Mau mau ăn cơm đi, ngày mai ta cùng Thái tử phải xuất thành, muội ở lại đừng có quậy phá, đây là Hoàng cung, không như ở Mục gia đâu. Biết chưa?”.

“Sao lại đi gấp quá vậy. Huynh cũng vừa mới tới thôi mà”. Từ Chiêu phụng phịu nói.

“Thuần Vương không động nhưng Khương quốc lại không yên. Hiện tại tình hình biên cảnh có chút phức tạp. Thân phận của ta không tiện điều binh nên lần này Thái tử sẽ ra mặt, cũng là để nắm rõ tình hình hơn”.

Từ Chiêu cũng gật gù: “Nói cũng phải, Thái tử xuất hiện đâu sao cũng tác động trực tiếp tới quân tâm. Hiệu ứng thu được cũng sẽ khác so với kẻ không ai biết là ai như huynh”.

“Nha đầu dám coi thường ca ca ngươi”. Từ Hàm không khách khí đưa tay cốc đầu Từ Chiêu một cái.

Một đêm này, hai người Từ Hàm cùng Từ Chiêu nói không biết bao nhiêu chuyện, mãi cho tới khi Từ Chiêu ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Từ Hàm ẵm nàng trở về phòng, đắp kín chăn thật cẩn thận rồi mới đóng cửa rồi đi.

Sáng hôm sau, khi Từ Chiêu tỉnh dậy thì hai người kia đã xuất thành từ sớm.

Tiểu Nhan không biết lấy đâu được rất nhiều sách, chất đống trên thư án rồi kêu nàng rảnh rồi có thể đọc để giết thời gian. Từ Chiêu nhìn tới chồng sách, chưa cần bàn đến nội dung đã đủ thấy hoa mắt. Nàng từ chối, bước vội ra ngoài, trong đầu thầm tính toán hôm nay sẽ đi đâu chơi.

Lúc này cũng là gần cuối thu, thiết nghĩ cỏ cây thay lá cũng là một cảnh tượng đẹp mắt, Từ Chiêu liền rủ bước đi tới ngự hoa viên.

Đúng như nàng nghĩ, trước mắt tràn ngập lá vàng, có con gió thổi qua khiến cho cả đám lá khô bay tung lên. Từ Chiêu thích thú sà vào, vừa đi nàng vừa tung chân thật cao làm lá cây bay tán loạn.

Cùng lúc đó, nàng phát hiện ra mình không phải là người duy nhất ở đây nhưng vì lá bay quá nhiều nên không nhìn rõ. Lại thấy người kia cũng ra sức nghịch lá, Từ Chiêu cũng mặc kệ, tiếp tục chơi, thành ra đám lá bay càng lúc càng nhiều. Bên tai nghe thấy tiếng cười khúc khích của hài tử, Từ Chiêu đoán chắc đây là đứa trẻ nào đó trong cung tới đây chơi nên cũng hòa theo nó, cả hai người vui vẻ cười đùa cho tới lúc thấm mệt mới dừng lại.

Từ Chiêu ngồi thụp xuống đám lá thờ hồn hển, đứa trẻ kia thấy vậy cũng làm theo nhưng lại hết sức dè dặt nhìn về phía Từ Chiêu.

Nhìn lại, thì ra đứa nhỏ này là một nam hài, gương mặt trắng trẻo bầu bĩnh hết sức đáng yêu, đôi mắt tròn xoe chăm chú nhìn Từ Chiêu rất lâu rồi mới mở miệng, ấp úng hỏi: “Ngươi,... ngươi là kẻ nào?... Tại sao ngươi lại mặc y phục như vậy?”.

“Ta? Y phục của ta làm sao?”.

“Ngươi mặc ... y phục màu tím”.

“Chẳng lẽ ta không được mặc sao?”.

“Trong cung chỉ có Hoàng huynh mới mặc y phục màu tím. Ngươi như vậy, Hoàng huynh sẽ không vui”.

Hóa ra đứa nhỏ này lại là một tiểu hoàng tử, còn cái tên Hoàng huynh kia nghe qua cũng biết là kẻ nào: “Ách. Đây là chuyện gì? Cũng chỉ là y phục thôi mà, có ai quy định chỉ có Yên Lâm mới được mặc màu tím sao?”.

Đứa bé thành thật lắc đầu, sau đó như nhận ra điều gì mới há mồm sùng sốt: “Ngươi,... ngươi dám gọi thẳng tên Hoàng huynh. Ta sẽ mách phụ hoàng, phụ hoàng sẽ trị tội ngươi”.

“Đội đã, sao người nóng nảy vậy? Ta còn chưa giải thích mà”.

“Người còn lời để nói?”. Bộ dạng tiểu hài tử tức giận rất tức cười, Từ Chiêu chỉ muốn tiến tới nhéo má nó một cái nhưng nhìn lại thấy thân thể này của nàng cũng chỉ cao hơn nó một cái đầu nên cũng đành nhịn xuống.

“Kỳ thực ta là tiểu bằng hữu của Hoàng huynh người. mấy chuyện như gọi tên hay y phục gì đó đều không thành vấn đề”. Từ Chiêu liếc mắt thấy hài tử nhìn nàng vẻ nghi hoặc, đành phải nói thêm: “Người không tin? Vậy có thể tới hỏi phụ hoàng của người a. Hôn nữa nơi ta đang ở còn ngay cạnh tâm cung của Thái tử đó”.

“Tâm cung của người ở ngay cạnh Hoàng huynh sao?” – Yến Kỳ sùng bái hô lên một tiếng.

“Phải, người hình như rất thích Lân ca ca?”.

“Lân ca ca. Oa, người còn gọi Hoàng huynh là ca ca sao? Ta cũng muốn, ta cũng muốn”. Vừa nói, Yến Kỳ vừa nhảy cẫng lên thích thú.

Từ Chiêu đang định mở miệng thì nghe từ phía sau có người gọi: “Kỳ nhi”.

Yến Kỳ nghe thấy, quay lại nhào vào lòng người vừa đến, vui vẻ nói: “Mẫu phi, vừa rồi vị tỷ tỷ này nói là gọi Hoàng huynh một tiếng ca ca, hôn nữa tỷ ấy còn ở ngay cạnh Đông cung nữa. Kỳ nhi cũng muốn”.

“Kỳ nhi ngoan, không được tới làm phiền Thái tử biết không? Hôn nữa Thái tử cũng không có trong cung, con tới cũng không gặp được người”. Liên phi xoa đầu nhi tử trong lòng sau đó đưa mắt nhìn về phía Từ Chiêu.

Nàng cúi đầu hành lễ, khóe miệng cong lên một nụ cười khả ái, thanh âm hết sức dễ nghe: “Khả Nhi bái kiến nương nương”.

“Miễn lễ. Ta có nghe về người rồi, lời đồn quả không sai”.

Thấy Từ Chiêu cúi đầu không nói gì, nàng lại nói: “Người không cần căng thẳng. Bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ, bọn họ tính toán cái gì chứ. Nào, lại phía kia ngồi một chút”. Sau đó nàng quay người, nắm tay Yến Kỳ đi về phía trong đình nghỉ mát.

Từ Chiêu cũng dậm bước theo sau, trong đầu thoáng nghĩ: “Vị nương nương này nhìn qua cũng không có ý xấu. Nhưng Yến Lân vừa mới rời kinh sáng nay, chỉ là một phi tần trong hậu cung mà đã kịp nắm bắt thông tin nhanh như vậy kẻ cũng không đơn giản. Tốt nhất là nên giữ khoảng cách một chút, hoàng cung này thật phiền phức mà”.

Vào trong đình, Yến Kỳ thích thú ngồi sát cạnh Từ Chiêu hỏi tới hỏi lui: “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì vậy? Tỷ có thật là bằng hữu của Hoàng huynh không?”.

“Phải a, ta tên là Khả Nhi, người trực tiếp gọi là tiểu Khả cũng được, ta gọi người là Kỳ Kỳ nhé. Đừng có gọi là tỷ tỷ, ta cũng không lớn hơn người là bao đâu”, Từ Chiêu bày ra bộ dáng vô cùng thân thiết nói.

“Được, vậy từ nay chúng ta cũng là bằng hữu. Như vậy ta cũng có thể gọi Hoàng huynh là ca ca phải không?” – Yến Kỳ hai mắt sáng lấp lánh.

“Cũng có thể, bất quá trước mặt người ngoài thì không nên gọi. Không chừng sẽ bị khiển trách”.

Liên phi này giờ vẫn quan sát hai người, nhẹ giọng lên tiếng: “Nha đầu người xem chừng có vẻ rất biết nói chuyện. Kỳ nhi vốn nhút nhát, đây là lần đầu tiên ta thấy nó chịu nói chuyện với người lạ nhiều như vậy”.

“Nương nương quá khen. Tuổi tác Kỳ Kỳ và Khả Nhi cũng gần nhau nên có thể thân thiết cũng là điều dễ hiểu”.

Liên phi lắc đầu: “Trong hoàng cung này cũng không ít tiểu công chúa, tiểu hoàng tử nhưng Kỳ nhi gặp bọn chúng lại luôn thu mình lại, không chịu nói chuyện với ai. Cứ hề gặp người lạ là luôn tỏ ra sợ hãi, cũng chỉ có Thái tử, tuy ngoài mặt lạnh lùng xa cách nhưng lại rất ân cần với Kỳ nhi”.

Từ Chiêu nghe vậy, đưa mắt nhìn Yến Kỳ đang vui vẻ ăn mấy miếng điểm tâm trên bàn, trong đầu thầm phán đoán: “Đứa trẻ này không phải là mắc hội chứng rối loạn lo âu đó chứ? Ở hiện đại thì thoàng cũng có nghe nói tới”.

Nghĩ vậy, Từ Chiêu quay đầu, hết sức tự nhiên cười nói với Liên phi: “Vậy khi nào rảnh rồi, Khả Nhi có thể tới chơi cùng Kỳ Kỳ có được không?”.

Liên phi gật đầu: “Được, có người tới chơi hẳn Kỳ nhi cũng rất vui. Ta nói đúng không?”

Yến Kỳ vừa ăn điểm tâm, vừa ra sức gật đầu.

Vừa lúc này, một thân ảnh màu hồng phấn cũng uyển chuyển đi vào trong đình, nhẹ nhàng hành lễ với Liên phi: “Lạc Vân tham kiến nương nương”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hoàng cung không có thứ gì như ca ca cả

Liên phi bắt giắc nhũ mảy nhưng cũng bày ra biểu hiện hòa nhã với Lạc Vân, nếu không phải Từ Chiêu vẫn luôn dõi mắt quan sát thì chi e là cũng không thể nhìn ra cái nhũ mảy kia.

“Quận chúa hôm nay cũng có nhã hứng tản bộ ngự hoa viên sao? Không khí trong lành, quả thật thích hợp”.

Từ Chiêu nghe ra giọng điệu này có phần kiêng kỵ, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Lạc Vân chỉ là một quận chúa, ở nơi này chẳng khác nào làm con tin. Có gì khiến Liên phi phải cẩn thận như vậy? Càng ngày càng không đơn giản”.

Lạc Vân nghe xong cũng chỉ cười rồi quay sang nhìn Từ Chiêu, vô cùng cao ngạo như chờ đợi nàng điều gì đó.

Sau lần bị thái hậu triệu kiến, Từ Chiêu thừa hiểu quận chúa này rất không thích nàng, nhìn nàng ta như vậy rõ ràng là đang đợi nàng hành lễ. Bất quá, Từ Chiêu cũng không phải loại người chịu để cho người khác ra oai.

Nàng toét miệng cười, trưng ra bộ mặt hết sức hồn nhiên: “Lạc Vân tỷ tỷ tới, mau ngồi đây dùng chút điểm tâm. Liên phi đã chuẩn bị không ít, vừa hay có tỷ đến, nếu không chỗ này ta ăn không hết, sẽ phải đem đồ đi thì rất phí phạm a”. Vốn cũng chẳng phải loại người chua ngoa nhưng nàng đã sống tới hai đời người, chỉ cần muốn, Từ Chiêu cũng không ngại giết người không dao.

Một câu này của nàng đổi khách thành chủ, hơn nữa còn sâu xa ám chỉ Lạc Vân tới ăn mấy thứ đồ đi này. Nhưng đây là chuyện gì, nhìn vào đôi mắt trong suốt kia khiến cho người khác giật dử mà không thể bộc phát ra ngoài, đành phải cắn răng nhịn xuống.

Lạc Vân siết chặt tay, con ngươi vẫn lên những tia máu đáng sợ, gương mặt kiêu diễm trở nên vụn vỡ.

Rốt cuộc đứa trẻ hồn nhiên nhất ở đây là Yến Kỳ lại mở miệng giáng một đòn quyết định khiến Từ Chiêu phải há mồm thán phục: “Lạc Vân tỷ tỷ, sắc mặt tỷ kém vậy, có phải là đau bụng không? Kỳ nhi lần trước cũng giống như tỷ, đau bụng phải vào nhà xí. Tỷ mau lên, nhanh một chút, nếu không sẽ không kịp, Ngự hoa viên sẽ bẩn mất”. Gương mặt của Yến Kỳ thật sự hết hoảng cùng lo lắng, còn xen lẫn vài tia sợ hãi.

Từ Chiêu cắn chặt răng để không bật cười thành tiếng nhưng gương mặt nàng đã đỏ ửng, cả người rung lên dử dội. Không nhịn thì thôi chứ nhịn xuống lại càng làm cho người khác nhìn vào ngược lại sẽ cảm thấy như đang bị nàng bị chế giễu.

Lạc Vân đỏ mặt tai, tức giận dùng dử rồi khỏi đình. Tốc độ nàng ta rời đi rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đã gần ra khỏi ngự hoa viên. Trong miệng còn đang không ngừng mắng chửi thì đột nhiên từ phía trong đình phát lên tiếng cười như điên của Từ Chiêu.

Nàng mà còn nhịn nữa nhất định sẽ nội thương nên dù trước mặt có là ai thì cũng không thể cầm cự được thêm nữa. Từ Chiêu cười tới mức khô cả họng, ho sặc sụa lên một hồi mới dừng lại được.

Con ngươi Lạc Vân long lên, nghiêng răng ken két găm ra từng chữ: “Ta nhất định ghi nhớ ngày hôm nay”. Sau đó quay lưng bỏ đi, trên đường còn dẫm nát không biết bao nhiêu hoa cỏ.

Từ Chiêu cười xong một trận, thở hắt hắt, cao hứng vỗ vai Yến Kỳ: “Kỳ Kỳ thật sự rất giỏi nha. Tiểu Khả báỉ phục, báỉ phục”.

“Ngươi như vậy là đã rước họa vào thân rồi đấy. Kỳ nhi dử sao cũng là hoàng tử, còn ngươi, một nha đầu thân cô thế cô, dù có chỗ dựa là Thái tử đi chăng nữa thì cũng khó mà lo cho ngươi chu toàn”. Liên phi không nhanh không chậm, nhấp một ngụm trà rồi nhìn Từ Chiêu cảnh báo.

Từ Chiêu vốn không tiếp xúc nhiều với các phi tần trong hậu cung nhưng nàng cũng nghe và hiểu được không ít chuyện. Hậu cung có người nào là không quỷ kế đa đoan, nói chuyện đưa đẩy lắt léo, không ít lần khiến đầu óc nàng một phen điều dử, thật sự không hiểu bọn họ nói gì.

Nhưng tới Liên phi này, đáng dử thanh tao nhã nhặn, lời nói uyển chuyển nhưng đều là nói thẳng chứ không vòng vo, khí chất điềm đạm, khác hẳn những phi tần nàng từng gặp qua.

Từ Chiêu thẳng thắn dử: “Những chuyện trong hoàng cung này nương nương biết cũng không ít. Có một số chuyện, Khả Nhi tin nương nương thừa hiểu.

Ta không động, nhưng vốn dĩ bọn họ cũng không muốn để yên cho ta”.

Liên phi hơi thất thần nhìn sắc mặt Từ Chiêu, ánh mắt này, thần thái này như một con ngựa bất kham, cuồng ngạo, không cho phép bất kỳ điều gì có thể áp chế được nó. Nàng giật mình, khòe môi bắt giắc lẩm bẩm: “Thật giống...”.

Không nhịn được, nàng cất tiếng hỏi Từ Chiêu: “Vậy, trong mắt ngươi, chốn thâm cung này là thế nào? ”.

Từ Chiêu bị ánh mắt sắc lạnh của Liên phi thu hút.

Về mặt nàng trong thoáng chốc như phủ lên một tầng sương mù, vài tia nắng cuối cùng xuyên vào trong đình, chiếu lên một bên mặt, chiếu qua hàng mi dài, làm đôi mắt nàng lóe sáng tựa như có ngọn lửa đang bùng cháy. Trên người tỏa ra cỗ khí chất cương liệt mà thanh thuần.

“Hoàng cung? Đối với ta mà nói, chính là một cái lồng sắt khổng lồ.

Còn tất cả các người là những con ngựa uy phong tự trầm mình vào vũng bùn sâu mà vùng vẫy.

Chỉ có những con ngựa mạnh nhất, khỏe nhất chạy được tới bên song sắt mới thấy rõ ngoài kia, bầu trời trải rộng thế nào.

... Nhưng vĩnh viễn cũng không thoát ra được”.

Nghe những lời này, nhìn thấy khí thế này, trái tim Liên phi như bị bóp chặt, nàng ta đứng bật dậy, run rẩy rồi đi mà không nói lời nào. Yến Kỳ cũng bị khí thế này của Từ Chiêu làm cho hoảng sợ, lập tức chạy theo sau mẩu thân rồi đi. Vừa đi, hắn còn không quên ngoái đầu lại nhìn Từ Chiêu, dè dặt vậy tay với nàng.

Nhanh chóng trở về tẩm cung, Liên phi không còn giữ được bình tĩnh. Vừa đuổi hết cung nữ, thái giám ra ngoài, nàng ta liền ngồi thụp xuống đất. Nước mắt là chảy rơi đầy mặt, từng giọt từng giọt chảy xuống nền đá lưu ly phát ra những âm thanh lộp bộp.

Yến Kỳ sợ hãi, ôm chặt lấy nàng, vừa khóc vừa mếu, thanh âm cũng trở nên méo mó: “Mẫu phi, mẫu phi đừng khóc... Mẫu phi khóc Kỳ nhi rất sợ... Mẫu phi đừng khóc”.

Nàng vòng tay ôm lấy Yến Kỳ, bàn tay đỡ lấy khuôn mặt hắn, buộc hắn phải nhìn thẳng vào mắt nàng, trong miệng mẫn chất, gắng gượng nói từng câu từng chữ: “Kỳ nhi, con phải nhớ lấy những lời của mẫu phi ngày hôm nay. Hoàng huynh con chính là bị những người trong cung hại chết, dù mẫu thân có thịt nát xương tan, dù có bị đâm thấy vạn đoạn cũng phải báo thù cho nhi tử của mình. Nhưng Kỳ nhi, mẫu phi yêu con, mẫu phi hứa, nhất định sẽ lo cho con chu toàn rồi khỏi cái lồng sắt này. Tin mẫu phi”.

Toàn cung điện nguy nga lộng lẫy chỉ có thân ảnh hai mẫu tử bọn họ cùng tiếng khóc than cô quạnh, vắng vắng không dứt.

Từ Chiêu trở về, càng nghĩ càng thấy khó hiểu: “Biểu hiện của Liên phi hết sức kỳ quái. Còn nữa, địa vị nàng ta như vậy nhưng lại có chút đề phòng với Lạc Vân. Chẳng phải chỉ là một quận chúa bình thường thôi sao? Mấy người trong cung thật sự không thể lý giải nổi”.

Mây nhứ chặt, Từ Chiêu lại đem một số binh khí ra giữa sân ngồi chăm chú, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ đến một chuyện: “Còn tiểu Kỳ, thật sự còn rất nhỏ, chưa hiểu chuyện vậy mà lại mắc vấn đề tâm lý như vậy. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ?”. Tâm tình càng trở nên bức bối, Từ Chiêu càng mài binh khí nhanh hơn, phát ra tiếng xoèn xoẹt chói tai làm thái giám, cung nữ trong viện sợ xanh mặt.

Ở Kinh thành, khí hậu khác với vùng phía nam, qua mấy tháng tiết trời đã trở lạnh. Từ Chiêu được chuẩn bị rất nhiều áo choàng, khoác lên người có cảm giác hết sức mềm mại, ấm áp.

Đối với một đứa trẻ từ bé đã lớn lên ở Bạch thành thì mùa đông có lẽ là rất khắc nghiệt, nhưng riêng Từ Chiêu lại không mấy xa lạ. Vì vậy mà nàng cũng làm quen rất nhanh.

Từ ngày Yến Lân rời đi, nơi ở của Từ Chiêu càng được canh phòng cẩn thận. Kỳ thực, không ít lần Lạc Vân muốn động tay động chân cũng không có cơ hội.

Trời lạnh càng khiến Từ Chiêu lười bước chân ra khỏi viện, nàng vốn muốn tới xem một chút tình hình của Yến Kỳ nhưng lại không muốn tiếp xúc nhiều với Liên phi. Dù gì nàng cũng có thành kiến với phi tần hậu cung.

Nhưng tháng ngày trôi qua đối với Từ Chiêu không hề nhàm chán. Rảnh rỗi nàng thường chơi cờ với Hoàng thượng, không thì cũng tới trò chuyện cùng Hoàng hậu. Hơn thế nữa, có một kẻ còn nhất định không để yên cho nàng, đó chính là Yến Bạch.

Lại nói, lần đó nàng tới ngự thư phòng, vừa vào tới nơi lại nghe được tiếng trách mắng của Hoàng thượng. Nhìn tới người đứng giữa điện, Từ Chiêu không khỏi cảm nín. Người này không phải là Tam hoàng tử Yến Bạch thì là ai, nhưng nhìn bộ dạng hắn xem, đầu tóc rối tung, y phục nhếch nhác, mặt mũi thì không biết là bị ai đánh mà bầm dập tới mức không nhận ra.

Nguyên lai là hôm đó có một nhóm nhân sĩ giang hồ tới đánh bạc, thua quá nhiều tiền nhưng không chịu trả, ý thể ra tay đánh người khiến cho cả sòng bạc náo loạn một trận. Yến Bạch không biết tốt xấu còn nhao nhao lao vào hỗn chiến với bọn chúng, cuối cùng lại bị người ta đánh cho thành cái dạng này.

Từ Chiêu không nhịn được cười phá lên.

Ban đầu, tên Yến Bạch kia còn ngờ ngợ nhưng hắn ngay lập tức nhận ra Từ Chiêu, không những thế còn cả gan tố cáo lần trước nàng cũng tới sòng bạc của hắn. Hoàng thượng nghe xong lại càng tức giận, phạt nàng chép 10 bản kinh thư mới được ra khỏi viện, hơn nữa còn sai thái giám thân cận tới giám sát, khiến Từ Chiêu muốn trốn cũng không được.

Người cổ đại không biết lấy đâu ra kiên nhẫn để có thể viết ra nhiều kinh thư tới vậy. Đôi lúc Từ Chiêu còn lo sợ nàng sẽ bị đồng kinh thư này đè chết.

Kể từ hôm đó, gần như ngày nào Yến Bạch cũng tới tẩm cung của Từ Chiêu. Khi thì tới kiểm nàng gây chuyện, không thì cũng kéo nàng đi gây chuyện với người khác, trêu chọc không biết bao nhiêu người. Qua có mấy ngày mà hai người trở nên thân thiết, thân nhiên cười nói.

Hoàng hậu thấy vậy còn nắm tay cảm tạ Từ Chiêu, nhờ có nàng mà Yến Bạch bỏ thói cờ bạc, chăm chỉ vào cung văn an tiền bối, dù có gây ra chút

chuyện trong cung cũng không hề gì. Từ Chiêu chỉ biết cầm nín, không nói được gì.

Hôm nay Từ Chiêu đang nằm trong sân phơi nắng, Yến Bạch làm bộ làm tịch phe phẩy chiếc quạt trong tay, lắc lư đi tới. Từ Chiêu hé mắt nhìn hắt, chép miệng nói: “Bạch Bạch, ta nói ngươi thật không tầm thường. Trời đông giá rét ngươi còn cầm quạt, quạt tới quạt lui. Hết sức mới lạ nha!”

Yến Bạch nghe vậy mới giật mình, lập tức quăng chiếc quạt ra xa, phúi phúi tay nói: “Nha đầu chết tiết kia, gặp ta dám không hành lễ”.

“Bạch Bạch, chúng ta là bằng hữu a~ Bằng hữu không nên câu nệ. Nào ngươi ngồi đi, để ta rót giúp ngươi chén trà, uống vào ấm bụng”. Vừa nói Từ Chiêu vừa nhồm đậy với lấy ấm trà bên cạnh rót đầy một chén rồi thản nhiên đưa tới trước mặt Yến Bạch.

“Nha đầu ác độc, ngươi nói ta ngồi là ngồi đất chắc. Người ta nghĩ cho ngươi, sợ ngươi một mình trong cung buồn chán mới tới rủ ngươi đi chơi vậy mà ngươi dám đối đãi ta như vậy? Bốn cung mặc xác ngươi”.

“A! đi chơi? Bạch Bạch bằng hữu chậm đã, chơi một mình không vui, không vui. Để ta đi cùng ngươi a”. Đặt chén trà xuống, Từ Chiêu hí hửng ngồi bật dậy, chạy nhanh theo sau Yến Bạch. Quay lưng về phía nàng, hắt khế cong khoe miệng, mỉm cười thỏa mãn.

Nam tử giận dỗi bước phăm phăm về phía trước làm Từ Chiêu phải nhấc chân chạy theo mới đuổi kịp, miệng không ngừng hô: “Bạch Bạch, hôm nay chúng ta đi đâu chơi, liệu không phải lại tới vườn hồng trong cung hái trộm nữa đấy chứ”.

“Nhàm chán, trò đó chơi đủ rồi. Lần trước chẳng phải ngươi nói chưa học cười ngựa xong đó sao. Hôm nay tới trại ngựa đi”.

Từ Chiêu nghe Yến Bạch nói thì mừng rỡ: “Vậy có phải sẽ được gặp Ô Vân của ta không? Thật lâu rồi không được gặp nó. Thật nhớ”.

Liếc mắt thấy Từ Chiêu lon ton chạy phía sau, bộ dạng vui vẻ tít mắt, một tay còn nắm lấy vạt áo hắt, Yến Bạch cười khế, đưa tay xoa đầu nàng rồi nói: “Sao ngươi thấp bé quá vậy, ta bước một bước cũng bằng ngươi bước ba bước rồi. Thấp như vậy làm sao cười được ngựa”.

Từ Chiêu rất cho là không phải, chu mỏ lên cãi: “Nào có. Ô Vân còn nhỏ, chính là để ta cười. Lát nữa ta nhất định bảo nó đập ngươi một cái”.

Hai người một trước một sau, vừa đi vừa chỉ chước ầm ĩ. Thái giám cung nữ từ phía xa thấy họ đều trốn mắt hút, mấy ngày qua hai người này gây ra không ít chuyện khiến bọn họ đề phòng cảnh giác.

Vừa tới bãi tập, Từ Chiêu đã thấy mã phu dắt Ô Vân đi tới. Con ngựa cảm nhận được sự hiện diện của chủ nhân thì hí vang vài tiếng. Từ Chiêu bước nhanh tới, ôm lấy đầu ngựa vuốt ve.

Yến Bạch ngắm nhìn một lúc rồi cũng gật gù nói: “Quả là bảo mã, lần trước ngươi cười nó chẳng phải là đóng giả nam nhân sao? Giờ ngươi trở lại thân phận thật mà nó vẫn nhận ra ngươi. Bất quá, nhận chủ cũng quá nhanh đi”.

“Bạch Bạch, ngươi là đồ ngốc, động vật có thể ghi nhận khí tức trên người chủ nhân của nó, dĩ nhiên là nhận ra rồi. Còn nhận chủ quá nhanh cũng không thành vấn đề, ngươi cứ thử leo lên cười xem nó có chịu không”. Từ Chiêu lè lưỡi phản bác.

“Ta cao lớn như vậy tất nhiên là nó không chịu rồi”, nói rồi, hắt liếc mắt, chỉ tay gọi một tiểu đồng gần đó: “Tiểu tử kia, ngươi biết cười ngựa không? Leo lên cười thử con ngựa đó cho ta”.

Đưa bé lĩnh mệnh, nhanh chóng tiến tới phía Ô Vân, lúc chuẩn bị leo lên yên ngựa, con ngựa đột nhiên giậm chân xuống đất mấy cái khiến tiểu đồng mất thăng bằng ngã ra. Sau đó nó cảnh giác, đi lòng vòng quanh Từ Chiêu, mũi thở ra phì phò.

Nàng đắc ý nhìn Yến Bạch, hắt thấy vậy chỉ chép miệng một cái rồi xua tay, chậm rãi đỡ Từ Chiêu lên ngựa, tận tình chỉ dạy cho nàng.

Đến cuối buổi, hai chân Từ Chiêu dường như tê cứng, sống lưng mỏi nhừ, khom người nằm luôn trên lưng ngựa không buồn xuống. Nàng cũng không ngờ tập cười ngựa mà cũng đau như vậy, thật là đã xem nhẹ chuyện này.

Thấy sắc mặt Từ Chiêu tiu ngiu nằm trên lưng ngựa, Yến Bạch đưa tay, nhẹ kéo kéo má nàng: “Nha đầu làm sao vậy, mới thế đã không chịu nổi rồi sao?”.

Từ Chiêu nhắm mắt, miệng rên rĩ: “Bạch Bạch, sao ngươi không nói với ta từ sớm cười ngựa lại đau như vậy. Huu...”

“Tại ngươi quá lười biếng, thường ngày cũng chỉ nằm ngủ nên mới vậy. Nào, lại đây”. Nói rồi hắt vươn tay bế xốc nàng lên, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Nhưng chưa kịp rút tay về lại thấy Từ Chiêu kẹp chặt lại, nàng giương đôi mắt long lanh lên nhìn hắt, miệng nhỏ khế nói: “Bạch Bạch ca ca, ngươi có thể công ta về được không? Nếu ngươi công ta về thì ngươi nhất định là người tốt bụng, ta sẽ không gọi ngươi là bất lương ca ca nữa”.

Mặt Yến Bạch xám lại, hắt lừ mắt dọa ném Từ Chiêu đi, làm nàng la lên, giả bộ khóc lóc van nài. Cuối cùng hắt đành thở dài một hơi, cúi xuống đỡ Từ Chiêu leo lên lưng mình. Hai người lưng lưng thững rời đi.

“Bạch Bạch sao ngươi không dùng xe ngựa như ban nãy?” Từ Chiêu từ phía sau ghé vào tai hắt hỏi.

“Không cần, ngươi rất nhẹ, công ngươi cũng không tốn sức. Trên đường có một nơi rất đẹp, vừa đi vừa ngắm cảnh”. Yến Bạch không có vẻ gì là mệt mỏi, vừa đi vừa thong thả nói.

Bọn họ đi được một quãng khá xa, từ nơi này nhìn xuống không còn bị những triền núi che khuất tầm nhìn. Dõi mắt ra xa là cả một cánh đồng hoa bất tận, gió thổi làm những cánh hoa đong đưa phát ra tiếng xào xạc. Cả cánh đồng bao phủ một màu xanh, những đốm hoa li ti màu trắng, màu hồng hợp lại thành từng mảng màu sắc đan xen. Vài tia nắng đầu đông hắt xuống càng làm cảnh tượng thêm bay bổng. Từ Chiêu ngấm nhìn không rời mắt, miệng thì thầm: “Đẹp quá”.

Yến Bạch thấy nàng thích thì híp mắt cười: “Hồi nhỏ ta cũng từng tới đây học cưỡi ngựa nên mới phát hiện ra chỗ này, rất đẹp phải không? Khi nào ngươi biết cưỡi ngựa ta sẽ dẫn ngươi tới đó”.

“Bạch Bạch ngươi thật tốt, cảm giác giống như ca ca của ta”.

“Giống ca ca sao? Lần đầu tiên có người nói với ta như vậy”. Ánh mắt của Yến Bạch nhất thời trở nên mong lung.

Thấy tâm trạng hân hinh như thay đổi, Từ Chiêu vron người, ngó nhìn sắc mặt của hân.

Yến Bạch lại bắt giác lên tiếng: “Hoàng cung không có thứ gì như ca ca cả”. Ánh mắt không giấu giếm vẻ u ám, cô đơn.

Từ Chiêu nhẹ ôm lấy cổ hân, áp một bên mặt cạnh tai hân nói nhỏ: “Nếu hoàng cung không có thứ gì như ca ca vậy thì chỉ cần ngươi tạo ra là sẽ có thôi”.

Hàng lông mày của Yến Bạch nhú chặt lại, khẽ cọ đầu đáp lại Từ Chiêu: “Chỉ cần ta tạo ra một thứ như vậy thì nó sẽ bị bóp chết”.

Từ Chiêu nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào. Bọn họ cứ đứng như vậy cho tới khi bầu trời tắt nắng, gió nổi lên, mái tóc của hai người tung bay, quấn vào nhau.

Từ phía xa, nam tử toàn thân y phục đen tuyền nhìn một màn này, mày khẽ nhú.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thủ đoạn

Trong tấm cung, Thái hậu ngã người trên ghế quý phi, một bên Lạc Vân nhẹ nhàng đắp bớp cho bà ta, gương mặt kiêu diễm lại bao phủ một tia buồn bực không hề giấu diếm.

Phải nói, hậu cung con đàn cháu đống nhưng kỳ thực không có ai gần gũi với bà. Một mình trong tấm cung nguy nga tráng lệ mà cô quạnh vắng tiếng nói tiếng cười khiến bà ta cảm thấy rất bức bối.

Từ ngày vào cung, Lạc Vân ngày ngày chăm chỉ tới vấn an, dù biết nàng ta là cố ý tới lấy lòng, chỉ mong có được một chỗ dựa vững chắc. Nhưng Thái hậu cũng không tỏ thái độ, thậm chí còn nhiều lần dung túng làm cho Lạc Vân tới ngày hôm nay cũng trở thành nhân vật không dễ chọc.

Vốn là nữ tử khôn khéo, trước mặt Thái hậu luôn một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, làm bà ta hết sức vừa lòng mà ưu ái.

Hé mắt thấy người bên cạnh tỏ vẻ không vui, Thái hậu trầm giọng hỏi: “Vân nhi, mấy ngày nay ngươi làm sao vậy?”.

“A. Vân nhi không có, Vân nhi chỉ là có chút chuyện suy nghĩ hơi nhập tâm. Thái hậu đừng lo lắng. Vân nhi tiếp tục xoa bóp cho người”.

“Ai gia tuy lớn tuổi nhưng con mắt còn chưa có mờ. Ngươi giấu diếm ai gia?”.

“Thái hậu đừng nói như vậy, người khác nào người thân của Vân nhi, Vân nhi làm sao có thể giấu người chuyện gì”. Lạc Vân bày ra bộ dáng nũng nịu, ai nhìn vào cũng chỉ muốn cưng chiều nàng hết mực.

“Vậy có chuyện gì cứ nói với ai gia. Ai gia không ngại suy nghĩ thay ngươi”. Thái hậu từ tốn nói.

“Chuyện này... vẫn là lần trước, nha đầu tên Khả Nhi kia ngang nhiên chọc tức Vân nhi, còn nói Vân nhi tới ăn đồ thừa gì đó. Hơn nữa còn dạy hư tiểu hoàng tử làm bề mặt Vân nhi trước bao nhiêu phi tần hậu cung. Vân nhi không còn mặt mũi nào nhìn người nữa”. Vừa nói Lạc Vân vừa đưa tay lên lau nhẹ nơi khóe mắt, bộ dạng vô cùng ủy khuất, âm ức mà nức lên vài tiếng.

Nha hoàn bên cạnh thấy vậy biết ý, cũng thút thít, miệng mếu máo quỳ rạp xuống đất: “Bẩm Thái hậu, quận chúa chính là bị ức hiếp quá đáng. Đứa nhỏ kia cậy có Thái tử là chỗ dựa liền không coi quận chúa ra gì. Nó tí thấp cổ bé họng không bảo vệ được chủ tử. Cúi xin Thái hậu làm chủ cho quận chúa”.

“Vân nhi, ngươi theo ta lâu như vậy, đến một tiểu nha đầu cũng không đối phó được. Vậy sau này tiến vào phủ Thái tử rồi thì biết làm sao. Chẳng lẽ để cho đám trác phi trào lên đầu lên cổ ngươi sao?”.

Lạc Vân lại nghe tới chuyện sau này có thể danh chính ngôn thuận mà gả cho Yến Lân dưới sự nâng đỡ của Thái hậu, hơn nữa còn có thể trở thành Thái tử phi, trong lòng không khỏi vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn áp úng mà nói: “Vân nhi, ... Vân nhi, ...”.

“Người a, không phải không có thủ đoạn mà chính là quá lương thiện. Có vài chuyện không thể cho qua như vậy được. Hoàng tộc cũng có tôn nghiêm của Hoàng tộc, chỉ là một tiện dân thì người sợ cái gì. Nha đầu kia người cứ tùy ý mà xử lý, Thái tử cùng lắm thì trách mắng vài câu cũng không làm gì được người”.

Lạc Vân cúi đầu e lệ, trong lòng không khỏi cười đắc ý, có một câu này của Thái hậu thì nàng không cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Ngay ngày hôm sau, biết chắc Yến Bạch cũng hay tới đây nên từ sớm Lạc Vân đã tới trước cửa tìm Từ Chiêu để tránh đụng mặt hần. Bị thị vệ chặn lại bên ngoài, nàng ta không vui nhũm mày nhưng vẫn kiên nhẫn, không nói tiếng nào.

Một lát sau, Tiểu Nhan đi ra mời nàng ta vào trong sân, cả đám người đang định tiến vào thì đột nhiên bị người phía trước dùng bước ngăn cản: “Cảm phiền quận chúa cho hạ nhân lui bớt ra ngoài, chỉ cần đem theo hai cung nữ theo hầu là được rồi. Tiểu chủ từ nhà ta có sở thích khác người, chỉ e sẽ làm cung nhân hoảng sợ, gây ầm ĩ thì cũng không hay”.

Lạc Vân trong lòng tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, cắn răng bảo hạ nhân lui ra, chỉ đem theo một cung nữ thân cận tiến vào. Vừa bước qua ngưỡng cửa, cảnh tượng đập vào mắt khiến nàng ta co rúm người lại.

Khắp sân bày la liệt đủ loại binh khí, từ rìu chiến, đoạn côn, đoạn đao, trường kiếm, cung tên, ... Từ Chiêu thì đang loay hoay một góc, mài xoèn xoẹt một thanh kiếm dài hơn cả người nàng. Biết có người đi tới, mắt cũng chẳng buồn nhìn lên, miệng cười sáng lạn, nói là đang luyện tập để sau này có thể rèn ra một thanh kiếm tốt, sau đó lại tập trung vào mài kiếm, không thêm đề tâm đến chuyện khác.

Lạc Vân cứ đứng giữa sân, có cung nữ mang ghế, rót trà mời nàng ngồi. Nhưng nàng ta lại vô cùng khinh miệt: “Giữ chứ, trời đồng gió lớn không vào trong nhà ngồi mà bắt ta ngồi ngoài sân. Đúng là thứ tiện nhân không có giáo dưỡng”.

Tức giận là vậy nhưng nàng ta vẫn kiên nhẫn bày ra bộ mặt hết sức thiện lương, nhẹ giọng nói: “Khả Khả muội cứ ở trong sân một mình như vậy rất buồn chán đi. Hôm nay sắc trời rất tốt, chỉ bằng chúng ta đi tản cảnh một chút, nhân tiện tới rủ thêm tiểu hoàng tử đi giải khuây”.

Nghe Lạc Vân nhắc, Từ Chiêu ngẩng đầu lên: “Tiểu hoàng tử? Tiểu Kỳ?”

“Phải a. Lần trước ta thấy muội ngồi trong đình cùng tiểu hoàng tử và Liên phi. Hoàng tử nhỏ tuổi lại nhút nhát, ít tiếp xúc với người khác. Chúng ta tới đem hần đi ngắm cảnh một chút”.

Từ Chiêu quả thật cũng muốn tìm hiểu thêm về đứa nhỏ này nên cũng vui vẻ, không nghĩ ngợi gì nhiều mà gật đầu đồng ý. Nàng thu xếp một chút rồi đứng dậy, nhanh chóng theo Lạc Vân ra ngoài.

Vì Từ Chiêu đã nói, mỗi khi nàng ra ngoài, không thích có người theo hầu, Tiểu Nhan muốn đi cùng nhưng cũng bị Từ Chiêu từ chối. Trước khi nàng ra khỏi viện, Tiểu Nhan vẫn lo lắng, níu tay nàng lại, nhắc nhở phải cẩn thận.

Từ Chiêu khẽ cười, gật đầu trấn an Tiểu Nhan rồi mới rời đi.

Tuy không để ai đi theo nhưng nàng biết, trong một góc nào đấy luôn có ám vệ bí mật trông chừng. Chỉ có điều, Từ Chiêu không cho phép bọn họ tự ý hành động. Tai mắt trong cung cũng không ít, nếu để lộ ra, không biết chừng còn bị vu cho tội danh thích khách. Yến Lân hiện giờ lại không có ở đây, nàng cũng sẽ khó mà xoay xở. Vì vậy, nếu chuyện gì nàng thật sự không giải quyết nổi, tới lúc đó mới gọi ám vệ giúp đỡ. Hơn nữa, Từ Chiêu nghĩ Lạc Vân cũng chỉ là có chút thành kiến, không tới mức có thể ra tay hại người.

Ra tới bên ngoài đã thấy Quận chúa đợi sẵn, hai người đi trước, phía sau có vài cung nữ, toàn bộ đều là người của Lạc Vân, cứ như vậy mà kéo thành một đoàn.

Trước cửa Liên Trì cung, Lạc Vân nói với thái giám canh cửa, muốn dẫn Yến Kỳ tản bộ, bảo hần vào báo tin. Thái giám nghe vậy, khom người từ chối: “Bẩm quận chúa, tiểu hoàng tử trước nay tinh thần yếu ớt, không tiện ra ngoài cùng quận chúa. Xin thứ cho nô tài không thể phục mệnh”.

Lạc Vân nheo mắt, vẫn duy trì thanh âm dễ nghe nói: “Đây là công công không coi ta ra gì phải không? Người chỉ cần vào bẩm báo một tiếng là được rồi”.

“Nô tài không dám. Chỉ là tiểu hoàng tử thật sự không gặp người ngoài. Xin quận chúa hiểu cho”.

Từ Chiêu thấy bọn họ có phần căng thẳng, bỗng nhiên cười xòa vài tiếng, hướng vị thái giám kia vui vẻ nói: “Chỉ bằng công công cứ vào báo một tiếng là có Khả Khả tới tìm. Nếu Tiểu Kỳ thật sự không thể ra ngoài, vậy chỉ cần ngài báo lại với ta, cũng không mất gì. Làm phiền công công”.

Thấy Từ Chiêu tươi cười hòa nhã, hơn nữa còn gọi Yến Kỳ thân mật như vậy, sắc mặt vị thái giám khẽ thay đổi, nhanh chóng đi vào bẩm báo.

Chỉ lát sau đã thấy Yến Kỳ chạy ra, nhìn thấy Từ Chiêu hần vui mừng reo lên: “Khả Khả, tỷ thật sự tới tìm ta”.

“Phải a, ta cùng quận chúa tới rủ người tản bộ ngắm cảnh. Cứ ở trong tầm cung mãi sẽ rất buồn”.

Vừa nghe vậy, Yến Kỳ đang từ vui mừng lại có chút dè dặt, hần liếc nhìn Lạc Vân rồi lại nhìn Từ Chiêu, nửa muốn đi nửa không, bối rối không nói lên lời.

“Sao vậy, đã có tỷ tỷ ở đây, ngại mà còn như vậy sẽ không có ai chơi cùng đâu. Nào chúng ta đi, ngắm cảnh thư giãn đầu óc một chút rồi trở về cũng được”. Nói rồi nàng nắm tay Yến Kỳ, dắt hần đi, thái giám cung nữ thấy vậy lại kéo thành một đoàn theo sau hai người.

Lạc Vân bỗng nhiên trở thành người thừa, tức tối thở hắt ra, trong miệng lẩm bẩm: “Cứ chờ đấy, xem ta thu thập ngại thế nào”.

Vừa đi Từ Chiêu vừa vui vẻ trò chuyện với Yến Kỳ. Đứa nhỏ này ngoài việc hay sợ hãi người khác ra thì hết sức bình thường, cũng tò mò hiếu động và đặc biệt nói nhiều như bao đứa trẻ khác.

Chỉ cần thấy biểu hiện né tránh, xa cách của hần đối với Lạc Vân kia mà Từ Chiêu thâm cảm thấy may mắn, nếu không nhờ Yến Lân thì chắc chắn nàng cũng không thể tiếp cận được với Tiểu Kỳ.

Ba người trước sau đi tới gần một cái hồ giữa ngự hoa viên, Lạc Vân để hạ nhân dừng lại còn các nàng thông thả đi tiếp về phía trước. Vừa đi nàng ta còn cố ý tỏ ra thân mật với Yến Kỳ, Từ Chiêu cũng không nghĩ ngợi gì mà còn dỗ dành, muốn hần làm quen, nói chuyện cùng Lạc Vân.

Bọn họ đều đi đến giữa cầu thì ngừng lại, từ đây phóng tầm mắt ra xa khắp mặt hồ, hai bên bờ hoa cỏ xanh mướt, đủ hương sắc, không khỏi khiến cho lòng người trở nên ấm áp.

Từ Chiêu khom người, đặt một tay lên bả vai Yến Kỳ, chỉ cho hần xem cảnh sắc ở phía xa.

Lúc này, Lạc Vân đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói những điều kỳ quái: “Khả Khả, ngại đừng ép tiểu hoàng tử, hần đã không muốn chơi sao ngại lại cố chấp vậy”.

“Lạc Vân tỷ tỷ đang nói gì vậy?” – Từ Chiêu ngơ ngác hỏi.

Thanh âm Lạc Vân càng lúc càng lớn, càng nói lại càng pha thêm chút hoảng hốt, thu hút sự chú ý của những người khác: “Khả Khả ngại bình tĩnh, đừng cố chấp như vậy. Đừng ép buộc tiểu hoàng tử, hần sẽ sợ”.

Từ Chiêu bất giác nhận ra điều gì đó, nhưng còn chưa kịp định thần, lại thấy Lạc Vân lao vào, bấu chặt lấy cánh tay đang đặt lên vai Yến Kỳ của Từ Chiêu, làm như đang giằng co với nàng. Miệng còn không ngừng hô lớn: “Khả Khả ngại làm gì vậy, đừng làm hại tiểu hoàng tử”.

Từ Chiêu muốn vùng tay ra nhưng bị Lạc Vân ghì lại, mượn lực, dùng chính cánh tay của nàng, đẩy Yến Kỳ xuống hồ.

Một thân ảnh nhỏ bé vô lực ngã xuống, nước hồ bắn lên tung tóe.

Không ít người sững sốt, tiếng thét dài từ phía bờ dội lại. Từ Chiêu liếc mắt đã thấy từ phía đó, một đoàn cung tần mỹ nữ đang đi tới, dẫn đầu đoàn người là Thái hậu.

Nàng cup mắt xuống, khóe miệng thân nhiên giương lên một nụ cười mỉa mai: “Thì ra là như vậy, ... cũng thật may”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi*, *Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tát người thật sưng tay

Trời đã vào đông, nước hồ chưa đến độ có thể đóng băng nhưng vẫn thập phần rét lạnh.

Thân ảnh nhỏ bé kia thẳng tắp rơi xuống hồ, từng khớp xương bị làm cho cứng lại đau buốt, cả thân thể nặng trĩu chìm dần xuống.

Trong đầu Từ Chiêu lúc này phảng phất một tia trào phúng: “Lạc Vân, ngại đã quá xem thường ta rồi”.

Thanh âm la hét trên bờ càng lúc càng lớn, nhốn nháo thành một đoàn.

Lạc Vân đứng trên cầu tròn mắt nhìn xuống. Người bị ngấm dưới nước kia còn chưa thấy ngoi lên.

Nàng ta là muốn mượn tay Từ Chiêu đẩy ngã Yến Kỳ, gán cho nàng tội danh mưu hại hoàng thân quốc thích. Nào ngờ phản xạ của Từ Chiêu cũng quá nhanh đi, vừa xoay người hất ngược Yến Kỳ trở lại nhưng chính mình lại bị rơi xuống nước.

Đám thị vệ còn đang nhao nhao lội xuống vớt người thì một thân ảnh cao lớn xẹt qua, phi thân lao thẳng xuống hồ. Trong miệng hần còn gằn dữ mà chửi lên một câu: “Đám cầu nô tài”.

Yến Bạch lao xuống, từ dưới hồ vớt được Từ Chiêu, thân mình nàng cứng ngắt co rúm lại, run rẩy vì lạnh.

Hắn lập tức đem tấm áo choàng khi nãy vừa vớt trên bờ trùm lên, giúp nàng chắn gió rồi ngẩng đầu quát lớn: “Còn đứng đó làm gì, mau truyền ngự y”.

Từ Chiêu run lẩy bẩy nhưng vẫn cố nắm lấy vạt áo hắn, thấp giọng rên rỉ: “Không cần... Mau, đưa ta trở về”.

Yến Bạch cứ như vậy ôm lấy nàng, nhanh chóng rời đi.

Tới nơi, hắn cũng chẳng nói chẳng rằng mà chạy thẳng vào trong phòng. Tiểu Nhan thấy hai người bọn họ đều ướt sũng cũng hốt hoảng đuổi theo, gấp giọng kêu lên: “Đây là chuyện gì? Người đâu, mau đem nước nóng lại đây”.

Từ Chiêu vừa được đặt lên giường, nàng liền hướng Tiểu Nhan, răng lập cập va vào nhau mà nói: “Lập tức đưa Bạch Bạch đi thay y phục, đun chút nước gừng cho hắn uống. Còn nữa, ngâm mình trong nước nóng đi, nhất định không thể để nhiễm lạnh”.

Yến Bạch biết ý gạt đầu rồi quay người đi sang một sương phòng khác, trước khi rời đi còn ngoái cổ lại nhìn Từ Chiêu, không quên dặn dò: “Người cũng vậy, đừng để bị nhiễm lạnh”.

Ngâm mình trong bồn gỗ, hơi nước bốc lên từ phía, mang theo mùi hương thảo mộc phảng phất trong không khí làm tâm trạng Từ Chiêu cũng dịu xuống. Ánh mắt nàng mông lung, ngả lưng nhàn nhạt hỏi người bên cạnh: “Tiểu Nhan, tỷ thấy Lạc Vân kia thế nào?”.

“Tồn tại ở nơi thâm cung không thân không thích mà vẫn lấy được sự sủng ái của Thái hậu thì trí tuệ cũng không thể xem thường”.

Từ Chiêu gạt gù song lại nhủ thầm nói: “Tâm cơ cỡ này, quả thật là muội vẫn nghĩ tốt cho nàng ta quá. Chỉ vì chút chuyện nhỏ mà nở làm hại tới cả Tiểu Kỳ. Hắn vẫn chỉ là một hải tử, nếu không phải hôm nay người ngã xuống là muội thì với thân thế kia của hắn, không chết thì cũng liệt giường”.

“Chiêu nhi, muội đừng rảnh rỗi lo cho người khác. Trước mắt lo cho thân thể chính mình trước. Còn chuyện này... Theo ta thấy thì bọn họ không muốn để yên cho muội đâu”.

Lời vừa dứt, liền có tiểu cung nữ hốt hải chạy vào bẩm báo: “Tiểu thư, Thái hậu cho người tới dẫn tiểu thư đi... chịu tội”.

Tiểu Nhan tức giận, miệng gằn lên từng tiếng: “Nhanh như vậy đã tới cửa. Chiêu nhi, muội mới xảy ra chuyện, còn chưa hồi phục. Chi e chịu không nổi”.

Từ Chiêu đứng dậy, để Tiểu Nhan dìu nàng rời khỏi bồn gỗ, khoe miệng khế nhếch: “Cái này người ta gọi là đánh nhanh thắng nhanh. Tỷ không cần lo lắng, trước xuống bếp đem chút muối bỏ vào bao vải rồi hong trên bếp cho thật nóng để muội mang theo làm túi sưởi”.

Tiểu Nhan quay sang phân phó cung nữ đi chuẩn bị, còn nàng ở lại giúp Từ Chiêu thay y phục. Xong xuôi, Từ Chiêu cũng không để tâm có người tới thúc giục mà còn ngồi nhàn nhã uống hết một chén trà gừng.

Nàng lấy thêm hai bọc muối ấm nhét vào trong lòng để xua đi hơi lạnh. Chỉ chốc lát sau, gương mặt nàng lại tươi tỉnh hồng hào như thể chuyện ngã hồ khi nãy chưa từng xảy ra.

Vừa ra đến cửa đã thấy Yến Bạch đi tới, trên mặt không giấu nổi sự lo lắng nói: “Đề ta đi cùng người”.

Từ Chiêu lắc đầu: “Người hồi phủ tĩnh dưỡng đi. Đây là chuyện của ta, tự ta có thể xử lý”.

“Người lấy gì mà đi đối phó với đám người đó”.

“Mình ta là đủ” – khoe miệng Từ Chiêu câu lên một nụ cười rét lạnh, tiếp tục nói: “Hơn nữa, chuyện khi nãy người chạy tới giúp ta cũng đã quá đủ rồi. Không nên xuất đầu lộ diện thêm nữa.

Yến Bạch hơi sững sốt: “Người nói vậy là ý gì?”.

“Đừng tưởng ta không biết. Loại người có thể mở cả sông bạc đầu chỉ đơn giản là ham chơi. Loại người mà chỉ cần một chiêu cũng có thể đã thương tới năm, bảy người đâu dễ gì để người ta đánh cho mặt mày biến dạng. Loại người đó, chính là giới đóng kịch nhất. Đã diễn vở tuồng này lâu như vậy, sao có thể vì một chuyện nhỏ nhất mà buông tay”.

Nàng hơi ngừng lại quan sát sắc mặt nam tử trước mặt rồi lại không nhanh không chậm, tiếp tục lên tiếng: “Yến Bạch, người vẫn chưa hiểu ta là loại người nào”.

Để lại cho người kia một cái cười nhạt rồi quay lưng rời đi. Thân ảnh nàng nhỏ bé nhưng sống lưng thẳng tắp, tư thái thập phần cao ngạo khiến không ít thái giám, cung nữ phải tròn mắt, nuốt khan vài tiếng.

Yến Bạch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một Từ Chiêu như vậy, hắn chỉ gạt mình trong giây lát rồi ngửa cổ lên cười lớn, trong lòng cũng phải công nhận: “Thì ra là vậy. Thảo nào không tra ra nổi thân phận của người. Bồn cung sẽ chờ xem”.

Chưa để nàng đi khuất, hắn cao giọng nói với theo: “Vậy thì tùy ý người. Có chuyện gì xảy ra cũng có bất lương ca ca nhất xác giúp người”.

Từ Chiêu cũng không ngoái đầu lại mà chỉ cười thầm vài tiếng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, rảo bước đi theo thái giám đến Từ Ninh cung.

Trong đại điện, Thái hậu ngồi ở vị trí chủ vị, bên cạnh bà ta, một bên là Hoàng hậu, một bên là Liên phi đang ôm tiểu hoàng tử Yến Kỳ trong lòng. Phía dưới chính là quận chúa Lạc Vân cùng rất nhiều phi tần hậu cung khác, bọn họ đều là những người khi này đi cùng Thái hậu trong ngự hoa viên.

Từ Chiêu một đường thẳng tắp bước tới giữa đại điện thì quỳ xuống hành lễ.

Mắt thấy vừa mới đó mà nàng đã khôi phục lại dáng vẻ hồng hào như cũ, sắc mặt lại tỉnh bơ không có lấy một tia sợ hãi nào. Lạc Vân tức giận cắn môi, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt tới phát run.

Từ Chiêu còn chưa kịp ngẩng đầu lên lại nghe thái giám ngoài cửa điện hô một tiếng chói tai: “Hoàng thượng giá lâm”.

Đoàn người nghe vậy cũng lục tục đứng lên hành lễ. Hoàng thượng tiến vào, ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, phát tay để bọn họ đứng dậy rồi mới đưa mắt nhìn Yến Kỳ ân cần hỏi: “Vừa rồi, Trẫm nghe nói Kỳ nhi thiếu chút nữa là ngã xuống hồ lạnh”.

Liên phi cúi đầu: “Tạ ơn thánh thượng quan tâm, Kỳ nhi may mắn không xảy ra chuyện gì”.

Hoàng thượng nghe vậy gật đầu thở ra một hơi, neho mắt nhìn Từ Chiêu đang quỳ bên dưới hỏi: “Vậy đây là có chuyện gì? Nghe nói đã có người ngã xuống hồ, nếu không phải Kỳ nhi thì là ai?”.

Thái hậu lúc này mới âm trầm lên tiếng: “Ai gia cho mời mọi người tới đây cũng là để làm rõ chuyện này. Khi này ta cùng chúng phi tần tản bộ trong ngự hoa viên, mới đi tới bên hồ vừa hay lại thấy Lạc Vân đang giằng co với nha đầu kia. Chính là nàng ta tự ngã xuống hồ”.

“Tự ngã?” – Hoàng thượng nghi hoặc hỏi lại.

Cung nữ Bảo Sắc là tâm phúc bên cạnh Lạc Vân, nghe vậy nàng ta liền bước ra giữa điện, quỳ gối bên cạnh Từ Chiêu, giọng điệu có chút hoảng hốt nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu. Khi này nô tỳ chính mắt nhìn thấy nha đầu Khả Nhi là đẩy tiểu hoàng tử xuống hồ”.

Cả đại điện ồ lên một tiếng, Từ Chiêu vẫn im lặng không buồn nhúc nhích.

“Tiện dân kia, ngươi còn gì để nói?” – Thái hậu âm lãnh nhìn Từ Chiêu, gắt giọng hỏi.

“Bẩm Thái hậu, Khả Nhi không có lý do gì phải làm hại tiểu hoàng tử. Vì vậy Khả Nhi không nhận tội” – Từ Chiêu vẫn điềm đạm nói.

Bảo Sắc nghe vậy thì tỏ ra tức giận, hét vào mặt Từ Chiêu: “Ngươi còn dám chối tội. Chính mắt ta nhìn thấy, là ngươi đẩy”.

Từ Chiêu bật cười, đưa tay chỉ trỏ trên mặt Bảo Sắc: “Ha ha,... Vậy tỳ nói xem, là con mắt nào của tỳ nhìn thấy. Là mắt trái hay mắt phải, hay là cả hai mắt”.

“Cả hai mắt ta đều nhìn thấy”- Bảo Sắc tròn mắt lên mà nói.

“Haizz,... Những thứ không dùng được tốt nhất là vứt đi. Tỳ còn giữ lại trên mặt làm gì. Nào, lại đây, ta giúp tỳ móc cặp mắt mù đó ra”.

“Hỗn xược, trước mặt bao người mà ngươi dám nói những nói quạ. Ngươi không những không biết tội mà còn cố tình gây rối. Người đâu, đem con tiện dân này ra và miệng cho ta”. Thái hậu thấy nàng can rỡ thì cao giọng quát. Bà ta nghiêm mặt, muốn dùng khí thế này mà chế trụ Từ Chiêu, nhưng là mặt kệ bà ta có làm bộ bao lâu, nàng vẫn thản nhiên như không biết.

“Thái hậu, Khả Nhi thật sự không làm, không làm không thể nhận tội. Nếu như Khả Nhi là muốn hãm hại tiểu hoàng tử vậy thì sao người rơi xuống nước lại là Khả Nhi được?” – Từ Chiêu bày ra bộ dáng ngây ngô hỏi.

Hoàng thượng ngồi bên cạnh Thái hậu nhưng lại rất có lòng phối hợp với Từ Chiêu. Ông phát tay ý bảo những thị vệ vừa tiến vào lui ra.

Thấy tình thế có vẻ trùng xuống, Bảo Sắc liền chớp lấy thời cơ: “Khi đó quận chúa nhận ra ý đồ của ngươi mới kịp thời ngăn cản. Ta là người đứng gần nhất nên nhìn rõ tất cả”.

Nàng ta trừng mắt nhìn Từ Chiêu rồi tiếp tục bấm báo: “Thấy ngươi ra tay đẩy tiểu hoàng tử xuống, quận chúa mới giữ ngươi lại, khuyên can ngươi mấy lượt đều không thành. Hai người giằng co một hồi, cuối cùng ngươi bị mất đà mới ngã xuống”.

Từ Chiêu hướng mắt nhìn Lạc Vân, nghi hoặc: “Vậy xin hỏi tỳ tỳ, khi đó đang vui vẻ như vậy ta lại muốn đẩy ngã tiểu hoàng tử là có chuyện gì?”.

Lạc Vân bị hỏi, nhất thời tỏ vẻ khó xử rồi mới nhỏ giọng đáp: “Tiểu hoàng tử tính tình vốn rụt rè, ngươi lại nhất quyết kéo người đi chơi. Người không chịu, muốn bỏ về, ngươi liền tức giận nên mới xảy ra chuyện này. Khả Nhi, đừng nên cố chấp nữa, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nhận tội, nhất định ta sẽ xin Thái hậu không làm khó ngươi”.

Từ Chiêu trong đầu hừ lạnh: “Chẳng phải các ngươi đang làm khó ta đây sao? Bày đặt”.

Sau đó, nàng quay lên nhìn Yến Kỳ, tươi cười hỏi: “Tiểu Kỳ, ngươi nói xem, có phải là như vậy không?”.

Lạc Vân nghe Từ Chiêu hỏi Yến Kỳ như vaayj, trong lòng không khỏi đắc ý: “Ngu xuẩn, ngươi tưởng chỉ cần ở trong cung mấy ngày mà đã hiểu hết

được sự tình sao? Ta vốn nhằm vào Yến Kỳ sở dĩ hấn có tất, trước đông người như thế này có cậy rằng cũng không nói nửa lời. Để ta chống mắt lên xem người có thể làm gì được”.

Yến Kỳ cũng nhìn Từ Chiêu, tuy rất muốn trả lời nhưng lại thấy xung quanh có vô số ánh mắt đang tập trung về phía mình. Hấn sinh ra sợ hãi, môi mím chặt, trên trán còn rịn ra một tầng mồ hôi, run run nép vào lòng Liên phi, không dám mở miệng.

Liên phi thấy nhi tử như vậy cũng không có biểu tình gì, như thể chuyện này đã không còn xa lạ. Nàng chỉ yên lặng ôm lấy hấn, bắt đắ dĩ thờ dài.

Từ Chiêu lên tiếng, thu hút sự chú ý của Yến Kỳ: “Tiểu Kỳ, nhìn ta. Không cần quan tâm đến người khác, nhìn ta, trả lời ta là đủ”.

Yến Kỳ len lén đưa mắt nhìn Từ Chiêu, thấy nàng nở nụ cười tươi với hấn, càng nhìn càng thấy nàng như có một sức hút nào đó khiến hấn không thể rời mắt. Cảm giác như giữa đại điện chỉ còn một mình nàng tỏa sáng, cười với hấn, hỏi hấn: “Tiểu Kỳ, chúng ta chơi có vui vẻ không?”

Lần này hấn nuốt khan một cái rồi cũng quả quyết gật đầu, hướng Hoàng thượng mà rụt rè nói: “Lần đầu tiên có người khiến Kỳ nhi vui như vậy. Phụ hoàng, Kỳ nhi thật sự không muốn bỏ về, tỷ tỷ cũng không hề tức giận với Kỳ nhi. Nhất định tỷ tỷ không ghét Kỳ nhi”.

Trước nay cứ hễ ở chỗ đông người là hấn luôn sợ hãi, không dám mở miệng, nay lại thấy có chuyện ngoài dự tính, không chỉ riêng người khác, đến cả Liên phi cũng kinh ngạc, tròn mắt nhìn Yến Kỳ.

Bảo Sắc có chút hốt hoảng kêu lên: “Nhất định tiểu hoàng tử sợ hãi Khả Nhi nên mới phải nói như vậy. Thật sự chính mắt nô tỳ nhìn thấy nàng ta đẩy ngã tiểu hoàng tử. Hôn nữa quận chúa khi đó cũng là người chứng kiến tất cả. Xin Thái hậu minh xét”.

“Vị tỷ tỷ này sao lại nói những lời kỳ quái vậy. Tỷ biết không, ở quê ta không có thú vui xô đẩy người khác. Chỉ cần ghét ai chúng ta sẽ làm thế này này”. Vừa nói, Từ Chiêu vừa đứng dậy, đi tới trước mặt Bảo Sắc, không để mọi người kịp hiểu ra chuyện gì, nàng đã nâng tay giáng cho Bảo Sắc ba cái tát thật mạnh.

Ba tiếng “độp, độp, độp” liên tiếp vang lên. Cả đại điện như nghen lại, yên lặng tới mức chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Sau đó là từng tiếng, từng tiếng hít khí cứ nối nhau mà vang lên.

Có điều, tại sao gương mặt Từ Chiêu lúc tát người lại tản ra một trận hưng phấn không hề giấu giếm.

Từ Chiêu không trở lại quỳ mà vẫn kiên quyết đứng thẳng, nhìn mọi người một lượt rồi tươi cười nói: “Chính là làm như vậy”.

Tuy nói nàng nhỏ tuổi nhưng ngày ngày cầm binh khí mài qua mài lại cũng không tồi, lực đạo vốn không nhỏ, lại tát liên tiếp như vậy làm mặt Bảo Sắc như hoa lên, mặt mày tối sầm, ngã lảo ra đất, phải mất một lúc mới định thần lại mà hết chói tai như lợn bị chọc tiết.

Bảo Sắc ôm lấy hai bên má sưng đỏ, lồm cồm bò dậy, trong miệng cảm giác có vị tanh tanh, lại có gì đó lợn cợn. Nàng ta cúi đầu phun ra một cái răng.

Cả đại điện còn chưa hết kinh hoàng bởi một màn vừa rồi thì lại nghe thấy Từ Chiêu cất giọng nói: “À, còn chuyện quận chúa thấy ta giận dữ với tiểu hoàng tử hấn là có hiểu lầm. Đúng không Lạc Vân tỷ tỷ?”

Từ Chiêu lúc này chính là uy hiếp, muốn nàng ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội, bọn họ cứ nằm mơ đi.

Nghe nhắc tới tên mình, Lạc Vân như bừng tỉnh. Khi nãy nhìn thấy cái răng trong miệng Bảo Sắc bị đánh gãy mà có chút kinh sợ, ấp úng trả lời: “Phải... phải... Vừa rồi rất có thể là hiểu lầm,... nhất định là... tỷ tỷ hiểu lầm”.

Hoàng thượng từ đầu vẫn im lặng, cảm thấy Từ Chiêu hành xử có phần liều lĩnh nhưng chung quy trong lòng vẫn thâm tán thưởng. Hướng Thái hậu nhẹ giọng hỏi: “Chuyện này, không biết ý Thái hậu thế nào?”

Bà ta vừa nheo mắt, âm ngoan nhìn Từ Chiêu. Bộ dáng nàng thập phần thoải mái tự nhiên cùng với vẻ phẫn nộ của Thái hậu lúc này hiển nhiên hoàn toàn đối lập.

Nhìn bà ta uất nghẹn, Từ Chiêu trong lòng không kìm được thích thú. Trước khi tới đây, nàng đã biết trước, chuyện này liên lụy tới cả hoàng tử, nếu Thái hậu không ngầm ngầm chấp thuận thì Lạc Vân có tới mười lá gan cũng không dám.

Từ Chiêu không chút sợ hãi nhìn thẳng vào bà ta, đôi mắt đẹp chứa đầy hàn ý cùng kiêu ngạo khiến cho Thái hậu không hỏi cảm tức cùng kinh ngạc, giận dữ hất tay bỏ đi. Lạc Vân cũng vội vã theo phía sau bà ta rồi đi.

Cả đại điện như được giải thoát khỏi cô áp lực vô hình, từng tốp từng tốp người lục tục cúi đầu hành lễ rồi cũng lui ra ngoài. Vài vị phi tần đi ngang qua Từ Chiêu cũng liếc mắt dò xét. Nhìn thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ vất mũi chưa sạch, Thái hậu lại là người tính toán, không dễ gì bỏ qua. Đứa nhỏ này xem chừng cũng không sống lâu hơn được.

Ngông cuồng, kiêu ngạo, lớn gan làm càn. Một Từ Chiêu như thế không chỉ khiến Thái hậu có điểm xem chừng mà ngay cả Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, hai người sớm gần gũi với nàng cũng không tránh khỏi kinh ngạc, chỉ là sau cơn kinh ngạc này lại tăng lên một phần sùng nịnh.

Liên phi trước khi dẫn Yến Kỳ rời đi cũng phải dừng lại đánh giá nàng một lượt. Hết nhìn nàng lại đưa mắt nhìn Yến Kỳ chăm chú.

Ra khỏi đại điện, nhìn thấy sắc trời đã ngả về chiều, Từ Chiêu hít sâu một hơi, thoải mái vươn vai cảm nhận không khí hôm nay thật hết sức trong lành.

Tuy ngoài mặt nàng kiều ngạo là vậy nhưng trong lòng Từ Chiêu phải thầm thở ra một hơi. Nàng làm như vậy chẳng khác nào ngang nhiên khiêu chiến với Thái hậu. Bà ta trải qua sóng gió trong hoàng cung để leo lên được vị trí này thì tâm kế không thể nào xem thường.

Có thể khiến Thái hậu bỏ qua lần này chính là may mắn của nàng.

Ban này lao tâm như vậy, hơn nữa còn chập vật ngã xuống hồ một phen, hiện giờ bụng có chút đói. Từ Chiêu liền nhắc chân trở về viện của mình. Trước phải lấp đầy cái dạ dày một phen, sau đó có ra sao cũng mới tính tiếp.

Trong một góc khuất nào đó, nam tử toàn thân huyền y tỏa ra một cỗ hắc ám, khoe mắt cong cong nhìn người đang rảo bước kia rồi cũng phi thân rồi đi, không gây ra một tiếng động nào.

Từ Chiêu không biết làm sao bỗng nhiên cảm thấy lạnh gáy, bất giác quay lại nhìn nhưng cũng chẳng thấy điều gì bất thường.

Nàng cũng chẳng để tâm, quay người đi tiếp, trong đầu chỉ nghĩ đến một lồng màn thầu nóng hổi, khiến cho hai má phỉm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kể nào thay ta rửa hận

Đẩy cửa bước vào phòng, đập vào mắt Từ Chiêu là gương mặt phùng mang trợn mắt của Tiểu Nhan. Nàng ta đứng trước thư án, múa tay viết loạn trên giấy.

Từ Chiêu cảm thấy có chút áy ngại, chép miệng nói: “Tỷ tỷ, tờ giấy đó có tội tình gì, sao lại khiến tỷ tức giận như vậy?”.

“Không có” – Tiểu Nhan hậm hực đáp lại một tiếng gọn lỏn.

Bước tới trước thư án, nàng muốn xem Tiểu Nhan rốt cuộc là đang làm cái gì. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn qua Từ Chiêu không nhịn được, phì cười.

Thì ra là nàng ta đang viết thư cho Từ Hàm, kể tội Thái hậu cùng Lạc Vân hôm nay khi dễ Từ Chiêu thế nào. Không những thế còn dùng những lời lẽ hết sức mới mẻ mà miêu tả. Nói Thái hậu là lão thái bà còn Lạc Vân là tên tội nhân thiên cổ gì đó.

Tuy là đã Thái hậu nhưng dung nhan có thể hiểu là được bảo dưỡng rất cẩn thận, nhìn qua cũng chỉ như một vị phu nhân mới bước qua tứ tuần.

Còn nhớ lần đầu tiên diện kiến Thái hậu, Từ Chiêu cũng không khỏi há miệng trâm trở mà tán thưởng nhan sắc của bà ta. Cách gọi lão thái bà thật... có phần quá đáng đi. Lần trước kêu một tiếng “lão yêu bà” đã là quá lắm rồi.

Tiểu Nhan trước nay hành sự trầm ổn, không ngờ cũng có một mặt trẻ con như vậy.

Từ Chiêu tới bên cạnh, đưa tay nghịch mấy lọn tóc vừa xòa xuống của Tiểu Nhan, nhẹ giọng nói: “Tỷ xem ra là vì chuyện này mà tức giận. Viết đi, cứ viết nhiều vào cho hả giận. Bất quá, bức thư này vẫn không nên gửi đi thì hơn”.

“Vi có gì mà ta không được gửi”, vừa mới nghe vậy, Tiểu Nhan đang cầm cùi bút liền ngẩng phắt đầu dậy, quắc mắt nhìn Từ Chiêu.

“Bộ tỷ thấy ca ca ta chưa đủ bận rộn hay sao mà còn kiếm chuyện cho hấn lo làm gì?”.

“Ừm, nói cũng phải. Nhưng ta lo”.

“Tỷ lo cái gì?”

“Lão thái bà ấy vốn âm hiểm, không dễ dàng bỏ qua như vậy được. Chỉ ít vẫn nên báo cho thiếu gia một tiếng, còn có thể sắp xếp một chút” – Tiểu Nhan nhú mày, đâm chiêu nói.

“Chuyện đó là dĩ nhiên. Có điều binh đến tướng chặn, nước đến đập bờ, chúng ta ở đây cũng không ít người bảo hộ. Thị vệ ngoài kia đừng tưởng ta không biết đều là người Mục gia. Tỷ còn sợ cái gì chứ”. Từ Chiêu không nhanh không chậm, còn hết sức quả quyết, đồng đặc nói.

Thoáng thấy Tiểu Nhan vẫn không thôi nhú mày, Từ Chiêu liền dứt khoát đẩy nàng ra cửa, miệng nheo nhéo kêu lên: “Tỷ đừng có như vậy, Chiêu nhi thực đói. Nếu tỷ không cho ta ăn ta sẽ ngất, lúc đó mới thực sự đáng lo a”.

“Được rồi, được rồi, không cần đẩy nữa. Ta xuống thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm. Muội cứ nghỉ ngơi trước đi”.

“Àn” – Từ Chiêu bộ dạng thèm ăn, híp mắt cười.

Tiểu Nhan vừa rời đi, Từ Chiêu cũng lập tức lao lên giường, vui vẻ quấn mình vào chiếc chăn to sụ.

Trong một góc giường không biết từ lúc nào lại xuất hiện một bọc vải nhỏ. Vị trí từ ngoài nhìn vào thì khó thấy được, chỉ có người nằm trên giường mới có thể nhìn ra.

Cầm thấy có chút kỳ quái, nàng mới thò tay với lấy bọc vải mở ra. Bên trong có một phiến ngọc tròn màu trắng đục, trơn láng, hình dáng hơi dẹt, chỉ to bằng lòng bàn tay của thiếu nữ trưởng thành. Hơn nữa còn thật sự tỏa ra hơi ấm khác thường. Từ Chiêu vẫn là lần đầu nhận biết có loại ngọc như vậy, kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Oa, khối ngọc thực ấm. Trên đời còn có loại ngọc như vậy sao”.

Thích thú ôm khối ngọc vào trong lòng, Từ Chiêu đưa tay, lại lấy ra từ trong bọc thêm một túi hương nhỏ. Nhìn là biết túi hương này được làm từ chất liệu rất tốt, những đường vân chìm nổi lạ mắt. Cả thân túi chỉ là một màu đen, có móc thêm sợi dây nhỏ, vàng óng để tiện buộc bên người.

Một làn hương thảo mộc thoang thoảng tản mát, Từ Chiêu bất giác cảm thấy có gì đó quen thuộc. Đang mãi suy ngẫm thì cửa phòng lại bị đẩy ra.

Tiểu Nhan tiến vào, gấp giọng báo tin: “Chiêu nhi, Từ Ninh cũng xảy ra chuyện rồi”.

“Xảy ra chuyện? Muội cũng vừa từ đó trở về, sao đã lại xảy ra chuyện rồi?”.

“Từ Ninh cung cháy lớn. Thái hậu cùng Lạc Vân trong tầm cung còn chưa cứu được ra”.

“Cái gì? Cháy lớn. Mau, mau đi xem một chút”.

Khi các nàng chạy tới nơi thì thấy cảnh khói lửa ngút trời, Từ Ninh cung giữa ban ngày ban mặt mà sáng rực lên như một cột lửa, căn nướn tắt thảy mọi thứ. Tiếng gào thét vang lên từ phía, cấm vệ quân nổi điên nhau, không ngừng mang nước lại dập lửa. Bất quá, bọn họ mỗi người một thùng gỗ nhỏ, mạnh ai người nấy hất, tạo nên cảnh tượng nhốn nháo, mất trật tự.

Mặt mày ai cũng vã mồ hôi, đen nhem một mảng. Trước tình cảnh như vậy, Từ Chiêu cũng khản trương theo, mắt thấy thế lửa vẫn không giảm, nàng khẽ kéo tay Tiểu Nhan, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ vài câu.

Chỉ thấy Tiểu Nhan nghe xong thì nhú mày, cắn môi không cam lòng nhưng vẫn rời đi làm theo lời Từ Chiêu.

Trái ngược với cảnh hoảng loạn phía bên này, trên nóc một cung điện phía xa, nam tử áo đen híp mắt cười, ngả người ra vẻ hờ hững nhìn Từ Ninh cung đang rực cháy, khoe miệng còn ngậm một cọng cỏ khô, cười đến run rẩy.

Chỉ chớp lát, không biết từ hướng nào, một nhóm thị vệ vền vền sáu người bất ngờ kéo tới, bọn họ người nào người nấy cũng đều ướt từ đầu tới chân. Mỗi người còn xách theo một cái chậu lớn cũng đồng dạng ướt sũng. Một đường tiến thẳng vào tầm cung đang chìm trong biển lửa.

Đi tới đâu thì nâng chân lên, mặt không biến sắc, ra sức dập lửa tới đó. Trong nháy mắt, từ thế lửa khó lòng cứu vãn thì nay trước cửa cung đã dần mở ra một con đường tiếng thẳng vào trong. Cả đám cấm vệ quân thấy vậy liền mừng rỡ, nhanh tay trợ giúp bọn họ tiến vào.

Không còn là cảnh tượng hỗn loạn như vừa rồi, thay vào đó là hàng lối chỉnh chu, mỗi người một chân một tay, trợ giúp nhau dập lửa.

Từ phía xa, ánh mắt nam tử áo đen nheo lại, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Từ Chiêu rồi tức giận, phun cọng cỏ trong miệng ra, phi thân rời đi.

Không biết hôm nay bị cái gì mà nàng liên tục cảm thấy lạnh gáy, quay lại nhìn thì không thấy điều gì bất thường. Quả thật kỳ lạ nha!

Vừa mới tự nhủ trong đầu như vậy thì đã thấy bóng dáng Thái hậu cùng Lạc Vân được cứu ra ngoài, còn không ngừng cúi người ho sặc sụa đến đỏ cả mặt, mấy đường gân ở cổ cứ thi nhau nổi lên. Y phục nhiều chỗ còn bị cháy xém, đầu tóc rối tung, bộ dạng hết sức chật vật.

Từ Chiêu chỉ đứng nhìn, chép miệng thầm rủa bọn họ đáng đời. Bất quá, nàng chưa tàn nhẫn tới mức có thể nhìn bọn họ bỏ mạng.

Thấy Tiểu Nhan đã quay lại, nàng cùng sáu thị vệ ban nãy cứ thế mà lẳng lặng rời đi, không tiếp tục nán lại mấy nơi thị phi này.

Vừa rảo bước trên hàng lang dẫn về tầm cung, Tiểu Nhan liền mở miệng nói nhỏ: “Ta thấy chuyện này hết sức đáng nghi. Giữa ban ngày ban mặt làm sao có thể cháy lớn như vậy được. Nói không chừng là có người ra tay”.

“Là có người hay không có người ra tay thì cũng không liên quan tới chúng ta. Có điều, chuyện bọn họ gây khó dễ cho muội vừa dứt thì Từ Ninh cung lập tức cháy. Cũng quá trùng hợp đi. Thật sự có cảm giác được xả hận a” – vừa nói, Từ Chiêu vừa khoan khoái cười.

Tiểu Nhan nghe xong, mắt tròn lên, đảo một vòng dò xét động tĩnh xung quang rồi mới gõ vào đầu Từ Chiêu mà mắng: “Nói nhỏ thôi, sợ không ai biết muội vui chắc. Bà ta là Thái hậu đương triều đấy, dù có xả hận cũng không ai cả gan đi đốt Từ Ninh cung cho muội đầu”.

“Nói cũng phải, chỉ có quý mới làm trò đó a. Vậy bà ta chính là gặp quý. Ha ha ha!” – Từ Chiêu mạnh miệng, càng nói càng lớn, cuối cùng không kiêng kỵ mà cười âm lên.

Đoàn người cứ như vậy, thông thả trở về như thể vừa rồi chỉ là đi xem kịch, không đáng bận tâm. Còn chuyện Từ Chiêu thật sự bận tâm nhất bây giờ chính là cái bụng đói của mình, từ sáng mới chỉ ăn một chén cháo nhỏ, đến bây giờ cảm giác sắp không trụ nổi.

Vừa về phòng, điều đầu tiên Từ Chiêu làm là gào thét đòi ăn, chén xong một bàn đồ ăn mỹ vị, nàng lập tức ôm bụng lên giường, đánh một giấc.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Từ Chiêu chỉ dùng qua một chút điểm tâm rồi sắp xếp tới vấn an Hoàng hậu Duyên Khánh.

Vừa vào điện liền thấy Hoàng hậu nhìn nàng tủm tỉm cười.

Từ Chiêu còn đang ngỡ ngàng hành lễ thì bị người kéo tay, ngồi bên cạnh Hoàng hậu: “Từ Chiêu, ngươi nói, chuyện Từ Ninh cung ngày hôm qua là do ngươi làm?”.

Nàng sững sốt lắc đầu: “Hoàng hậu, sao người lại có suy nghĩ đó, Chiêu nhi vẫn là một hài tử nha, không có khả năng làm ra chuyện lớn như vậy được? Sức người sức của không đủ a”.

“Vậy cũng quá trùng hợp. Ngươi thử nói xem, liệu có người nào giúp ngươi báo thù rửa hận không?”.

“Hắn là không có đi. Trong cung, người có máu mặt nhất mà Chiêu nhi biết cũng chỉ có Hoàng thượng a. Mà Hoàng thượng thì tất nhiên sẽ không tự đốt nhà mình rồi”.

“Nha đầu mồm miệng. Trong cung cũng không ít người đoán chuyện này có liên quan tới ngươi, nhưng ngày hôm qua Thái hậu một mực hạ chỉ không truy cứu. Ngươi thử nói xem là chuyện gì?” – Hoàng hậu nhướn mày vui vẻ, nở nụ cười có phần hả hê nhìn Từ Chiêu.

“Không truy cứu? Chuyện lớn như vậy mà lại không truy cứu sao? Lão yêu bà thật sự kỳ lạ nha” – Từ Chiêu không khỏi kinh ngạc. Ngày hôm qua chính mắt nàng cũng nhìn thấy lửa cháy rất lớn, còn suýt chút nữa là đoạt mạng bà ta, Từ Ninh cung xa hoa lộng lẫy cuối cùng bị đốt thành tro. Vậy mà Thái hậu cư nhiên nuốt trôi được con tức này.

Hoàng hậu thấy vẻ mặt của Từ Chiêu thì không khỏi buồn cười. Chuyện trong cung không cần nói có khi nàng đã tự biết, quả thật chưa thấy đứa nhỏ nào sớm hiểu chuyện và vẫn quá vô tư như vậy.

“Ta cũng không biết lý do vì sao Thái hậu hạ lệnh không truy cứu chuyện này. Bất quá theo ta đoán thì hẳn là chuyện không muốn cho người khác biết đi. Nếu không thì ta cũng không nghĩ ra lý do nào khác”.

“Bỏ, bỏ, bỏ,... Chiêu nhi hôm nay là tới vấn an người, sao toàn nhắc đến chuyện này vậy. Mặc kệ là vì cái gì, Từ Ninh cung bị hủy cũng đâu thiếu chỗ cho Thái hậu ở. Chung quy cũng chỉ cần xây lại là được mà”. Từ Chiêu nghe Hoàng hậu suy đoán mà thấy mất kiên nhẫn, đứng dậy khua tay, bộ dạng thập phần là đang làm nũng. Hôm qua người ta mới ngã hồ nên đầu có chút váng nha.

“Nha đầu vô tâm, ngoài ham chơi ngươi còn biết tới chuyện gì nữa?” Hoàng hậu thấy nàng như vậy cũng không giận mà còn hết mực cưng chiều. Phải nói, mấy tiểu Hoàng tử, công chúa mà thấy cảnh này hẳn là đã sợ tới xanh mặt.

“Chiêu nhi biết cưỡi ngựa nha, còn có thể mài binh khí giúp các ca ca. Còn nữa, Chiêu nhi muốn luyện chế bảo kiếm. Lần này theo Lân ca ca tới Kinh thành cũng vì chuyện này. Chỉ là, huynh ấy còn chưa kịp giúp Chiêu nhi đã cũng Từ Hàm rồi đi rồi”.

Hai người vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm cho tới khi tiểu thái giám canh cửa tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng hậu, Tam Hoàng tử cầu kiến”.

Lời vừa dứt, thân hình nam tử cao lớn bước vào, trường bào xanh thẫm có thêu chỉ bạc lông lân, cao quý mà không kém phần tao nhã. Khuôn mặt yêu nghiệt trên người, bạc môi mỏng khẽ giương lên, nhìn qua thập phần tùy ý.

Đứng giữa đại điện, hắn tươi cười, không nhanh không chậm hành lễ với Hoàng hậu, thanh âm hết sức dễ nghe: “Nhi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương trẻ mãi không già”.

“Phụt... Bạch Bạch, ngươi là tới hành lễ hay là tới nịnh nọt vậy?” Từ Chiêu không nhịn được cười bật ra.

“Theo ta thấy thì hẳn chính là tới thỉnh người. Nếu không phải ngươi ở đây hẳn còn có tâm ý tới thỉnh an ta sao?” Hoàng hậu một tay đỡ trán, bộ dạng chính là lực bất tòng tâm.

“Nhi thần gần đây rất nhớ nương nương cùng Phụ hoàng nên mới siêng năng vào cung như vậy. Nhi thần là toàn tâm toàn ý tới vấn an hai người a. Khả Khả ngươi nhìn xem, hai người họ thật giống nhau, đều không nhìn thấy thành ý của ta”.

Khoe miệng Từ Chiêu co giật, trong đầu là thập phần sợ hãi: “Cái... cái bộ dạng này là sao? Mắc... mắc ói quá”.

“Khả Khả ngươi sao vậy, sắc mặt xem chừng không được tốt?”. Yển Bạch thấy Từ Chiêu ra vẻ ghen hờn không nói nên lời, hắn liền cười mĩa một tiếng.

“Chính là nhìn bộ dạng nịnh nọt của ngươi khiến người ta chán ghét a”.

“Hai người có thôi đi không? Thỉnh an như các ngươi phiền chết ta. Bạch nhi tới đưa nha đầu này đi chơi đi. Cái gì mà luyện chế binh khí gì đó cũng giúp nha đầu một chút. Đám tiểu quỷ các ngươi chính là cùng một ruột. Thật là mới nhàn rồi một chút là không yên mà”. Hoàng hậu nói xong liền phất tay ý bảo bọn họ lui ra rồi tự mình tiến vào trong tâm cung nghỉ ngơi.

Yến Bạch vừa kéo Tử Chiêu ra ngoài vừa hỏi: “Hoàng hậu nói ngươi muốn luyện chế binh khí. Có chuyện này sao?”.

Đôi mắt Tử Chiêu sáng ngời, híp mắt cười: “Phải a. Không lâu trước đây ta kiếm được một khối thiên thạch, chất liệu rất tốt nên muốn luyện cho ca ca ta một thanh bảo kiếm. Có điều luyện chế binh khí thật không dễ. Khi đó Lân ca ca đã hứa giúp ta chuyện này, bất quá huynh ấy lại không rảnh. Thành ra ta cứ ở trong cung chờ đợi thôi”.

“Hóa ra đây là lý do ngươi tiến cung sao?”. Yến Bạch ra về sừng sốt, ngừng lại nhìn ngó xung quanh rồi mới cúi xuống, ghé sát vào tai Tử Chiêu nói nhỏ: “Vậy rốt cuộc ngươi từ cái lỗ nào chui lên vậy? Ta đã sai thuộc hạ điều tra ngươi nhưng đều không có kết quả”.

“Chẳng phải đã nói rồi sao. Ca ca ta và Thái tử chính là bằng hữu, vì vậy hắn mới giúp ta. Sao người trong cung các ngươi đa nghi quá vậy? Hơi một chút thì chính là đi điều tra thân phận người khác. Chúng ta đều là thường dân áo vải chứ đâu phải nhân vật tầm cỡ nào. Ngươi điều tra như vậy biết bao giờ mới tra ra”.

Tử Chiêu lạnh mặt, ra vẻ tức giận, nhũn mày nói với Yến Bạch: “Ngươi hỏi quá nhiều, không chơi với ngươi nữa”.

“Ta mới hỏi ngươi một câu, ngươi tức giận cái gì?”. Hắn nghe nàng nói một tràng như vậy thì tròn mắt nhìn, nha đầu này hình như giận thật rồi.

Thấy Tử Chiêu vẫn trừng mắt nhìn mình, Yến Bạch đành thở ra một hơi, tỏ vẻ hết sức nhân nhượng nói: “Thôi được rồi, là bổn cung đa nghi. Ta sẽ giúp ngươi luyện chế binh khí coi như xí xóa chuyện này”.

“Ngươi giúp bằng cách nào?”. Tử Chiêu bán tín bán nghi hỏi.

Thấy nàng rõ ràng không tin tưởng, Yến Bạch mới ngẩng cao đầu, vỗ ngực ra oai nói: “Ngươi nghĩ bổn cung là ai? Chính là Tam hoàng tử nổi tiếng ăn chơi máu mặt nhất Kinh thành, không nơi nào ta không hay không biết. Đám vương thân quý tử gặp ta cũng phải nể mặt ba phần. Chẳng lẽ tìm một thợ rèn có tiếng cũng làm khó được ta sao?... Đây... này... Khả Khả ngươi đi đâu vậy?”.

Trong lúc Yến Bạch còn đang mãi khoe khoang, Tử Chiêu đã cất bước rời đi, nếu để nàng nghe thêm một lời nào từ cái miệng ba hoa của hắn, rất có thể nàng sẽ bị hắn tẩy não thành kẻ nguốc cũng không biết chừng.

Hai người bọn họ cứ như vậy, một trước một sau trở về tẩm cung của Tử Chiêu.

Vừa vào tới nơi, Yến Bạch rất tự nhiên như thể đây chính là phủ đệ của hắn. Thân nhiên châm trà, rót nước rồi ngã người xuống ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần.

Tử Chiêu từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc, yên lặng nhìn một màn vừa rồi. Khóe miệng không ngừng co giật, đưa chân đạp vào chân Yến Bạch một cái: “Bạch Bạch, da mặt ngươi cũng thật dày a. Mau cút về phủ nhà ngươi mà nằm”.

“Khả Khả sao ngươi hay nổi nóng với ta vậy? Ta đã nói sẽ giúp ngươi luyện ra bảo kiếm, ngươi cũng phải nói cho ta xem ngươi muốn thể nào chứ”.

“Ngươi nghiêm túc?”

“Chính là nghiêm túc!”

“Hừ. Nếu ban này ngươi không nói nhiều như vậy thì ngay từ đầu ta đã cân nhắc lời nói của người rồi”.

“Nói vậy, khi nãy những lời ta nói ngươi đều bỏ ngoài tai sao?”. Yến Bạch đang vắt chân lên thanh thả nằm, nghe thấy lời Tử Chiêu nói, hắn liền ngồi bật dậy.

“Phải!”.

“Không được, như vậy làm sao ngươi hiểu hết được sự lợi hại của ta. Nghe lại, nhất định phải nghe lại”.

“Yến Bạch, ngươi im đi. Nếu ngươi còn mở miệng nói những lời như khi nãy thì lập tức cút ra ngoài. Ta không thèm chơi với ngươi nữa”. Tử Chiêu cũng không kém cạnh, hai tay chống nạnh, hùng hổ quát lớn.

“Được. Không nói thì không nói. Ngươi làm gì hung dữ như vậy? Nào nào, uống chút trà cho nhuận giọng”. Yến Bạch hết sức thối thời, nhanh tay kéo Tử Chiêu ngồi xuống, còn rót cho nàng một chén trà, bộ dáng chính là đang mời khách a.

“Khả Khả, ngươi nói xem. Khối thiên thạch của ngươi tốt đến vậy sao?”

“Chính là rất tốt. Ngươi đợi một chút, ta lấy nó ra cho ngươi xem”. Nói rồi, nàng đứng dậy đi vào góc phòng, sau đó khệ nệ lôi ra một cái bọc đen được gói ghém cẩn thận.

Không để Yến Bạch chờ lâu, Tử Chiêu nhanh tay tháo lớp vải bọc bên ngoài ra, để lộ bên trong là một khối kim loại lớn hơn cả người nàng.

Yến Bạch đưa mắt, tỉ mỉ quan sát còn có thể thấy rõ một tầng sáng nhẹ bao phủ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có thứ vật chất kỳ lạ như vậy, không khỏi mở miệng tán thưởng: “Khả Khả, thứ này của ngươi thật hiếm có nha. Từ bé

tới lớn ta cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ”.

“Chuyện đó thì dĩ nhiên, phải là người thật sự có duyên mới tìm được. Lúc khối thiên thạch này rơi xuống ta cũng suýt mất mạng đó”. Từ Chiêu thần nhiên đáp lại, như thể không có chuyện gì to tát.

Yến Bạch nghe xong thì tròn mắt nhìn sắc mặt lạnh tanh của Từ Chiêu: “Coi người xem, có người nào từng suýt mất mạng lại có biểu hiện như người không?”

“Chẳng phải ta vẫn đứng đây nói chuyện cùng người đó sao? Khi đó ta là được người khác cứu”. Nói đến đây, trong lòng Từ Chiêu bất giác nhớ tới dáng hình nam tử như hoa như ngọc kia.

Tiểu tâm can khẽ động, nàng hơi giật mình, lấy từ trong lòng ra một khối ngọc tròn ảm áp, vội hỏi Yến Bạch: “Bạch Bạch, người có biết vật này không?”.

“Nha, Khả Khả, người thật lắm bảo vật a. Khối ngọc này cư nhiên có thể tỏa ra hơi ấm”. Yến Bạch vừa chạm tay vào khối ngọc, một trận ảm áp truyền vào, khiến hắn không khỏi thích thú.

“Nói vậy, những thứ này không phải người mang đến”.

Từ Chiêu bản thân đứng nguyên một chỗ, bàn tay khẽ nắm túi hương đeo bên hông, như nhận ra điều gì đó: “Mùi hương này,... chẳng phải là hương thảo mọc trong nước tắm ở Vụ Ân cốc sao?”.

Nàng đưa mắt, hết nhìn khối ngọc lại nhìn tới túi hương trong tay, trong đầu Từ Chiêu lúc này chỉ vang lên duy nhất một suy nghĩ: “Là Dữ Ngọc”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thử chữa bệnh

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu khiến Từ Chiêu kinh ngạc, chính nàng cũng cảm thấy không hiểu: “Không thể nào có chuyện Dữ Ngọc xuất hiện trong Hoàng cung được. Khắp nơi canh phòng nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa hắn cũng không có lý do gì để tới đây. Nhưng ... mùi hương này thật sự cũng chưa từng thấy ở nơi nào khác?”

Từ Chiêu đột nhiên yên lặng, Yến Bạch thấy vậy liền quay đầu lại hỏi: “Khả Khả, người đang nghĩ gì mà thất thần vậy?”.

“A! Không có gì. Chỉ là đang nhớ lại xem bản thảo của ta để ở đâu thôi”. Nàng bị nhắc, lập tức hồi thần lại, bước nhanh tới trước thư án, lấy ra một cuốn sổ đưa cho Yến Bạch.

Hắn nhận lấy vật từ tay Từ Chiêu, bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt. Yên lặng đọc qua mấy trang giấy, nhưng càng đọc lại càng thấy hắn trở nên chăm chú khác thường, sau một hồi nghiền ngẫm, Yến Bạch mới ngẩng đầu lên, quét ánh mắt như hồ ly nhìn thẳng vào Từ Chiêu hỏi: “Những thứ này đều là do người viết?”.

Thấy biểu hiện của hắn có phần thay đổi, Từ Chiêu hơi ngạc nhiên đáp: “Người làm gì đột nhiên nghiêm trọng như vậy? Những thứ đó đúng là do ta viết nhưng cũng không hẳn do ta tự mình nghĩ ra... Chỉ là học hỏi từ người khác mà thôi. Có chuyện gì sao?”

Yến Bạch nhướn mày: “Viết tí mĩ như vậy, thật là do một đứa trẻ như người viết sao?”.

“À thì,... nhà ta ai cũng là thợ rèn. Chút kiến thức như vậy cũng không thể viết ra được sao? Người là đang coi thường ta đấy phải không?”.

“Không phải là ta coi thường người, chỉ là có chút không ngờ một đứa trẻ như người lại có thể viết ra một bộ thủ pháp như vậy. Ta vốn cũng không hiểu lắm mấy chuyện này nhưng xem qua có cảm giác nhất định cũng là tuyệt kỹ”.

“Chuyện đó là đương nhiên. Người phải thâm cảm ơn ông trời vì đã cho người kết giao được với một bằng hữu thông minh như ta”. Từ Chiêu coi đó là chuyện đương nhiên mà tự vỗ ngực.

Yến Bạch không khách khí ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ rồi nói: “Như vậy đi, ta quen biết cũng không ít, tìm một danh sư rèn kiếm không phải chuyện lớn gì. Đề ta giúp người”.

“Nhưng Lân ca ca đã hứa sẽ đưa ta tới Trường Sinh doanh rèn kiếm rồi. Ta chỉ là đang đợi hắn trở về thôi”.

“Ai nói nha đầu người thông minh vậy? Kẻ đó chính là mất mù. Người thấy Hoàng huynh có thời gian làm những chuyện đó sao? Còn chưa nói, xưởng rèn của Trường Sinh doanh trước nay đều rèn kiếm cho quân sĩ ra trận. Ở đó có kẻ nào rảnh rỗi giúp người sao?”. Vừa nói, Yến Bạch vừa cười ngả ngón, bộ dáng hết sức đáng đánh nhìn Từ Chiêu mà lắc đầu.

“Nhưng ta nghe nói những thanh kiếm được Trường Sinh doanh làm ra đều rất tốt” – Từ Chiêu không cho là phải, ra sức biện minh.

“Ngươi biết vì sao bọn họ đều cho là tốt không? Rất đơn giản, Trường Sinh doanh dùng thời gian ngắn nhất cũng có thể đem được một số lượng lớn binh khí lên chiến trường. Mỗi cái không thể nói là chém sắt như chém bùn nhưng cũng thuộc hàng hữu dụng, giết địch thì không thành vấn đề. Bất quá, ngươi thử nghĩ xem, những binh khí này thật sự có cái nào xuất chúng sao? Uống công ngươi ngày ngày ôm một đồng binh khí trong phòng cũng không sáng mắt ra”.

“Hừ... Ngươi nói thì hay rồi. Trở về tìm danh sư mà ngươi gì đó nói đi. Bỏn gia ta không thèm đòi co với ngươi”.

“Dám xưng bỏn gia trước mặt ta. Ngươi chính là đại nghịch bất đạo. Hôm nay không trừng trị ngươi thì ta không gọi là Tam Hoàng tử”. Yến Bạch gào lên một tiếng, toan đứng dậy tóm lấy Từ Chiêu.

Còn chưa để hấn kịp động thủ nàng đã phi thân chạy ầm ầm ra ngoài, vừa chạy còn sợ củi lửa không đủ, ra sức khích bác Yến Bạch: “Bạch Bạch à, gọi ngươi là Tam hoàng tử thấy có chút không hợp à. Gọi ngươi là tiểu tam nghe thuận miệng hơn”.

“Câm miệng, ngươi đứng lại đó cho ta”. Yến Bạch bị chọc, tức đến đỏ mặt.

Khắp sân viện chỉ vang lên tiếng cười của Từ Chiêu cùng âm thanh mắng chửi của Yến Bạch. Hai người một trước một sau, làm náo loạn cả lên.

Nếu không phải thân thủ Từ Chiêu nhanh nhẹn thì đã sớm bị hấn tóm cổ. Nhưng dù sao khối thân thể này cũng mới chỉ là một đứa trẻ, có nhanh hơn nữa cũng không thể bì được với sải chân dài của nam nhân yêu nghiệt phía sau.

Giữa lúc Yến Bạch sắp bắt được nàng thì ngoài cửa viện, một cung nữ lạ mặt tiến vào, xin cầu kiến.

Tiểu Nhan từ xa nhìn thấy, không hình dung được nàng bước đi thế nào mà chỉ trong chớp mắt đã đứng chắn trước mặt cung nữ kia.

Từ lúc Từ Chiêu ngã xuống hồ, Tiểu Nhan luôn cảnh giác với người ngoài, không để họ lại gần Từ Chiêu lấy nửa bước.

Nàng ta lạnh giọng hỏi: “Ngươi là người cung nào? Tới đây phiền tiểu thư ta có chuyện gì?”

Tiểu cung nữ cảm nhận được sự dò xét cùng xa lánh của Tiểu Nhan quét lên người, nàng ta khẽ rùng mình những vẫn quy củ mở miệng: “Nô tì tham kiến Tam hoàng tử, tham kiến Hồng tiểu thư. Liên phi nương nương có lời mời Hồng tiểu thư tới Liên Trì cung một chuyến”.

“Liên phi? Nha đầu, từ khi nào ngươi có dính dáng tới phi tần trong hậu cung vậy?” Yến Bạch nghe vậy cũng nhíu mày.

“Ta làm sao có dính dáng gì với bọn họ. Kêu ta đến hẳn là có liên quan tới Tiểu Kỳ đi”. Nàng suy nghĩ một chút rồi quay sang nhìn Tiểu Nhan nói: “Tỷ tỷ ta đi một chuyến xem sao”.

“Nhưng...”. Tiểu Nhan còn có ý ngăn cản liền bị Từ Chiêu xua tay, sau đó nàng khẽ cong khóe miệng, cười nói với tiểu cung nữ kia: “Vị tỷ tỷ này, phiền tỷ dẫn đường”.

Tiểu cung nữ thấy Từ Chiêu dễ dàng gạt đầu đồng ý như vậy thì hết sức vui mừng, nở nụ cười đáp lại nàng rồi cúi đầu làm tư thế mời.

Tiểu Nhan giúp nàng khoác một chiếc áo choàng lông màu vàng nhạt lên người. Bất quá, từ lúc ôm khối ngọc kia, Từ Chiêu cũng không cảm thấy lạnh, nàng chỉ thuận theo Tiểu Nhan để nàng ta bớt lo lắng hơn mà thôi.

Trước khi đi, Từ Chiêu còn không quên căn dặn Tiểu Nhan ở lại đợi nàng, không cần đi theo, tiện thể cũng đuổi tên Yến Bạch kia trở về phủ của hắn, để hắn mau chóng giúp nàng tìm kiếm danh sư rèn kiếm. Sau đó mới lên kiệu, một đường tới thẳng Liên Trì cung.

Lần trước tới đón Yến Kỳ nàng cũng mới chỉ đứng bên ngoài cửa cung. Nhưng lần này được dẫn vào trong, Từ Chiêu lại không khỏi nhíu mày.

So với những tấm cung trước đây Từ Chiêu từng đặt chân đến thì Liên Trì cung phải nói là kém tới vài phần xa hoa lộng lẫy. Bài trí đơn điệu, hai bên chỉ bày một vài bình ngọc trang nhã. Khắp tấm cung treo rất nhiều màn trướng, cửa sổ cũng đóng chặt, không để lọt một chút ánh sáng nào. Giữa ban ngày vẫn thấp đèn, khiến cho không khí có phần thêm bí bách.

Vào tới giữa điện, Từ Chiêu theo lệ hành lễ: “Khả Nhi tham kiến Liên phi nương nương”.

“Ngồi đi. Hôm nay ta mời ngươi đến là có chuyện muốn nói”. Liên phi chăm chú nhìn Từ Chiêu, ánh mắt có phần âm u của nàng ta cũng không nói được là vui hay buồn.

Cung nữ chạy chóng đỡ đến một cái ghế dựa cho Từ Chiêu, vừa ngồi xuống nàng liền nhoẻn miệng cười, đáp: “Liên phi quả thật thẳng thắn”.

“Ngươi cũng không phải loại người thích vòng vo”.

“Không ngờ Liên phi lại có thể hiểu rõ Khả Nhi như vậy? Điều này làm tiểu nữ có chút nghi hoặc” – Từ Chiêu nghiêng đầu, ra vẻ ngây ngô hỏi lại.

Liên phi hơi ngập ngừng một chút rồi lại thờ dãi, nhẹ giọng nói: “Ánh mắt của ngươi... có chút giống với một người ta quen biết”.

Trong lòng Từ Chiêu chợt lóe: “Giờ đây? Cảm thấy chi tiết này có chút quen nha. Chẳng phải mấy phim truyền hình ta xem qua đều có sao? Không lẽ là sắp tới một màn nhận người thân bao năm xa cách đó chứ”.

Nàng còn đang mãi suy nghĩ viễn vông thì lại nghe giọng nói thanh thúy của Liên phi cất lên: “Bắt quá người này và người cũng không liên quan. Chỉ là ta cảm thấy có chút quen thuộc nên mới đoán linh tính thôi”.

Nghe vậy, Từ Chiêu không khỏi nhẹ nhõm thở ra một hơi: “Ồ, thì ra là như thế. Vậy, không biết hôm nay nương nương truyền ta tới là có chuyện gì muốn nói?”.

“Chuyện này,... ta cầu người giúp ta”.

Ánh mắt của Liên phi nhìn Từ Chiêu đột nhiên thay đổi, khiến nàng cảm thấy có chút rùng mình. Lần đầu tiên có người lại dùng ánh mắt khẩn cầu như vậy nhìn nàng. Quả là có chút không quen, như thể chỉ cần nàng lắc đầu một cái thì chính là cầm dao đâm thẳng vào tim người kia vậy.

Cảm giác như có một áp lực nào đó đè nặng, Từ Chiêu ho khan vài tiếng rồi nói: “Chuyện mà Liên phi nói không biết là chuyện gì? Nếu có khả năng nhất định Khả Nhi sẽ không phụ người”.

Đáy mắt Liên phi như chợt lóe lên một tia sáng nóng bỏng, nàng gấp giọng: “Ta chính là cầu người giúp Kỳ Nhi”.

“Tiểu Kỳ? Hắn xảy ra chuyện?”. Thấy Liên phi gấp gáp nhắc đến Yên Kỳ như vậy, Từ Chiêu nhú mày, có chút sốt ruột: “Không phải mọi sự vẫn rất ổn sao? Sao có thể xảy ra chuyện gì được?”.

Mất thấy biểu hiện của Từ Chiêu chính là thập phần lo lắng, trong lòng Liên phi cũng cảm thấy yên tâm, đứa nhỏ này đối với Kỳ nhi của bà cũng là thật lòng đối đãi.

Liên phi khẽ lắc đầu: “Không phải hắn xảy ra chuyện. Mà là ta cầu người giúp Kỳ nhi chữa khỏi bệnh”.

“Bệnh? Tiểu Kỳ bị bệnh gì sao? Nương nương tại sao không gọi ngự ý?” – Từ Chiêu không khỏi nhú mày.

“Ta từng nói với người Kỳ nhi rất sợ gặp người ngoài. Đối với hắn mà nói cũng chỉ có ta cùng Thái tử mới không làm hắn sợ. Thậm chí đến cả Hoàng thượng mà hắn cũng né tránh, cả ngày chỉ biết thu mình trong tầm cung không tiếp xúc với bất kỳ ai. Ta cứ như vậy nhìn hắn lớn lên, người thử nói xem, một người làm mẫu thân như ta làm sao có thể không đau lòng đây”. Vừa nói, hai hốc mắt của Liên phi vừa đỏ lên, giọt lệ đọng nơi khóe mắt chỉ trực chờ lăn xuống.

Từ Chiêu nhìn Liên phi cũng có chút thương cảm, nàng nghiêng đầu, nhìn vào mắt nàng ta hỏi: “Tiểu Kỳ, hắn là từ khi sinh ra đã như vậy sao?”.

Liên phi lập tức lắc đầu, lấy tay tự đập vào ngực mình: “Không phải. Hắn như vậy tất cả là do ta. Chính ta hại hắn. Năm xưa ta quá sợ hãi, sợ hắn bị người khác hãm hại nên mới hết mực bảo vệ, lúc nào cũng giữ hắn trong tầm cung không cho gặp bất kỳ người nào. Ta thậm chí còn chưa từng dẫn hắn đến vườn an Hoàng thượng, nếu không phải người chủ động đến thăm thì có khi hắn còn không nhận thức được người chính là phụ thân của mình. Là ta... Là ta hại hắn tới nông nổi như vậy”. Nàng càng nói, nước mắt càng lăn dài, ướt đầm cả khuôn mặt, nhìn qua có mấy phần nhu nhược.

Từ Chiêu nghi hoặc, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì lại khiến nương nương sợ hãi đến mức phải bảo hộ Tiểu Kỳ tới như vậy?”.

Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên Liên phi im bặt, nàng ta ngừng khóc, ngược đôi mắt đầm lệ nhìn Từ Chiêu khiến nàng khẽ rùng mình.

Từ Chiêu hết sức thức thời, không để Liên phi nói tiếng nào đã ra sức xua tay: “À thôi, thôi... chuyện này hẳn là Khả Nhi nghe cũng hiểu. Biết nhiều cũng không tốt nha. Nhưng Khả Nhi còn một thắc mắc, trong cung biết bao nhiêu ngự ý như vậy sao nương nương không cho truyền bọn họ, Khả Nhi lại không phải thấy thuốc”.

“Ngự ý trong cung không phải bất tài thì cũng là bị người khác mua chuộc. Giao Kỳ nhi cho bọn chúng khác nào hại chết hắn. Đám vô dụng đó không có khả năng giúp được Kỳ nhi. Nhưng người thì khác. Trước nay Kỳ nhi chỉ cần ở chỗ đông người thì có đồ dành hay đánh mắng, hắn cũng đều cắn chặt răng không nói một lời, chỉ biết run rẩy nép vào người ta. Vậy mà ngày đó, giữa đại điện Từ Ninh cung, người đã khiến hắn mở miệng. Hơn nữa còn nói từng câu từng chữ rất rõ ràng. Người đã làm được điều mà trước nay chưa ai làm được”.

“Không phải Tiểu Kỳ cũng rất tin tưởng Lân ca ca sao? Sao nương nương không nói chuyện này với Thái tử. Biết đâu huynh ấy có thể giúp được Tiểu Kỳ. Còn Khả Nhi có nói sao thì cũng chỉ là một đứa trẻ. Không có biện pháp”.

Không phải Từ Chiêu không muốn giúp Yên Kỳ, nhưng bệnh của hắn chính xác thì là tâm bệnh, nói nặng cũng không phải nặng mà nhẹ cũng không phải nhẹ.

Nàng không nắm chắc, hơn nữa muốn giúp hắn chẳng phải ngày ngày sẽ phải tới Liên Trì cung sao? Nàng đương nhiên là không muốn bước chân vào tầm cung của bất kỳ một phi tần hậu cung nào cả.

Liên phi nghe Từ Chiêu nói vậy thì lập tức đứng bật dậy, vịn chặt tay vào ghế mà gắt lên: “Không được”.

Từ Chiêu tròn mắt nhìn hành động này của nàng ta, không khỏi bất ngờ, chẳng phải Yên Lân rất tốt với Yên Kỳ sao? Theo lý mà nói, Liên phi không thể có biểu hiện phản đối gay gắt như vậy được.

Có lẽ cũng cảm nhận được hành động vừa rồi có chút thái quá, Liên phi mất tự nhiên ngồi trở lại trên ghế, nàng ta hắng giọng rồi nói: “Thái tử bận trăm công nghìn việc, tình hình chiến sự lại đang rối ren như vậy. Sao có thể phiền tới người được, cũng chỉ có người là thích hợp nhất”.

Kỳ thực để giúp được Yến Kỳ, Từ Chiêu cũng không phải là không có cách, nếu không muốn tới Liên Trì cung thì nàng cũng có thể thường xuyên mang hân ra ngoài chơi hân cũng không khó.

Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng Từ Chiêu cũng gật đầu: “Mặc dù không nắm chắc nhưng Khả Nhi có thể thử xem sao. Nương nương để Khả Nhi trở về suy nghĩ biện pháp một chút. Sáng mai Khả Nhi sẽ quay lại”.

Thấy nàng không còn cự tuyệt, Liên phi trong lòng như tháo được một nút thắt, nhẹ nhàng phát tay: “Được, ta và Kỳ nhi chờ người”.

Từ Chiêu không nán lại lâu, lập tức xin cáo lui. Trước khi đi còn không quên đưa mắt đánh giá toàn bộ tẩm cung một lần nữa.

Ngồi trong kiệu, nàng không ngừng suy nghĩ về chuyện này, cảm thấy lý do của Liên phi có chút kỳ lạ nhưng cũng không nói rõ ra được, chỉ biết khúc mắc của nàng ta hẳn là có liên quan đến Thái tử đi.

Hoàng cung quả là không thiếu chuyện, Từ Chiêu cũng ngại quản, trước mắt nên nghĩ cách cải thiện tình trạng của Yến Kỳ. Hân còn nhỏ, nếu bỏ qua giai đoạn này thì chỉ e về sau có khi sẽ càng khó khăn hơn.

Vừa trở lại, Tiểu Nhan đã kéo nàng vào phòng, nhìn tới nhìn lui một lượt, xác định thân thể vẫn lành lặn mới thở phào một hơi, hỏi nàng tới Liên Trì cung có chuyện gì.

Từ Chiêu thành thật kể lại mọi chuyện cho Tiểu Nhan nghe, nàng ta nghe xong thì suy tính một lúc, cảm thấy cũng không phải chuyện nguy hiểm gì mới gật đầu đồng ý.

“Tiểu Nhan, tỷ gật đầu làm cái gì? Chuyện này ta đã sớm quyết xong. Tỷ có lắc đầu mấy cái cũng không có gì thay đổi đâu”. Từ Chiêu thấy nàng ta gần đây thường xuyên nghĩ quá mọi chuyện nên mới buông lời trêu chọc.

Tiểu Nhan không bằng lòng trừng mắt nhìn nàng một cái rồi mới rút từ trong tay áo ra hai phong thư, một phong của Từ Hàm, một phong của Yến Lân.

“Từ Hàm gửi thư cho ta còn có thể hiểu, còn Yến Lân gửi không biết là có chuyện gì a. Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, gửi một phong không phải là đủ rồi sao?”.

Từ Chiêu nhanh tay mở phong thư của Từ Hàm ra đọc trước. Trong thư hẳn báo tình hình biên cảnh đã ổn định, Thuận Vương lui về ái Xích Vân, không có động tĩnh khiến cho bọn người Khương cũng trở nên im hơi lặng tiếng, ngoan ngoãn rút lui. Bọn họ cũng đã cho người để mắt tới phía Thuận Vương cùng những phiên vương khác. Xong xuôi sẽ sắp xếp trở lại Kinh thành.

Đọc xong một phong thư này khiến Từ Chiêu cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, rốt cuộc thì cũng yên bình hơn một chút.

Mở tới phong thư tiếp theo, Từ Chiêu không khỏi đen mặt. Cả phong thư chỉ vắn vắn vài chữ của Yến Lân, báo hẳn sẽ sớm trở về.

“Gì chứ? Viết được hẳn nhiều chữ như vậy mà cũng gửi đi. Thật là tốn giấy tốn mực mà. Lại còn báo hẳn sẽ sớm trở về. Ta có nói đợi hẳn sao?”. Từ Chiêu gắt lên, ném phong thư về phía thư án.

Tiểu Nhan nhướn mày: “Không phải muội nói đợi hẳn giúp muội đi rèn kiếm sao? Hay ta làm?”.

“Người ta không cần. Trường Sinh doanh đâu thể rèn ra kiếm tốt gì chứ. Nhất định là Mục Từ lừa ta. Đã có Yến Bạch giúp ta rồi. Đợi hẳn trở lại thì biết đến bao giờ?”. Từ Chiêu bày ra khuôn mặt giận đối với Tiểu Nhan.

Sáng hôm sau, Từ Chiêu thức dậy từ sớm. Nàng không dùng bữa sáng mà nhờ Tiểu Nhan chuẩn bị ba phần rồi cho vào giỏ để nàng xách đi.

Sau đó nàng lên kiệu nhỏ tiến tới Liên Trì cung.

Thái giám trước cửa cung vừa thấy người đến là Từ Chiêu thì hết sức cung kính, tự mình dẫn nàng vào.

Tẩm cung so với ngày hôm qua vẫn không có gì khác biệt. Nàng ngồi trên ghế chờ đợi, thuận miệng hỏi một tiểu cung nữ đang rót trà: “Vị tỷ tỷ này, Liên Trì cung lúc nào cũng kín bưng như vậy sao?”.

“Dạ, khỏi bẩm tiểu thư, đúng là tẩm cung lúc nào cũng như vậy. Liên phi nương nương sợ tiểu hoàng tử gặp gió máy lại ảnh hưởng tới sức khỏe nên mới cho đóng kín cửa để tránh gió ạ”.

“Xung quanh tẩm cung có trồng cây cỏ gì không?”.

“Quanh tẩm cung đều trồng rất nhiều cây thừa tiểu thư”.

“Tỷ tỷ làm ơn đừng một tiếng tiểu thư, hai tiếng tiểu thư như vậy. Ta nghe còn có thể phun toàn bộ trà ra ngoài đấy. Không nên, không nên a. Gọi ta Tiểu

Khả là được rồi”.

Thấy đứa nhỏ này rất dễ gần, nói chuyện còn thoải mái tự nhiên như vậy, cung nữ nọ cũng mỉm cười, gật đầu một cái: “Được, vậy nô tì gọi tiểu thư là Tiểu Khả. Nô tì tên Xuân Nhi. Hôm nay Liên phi nương nương căn dặn nô tì tiếp đón người”.

“Ồ, vậy lát nữa tỷ cứ ở đây, ta cần gì tỷ có thể giúp ta, có được không?”.

“Chuyện đó là đương nhiên. Tiểu Khả chỉ cần căn dặn một tiếng, Xuân Nhi nhất định làm được”.

Từ Chiêu cảm thấy hài lòng, ngồi thêm một lát thì Liên phi dắt tay Yến Kỳ, từ bên trong bước ra.

Bộ dạng Yến Kỳ còn đang ngái ngủ, vừa nhìn thấy Từ Chiêu, hần liền tí mắt cười, bước nhanh tới trước mặt nàng: “Tiểu Khả, sớm như vậy người đã tới thăm ta sao?”.

Nàng cúi đầu hành lễ với Liên phi rồi mới trả lời Yến Kỳ: “Phải. Hẳn là người chưa dùng bữa sáng phải không? Hôm nay ta tới dùng bữa sáng cùng người. Người xem, ta còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Chúng ta dùng bữa đi”.

“Hay quá. Lần đầu tiên có người tới dùng bữa sáng cùng ta. Nhất định là rất thú vị a”. Hần vui vẻ, kéo tay Từ Chiêu, xem nàng lấy ra từng món bày lên bàn.

Liên phi từ đầu tới cuối không nói gì, chỉ nhìn tới gương mặt sáng ngời của Yến Kỳ, trong lòng cũng trở nên ấm áp.

“A, còn một chuyện nữa chúng ta phải làm trước”. Từ Chiêu tỏ ra thần bí, nhìn Yến Kỳ.

Yến Kỳ ngỡ ngàng, hết nhìn Từ Chiêu lại nhìn một bàn đồ án trước mặt: “Còn chuyện gì nữa? Không phải cứ như vậy là có thể ăn rồi sao? Ta đói”.

“Bình tĩnh đã nào, Tiểu Kỳ, người muốn ăn ngon thì không thể cứ như vậy mà ăn được”. Nàng nói rồi quay ra nhìn Xuân Nhi: “Xuân Nhi tỷ tỷ, phiền tỷ vén hết màn trướng lên, mở luôn tất cả cửa sổ ra nữa”.

Xuân Nhi nghe vậy, bắt giác căn môi, hướng ánh mắt nhìn Liên Phi.

Thấy nàng ta khẽ gật đầu mới nhanh chóng cùng những cung nữ, thái giám khác làm theo lời Từ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cam của ta

Cửa sổ vừa mở, ánh sáng từ bên ngoài lập tức chiếu vào khiến cho cả gian phòng sáng bừng lên. Yến Kỳ bị ánh nắng làm cho chói mắt mới giật mình “A...” lên một tiếng.

Hần cúi đầu đưa tay che lấy hai mắt nhưng lát sau lại cảm nhận được có một bóng người đứng chắn trước mặt mình. Bàn tay khẽ mở, ngược mắt lên là thấy khuôn mặt tươi cười như nắng ban mai của Từ Chiêu.

Nàng cúi người khẽ nói: “Tiểu Kỳ người thử cảm nhận xem, căn phòng này có điểm gì khác trước a”.

“Chẳng phải người mở hết cửa ra rồi sao. Rất chói mắt”. Yến Kỳ vẫn đang nheo mắt, ai oán đáp lại Từ Chiêu.

“Chưa đủ. Người bình tâm cảm nhận cho thật kỹ, hít thở thật sâu rồi nói cho ta nghe những gì người thấy”.

Yến Kỳ hơi ngáp ngừng nhưng hẳn thật sự để tâm tới những điều Từ Chiêu vừa nói.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể thấy rõ, đáy mắt Yến Kỳ đột nhiên ánh lên một tia dao động khác thường.

Từ Chiêu nhìn hần, yên lặng chờ đợi.

“Tiểu Khả,... Ta... ta thấy được. Ta... có thể ngửi thấy mùi hương của cây cỏ. Còn có gió, gió từ ngoài cửa thổi vào lướt trên da mặt, mát lạnh. Ta còn thấy, tâm cung... thật vắng vẻ”. Yến Kỳ vừa nói, bắt giác quay đầu lại nhìn Liên phi, chỉ thấy ánh mắt nàng tràn ngập yêu thương.

“Thế nào, có phải cảm thấy rất thoải mái không? Tiểu Kỳ, người nên nhớ, đây mới chính là cuộc sống chứ không phải cứ giấu mình trong một nơi tăm tối mà nghĩ rằng bản thân đang được bảo vệ chu toàn đâu”.

Lời vừa dứt, Liên phi không nhận được, bàn tay hơi run rẩy bám chặt vào một góc áo. Trong lòng tự mình cắn rứt không yên.

Giọng nói lạnh lạnh của Từ Chiêu bắt chợt vang lên, phá vỡ bầu không khí có phần ngột ngạt: “Nào, lại đây, chúng ta dùng bữa. Sau này hàng ngày ta sẽ tới dẫn ngươi đi chơi”.

“Thật sao? Ngày nào ngươi cũng có thể đến chứ?”.

“Có thể là như vậy”.

Nói rồi, bọn họ cùng ngồi vào bàn. Từ Chiêu vừa ăn vừa trò chuyện ăm ỉ, khiến cho không khí trong Liên Trì cung vốn luôn ảm đạm, nay lại như vừa được thổi vào một làn gió xuân tươi mới.

Thấy tiểu hài tử ngoan ngoãn ngồi ăn hết những thứ Liên phi gấp vào bát cho hắn, Từ Chiêu hắng giọng, ghé sát vào tai Yến Kỳ nói nhỏ: “Tiểu Kỳ, ngươi nói xem tay ngươi để làm cái gì? Sao có thể lúc nào cũng là nung nung gấp thức ăn cho ngươi. Mau đổi lại, nàng nhất định sẽ rất cảm động a”.

Yến Kỳ nghe vậy, chớp mắt một cái, rất cho là phải, liền nhanh tay gấp một miếng thịt đặt vào bát Liên phi, khoe miệng cong lên, nhu thuận nói: “Mẫu phi, Kỳ Nhi cũng gấp thức ăn cho ngươi”.

“Kỳ Nhi thật hiểu chuyện. Mẫu phi rất vui”. Liên phi đưa mắt nhìn Từ Chiêu, trong lòng tràn ngập cảm kích với nàng.

Từ Chiêu thấy Liên phi đang nhìn liền nhẹ giọng nói: “Nung nung, dùng bữa xong Khả Nhi muốn dẫn Tiểu Kỳ ra ngoài”.

“Ngươi định dẫn nó đi đâu?”.

Từ Chiêu nghe vậy, nhếch miệng cười, khoác vai Yến Kỳ hỏi: “Tiểu Kỳ, ngươi biết cưỡi ngựa không?”.

“Không biết, trước nay ta chưa từng cưỡi ngựa”.

“Được, vậy hôm nay ta sẽ dạy ngươi, nhân tiện tới làm quen với Ô Vân của ta. Nhất định nó sẽ thích ngươi”.

“Sao không phải là ta thích nó mà lại phải để nó thích ta mới được?”. Yến Kỳ lấy làm khó hiểu, nghiêng đầu hỏi.

“Ngươi thì tất nhiên sẽ thích nó. Nhưng Ô Vân nhà ta chưa chắc đã thích ngươi”.

“Sao lại có thể như vậy? Ta không tin, Ô Vân ngươi nói chẳng phải là ngựa sao? Làm gì có chuyện nó thích hay không được”.

“Mặc kệ ngươi tin hay không, ta không quản. Lát nữa gặp nó ngươi sẽ biết, nó chính là con ngựa hơn nữa còn là một con ngựa mắt cao hơn đầu a”.

“Mắt cao như vậy liệu có nhìn thấy đường không?”.

Từ Chiêu im lặng, mặt không chút biểu cảm, cố gắng nuốt trôi miếng cơm vừa bỏ vào miệng.

Trước khi hai người bọn họ rời khỏi Liên Trì cung, Liên phi không ngừng căn dặn Từ Chiêu một hồi. Nàng lập tức đáp ứng rồi cũng nhanh chóng cùng Yến Kỳ rời đi.

Hai người cùng ngồi trong kiệu nhỏ, tiến thẳng tới bãi tập ngựa.

Mã phu vừa thấy Từ Chiêu thì lập tức cho người dắt Ô Vân mang tới trước mặt nàng, sau đó đứng sang một bên vui vẻ cười nói: “Khả Khả tiểu đệ, hôm nay lại tới luyện cưỡi ngựa sao? Lần gần đây nhất ta thấy kỹ nghệ của ngươi cũng không tồi mà”.

“Mã đại ca sao còn gọi Khả Nhi là tiểu đệ vậy? Bây giờ người ta đã thành tiểu muội rồi nha”. Từ Chiêu toét miệng cười.

Ô Vân hí dài một tiếng, chạy quanh Từ Chiêu mấy vòng xong lại đưa mũi hít hít ngửi ngửi gì đó rồi bắt chợt quay móng, đứng đĩnh bộ đi. Khóe miệng Từ Chiêu co gập, liếc mắt nhìn tiểu hài tử đang tận lực im lặng núp sau lưng mình rồi lại nhìn con ngựa kia, chỉ đành buông ra một câu: “Ngươi đúng là đồ khó ớ”.

Con ngựa hình như nghe hiểu là Từ Chiêu là đang mắng mình thì lập tức dậm chân, mũi thở phì phì vài tiếng. Ai nhìn vào cũng có liên tưởng nó là một đứa trẻ đang giận dỗi.

Từ Chiêu chép miệng, không thèm đếm xỉa đến nó, nàng nắm lấy cổ tay Yến Kỳ kéo hắn ra phía trước sau đó vui vẻ nói: “Mã đại ca, hôm nay ta mang tiểu hoàng tử tới cưỡi ngựa. Phiên đại ca kiếm giúp ta một con ngựa nhỏ, càng dễ bảo càng tốt”.

“A thì ra là tiểu hoàng tử, nô tài không kịp hành lễ. Mong tiểu hoàng tử thứ tội”. Mã phu thấy người đến còn có thêm một vị hoàng tử thì liền thất kinh, quỳ rạp xuống đất.

Yến Kỳ vẫn một mực im lặng, mã phu tưởng hắn vì chuyện này mà giận nên có phần lo sợ, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Từ Chiêu thấy như vậy không ổn, nàng xua tay, hoà hoãn nói: “Mã đại ca không có việc gì, Tiểu Kỳ thấy lạ lắm nên mới như vậy, hấn không phải là đang trách huynh. Mau giúp chúng ta tìm thêm một con ngựa. Hôm nay Khả Nhi sẽ dạy hấn”.

Mã phu hé mắt, thấy Yến Kỳ quả thật cũng không nhìn mình mới đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Lát sau, hấn quay lại, dắt theo một con ngựa nhỏ hết sức xinh đẹp, lông ngựa xen lẫn hai màu nâu trắng, yên ngựa nhìn qua cũng biết là cực phẩm.

Ánh mắt Yến Kỳ sáng lên, Từ Chiêu có thể nhìn ra hấn là thập phần thích thú.

“Ngươi xem, mã đại ca vì ngươi mà tìm một con ngựa đẹp mắt như vậy, còn chuẩn bị cho ngươi loại yên ngựa tốt nhất. Có phải là ngươi nên nói gì đó không? Không thể phụ lòng người khác a”.

Mã phu nghe Từ Chiêu nói vậy thì giật mình, vội vàng xua tay: “Khả Khả, sao ngươi lại nói vậy? Đây chính là trách nhiệm của chúng ta. Nếu không làm cho chu toàn có thể còn bị trách phạt xuống. Không nên, không nên”.

Trong lúc mọi người còn đang hốt hoảng thì đột nhiên nghe được thanh âm rất nhỏ của Yến Kỳ: “Đa... đa tạ Mã đại ca”.

Ai nấy nghe xong cũng đều im bật, trên trán mã phu còn rịn ra một tầng mồ hôi, nuốt khan vài tiếng: “Tiểu nhân không dám, không dám”.

Từ Chiêu nhìn một màn trước mắt không khỏi phì cười, nàng huých tay vào người mã phu một cái “Xem các người kia. Tiểu Kỳ rất đáng yêu, các huynh đều có thể coi đệ ấy như tiểu đệ của mình mà đối đãi”.

Mã phu lão đạo, cắn chặt môi, ra sức lắc đầu. Ánh mắt tròn trũng lên như muốn nói: “Vậy ngươi giết ta luôn đi”.

Từ hôm đó, gần như ngày nào Từ Chiêu cũng tới tìm Yến Kỳ, kéo hấn đi khắp nơi. Nàng còn đưa hấn đến Trường Sinh doanh, khi thì học cưỡi ngựa, khi thì luyện bắn cung, vẽ tranh... Có lần còn ở lại trong doanh tới mấy ngày.

Kỳ thực tình trạng của Yến Kỳ không đến nỗi nghiêm trọng như lời Liên phi nói. Nàng ta chỉ quá lo lắng mà phóng đại mọi chuyện lên mà thôi.

Suốt mấy tháng cứ như vậy, Từ Chiêu để hấn tự mình tiếp xúc với rất nhiều người. Lâu dần Yến Kỳ cũng đã cởi mở hơn, đứng trước đám đông cũng lấm cũng chỉ có thể coi là kiêu lời chứ không còn run rẩy sợ hãi như trước.

Sở dĩ nàng đưa hấn tới Trường Sinh doanh vì ở đây đều là những người mà Từ Chiêu có thể tin tưởng, bầu không khí lại rất náo nhiệt, con người chất phác đơn thuần, làm người ta cảm thấy thoải mái, chứ không bí bách giống trong cung chút nào.

Yến Kỳ lại là đứa trẻ thông minh, khiến cho mọi người trong doanh ai cũng đều yêu quý hấn. Mỗi lần ăn cơm, Từ Chiêu liếc mắt nhìn một bàn đồ ăn của hấn lúc nào cũng nhiều, cũng ngon hơn của mình. Không biết là do được mấy vị đại nương ở phòng bếp yêu thích hay là do thân phận của hấn mà có được. Dù gì thì đồ ăn của hấn cũng đều rơi vào bụng nàng hết. Không cần lo nghĩ.

Có lần Yến Bạch còn lên lút dẫn nàng cùng Yến Kỳ tới sông bạc. Sau lại bị Hoàng thượng phát hiện, hai bọn họ bị phạt quỳ mất mấy canh giờ, hai đầu gối tê cứng không còn cảm giác.

Từ Chiêu vừa quỳ vừa gào khóc, cuối cùng mệt là người, thiếp đi lúc nào không biết. Yến Bạch thấy vậy liền tranh thủ trung ra bộ mặt vô cùng áy náy, đang quỳ dở thì lồm cồm bò dậy, nhanh chóng cõng nàng trở về rồi cũng chuẩn đi mất dạng.

Còn nữa, số bạc nàng thắng được đều bị tịch thu cho vào quốc khố. Lần này thì tới Yến Bạch kêu khóc thảm thiết.

Không lâu sau, Yến Bạch báo tin đã tìm được một vị danh sư để giúp nàng rèn kiếm. Bất quá không được đưa người vào trong cung, Từ Chiêu đành phải tới xin Hoàng thượng cho xuất cung.

Nàng vốn dĩ tới đây là vì chuyện này nên Hoàng thượng cũng nhanh chóng chấp thuận.

Vị danh sư mà Yến Bạch mời tới tên là Cao Lão, một trong những đại sư rèn kiếm có tiếng nhất Đại Minh. Dù có chút lớn tuổi nhưng tính tình hào sảng, không câu nệ tiểu tiết nên Từ Chiêu cũng bạo dạn gọi hấn một tiếng lão Cao.

Không biết Yến Bạch dùng biện pháp gì lại có thể mời về được một vị danh sư có tiếng như vậy.

Lần đầu gặp Từ Chiêu, thấy nàng chỉ là một nữ hài mềm miệng có chút nhanh nhẹn, ông ta còn không thèm để vào tai. Chỉ coi nàng như thiên kim tiểu thư nhà giàu nào đó vì hiếu kỳ mà bày trò tiêu khiển. Chờ một thời gian, đợi nàng chán rồi ông ta cũng có thể cầm được tiền công mà rời đi, có thể tha hồ uống rượu.

Bất quá, khi vừa nghe Từ Chiêu giải thích về thủ pháp mà nàng muốn sử dụng để rèn kiếm. Lão Cao dường như cảm nín, ông phải dùng cái nhìn khác để đánh giá lại Từ Chiêu từ đầu tới cuối.

Ánh mắt nàng tản ra tia sáng long lanh, kiên định lạ thường. Khí chất ôn nhã cộng với hình hài nhỏ bé khiến cho Lão Cao cảm thấy có chút nghi hoặc. Nhưng sau rồi ông cũng vứt bỏ suy nghĩ đó sang một bên, không ngại tán thưởng nàng. Lâu dần cũng sinh ra không ít hảo cảm.

Thật ra những phương pháp nàng ghi lại đều dựa trên cách rèn kiếm của người Nhật ở hiện đại. Ghi chép vẫn có nhiều chỗ sai sót nên còn phải chỉnh lý

rất nhiều. Hơn nữa khối thiên thạch mà nàng có được cũng là chất liệu đặc biệt chưa từng có nên cũng phải tính toán cẩn thận.

Cứ như vậy lại trôi qua được thêm nửa năm. Mùa đông giá rét nơi Kinh thành qua đi, trời sang xuân ấm áp hơn một chút. Cây đào trong viện trở hoa đẹp rực rỡ. Từ Chiêu còn cho người dựng bàn trà ngay sát thân cây. Cứ tới trưa là nàng sẽ ra đó thưởng trà, có khi còn ngủ quên mất. Tiểu Nhan nhìn thấy cảnh này thì thở dài một tiếng, lắc đầu bỏ đi.

Cùng lúc đó, nàng cũng nhận được một bức thư từ Từ Hàm. Trong thư hẩn kể, trên đường trở về đã đi ngang qua rất nhiều châu quận bị thiệt hại nặng nề, nạn dân nhiều vô số. Thái tử điện hạ quyết định lưu lại giúp đỡ bọn họ ổn định, cũng là để hợp lòng dân.

Từ Chiêu không lấy làm ngạc nhiên, nếu Yến Lâm muốn vừng vàng mà ngồi lên cái ghế rồng kia thì cũng phải tự mình bỏ ra không ít công sức.

Suốt thời gian này, ngày nào Từ Chiêu cũng phải xuất cung đi tới xưởng rèn. Như vậy thật sự có chút phiền phức nên nàng nhờ Yến Bạch thuê giúp một gian phòng ở khách điểm để tiện đi lại.

Nào ngờ ngày xuất cung hẩn mang nàng tới thẳng một phủ đệ rất lớn. Còn nói đây là một trong số trang viên của hẩn ở Kinh thành, để không cũng phí phạm nên mới sắp xếp cho nàng mượn tạm một thời gian.

Vừa mới bước vào sân viện, cảnh tượng khiến Từ Chiêu phải há miệng, cảm thán không thôi. Hòn non bộ trải rộng, hồ nước xanh ngắt phía xa, tường cột trạm trổ cầu kỳ, thêm đá trắng dẫn tới hoa viên trồng đầy kỳ hoa dị thảo, rực rỡ vô cùng.

Nàng quét mắt nhìn lại Yến Bạch một lượt, nam nhân này thật sự nhiều tiền nha.

Nơi này quả thật có thể nói như là một hoàng cung thu nhỏ vậy. Bất quá cả phủ đệ rộng lớn cũng chỉ có mình nàng cùng với một đám thị vệ nên cũng không có hơi sức đâu mà ngắm cảnh.

Do đó mà gần như lúc nào cũng có thể thấy Từ Chiêu ở xưởng rèn. Thiếu chút nữa là có thể ăn ngủ luôn ở đó.

Từ lúc tới Kinh thành, Từ Chiêu vẫn đều đặn gửi thư về Mục gia để phụ mẫu khỏi lo lắng. Dù sao vẫn là lần đầu tiên nàng rời xa họ lâu như vậy. Trong lòng không khỏi nhớ nhà, nhưng mỗi khi nhận được thư của phu nhân, Từ Chiêu lại có thể vui vẻ tới mấy ngày liền.

Đêm nay trăng rất sáng, ngoài sân ngay trước cửa phòng của Từ Chiêu có một cái vườn nhỏ, một góc vườn là phiến đá vừa cao vừa lớn.

Nàng xem chừng Tiểu Nhan đã đi ngủ, liền tranh thủ xách theo một giỏ cam, leo lên phiến đá ngồi ngắm trăng.

Gió xuân vẫn có chút se lạnh, Từ Chiêu lại chỉ khoác một chiếc áo mỏng, nửa nằm nửa ngồi khiến tà áo theo gió bay nhảy trong đêm, để lại dư quang mờ nhạt.

Nàng thầm nghĩ nếu lớn thêm chút nữa còn có thể vác một bầu rượu theo mà thưởng thức, giống như Lão Cao vừa rèn kiếm vừa uống rượu. Cũng có chút đặc sắc.

Vừa mới bóc một miếng cam bỏ vào miệng thì bất chợt có một con gió mạnh tạt qua làm vạt áo của Từ Chiêu hất ngược lên, trùm lên cả mặt nàng.

Không khỏi mất hứng, nàng kéo mạnh vạt áo xuống, tay dò dẫm vớ lấy giỏ cam định rời đi.

Nhưng mới vừa nhấc lên thấy cái giỏ nhẹ bằng, nhìn lại thì chỉ còn vên vẹn hai quả cam nhỏ. Từ Chiêu lấy làm khó hiểu: “Kỳ lạ, khi nãy ta mang đầy một giỏ, sao giờ lại chỉ còn có hai quả? Chẳng lẽ gió thổi bay được cam xuống đất?”.

Nàng nghiêng người ngó xuống dưới cũng không thấy gì. Chẳng lẽ có ma . Từ Chiêu không phải kẻ nhát gan nhưng cũng khê rùng mình. Quét ánh mắt dò xét xung quanh.

Khắp viện ám vệ ẩn nấp cũng không ít, không thể nào có người chạy qua cướp cam của nàng mà không thấy được. Nghĩ thế nào thì cũng thật khó hiểu. Không phải là ám vệ lén lút lấy của nàng chứ.

Từ Chiêu chép miệng, mặt dày hỏi: “Ám vệ đại ca, các huynh có thấy cam của ta mất đi đâu rồi không?”.

Trong bóng tối vài người nghe xong thì dờ dẩn, “ám vệ đại ca” là cái danh xưng gì? Từ bao giờ bọn họ lại được gọi với cái tên kỳ quái như vậy? Mà chẳng phải giỏ cam của tiểu thư vẫn ở đó sao, có gì lại đi hỏi bọn họ?

Từ Chiêu ngồi một lúc mới nghe thấy một thanh âm trầm thấp vang lên: “Bẩm tiểu thư, chúng tiểu nhân bắt tãi, không biết... cam của tiểu thư là đi nơi nào. Xin tiểu thư trách phạt”.

“Thôi khỏi đi, ta chỉ là thấy kỳ quái, không có ý làm khó gì đâu”.

Nàng ra về đêm chiêu nhìn chăm chăm vào hai quả cam còn lại, bất giác hai mắt chợt lóe, cảm thấy như thể đó chính là báu vật liền vợ lấy ôm vào trong lòng. Để xem đêm nay kẻ nào dám cướp hết cam của nàng.

Từ Chiêu lật đật bò từ trên phiến đá xuống, nhìn trước ngó sau một hồi rồi đi thẳng một mạch vào trong phòng.

Trước khi đóng cửa lại, Từ Chiêu quay người nhìn lại, ánh mắt sáng quắc, gằn lên từng tiếng: “Đêm nay các đại ca đều trở về ngủ đi. Noi vắng vẻ này chả có gì mà canh chừng đâu. Hôm nay cho các huynh nghỉ phép”.

Toàn bộ ám vệ lại dờ dẩn thêm một lần nữa: “Các người nghe cái gì nghỉ phép cơ?”.

Thấy ngữ điệu của nàng thập phần nghiêm túc còn xem lẫn chút giận dữ, bọn họ cũng không cần trái lệnh, toan tính chỉ để hai người ở lại nhưng bất ngờ lại nghe thấy giọng nói nồng nặc mùi cảnh báo của Từ Chiêu: “Ta nói là toàn bộ các huynh đó nha”.

Nói rồi, nàng đóng rèm cửa lại, ôm luôn hai quả cam lên giường, chồm chần đi ngủ.

Nam tử áo đen nằm vắt vẻo trên xà nhà, miệng còn đang nhai chóp chép, thấy Từ Chiêu vùng vằng, vừa vào phòng đã leo lên giường thì nhếch miệng cười, trông mắt vui vẻ híp lại.

Đến giữa đêm, cảm nhận được hơi thở đều đều của Từ Chiêu, hần tung mình nhảy xuống. Tư thái khoan thai, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào, bình thân bước tới cạnh giường.

Từ Chiêu vẫn chუმ chẫn, không thèm nhúc nhích, Dữ Ngọc nhếch mép cười thầm: “Tiểu bánh bao tự mình cho là thông minh sao?”.

Hắn xoay người rồi đi, trước lúc bước qua ngưỡng cửa liềm vung tay ném một nắm vỏ cam lên giường.

Người trên giường như thể chưa từng ngủ qua, ngay lập tức bật dậy, tay vẫn cầm theo hai quả cam, tung mình đuổi theo.

Trong đêm chỉ có ánh trăng soi tỏ, tàn ảnh của nam tử áo đen phía trước phảng phất như có như không.

Dữ Ngọc rẽ hết bên trái rồi lại quẹo bên phải khiến Từ Chiêu chạy đuổi phía sau thở không ra hơi.

Nàng tức giận, nâng tay ném hai quả cam về phía hắn nhưng không trúng. Mới qua một khúc quanh lại chẳng thấy người đâu nữa. Từ Chiêu thở hổn hển, càng ra sức chạy về phía trước.

Trời tối không nhìn rõ đường, mà Từ Chiêu lại chạy rất nhanh nên khi vừa rẽ thêm một khúc quanh nữa thì nàng đâm sầm vào một người, mạnh đến nỗi ngã bật ra đằng sau.

Đau điếng người, không nhận được, Từ Chiêu hét lên: “Ai ôi cái mũi của ta”. Nàng gấp người nằm lăn ra đất ôm chặt lấy mũi của mình.

Nam tử cao lớn mỉm cười, cúi người ôm lấy nàng rồi nhấc bổng lên, bàn tay thon dài khẽ xoa đầu: “Đêm hôm chạy ra ngoài làm cái gì? Nền đất rất lạnh”.

Đột nhiên bị người ta ôm, Từ Chiêu giật mình, quên cả đau, nhú mày nhìn lên. Trông mắt ngay lập tức phản chiếu gương mặt nam tử lạnh lùng băng sương nhưng ánh mắt lại mang theo ý cười.

Nàng kinh ngạc, miệng có chút lắp bắp: “Yến... .. Lân ca ca. Sao lại là huynh?”.

“Không là ta thì còn có thể là ai”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cung yến

Ánh trăng êm dịu xuyên qua những tán lá, chiếu thẳng lên thân ảnh nam nhân trắng tấp như tuyết. Đôi mắt thanh lãnh cùng với khí chất cao quý khiến cho nữ hài tử trong lòng nhìn không chớp mắt.

Nhận được ánh nhìn của Từ Chiêu, Yến Lân cảm giác như có sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, mềm mại, ấm áp.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhưng một màn đẹp mắt như vậy lại bị Từ Chiêu phá hỏng không thương tiếc. Nàng bất ngờ hất xi một cái, không kịp đưa tay lên che miệng, nước mũi còn duyên dáng mà dính lên trên mặt Yến Lân.

Từ Chiêu thất kinh, có chút run rẩy khịt mũi, hé mắt nhìn lên. Chỉ thấy gương mặt nam tử đã đen như than, đôi đồng tử như bị phủ lên một tầng sương mù. Bất giác một cảnh tượng chết chóc hiện lên trong đầu, nàng rón rén lấy tay áo lau tới lau lui khắp mặt hắn: “A, muội... .. định ngắm cảnh đêm một chút mà bên ngoài không ngờ lại lạnh thế này. Không phải cố ý, không cố ý nha...”.

Nói rồi nàng vội tụt xuống, tránh thoát khỏi vòng tay của Yến Lân, giả bộ như không có chuyện gì, gấp rút rời đi.

“Người đứng lại”. Thanh âm trầm thấp như mang theo sát khí nồng đậm dội thẳng vào tai.

Từ Chiêu giật thót, toàn thân như hóa đá đứng nguyên một chỗ không dám nhúc nhích.

Trong đêm thanh vắng, nàng có thể nghe rõ mồn một từng tiếng bước chân của Yến Lâm đang tiến lại gần.

Hai nhắm chặt, miệng không ngừng khấn vái, đem hết thần linh ra mà gọi tên, nào là Phật tổ Như Lai, Quan thế âm Bồ tát, Chúa Jesu,... thậm chí đến cả Diêm Vương, Quỷ Satan, Atula gì đó cũng bị lôi cả lên.

Đã xác định chờ chết thì bất ngờ toàn thân bị thứ gì đó phủ lên. Từ Chiêu lúc này mới choàng tỉnh, nhìn lại thì ra là áo choàng của Yến Lâm.

Nàng ngơ ngác hỏi: “Đây là...?”.

“Đêm nay vẫn có chút lạnh. Sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

“A, được”. Cảm giác như được ân xá. Từ Chiêu không nói nhiều, quay lưng chạy thẳng về phòng.

Yến Lâm toàn thân y phục tử sắc như chìm vào bóng tối. Đôi mắt nhìn theo bóng lưng nhỏ bé, vạt áo quá dài, bị Từ Chiêu không chút thương tiếc mà quét xuống đất.

Ngẩn người nhìn ngắm một hồi, cuối cùng lại thờ dài một hơi rồi rời đi.

Vừa mới trở lại Kinh thành đã nhận được tin báo Từ Chiêu không còn ở trong cung mà đã sớm chuyển ra ngoài. Như thể có gì đó thôi thúc, Yến Lâm tức tốc giục ngựa chạy tới đây, nào ngờ gặp lại cũng không thấy nàng có chút nhớ nhung gì hần. Không hiểu bản thân là đang mong đợi điều gì.

Ngươi nào đó hít thở có chút không thông, nhanh chân bước vào phòng, nhưng đập vào mắt Từ Chiêu là sàn nhà rải đầy vỏ cam. Nàng đứng hình, không hiểu đây là chuyện gì thì chợt thấy vỏ cam liên tiếp rơi từ trên xà nhà xuống.

Từ Chiêu bước vài bước để nhìn rõ hơn rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Gian phòng vốn không thấp đèn, chỉ thấy một bóng đen ngồi bên trên, lại còn đang cử động, âm thanh chóp chép trong đêm nghe ra có chút quỷ dị.

Người run rẩy như vừa có gió lạnh thổi qua, Từ Chiêu lăm bắm: “Không phải là ma đói lấy cam của ta ăn đấy chứ?”.

Nghĩ vậy, nàng còn định lớn tiếng hét lên thì chợt người thấy hương lê hoa thoang thoảng. Trong đầu chợt lóe, Từ Chiêu bặm môi, vơ một nắm vỏ cam ném lên trên.

Bóng đen trong chớp mắt dịch chuyển như quỷ ánh tránh thoát tới trước mặt nàng, hần ngồi xổm xuống, mặt đối mặt, khoe miệng nhếch lên câu hồn người: “Tiểu bánh bao thật hung dữ a”.

“Tên chết tiệt nhà ngươi. Muốn dọa chết ta đấy phải không”.

“Lâu rồi không gặp. Sao ngươi có thể đối đãi với ta như vậy?”. Dữ Ngọc khẽ đưa tay ấn lên trán Từ Chiêu một cái, gương mặt như họa, ngũ quan tinh tế, da thịt sáng bóng như bạch ngọc, mày rậm mi dài, đôi mắt đẹp trong đêm tối sáng như trăng châu, bạc môi mỏng gợi cảm vô cùng, giả hoạt cười.

Trên đời lại có nam nhân mang bộ dạng xinh đẹp như vậy sao?

Từ Chiêu không kìm được nuốt khan một tiếng nhưng vẫn cứng miệng hô: “Không phải ngươi giả thân giả quỷ ở đây ăn cam của ta thì ta hung dữ với ngươi làm cái gì? Rõ ràng chính là ngươi gây chuyện trước”.

“Có đâu. Ngươi ôm một giò cam lớn như vậy, ta lo ngươi ăn không hết”.

“Ngươi còn bao biện. Sớm ngày mai ta sẽ cho người loan tin Dữ Ngọc công tử danh trấn thiên hạ lại đi trộm cam của một hài tử”.

“Ta đâu có ăn trộm, ta là quang minh chính đại lấy a. Chỉ có các ngươi quá kém cỏi mới không thể nhìn thấy”. Hần vừa nói, vừa thản nhiên leo lên giường của Từ Chiêu, đặt lưng nằm xuống.

Nàng cứ như vậy tro mắt nhìn, lát sau mới nghi hoặc mở miệng: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”.

“Ngủ”.

“Đó là giường của ta”.

“Giường của ngươi thì sao?”.

“Ngươi không định ngủ ở đây chứ”.

“Ta chính là ngủ ở đây nha”.

“Mau cút, ngươi không thể nằm đó được. Ngươi nằm đó thì ta nằm ở đâu?”.

Dữ Ngọc từ tốn thò một tay ra ngoài, chỉ thẳng xuống đất. Từ Chiêu thấy hần mặt dày như vậy thì tức khí, hùng hổ lao lên giường, vận sức kéo hần xuống.

“Chính ngươi mới phải nằm đất. Đang yên đang lành đến tranh giường với ta. Mau cút xuống”.

Nhưng nàng có kéo thế nào thì nam nhân kia cũng chẳng nhúc nhích lấy một phân. Thấy cứ như vậy không ổn, đêm đã về khuya, nàng lại có chút buồn ngủ, khí lực cũng giảm sút đáng kể nên đành phải đổi giọng năn nỉ: “Dữ Ngọc, ngươi mau xuống, ta buồn ngủ. Không chống đỡ nổi nữa rồi. Ngươi không xuống ta sẽ ngủ gục ở đây mất”.

Hần cũng chẳng buồn hé mắt, ngược lại càng nằm sâu vào trong, đưa tay vỗ vỗ xuống đệm, ý bảo Từ Chiêu nằm xuống.

Nàng ngáp dài một cái, vẫn có chút chần chừ: “Ngươi nằm đó ta không quen”.

Lúc này Dữ Ngọc mở mắt: “Ngươi không quen? Ta nhớ ở Vụ Ân cốc chẳng phải cứ đặt lưng xuống là ngươi ngủ như chết hay sao? Bày đặt”.

“Nhưng khi đó khác, bây giờ khác”.

“Khác chỗ nào?”.

“Giờ ta đã lớn rồi”.

Dữ Ngọc trừng mắt, nắm cổ áo Từ Chiêu, ném nàng vào góc giường: “Mới qua chưa đầy một năm ngươi lớn được bao nhiêu chứ? Mau ngủ đi”.

Từ Chiêu hậm hực, bắt đầu đi kéo góc chăn đắp lên người. Hai mắt có chút nặng nề khép hờ, nhưng trong đầu vẫn còn thắc mắc vài chuyện, nàng nhỏ giọng hỏi: “Này Dữ Ngọc, tại sao tự dung ngươi lại xuất hiện ở đây vậy? Ngươi tới Kinh thành khi nào? Làm sao tìm được ta ở chỗ này?”.

“Sao ngươi hỏi liên một lúc nhiều vấn đề vậy?”.

“Ta muốn biết a”.

“Chỉ là rảnh rồi đi du ngoạn một thời gian, đằng nào cũng chưa từng tới Kinh thành, còn tình cờ biết ngươi cũng ở đây nên tới thăm ngươi”.

“Trùng hợp vậy sao? Liệu... có phải... là... ngươi...”. Từ Chiêu càng nói, giọng càng nhỏ dần, sau cùng là mất hần. Thay vào đó là tiếng thở khe khẽ.

Dữ Ngọc nhìn xuống, phì cười: “Ta nói rồi, ngươi chỉ cần đặt lưng xuống là sẽ ngủ như chết mà. Đồ cứng đầu”.

Hần dịch sang một bên, tiện tay kéo lại chăn cho Từ Chiêu, yên lặng ngắm nhìn. Lát sau cũng nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ.

Kỳ thực, Từ Chiêu trước nay vẫn ngủ một mình, kể cả khi ngủ cùng mẫu thân cũng có chút trần trọc không quen. Cho tới khi đến Vụ Ân cốc, Dữ Ngọc chỉ có một gian phòng ngủ, mà lại cố chấp không chịu ra ngoài nên nàng cùng hần vẫn chung một chỗ như thể này nhưng lạ thay, chưa đêm nào bị khó ngủ mà ngược lại còn ngủ rất ngon.

Tối sáng hôm sau, Từ Chiêu mở mắt, người bên cạnh đã sớm rời đi nhưng vẫn còn lưu lại hương lê hoa nhàn nhạt. Nàng ngồi dậy, vươn vai một cái, vô thức nhớ lại chuyện đêm qua, trong lòng không khỏi bức tức: “Tên chết tiệt. Tự nhiên xuất hiện, rồi lại rời đi cũng không thèm nói tiếng nào”.

Đang định xuống giường thì thấy một mẫu giấy kẹp dưới gối, nàng nhấc lên mở ra xem.

Là bút tích của Dữ Ngọc: “Ta có việc rồi đi một thời gian. Kinh thành không tốt. Đừng để người ta bắt nạt”.

Từ Chiêu đọc xong, đầu óc có chút không thông: “Ý gì chứ?”.

Nàng xoay người, đặt chân xuống giường thì dẫm phải thứ gì đó mềm mại, cúi xuống nhìn thì ra là áo choàng mà đêm qua Yến Lâm đưa cho nàng.

Từ Chiêu thân nhiên nhặt lên để trên bàn như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu để người khác biết nàng vứt áo choàng của Thái tử đương triều dưới đất, hơn nữa còn dẫm đạp một hồi thì không biết sẽ khiếp sợ tới cỡ nào. Có khi nào lỗi nàng ra xử chém không?

Vừa lúc này, Tiểu Nhan gõ cửa bước vào, tay bung thêm một chậu nước. Thấy Từ Chiêu có vẻ như đã tỉnh từ lâu, nàng ta ngạc nhiên, buông lời trêu trọc: “Nha, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Kẻ lười biếng còn có thể dậy sớm”.

“Ai lười biếng chứ? Người ta không có lười nha”.

Nói rồi, nàng lấy nước rửa mặt, tự mình thay một bộ y phục đơn giản gọn gàng màu cam. Vì còn tới xưởng rèn nên hằng ngày Từ Chiêu đều mặc loại y phục như vậy.

Thoáng thấy trong phòng có một chiếc áo choàng tử sắc, Tiểu Nhan mở miệng: “Xem ra muội cũng biết, Thái tử đã trở lại”.

“À, đêm qua hần có tới một chút. Còn Từ Hàm, giờ này huynh ấy ở chỗ nào vậy? Ta muốn khoe huynh ấy thành quả mấy ngày nay của ta nha”.

“Lân này chỉ có Mục Từ theo Thái tử hồi Kinh, còn thiếu gia vẫn lưu lại biên cảnh”.

Từ Chiêu nhíu mày: “Chẳng phải chuyện ở đó đã giải quyết xong rồi sao? Huynh ấy cũng không nói gì với ta. Không biết là có chuyện gì, lát nữa ta phải hỏi Yến Lâm mới được”.

Đây vốn không phải tác phong của Từ Hàm, từ trước đến nay, có chuyện gì hắn đều nói rõ với Từ Chiêu. Lần này lại không báo một tiếng nào khiến trong lòng nàng có chút bất an.

Từ Chiêu nhanh chóng ngồi vào thư án viết một bức thư, sai người gửi cho Từ Hàm. Sau đó nàng nhìn Tiểu Nhan, trầm giọng nói: “Lát nữa chuẩn bị xe ngựa, chúng ta nhập cung một chuyến”.

Tối gần trưa, Từ Chiêu mới ngồi lên kiệu, tiến cung. Đúng lúc đoàn xe của quan lại vào thiết triều buổi sớm đang đi ra. Kiệu của Từ Chiêu phải đứng gọn sang một bên nhường đường cho họ.

Đột nhiên lại xuất hiện thêm một cỗ kiệu như vậy, hơn nữa lại mang theo ký hiệu của Đông cung. Chúng quan viên không khỏi hiếu kỳ, chẳng phải khi này Thái tử vừa cùng bọn họ tham gia nghị sự sao. Vậy người ngồi bên trong là nhân vật nào?

Lại thấy thị vệ gác cổng vừa thấy cỗ kiệu kia thì lập tức cho bọn họ tiến vào. Càng đẩy lên nghi hoặc.

Từ Chiêu vừa nhập cung thì tiến thẳng tới ngự thư phòng, nàng nghĩ rất có thể Yến Lâm vẫn còn đang ở đây.

Không nằm ngoài dự đoán, ngoài Hoàng thượng cùng Yến Lâm, còn có cả Mục Từ đều ở bên trong.

Vừa vào giữa điện, Từ Chiêu cúi đầu hành lễ, sau đó nàng được sắp xếp ngồi sang một bên, đối diện Yến Lâm cùng Mục Từ.

Hoàng thượng thấy nàng tới, cảm thấy có chút kỳ quái: “Từ Chiêu, chẳng phải ngươi còn đang ở bên ngoài học rèn kiếm sao? Hôm nay lại có thành ý tới vấn an?”.

“Hoàng bá bá, hôm nay Chiêu nhi tiến cung là muốn biết chút tin tức của ca ca. Trước đó huynh ấy có gửi thư cho Chiêu nhi, nói sẽ hồi Kinh nhưng lần này không thấy hắn trở lại. Còn không nhận được tin báo gì nên mới muốn tới hỏi Thái tử một phen”. Nàng không vòng vo mà lập tức vào thẳng vấn đề.

“À, ta cũng vừa mới nhắc tới chuyện này. Lâm nhi, con giải thích một chút”.

“Kỳ thực ở biên cảnh vẫn còn chút chuyện, cũng không thể thiếu đi tướng lĩnh trấn thủ nên Từ Hàm đã đóng quân tại đó”.

“Tướng lĩnh? Đại Minh thiếu người tới mức phải để huynh ấy ở lại sao? Hơn nữa, Lâm ca ca, Mục gia ta ba đời không làm quan. Huynh còn nhớ chứ?”. Giọng nói Từ Chiêu có chút gay gắt, khó hiểu nhìn Yến Lâm, ánh mắt sắc bén khẽ liếc qua Mục Từ như để xác nhận.

“Tiểu nha đầu, chuyện chính sự có đôi khi không thể nói trước được. Lần này Từ Hàm nhận lời với Yến Lâm cũng là quyết định của hắn”- Mục Từ trầm giọng giải thích.

Từ Chiêu nghe vậy thì trầm ngâm, không nói tiếng nào, đứng dậy cáo lui rồi đi.

Chuyện này rõ ràng rất kỳ lạ, Từ Hàm là người thế nào Từ Chiêu biết rõ. Hắn hoàn toàn không có ý định làm quan. Ngay từ đầu còn nói chỉ cần chuyện của Thuận Vương dịu xuống thì Mục gia sẽ không nhúng tay vào nữa. Nhưng tình hình hiện tại là thế nào?

Trong đầu có chút loạn, nàng cũng không muốn lưu lại đây quá lâu nên lập tức lên kiệu xuất cung.

Mấy ngày sau, Yến Lâm tới mang cho nàng một bức thư, nói là Từ Hàm từ biên quan gửi về. Trong thư nói rõ hắn tự mình quyết định làm lãnh tướng dưới trướng Thái tử. Phụ thân cũng đã biết chuyện. Còn nói nàng cứ lưu lại Kinh thành, không cần lo lắng.

Nhìn lại thì đúng là nét bút của Từ Hàm, Từ Chiêu khẽ thở dài, dù sao chuyện cũng đã thành ra như vậy, nàng cũng không có quyền thay đổi gì. Miễn sao là Từ Hàm cam tâm tình nguyện là được. Chỉ mong sao không có chuyện gì xấu xảy ra.

Từ Chiêu vẫn thập phần có thành kiến với chuyện cung đình. Mục gia suốt thời gian qua giúp đỡ Thái tử ổn định địa vị đã là giới hạn cho phép đối với nàng rồi.

Từ Chiêu chỉ nhẹ giọng, hướng Yến Lâm nói: “Lâm ca ca, sau này nếu có dịp huynh tới biên cảnh thì mang ta đi cùng. Ta muốn tới thăm Từ Hàm”.

Hắn gật đầu chấp thuận.

Hôm nay Từ Chiêu mang Ô Vân ra ngoài hóng gió, còn có cả Yến Bạch cùng Yến Kỳ đi cùng. Bọn họ mỗi người một con ngựa, thong dong ngắm cảnh.

“Nha đầu, thì ra tên người là Từ Chiêu, hơn nữa gia thế còn không tầm thường. Vậy mà trước giờ đều giấu chúng ta, thật không coi bọn ta là bằng hữu phải không?”. Yến Bạch cười một con ngựa trắng, thúc ngựa tới bên cạnh Từ Chiêu, giọng trách móc.

“Chẳng phải giờ ngươi đã biết rồi đó sao? Ta cũng không cố ý”.

“Hừ, nếu không phải ca ca ngươi trở thành tướng quân thì có ai biết ngươi là muội muội của hắn? Đệ nói có phải không?”. Hắn quay sang, nhìn Yến Kỳ.

“Hoàng huynh đừng trách Chiêu tỷ. Chuyện đó làm sao tỷ ấy có thể tự định đoạt được”.

“Vẫn là Tiểu Kỳ hiểu chuyện. Không giống như ngươi, suy nghĩ còn không thấu đáo bằng một đứa trẻ”. Từ Chiêu mỉm cười nhìn Yến Kỳ sau đó quắc mắt, liếc xéo Yến Bạch một cái: “Ngươi tưởng mình ta là có chuyện giấu diếm chắc. Chính ngươi cũng có còn nói ai”.

“Ta giấu cái gì?”.

“Ngươi nghĩ thế lực của ngươi qua mắt được ta sao? Đến cả ta còn nhìn ra thì ngươi thử ngắm xem, có bao nhiêu người cũng nhìn ra rồi”.

Trong mắt Yến Bạch lóe lên một tia quang mang, trầm giọng nói: “Ta thì có đáng kể gì. Chúng ta quen biết nhau cũng không tòi. Ngươi thừa hiểu chốn cung đình vốn là không ít chuyện, ta lại là một Hoàng tử, nếu không tự gây dựng thế lực cho riêng mình thì ngươi nghĩ ta có thể an ổn mà lớn lên, không bị người khác lợi dụng sao? Bọn họ muốn biết thì cũng chính là ta cố tình cho bọn họ biết. Nông sâu thế nào còn chưa rõ đâu”.

Quả đúng là như vậy, Yến Bạch tuy giao hoạt, ngầm ngầm xây dựng thế lực riêng nhưng không phải loại người ham mê quyền lực, đối với hắn thì đó chính là mật ngọt chết ruồi. Là loại người chỉ muốn rong chơi, thỏa thuê sống cuộc sống vô lo. Nhưng vòng xoáy quyền lực đâu có chừa cho hắn một con đường như vậy. Điều này buộc hắn phải tự bảo vệ mình, âu cũng là lẽ dĩ nhiên.

“Tỷ tỷ, tối nay trong cung tổ chức yến tiệc mừng thọ Thái hậu, tỷ có tham dự không?”.

“Kỳ thực ta không có hứng thú với mấy chuyện đó. Bất quá giờ với thân phận là muội muội của tướng quân trấn thủ biên quan, đương nhiên không thể không có mặt”.

“Ta nghe mẫu phi nói Thái hậu hình như không thích tỷ. Sẽ không có chuyện gì chứ?”.

Từ Chiêu chán nản, nhăn mặt: “Cũng mong là không có chuyện gì”.

“Tỷ đừng sợ, ta sẽ bảo vệ tỷ a”. Yến Kỳ nghiêng người, ánh mắt long lanh nhìn Từ Chiêu an ủi.

“Tiểu Kỳ, ngươi làm ta cảm động đó nha”. Nàng thấy Yến Kỳ có lòng như vậy thì thập phần vui vẻ.

Yến Bạch cũng thân nhiên thêm vào: “Hiện tại đại huynh ngươi đang nắm giữ vị trí quan trọng, trong tay cũng không ít binh mã. Hắn cũng không ai dám gây khó dễ với ngươi đâu”.

Từ Chiêu mỉm cười, nhìn lại trong hoàng cung này, ít ra cũng có hai người bên cạnh để nàng coi là bằng hữu.

Đến tối, Từ Chiêu theo giờ đã định, lên kiệu tiến tới Hoàng cung, Tiểu Nhan đi theo sau còn ôm một hộp gấm. Đến sinh thần người ta cũng không thể đi tay không được. Tại nơi này thì nàng chính là bộ mặt đại diện cho Mục gia nên càng không thể khinh suất.

Hôm nay nàng mặc một thân y phục màu lục, vạt váy trải ra phía sau, tay áo thêu dải mây vân vũ, bên hông đeo thêm phiến bạch ngọc. Một mặt khắc chữ Mục, một mặt khắc chữ Chiêu, đường viền trạm trổ cảnh trúc tình xào, ánh lên tia sáng nhẹ nhàng. Nhìn qua đủ biết là bảo vật hiếm có trong thiên hạ.

Tuy rằng gương mặt có phần non nớt nhưng khí chất tao nhã thong dong. Y phục hơi sáng màu nhưng lại không khó coi, ngược lại càng có vẻ phiêu dật tiêu sái. Nàng bước vào đại điện đã thu hút không ít ánh nhìn.

Bốn phía nhất thời nổi lên bàn tán: “Đứa nhỏ kia có phải là tiểu thư Mục gia, muội muội của tướng quân Mục Tử Hàm phải không?”.

“Nhìn xem còn nhỏ như vậy mà khí chất thật bất phàm”.

“Ta nghe nói khi trước cũng từng ở trong cung”.

“Còn là ở ngay cạnh Đông cung Thái tử”.

“Có chuyện như vậy?”.

“Hơn nữa Thái tử còn cấp cho nàng ta không ít đãi ngộ a”.

Thanh âm phần lớn là của vài vị thiên kim, con nhà quan lại trong triều. Hình như cứ động đến Thái tử cũng không thể thiếu bọn họ được,

Từ Chiêu nghe tai này lại cho ra tai kia. Không để tâm đến mấy lời bàn tán của họ, đi thẳng tới chỗ của mình, ngồi xuống.

Nàng vừa đặt mông xuống, còn chưa ấm chỗ lại có một bóng người tiến tới trước mặt.

Nàng ta bày ra nụ cười thân thiết với Từ Chiêu, một thân y phục hồng phấn, khoác thêm dải lụa cùng màu, dáng dấp tuyệt mỹ, trên đầu gài thêm không ít

trang sức đắt tiền, càng tăng thêm vài phần kiêu diễm.

Từ Chiêu vừa nhìn thấy Lạc Vân thì có chút thần phục, một suy nghĩ duy nhất nổi lên: “Nàng ta cảm nhiều thứ lên đầu như vậy không thấy nặng sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bảo Xuân thạch

Lạc Vân một thân hoa phục, xinh đẹp động lòng người. Khoe miệng cong lên, đi tới trước mặt Từ Chiêu bắt chuyện: “Mới không lâu trước đây còn ở trong cung gọi ta một tiếng Lạc Vân tỷ tỷ mà nay đã là tiểu thư tướng phủ. Người chuyển mình cũng thật nhanh a”.

Từ Chiêu còn chẳng buồn liếc nàng ta, nhếch miệng, thân nhiên hóp một ngụm trà: “Lạc Vân tỷ tỷ quá khen”.

“Người nha, trèo lên cành cao rồi cũng nên giữ mối giao hảo với ta. Chúng ta hẳn là tỷ muội tốt”. Ánh mắt Lạc Vân chợt lóe lệ quang, thanh âm không nặng không nhẹ nhưng Từ Chiêu nghe ra cũng có hàm ý mỉa mai.

Nàng buông chén trà, im lặng đưa mắt nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt. Bị Từ Chiêu nhìn như vậy nhưng lại không thấy nàng mở miệng nói tiếng nào, Lạc Vân có chút mất tự nhiên, khẽ hắng giọng, né tránh ánh mắt kia.

Giữa lúc nàng ta còn đang bối rối, Từ Chiêu lại bật cười: “Được, như ý tỷ tỷ rồi”.

Đại diện náo nhiệt, có kẻ nào nhìn qua thì chỉ nghĩ hai người bọn họ là đang vui vẻ tán gẫu. Yến Bạch cùng vài người cũng đang trò chuyện cách đó không xa nhưng ánh mắt vẫn thi thoảng đảo qua phía này.

Thấy Từ Chiêu bình thản đối đáp như vậy, hơn nữa nàng cũng không phải dạng người dễ bị người ta kích động nên hẳn cũng yên tâm phần nào.

Yến Kỳ hôm nay cũng mặc một bộ y phục màu lục, theo sau Liên phi đi vào trong điện. Vừa tới nơi hẳn đã đảo mắt nhìn ngó xung quanh để tìm Từ Chiêu. Lát sau lại thấy nàng đang trò chuyện cùng Lạc Vân, trong lòng không kìm được nổi lên một trận bất an.

Nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi nhanh chân bước về phía này, xen giữa hai người bọn họ, ánh mắt đầy cảnh giác: “Lạc Vân tỷ tỷ đây là đang làm gì?”.

Bị Yến Kỳ đột ngột xuất hiện, lao tới rồi lại hỏi như vậy làm Lạc Vân có chút không quen.

Nàng ta cũng có nghe đồn tiểu hoàng tử giấu mình bao nhiêu năm trong Liên Trì cung nay lại không sợ người. Ban đầu cũng chẳng để tâm nhưng nhìn tình cảnh trước mắt thì lời đồn cũng là coi thật đi.

Nàng ta bày ra bộ mặt tươi cười, còn chưa kịp mở miệng thì Từ Chiêu đã nói trước: “Nha, Tiểu Kỳ, chúng ta không hẹn mà mặc y phục cùng màu nha”.

“Chiêu tỷ thật hiểu ta”.

“Không đúng, phải gọi là thần giao cách cảm”. Nói rồi hai người cùng cười lớn.

Từ Chiêu nghiêng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Lạc Vân vẫn còn đứng đó: “Ồ, Lạc Vân tỷ còn chuyện gì nữa sao?”.

Bỗng nhiên bị coi là người thừa, nàng ta bực mình, hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Không lâu trước đó Từ Ninh cung bị thiêu rụi, còn chưa kịp xây sửa lại. Nay thọ yến của Thái hậu được tổ chức ở cung Thừa Càn. Chính điện trang hoàng long lẫy, cột trụ đồng son son đỏ thắm, chạm khắc kim long bay lượn, vừa sống động lại tôn quý bức người.

Các quan đại thần cùng gia quyến và một số nhân vật có chức sắc, không ai là không có mặt.

Lâu lâu mới được một dịp tiến cung, hơn nữa còn là mừng thọ Thái hậu. Nhân lúc này đem lễ vật quý báu dâng lên. Đứng trước mặt thánh thượng chỉ cần thể hiện thật tốt, không chừng còn được ban thưởng. Nếu may mắn được các vương gia, hoàng tử hay công chúa để mắt tới biết đâu lại có thể một bước mà thăng lên thành phượng hoàng.

Cơ hội tốt như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không tranh thủ.

Quét mắt khắp đại điện cũng chỉ thấy ló nhỏ một đồng người, chuyện gì cũng có thể đem ra mà nói. Từ Chiêu chán nản, ngồi tựa sang một bên, thấp giọng nói với Tiểu Nhan: “Hoàng cung này thật như ổ gà mái ồn ào, hỗn loạn hết sức”.

Tiểu Nhan liếc nhìn Từ Chiêu, khẽ thờ dài, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Nói nhăng nói quạ. Hoàng cung chính là Hoàng cung. Cần thận cái miệng của

muội”.

“Tỷ không thấy giống sao? Có tin chi cần ta chạy ra lừa, bọn họ liền kêu cục tác cục tác không?”. Vừa nói Từ Chiêu vừa khúc khích cười.

Đúng lúc này Vạn An công công tiến vào, cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm. Thái hậu giá lâm. Hoàng hậu nương nương giá lâm”.

Tất cả mọi người đều nép sang hai bên, cúi đầu hành lễ.

Đoàn người hoa lệ tiến vào. Thái hậu phát tay cho bọn họ miễn lễ, mang theo một cỗ uy nghi ngồi ở chính giữa.

Giọng nói thánh thót như chim hoàng anh nghe đến rộn người của Vạn An công công một lần nữa cất lên báo khai tiệc, nghe qua tai của Từ Chiêu thì lại thành: “Được rồi đấy, bắt đầu lên tặng lễ vật đi”.

Cứ liên tiếp hết đại thần nọ tới mệnh phụ kia lên tiếng chúc mừng Thái hậu. Bà ta vốn yêu thích những bảo vật trân quý trong thiên hạ vậy mà Từ Ninh bị cháy, toàn bộ cũng đều bị hủy không còn một mảnh. Nay nhận được nhiều lễ vật như vậy cũng coi như bù đắp được phần nào mất mát của bà ta. Tuổi cười nhận lấy tất thảy lời chúc tụng.

Qua một hồi, vừa lúc các đại thần chúc thọ xong, ngoài cửa điện lại vang lên thanh âm của thái giám: “Thái tử điện hạ giá lâm”.

Tất cả mọi người lại đứng dậy, hướng ra cửa hành lễ.

Cung Thừa Cản một khắc trước còn náo nhiệt, kẻ tung người hứng, đua nhau nói cười không ngớt. Nay chỉ cần Yến Lâm vừa bước vào, không khí lập tức thay đổi. Cả đại điện như chìm trong hầm băng, bị hàn khí trên người Thái tử làm cho đông cứng.

Yến Lâm không nhanh không chậm bước vào, vẫn thủy chung một thân y phục tử sắc. Nét mặt trầm ổn không nhìn ra cảm xúc. Diện mục như tạc, mắt phượng sâu thẳm, lạnh lẽo khiến người khác không dám đối diện.

Bộ dạng thập phần lãnh đạm hành lễ trước mặt Thái hậu: “Nhi thần tham kiến Thái hậu. Chậm trễ tới dự sinh thần của người, mong Thái hậu thứ tội”.

“Hôm nay ai gia vui vẻ, cũng không phải chuyện gì to tát. Thái tử hà tất phải nghĩ nhiều”.

Từ Chiêu nghe vậy, lại nhìn một mặt Thái hậu vô cùng từ ái khiến cho nàng nổi cả da gà. Đúng là giỏi đóng kịch.

“Hôm nay nhi thần tới muộn cũng chỉ vì một vật”. Yến Lâm vừa dứt lời, lập tức có tiểu thái giám ôm một khay gỗ dâng lên, bên trên đặt một hộp gấm tinh xảo.

Thái giám hầu cận bên cạnh Thái hậu nhận lấy, đem tới trước mặt bà ta.

“Đây chính là lễ vật nhi thần phải rất khó khăn mà có được. Vốn dĩ là một cặp nhưng sớm đã thất truyền hàng trăm năm. Nay nhi thần có cơ duyên thu thập được một mảnh. Mời người xem qua”.

Thái hậu liếc nhìn hộp gấm, ánh mắt lóe lên tia hứng thú, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc: “Đồ tốt như vậy mà người lại có thể dâng cho ta sao?”.

Chỉ thấy hộp vừa mở, một cỗ hương thơm thanh mát tràn ra khắp đại điện. Mới hít vào một hơi cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái lạ thường, thu hút không ít hiếu kỳ.

Bên trong là một phiến ngọc màu trắng đục, tròn láng, hình thù có chút kỳ quái, nhìn cũng không ra điểm gì đặc sắc nhưng vừa rồi mang lại cảm giác khác biệt không nhỏ.

Thái hậu nhìn phiến ngọc: “Vật này là...”.

“Vật này chính là một mảnh Bảo Xuân Bích thạch”.

Cả đại điện nháy mắt vang tiếng hít khí. Tiểu Nhan cùng Từ Chiêu hai mắt nhìn nhau rồi lại nhìn xuống hộp gấm mà hôm nay bọn họ mang tới, trong lòng lộp bộp vài tiếng.

Bên dưới vang lên tiếng bàn tán của mấy vị mệnh phụ phu nhân: “Bảo Xuân thạch, đó quả thật là Bảo Xuân thạch sao?”.

“Nghe nói nó có tác dụng dưỡng nhan thật sự rất thần kỳ, chỉ cần ngày ngày đặt trong phòng cũng có thể bảo dưỡng nhan sắc tới 10 năm”.

“Thảo nào vừa với hít thở một hơi cảm giác cơ thể nhẹ nhõm, như trẻ ra mấy tuổi vậy”.

“Mới chỉ là một mảnh đã có chuyển biến như vậy, không biết nếu thu đủ hai mảnh thì còn tốt tới mức nào”.

“Không ngờ Thái tử lại có thể tìm được một mảnh”.

“Bất quá một mảnh nữa vẫn còn lưu lạc, thật là đáng tiếc”.

Vừa cảm thán, bọn họ còn vừa gắng sức hít thở nhiều một chút. Bảo vật hiếm có như vậy, không tranh thủ hưởng lấy một chút thì thật uổng phí a.

Thái hậu thấy vậy, hai mắt lóe lên, lập tức đóng hộp lại khiến cho vài vị phu nhân cùng tiểu thư ngồi bên dưới không khỏi tiếc hận.

Sau đó, quận chúa Lạc Vân cũng tiến lên tặng cho Thái hậu một khay châu ngọc phi thúy, thập phần đắt giá. Bà ta ôn hòa gật đầu, còn không tiếc lời khen ngợi.

Người tới dâng lễ vật cũng không còn nhiều, dù có không muốn cũng không tránh được. Từ Chiêu lười biếng đứng dậy, bước lên chờ tới lượt.

Thấy bóng dáng nàng vừa động, trong đại điện cũng không ít ánh mắt nhìn theo.

Thái hậu thấy nàng vừa hành lễ thì mới lạnh nhạt nói: “Ồ, thì ra là tiểu thư Mục gia. Nhỏ tuổi như vậy lại thay mặt cả phụ thân cùng huynh trưởng lưu lại Kinh thành sao?”.

“Đa tạ Thái hậu đã lo lắng thay tiểu nữ. Huynh trưởng còn đang bận chiến sự biên quan, không kịp trở về. Phụ thân tuổi già sức yếu đã quen lối sống giản dị, vẫn còn lưu luyến chưa muốn tiến Kinh. Từ Chiêu mạn phép thay gia phụ chúc thọ người”.

Hoàng thượng nghe thấy một câu “tuổi già sức yếu”, khóe mắt giật liên hồi. Lời lẽ như vậy mà tiểu nha đầu cũng dám nói, khác nào chê bọn họ già đầu.

Thái hậu lại có chút không vui nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt hiền từ, khẽ cười với Từ Chiêu, nhận lấy lễ vật của nàng.

Không biết bên trong là thứ đồ gì mà hộp găm lại rất nặng, công công nhanh chóng mở hộp ra. Đại điện ngay tức thì chìm vào một bầu không khí ám áp, bên tai còn có thể nghe được tiếng xào xạc của cỏ cây.

Nhìn vào chỉ thấy một vật đen bóng, không rõ hình thù, ngấm lại chẳng phải vừa khớp với khối ngọc kia của Yến Lâm sao. Thái hậu bất giác nhận ra được điều gì đó, đưa mắt nhìn Từ Chiêu thì lại nghe nàng nói: “Bẩm Thái hậu, lễ vật này là khối ngọc trân truyền được Mục gia bảo quản từ đời tổ tiên đến nay, có tên Bảo Xuân huyền thạch”.

Khắp đại điện kinh hô một tiếng, đem toàn lực chú ý đổ dồn lên hộp găm trước mặt Thái hậu.

“Cư nhiên lại thêm một khối Bảo Xuân thạch”.

“Há chẳng phải ghép với khối ngọc của Thái tử là thành một đôi rồi sao?”.

“Trùng hợp như vậy? Không biết ghép chúng lại với nhau còn có thể xuất hiện kỳ tích gì?”.

Vô số ánh mắt mong chờ hướng về phía Thái hậu, chỉ cần bà ta hạ lệnh đem hai khối ngọc để chung một chỗ là bọn họ có thể cùng chiêm ngưỡng rồi. Bất quá, bảo vật trân quý như vậy Thái hậu nào muốn để kẻ khác cũng được hưởng thụ nên liền ra lệnh cho thái giám mang đi.

Đối với Thái hậu mà nói, mặc dù dung nhan được bảo dưỡng cẩn thận nhưng vẫn chẳng thể nào chống lại được thời gian. Gần đây những nếp nhăn nơi khóe mắt đã càng hiện rõ hơn. Nay lại thu được bảo vật có thể giúp bà ta trẻ mãi không già thì vô cùng đắc ý. Trở về nhất định phải lập tức dùng thử.

Bà ta hết sức vừa lòng nhìn Từ Chiêu gật đầu một cái nhưng vui sướng qua đi lại cảm giác có gì đó không đúng: “Hai người không hẹn mà dâng lên lễ vật lại vừa khéo thành đôi như vậy? Rốt cuộc Yến Lâm là muốn ám chỉ hân và Mục gia là một sao? Đây là đang cảnh cáo ai gia?”.

Khắp đại điện, âm thanh bàn tán về chuyện này vẫn không dứt, mọi sự chú ý cũng theo đó mà kéo lên hai người Yến Lâm cùng Từ Chiêu.

Lạc Vân không cam lòng, cắn cắn môi dưới nghĩ ngợi: “Sao có thể trùng hợp như vậy. Thật là tức chết mà. Người đừng có đắc ý, ta không để một mình người trở thành tâm điểm đêm nay đâu”.

Lát sau chỉ thấy nàng ta tao nhã đứng dậy, trên tay từ khi nào xuất hiện thêm hai dải lụa ngũ sắc, đi tới giữa điện cung kính nói: “Ân sủng của Thái hậu cùng Hoàng thượng đối với Lạc Vân mệnh mong như biển, cao rộng như trời. Hôm nay là ngày vui, Lạc Vân cũng xin hiến một vũ khúc góp vui”.

Nhạc vừa tấu lên, thân ảnh Lạc Vân uyển chuyển như mây, nhẹ nhàng linh hoạt. Từng điệu múa ngập tràn vui tươi, hai dải lụa trong tay theo từng chuyển động mà tung bay.

Ngũ quan điểm lễ, làn da trắng sứ dưới ánh nền lung linh huyền ảo càng tăng thêm vẻ phiêu dật như tiên tử.

Kết thúc điệu múa, cả đại điện vang lên tiếng vỗ tay không ngớt.

Lạc Vân thì lễ một cái, đầu cúi thấp nhìn không rõ biểu cảm nhẹ nhàng trở về chỗ ngồi của mình.

Hoàng hậu cao hứng, hướng Thái hậu thỉnh cầu: “Thái hậu, cung yến náo nhiệt, chi bằng chúng ta học theo quận chúa Lạc Vân, mời các tiểu thư phô diễn chút tài nghệ cũng là để góp vui”.

Lời vừa nói ra thu hút không ít ánh mắt nhìn lên. Cơ hội được trình diễn trên đại điện không phải lúc nào cũng có, Hơn nữa tất cả hoàng thân quốc thích cũng đều ở đây, bọn họ nằm mơ cũng không dám bỏ qua.

Thái hậu vốn cũng đang vui vẻ, lập tức ân chuẩn: “Được, được,... Hoàng hậu nói phải”.

Nghe được câu trả lời như mong đợi, các đại thần trong nhà có nữ nhi đều không tránh được cao hứng. Thường ngày bọn họ dạy dỗ chu đáo là vậy, mới không biết bao nhiêu lão sư có tiếng tăm về, tốn cũng không ít bạc. Cuối cùng cũng có cơ hội xuất ra, cùng tranh tài cao thấp, không tin không thể làm rạng danh gia tộc.

Cả đại điện náo nhiệt hẳn lên, duy chỉ có vài chỗ vẫn lặng yên như cũ. Ngoài chỗ của Yến Lâm cùng Từ Chiêu thì còn ai.

Một người lãnh đạm, cảnh một đám nữ nhân tranh tài cũng không phải chưa từng thấy qua. Bất quá cũng chỉ là một màn nhạ nhẽ, không có gì thú vị.

Một người ngáp dài, tựa lưng hóp một chén trà, không tỏ ra chút hứng thú nào.

Yến Bạch cong khoe miệng cười từ đầu đến cuối, nhìn qua còn tưởng hẳn chỉ mãi xem náo nhiệt. Nhưng nào biết, trong điện xảy ra chuyện gì cũng đều bị hắn thu vào mắt.

Nhìn thấy Từ Chiêu buồn chán ngồi một bên, hắn không khỏi lắc đầu thở dài một hơi.

Lần lượt hết nữ tử này tới nữ tử khác tiến lên giữa đại điện phô diễn tài nghệ, người múa, người đàn, người hát, người làm thơ, người vẽ tranh,... không hề tài nào không có. Đại điện náo nhiệt, tiếng nói tiếng cười không ngừng.

Từ Chiêu ngồi một chỗ thở ngắn than dài: “Tiểu Nhan, bao giờ chuyện này mới kết thúc. Muội chán muốn chết rồi”.

“Có chịu đựng một chút, cũng sắp tàn tiệc rồi”.

Không biết phải làm sao, trước mặt một bàn đồ ăn nuốt cũng không trôi, Từ Chiêu lại đem chuyện lễ vật khi nãy ra suy nghĩ một hồi. Trước đó Mục Từ chủ động tới tìm nàng, nói là thọ yến trong cung rất quan trọng, không thể có sơ suất. Còn căn dặn nàng nên làm thế nào, chuyện lễ vật để ông ấy lo, tới lúc đó nàng chỉ cần mang vào cung rồi dâng lên cho Thái hậu là được. Một đôi Bảo Xuân thạch kia hẳn cũng là chủ ý của ông. Còn về mục đích của Yến Lâm và Mục Từ là gì, Từ Chiêu cũng có thể đoán ra.

Yến tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Từ Chiêu theo đoàn người, chào hỏi một hồi rồi cũng nhanh chóng lên kiệu xuất cung.

Còn chưa ra tới kiệu, đã thấy Yến Lâm đứng đợi nàng.

“Nhanh như vậy huynh đã ở ngoài này rồi sao?”.

Hắn khẽ gật đầu, đích thân đưa tay, vén rèm cho nàng: “Ta đưa muội hồi phủ”.

Từ Chiêu vừa lên kiệu thì lập tức nằm dài ra, Yến Lâm cũng nhanh chóng theo sau nàng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm, Từ Chiêu nằm một lúc cũng không thấy Yến Lâm có động tĩnh gì, khó hiểu ngẩng đầu hỏi: “Đã muộn như vậy rồi, huynh còn tiễn muội làm cái gì? Cả đi cả về cũng mất một khoảng thời gian. Huynh không định ngủ sao?”.

“Ta cũng không ham ngủ như muội”.

“Nha, bây giờ còn chỉ trích ta”.

“Muội không có gì muối hỏi sao?”. Hắn quay lưng về phía Từ Chiêu khẽ hỏi.

“Chuyện gì muội cũng tự hiểu, không nhất thiết phải hỏi”.

Yến Lâm quay đầu lại, đôi mắt sáng rực nhìn Từ Chiêu: “Kể cả chuyện Từ Hàm nhập quan trường”.

“Đương nhiên là có chút bất mãn nhưng đó đều là quyết định của huynh ấy. Muội cũng không thay đổi được”.

“Không giận ta chứ?”.

“Có cái gì mà giận. Các người đều cùng một giuộc với nhau. Muội có giận cũng vô nghĩa”.

“Thật sự không giận?”.

Từ Chiêu tròn mắt lè lưỡi với Yến Lâm: “Muội chính là không thèm”.

Nhìn Từ Chiêu là mặt quỷ với hắn, Yến Lâm bật cười, đưa tay xoa đầu nàng.

“Nha, sao mặt huynh đỏ vậy? Có phải là bị sốt rồi không? Lại đây ta xem nào”. Nói rồi nàng cũng không khách khí, mà nắm lấy cổ áo Yến Lâm mà kéo xuống sát người, đặt tay lên trán hắn kiểm tra.

Hắn tiện thể, vòng tay ôm nhẹ lấy người nàng, để nàng tùy ý xoa nắm trên mặt: “Phải, kiểm tra kỹ một chút”.

Hơi thở ấm nóng của Yến Lâm phả ra toàn mùi rượu, Từ Chiêu chép miệng, gờ hai tay hắn ra.

Từ bé tới giờ nàng cũng chỉ quen để Từ Hàm bông bế, dù vẫn trong hình dáng hài tử nhưng với người ngoài vẫn có chút kiêng dè: “Sốt gì chứ? Có mà uống rượu nên đỏ mặt thì có. Huỳnh lớn như vậy rồi còn bày đặt làm nũng”.

“Từ Chiêu, ta chưa từng làm nũng với người nào cả”. Yến Lâm trầm giọng, ngữ điệu thập phần chân thành.

Nàng nghe xong chỉ biết ngớ người, không biết Yến Lâm rốt cuộc là bị cái gì, bỗng nhiên lại trở nên kỳ lạ như vậy.

Còn đang mãi nghi hoặc, kiêu đã dừng trước cửa phủ. Yến Lâm nhất quyết muốn đưa nàng về tận phòng, Từ Chiêu cũng đành nhân nhượng.

Hai người vừa bước vào sân viện thì nghe được giọng nói vui vẻ của Yến Bạch gọi: “Tiểu Chiêu, người về rồi. Lại đây ta có đồ ngon cho người”, vừa nói hắn vừa đem đưa một bộ giấy dầu thơm phức trong tay.

Yến Lâm nhìn thấy Yến Bạch ngồi vắt vẻo trên phiến đá trong vườn thì nheo mắt, thanh âm mang theo một cỗ nguy hiểm: “Sao người lại ở đây”.

“A, Hoàng huynh cũng ở đây sao?”.

Hai người, bốn mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Cái bụng của Từ Chiêu không thức thời mà kêu ọc ọc vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Từ Chiêu rèn kiếm

Trước tình cảnh giương cung bạt kiếm mà cái bụng của Từ Chiêu lại réo lên một tiếng vang dội. Hai nam nhân đồng loạt cùng nhìn về phía này. Thấy xấu hổ chẳng biết trốn đi đâu, Từ Chiêu ha ha cười ngây ngô: “Ô, thật thơm... ha ha... quả thật đúng lúc... ha ha... Bạch Bạch, sao người biết ta là đang đói vậy?”.

“Suốt yến tiệc người cũng chẳng thêm động đũa, hẳn nhiên là đói rồi”.

Yến Lâm có chút không vui: “Người để ý?”.

“Đương nhiên là để ý. Tiểu Chiêu là bằng hữu tốt của đệ nha”. Tròng mắt giảo hoạt của Yến Bạch ánh lên trong đêm, khóe miệng cong cong, vui vẻ đem bọc giấy dầu đưa qua đưa lại trước mặt Từ Chiêu.

Không động đến thì thôi nhưng vừa ngửi thấy một trận hương thơm nực nịch, bụng Từ Chiêu như sôi trào, lại bị Yến Bạch trêu chọc thì tức khí, bặm môi vô lấy cánh tay hắn.

Nhưng nàng thấp như vậy, cuối cùng ý đồ cũng bất thành, ngồi bệt xuống thảm cỏ, hậm hực nhìn chăm chăm Yến Bạch.

Hắn không hề khách khí ôm bụng cười ngặt nghẽo một hồi rồi mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, nhanh tay bóc từng lớp giấy dầu ra.

Bên trong từng miếng thịt vịt quay đầy đặn, lớp da vàng ruộm màu cánh gián bóng bẩy. Từng đợt từng đợt hương thơm bay vào mũi, Từ Chiêu không tự chủ nuốt nước miếng ừng ực.

Yến Bạch muốn cười đến rách miệng, tay cầm một miếng đùi vịt nhét vào miệng Từ Chiêu. Nàng dường như đã quen với hành động này, há miệng đón lấy, ăn ngon miệng. Vui sướng đến độ vừa nhai, hai mắt vừa nhắm tịt lại, miệng còn âm ỉ hát, cả người lác lác trông đến vui mất.

“A, chính là bộ dạng này. Mỗi lần được ăn ngon là người lại làm trò đó. Vui đến vậy sao?”.

Từ Chiêu gạt đầu như bỏ củi, khóe miệng vì ham ăn mà dính không ít mỡ. Thấy vậy, Yến Bạch đưa tay định lau đi cho nàng thì lại bị người nào đó giành trước.

Yến Lâm không kiêng kỵ, đích thân lấy tay áo của mình lau miệng cho nàng. Hành động này đủ khiến một lớn một nhỏ trợn mắt, miệng Từ Chiêu thoáng chốc cũng dừng nhai: “Lân ca ca, huynh là đang làm gì vậy?”.

“Lau miệng”.

“Ai chẳng biết huynh lau miệng. Nhưng là huynh tự lấy áo lau nha. Huynh là Thái tử, làm vậy là muốn muội bị đem đi chém đầu phải không đây?”.

“Xằng bậy. Nữ tử không có ý tứ, ăn uống sao lại để miệng bẩn như vậy?”.

“Muội còn chưa được làm nữ tử đâu, mới chỉ là nữ hài thôi. Lo cái gì?”. Nói rồi nàng lại thản nhiên gặm cái đùi vịt trong tay Yến Bạch.

Miệng còn chưa kịp cắn miếng nào lại bị Yến Lân cốc cho một cái vào đầu. Thế là nàng đốp huyệt, hàm răng cắn vào không khí, cảm giác thập phần mất mát.

Yến Lân ngồi xồm xuống, giành lấy miếng đùi mà Tử Chiêu đang ăn dở, tự cho vào miệng ăn sạch sẽ, tay còn lại cũng lấy một miếng đùi khác kê lên miệng nàng.

Tử Chiêu vốn dĩ là đói, cũng không cần nghĩ nhiều, thản nhiên cắn một miếng.

Yến Bạch ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ như vậy thì ánh mắt chợt lóe tinh quang, khoe miệng ẩn giấu ý cười: “Chuyện càng ngày càng thú vị a”.

Sau đó hắn thông thả móc từ trong lòng ra một bầu rượu, mở nút đưa đến trước mặt Yến Lân: “Hoàng huynh, đêm nay chúng ta vui vẻ, say sưa một chút”.

Mắt thấy bầu rượu trước mặt, hắn khẽ nheo mắt nhận lấy, ngửa cổ hớp một ngụm lớn rồi đưa trở lại cho Yến Bạch: “Đệ thật là, chỉ ham vui là giỏi”.

“Như vậy chẳng phải rất tự tại sao?”. Yến Bạch vô tư, nửa nằm nửa ngồi trên bãi cỏ, cũng hớp một ngụm rượu.

Cứ như vậy, đem hết chỗ thịt vịt cho Tử Chiêu còn bọn họ truyền tay nhau, uống hết một bầu rượu. Cảnh đêm trăng sáng huyền ảo, ba bóng người in trên thảm cỏ, kẻ nào nhìn vào cũng không ai nghĩ trong đó có hai người đều là hoàng thân quốc thích.

Tử Chiêu ăn uống no say, ôm cái bụng căng tròn của mình nằm luôn ra thảm cỏ xanh, ngửa mặt lên trời ngắm cảm đêm.

“Các huynh nhìn xem, hôm nay trăng cũng thật sáng nha. Còn có thể nhìn thấy rất nhiều sao nữa. Gió thật mát, ta thật muốn nằm ngủ luôn ngoài này”.

Nói rồi còn chẳng đợi ai lên tiếng, nàng đã nhắm mắt lại, thật sự ngủ.

Yến Bạch nhóm người dậy, đưa tay lay nhẹ người nàng: “Ngươi tỉnh, có ai lại nằm ra đất mà ngủ chứ. Mau vào phòng của ngươi mà ngủ”.

Có lay thêm mấy lần, Tử Chiêu cũng chẳng buồn nhúc nhích. Yến Bạch hết cách, đang định đứng dậy lôi nàng vào trong lại nghe Yến Lân nói: “Cũng muộn rồi, đệ trở về phủ trước. Ta mang nha đầu này vào rồi cũng trở về”.

“Vậy sao được, huynh còn phải sớm trở lại đông cung nữa. Đệ rất rảnh, cứ để đệ làm”. Yến Bạch đảo mắt, cười giả hoạt, giả bộ rất hiểu chuyện nói.

Yến Lân còn định nói thêm thì lại bị một giọng nói khác chen vào: “Đã phiền Thái tử cùng Tam hoàng tử, cứ để nô tỳ săn sóc tiểu thư. Đây vốn là trách nhiệm của nô tỳ. Hai vị cũng nên sớm nghỉ ngơi”.

“Ra là Tiểu Nhan, vậy ngươi mang nha đầu vào trong đi, tránh để bị cảm lạnh”. Yến Bạch vui vẻ phát tay, đứng dậy đi ra cửa. Yến Lân cũng không còn lý do gì lưu lại, hai người một trước một sau rời đi.

Tử Chiêu đã hẹn với Lão Cao, ngày mai sẽ bắt tay vào rèn kiếm, sau mấy tháng trời nghiên cứu cùng thử nghiệm trên các chất liệu. Sắp tới hẳn sẽ rất bận bịu nên mới sáng sớm Tử Chiêu đã tỉnh, nàng nhanh chóng xuống giường rửa mặt rồi thay một bộ y phục mỏng, gọn nhẹ, ôm sát toàn thân. Xương rèn lúc nào cũng đỏ lửa nên nàng cũng không sợ bị lạnh.

Tử Chiêu lên kiệu, ôm lấy một giỏ điểm tâm buổi sáng, nhanh chóng tới xưởng rèn. Tới nơi đã thấy Lão Cao ngồi sẵn ngoài cửa, Tử Chiêu xuống kiệu, vui vẻ nói: “Lão Cao, sáng sớm ngồi ngoài này làm gì. Mau vào trong, ta mang chút điểm tâm tới, chúng ta cùng ăn sáng”.

“Nha đầu ngươi thật chu đáo. Từ tối qua còn chưa bỏ gì vào bụng đây”.

“Sao lại như vậy?”.

“Khà khà, lát nữa sẽ cho ngươi xem. Ăn trước đã”. Nói rồi lão nhanh tay cầm lấy một chén cháo đậu đỏ, ăn sạch sẽ.

Dùng bữa xong, Tử Chiêu đứng dậy, tự động rót ra hai chén trà. Lão Cao chạy vào trong lấy ra một cái thau, bên trong toàn những lá kim loại mỏng. Tử Chiêu vừa nhìn không khỏi trợn mắt: “Đây là thép lá, lão kiếm đầu ra nhiều như vậy?”.

“Ta có một hảo bằng hữu, chỗ hẩn có thể làm ra rất nhiều thứ này. Mấy ngày trước ta tới mang cho hẩn xem ghi chép của người. Hẩn đọc xong thì tự nguyện dâng cả chỗ này, ta không tốn lấy một đồng đem về. Nếu không phải hẩn là tên sợ vợ, bị nương tử của hẩn giữ lại thì cũng đã nhanh chân chạy đến chỗ này bán người làm sư phụ rồi”.

“Nha, ta đâu có gì mà bán”.

“Phương pháp này của người tuy có chút phức tạp lại cầu kỳ, cần nhiều kim loại pha trộn, đòi hỏi người có tay nghề cao siêu nhưng chỉ cần làm được thì nhất định thanh kiếm này sẽ là cực phẩm”.

Từ Chiêu đảo mắt, quả thật kỹ thuật rèn kiếm của người Nhật rất lợi hại, nhưng cũng đâu phải nàng nghĩ ra. Bọn họ chỉ cần có phương pháp, tính toán cẩn thận chẳng phải cũng làm được sao. Còn tới bán này bán nọ làm cái gì?

Kể từ ngày đó, nàng đều bận rộn ở xưởng rèn, Yến Lâm cùng Yến Bạch, thi thoảng kéo theo cả Yến Kỳ tới chơi với nàng nhưng đều bị gạt sang một bên. Bọn họ cũng chỉ còn nước ngồi uống trà nhìn Từ Chiêu lặn lội qua lộn lại.

Qua mấy tháng được Lão Cao chỉ bảo nên nàng cũng có thể tự mình đảm đương nhiều công đoạn. Thanh kiếm này có thể nói chính là toàn bộ tâm huyết của Từ Chiêu.

Những thanh kiếm thông thường chỉ là một lưỡi thép duy nhất rèn thành, nhưng thanh kiếm này được Từ Chiêu phối từ lá thép, sắt non, thép già cùng khối thiên thạch nàng thu được.

Lõi của thanh kiếm được rèn từ sắt thô và các mảnh thiên thạch. Bao bọc bên ngoài đều là thiên thạch cùng lá thép. Khối chất này được dát ra rồi gập lại tới 15 lần, đương nhiên phần việc nặng nhọc này Lão Cao là người thực hiện. Bàn tay thô to, cánh tay rắn chắc, sờ sắt như sờ tấm lụa, thoăn thoắt chuyển động.

Lưỡi kiếm sau đó được chêm vào lớp vỏ mà Lão Cao vừa kéo, rèn cho thật liền mạch khít khao. Lớp vỏ mềm bao lấy cái lõi cứng ở bên trong, khiến cho lưỡi kiếm chịu được va chạm mạnh, dẻo dai hơn kiếm đúc thông thường.

Thanh kiếm được Từ Chiêu rèn ra một đường con tuyệt mỹ chứ không thẳng băng. Nàng còn ha hả cười với Lão Cao, nói đây không đơn thuần chỉ là một thanh kiếm mà chính là một tác phẩm, rất mang tính nghệ thuật.

Rèn kiếm mới chỉ là một chặng đường, tuy quan trọng nhưng không phải là tất cả mà còn nhiều công việc khác cũng cam go không kém.

Lưỡi kiếm sau khi rèn xong, nhìn chung đã ổn định. Từ Chiêu liền bắt tay vào mài kiếm, để mài được thanh kiếm này phải trải qua 13 giai đoạn, dùng 13 loại đá mài khác nhau, 13 kỹ thuật khác nhau. Mỗi giai đoạn Từ Chiêu làm cũng lên tới bốn ngày.

Trước khi mài, nàng phải để ý đến từng thớ trên kiếm, không mài cùng một lúc mà chỉ có thể mài từng đoạn một, tay phải cùng tay trái phải đồng nhất. Đối với Từ Chiêu, đây chính là công đoạn sinh tử, nếu chỉ cần hai tay bị lệch đi một nhịp rất có thể sẽ hỏng luôn cả lưỡi kiếm.

Nhìn thấy nàng tập trung cao độ, mồ hôi rịn ra thấm ướt cả lưng áo. Ai nhìn vào cũng bất giác điều chỉnh hơi thở, chỉ sợ thở mạnh một cái cũng có thể làm ảnh hưởng tới nàng.

Có thể nói, Từ Chiêu còn ở trong xưởng rèn một ngày thì một ngày nơi này trở thành vùng cấm địa, không phải ai cũng có thể đặt chân vào.

Từ Chiêu mài kiếm cũng hết gần hai tháng trời, sợ ý làm bị thương cũng không ít. Bởi vì nàng không hồi phu mà ở lại luôn xưởng rèn nên Tiểu Nhan ngày ngày phải chạy qua chạy lại chuẩn bị cơm nước đầy đủ.

Đây là lần đầu nàng thấy Từ Chiêu quyết tâm như vậy. Đã không làm thì thôi, một khi vừa bắt tay vào đã qua gần một năm trời. Đến cả sinh thần của bản thân cũng không thêm nhớ tới, nếu không phải Yến Lâm, Yến Bạch cùng Yến Kỳ thường xuyên tới thăm nàng thì tuyệt nhiên suốt khoảng thời gian đó Từ Chiêu cũng không gặp người ngoài.

Ngày mài kiếm cuối cùng của Từ Chiêu cũng đã tới, nàng kẹp hai hòn đá mài mỏng dính trên đầu ngón tay, vuốt theo lưỡi kiếm vài lượt để đánh bóng. Lão Cao tiến tới cầm ngang lưỡi kiếm lên, soi dưới ánh nắng, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Đã sống tới hơn nửa đời người, chính ông cũng từng rèn ra không biết bao nhiêu thanh bảo kiếm nhưng nhìn tới lưỡi kiếm trên tay, Lão Cao trầm ngâm hồi lâu sau đó dùng hai tay nâng kiếm, quỳ gối trước mặt Từ Chiêu.

Nàng thấy vậy thì hốt hoảng, vội đưa tay muốn đỡ ông ta dậy nhưng lại nghe Lão Cao nói: “Từ Chiêu, hôm nay người nhất định phải nhận của ta một lạy. Tâm nguyện đời này của Cao Lão là có thể tạo ra một thanh kiếm độc nhất vô nhị, lưu danh muôn đời. Nay chính người ban cho ta cơ duyên này cũng coi như là một đời không uổng phí. Có chết cũng yên lòng”.

“Lão nói gì vậy, đang yên đang lành sao lại nhắc đến chuyện chết chóc ở đây. Một lạy này ta không dám nhận. Nếu không có ông một mình ta cũng không thể làm gì được. Điều này là ta phải cảm tạ ông mới đúng”.

Cao lão lắc đầu không nói, cương quyết muốn lạy Từ Chiêu, bất quá nàng thật không thể nhận. Cách rèn kiếm cũng không phải tự mình

nghĩ ra, nói cho cùng chỉ thật sự bỏ ra tâm huyết.

Không còn cách nào khác, Từ Chiêu cũng quỳ gối trước mặt Cao Lỗ, ánh mắt kiên định, đồng dạng nói: “Được, đã vậy ta nhận của lão một lay, lão cũng phải nhận của ta một lay”.

Nói rồi, nàng lập tức đập đầu với Lão Cao, thanh âm không nhanh không chậm nhưng nặng tựa ngàn cân: “Thanh tuyệt kiếm này không có Cao Lỗ thì không thể gọi là tuyệt kiếm”.

Tia nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống lưới kiếm làm phản chiếu ánh sáng rực rỡ giữa hai người bọn họ.

Tiểu Nhan cùng Yến Bạch và Yến Kỳ đứng xem cảnh này, khóe mắt cũng có chút hồng.

Mãi đến nhiều năm sau, Cao Lỗ ngồi trong một tòa kiếm các, tay cầm bầu rượu, không thôi kể lại cho đám hậu bối nghe về giai thoại này.

Nhưng đó vẫn là chuyện của nhiều năm sau, nhìn lại lúc này, Lão Cao đã nước mắt ngắn nước mắt dài, không kìm lòng mà ghen ngào vài tiếng.

Từ Chiêu nhìn bộ mặt nước mắt mũi lẫn lộn của Lão Cao không khỏi cười ha hả thành tiếng, nàng đỡ ông ta dậy, khinh thường nói: “Lão xem lão ra cái dạng gì rồi, còn không bằng một đứa trẻ. Đừng vội mừng, phần còn lại còn chờ lão xử lý”.

“Phần còn lại?”.

“Đầu óc lão đang chu du ở phương trời nào rồi, mau gọi nó về. Làm xong lưới kiếm chẳng lẽ cứ để như vậy, không cần chuôi kiếm, không cần bao kiếm sao?”.

Lão Cao bừng tỉnh, tự tay vỗ trán: “Phải rồi, sao ta lại có thể quên mất. Được, chuyện này cứ để ta”.

Nói rồi, ông lập tức cầm thanh kiếm, đi như bay trở lại xưởng rèn.

Từ Chiêu lẫn lộn trong xưởng rèn cũng gần một năm, bước ra ngoài hít thở không khí trong lành thật sự thoải mái. Còn đang tận hưởng cảm giác thư thái này thì lại nghe phía sau cất lên giọng nói mỉa mai của Yến Bạch: “A tên ăn mày kia, ngươi có biết người nào ở đây tên là Từ Chiêu không? Ta tới kiếm nha đầu đó mà mãi không thấy?”.

“Bạch Bạch, ngươi điên cái gì vậy?”.

“Nha, giọng nói này thật có chút quen tai a”.

Yến Kỳ đi sát sau lưng hắn, tỉnh nghịch nói: “Chiêu tỷ, ta cùng Hoàng huynh tới thăm tỷ”.

“Được, Tiểu Kỳ, ta tiếp ngươi. Còn tên Bạch Bạch kia sớm đi chỗ khác chơi đi. Ta không quen biết ngươi”.

“Hừ, nha đầu kia. Từ khi nào lại bất công như vậy? Mấy lời nói dễ nghe liền để vào tai. Ta muốn nói sự thật thì bị ngươi coi như không quen biết”.

“Câu nào ngươi nói là sự thật vậy? Ta quả thật nghe không ra a”.

“Ngươi nhìn lại ngươi xem, vừa đen vừa xấu, hai tay còn không ít vết thương, bó loạn cả lên. Đầu khác nào một kẻ ăn mày”. Nói xong hắn lại ném cho Từ Chiêu một lọ sứ nhỏ: “Ngươi cầm lấy, vết thương vừa khép miệng thì bôi vào, tránh để lại sẹo”.

“Ra là Bạch Bạch có ý tốt lo cho ta nha. Thật là đã nhìn lầm ngươi”. Từ Chiêu nhận lấy, nhét lọ sứ vào trong áo, cười đến nỗi không nhìn thấy trời đất.

“Ai lo cho ngươi? Ta chỉ không muốn sau này ngươi ra ngoài cùng bọn cung lại bị người ta nhìn thấy bàn tay đầy sẹo này. Bên cạnh bọn cung không thể có một kẻ xấu xí được”.

“Ta thêm đi chơi với ngươi chắc? Hừ, đồ không biết tốt xấu”.

“Chính ngươi mới không biết tốt xấu”.

Mấy người cứ như vậy, vừa đi vừa cãi nhau chí chóe tới tận trước cửa phủ. Trên đường không ít người ngoảnh lại nhìn ngó, Tam hoàng tử nổi tiếng phá phách hay gây chuyện đã không còn xa lạ nhưng thấy người đi cùng là tiểu thư Mục gia, bọn họ cũng không câu nệ liền tươi cười với nàng.

Từ ngày Từ Chiêu xuất cung, sau lại không còn giấu diếm thân thế. Bách tính đều biết nàng là tiểu thư Mục gia, muội muội của tướng quân Mục Từ Hàm – người đã xả thân chinh chiến sa trường bảo vệ giang sơn Đại Minh nên càng nhất mực yêu quý. Thấy nàng chỉ có một thân một mình lưu lại Kinh thành, hơn nữa lại là một đứa trẻ hết sức đáng yêu, với ai cũng tươi cười niềm nở thì sinh ra không ít hảo cảm.

Thấy Tử Chiêu vừa hồi phủ, hạ nhân lập tức chuẩn bị nước nóng giúp nàng tắm rửa. Nàng ngâm mình trong bồn gỗ, hơi nước bốc lên kéo theo toàn bộ mệt mỏi suốt thời gian qua, thoải mái đến độ Tử Chiêu còn ngủ quên mất, báo hại Tiểu Nhan phải hốt hoảng một phen.

Sang ngày hôm sau, vừa tan buổi chiều sớm, Yến Lâm đã rời cung, tới phủ đệ của Tử Chiêu.

“Lân ca ca, sớm như vậy huynh tới có chuyện gì? Chiêu nhi muốn ngủ a”. Tử Chiêu đang ngủ thì bị gọi dậy, nhất quyết trốn trong chăn không chịu ra ngoài, thanh âm nhỏ như tiếng chuột kêu, làm nũng với người nào đó ở ngoài cửa.

“Đã trốn suốt một năm rồi, tính trốn nữa sao. Phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn luôn nhắc tới muội, theo ta vào cung một chuyến”. Thanh âm trầm thấp của Yến Lâm vừa truyền tới, Tử Chiêu ngỡ như sấm nổ giữa trời quang, càng ra sức ôm chăn, quấn chặt lấy thân mình, không chịu rời giường.

Tiểu Nhan phải dỗ dành đủ kiểu, không hiểu tại sao Tử Chiêu lại nổi tính trẻ con như vậy. Lúc lời được nàng ra khỏi phòng cũng gần tới buổi trưa.

Tử Chiêu nhăn nhó, chạy tới bên cạnh Yến Lâm kéo tay hắn: “Vừa khéo muội đang đói, sáng cũng chưa ăn gì. Huynh mời muội ăn một bữa đi”.

“Tiểu quý vẫn còn ngủ mơ sao?”.

“Người ta đói mà. Thái tử nhiều tiền như vậy không mời người ta nổi một bữa cơm sao?”.

“Ta không có lý do gì phải mời muội ăn cơm cả”.

“Được, vậy muội đi tìm Yến Bạch, bọn muội dùng bữa xong sẽ tiến cung thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu. Huynh ở đó mà chờ”.

Tử Chiêu cười giảo hoạt, nhanh chân toan chạy ra ngoài thì bị Yến Lâm tóm cổ, xách lên như con mèo: “Tính giờ trò qua mặt ta phải không? Hừ, ta đưa ngươi đi ăn cơm”.

Chỉ thấy Tử Chiêu bị nắm cổ áo lôi đi mà lại khúc khích cười, lớn tiếng khen Yến Lâm tốt bụng một hồi.

Dữ Tụ lâu là tửu lâu lớn nhất Kinh thành, nằm trên con đường lớn nhất, kiến trúc hùng vĩ, tráng lệ, vừa nhìn đã biết đó là nơi tụ họp của quan to cùng quý nhân, rượu thịt và thức ăn bên trong đắt đến nỗi khiến dân chúng nghĩ tới là không dám vào. Có điều, Dữ Tụ lâu người vẫn đông như trẩy hội, dòng người ra vào nối liền không dứt.

Yến Lâm đứng ở cửa lâu, khí chất tôn quý không ngừng toát ra khiến cho tiểu nhị đang nghênh đón khách nhân nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhiệt tình chạy tới tiếp đón.

Tiểu nhị vắt khăn lên vai, nở nụ cười tươi rói nhìn Yến Lâm: “Vị công tử này nhìn thật lạ mặt, chắc là lần đầu tiên đến đây rồi. Dữ Tụ lâu chúng tôi là tửu lâu số một Kinh thành, đảm bảo ngài tới một lần sẽ muốn tới lần thứ hai...”.

Tử Chiêu nghe vậy hai mắt sáng lên, hăm hở đi theo tiểu nhị vào bên trong.

Nơi này ở Kinh thành đã sớm có tiếng, nàng đích thực mới đến đây lần đầu, tiểu nhị này nói như vậy thật khiến Tử Chiêu tò mò, chẳng lẽ đồ ăn ở đây thật sự ngon đến nỗi khiến người ta đến lần một lại muốn đến lần hai, lần ba sao?

“Lân ca ca, chúng ta mau vào trong thôi”, Tử Chiêu tâm tình vô cùng tốt, bàn tay khẽ nắm lấy góc áo của Yến Lâm, cười như thể bầu trời tỏa nắng.

Gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng tiêu sái của Yến Lâm vừa xuất hiện thu hút ánh mắt của nhiều người, trong đó đa phần đều là nữ tử, mặt đỏ, tim đập loạn.

Tiểu nhị bắt ánh mắt thăm dò về phía Tử Chiêu, xem ra vị công tử này rất coi trọng nữ hài bên cạnh, lát nữa sẵn sóc nàng chu đáo nhất định là tốt a. Nghĩ bụng, hắn nhìn Tử Chiêu lại càng thêm niềm nở, nhanh chân dẫn bọn họ đến một bàn trống.

Yến Lâm đưa mắt nhìn khắp đại sảnh huyền ảo rồi nhìn tiểu nhị hỏi: “Ngươi còn gian phòng nào trống không?”.

“Có có, mời công tử đi theo tiểu nhân”, Yến Lâm vừa hỏi, gã lập tức đáp lời rồi dẫn bọn họ lên một nhả gian ở lầu hai.

Tiểu nhị vừa rót trà, tiểu nhị vừa ân cần hỏi: “Không biết nhị vị muốn dùng gì ạ”.

“Chiêu nhi, muội muốn ăn gì?”. Yến Lâm nhìn Tử Chiêu hỏi.

“Chiêu nhi dễ nuôi, huynh gọi gì muội cũng đều ăn được”, nàng nhấp một ngụm trà, vui vẻ nói.

“Vậy đem các món ngon nhất của ngươi lên đây, không cần nhiều quá, khoảng tám món là đủ”.

“Dạ được, công tử cùng tiểu thư vui lòng chờ một lát”, tiểu nhị vui sướng đáp một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

Chỉ một lát sau, tiểu nhị bưng đĩa lớn đĩa nhỏ đầy một bàn bày ra trước mặt. Bụng Tử Chiêu đã đói đến sôi lên ùng ục, không khách khí chuẩn bị gấp lấy một miếng thịt kho bỏ vào miệng.

Yến Lân một bên đẩy đồ ăn đến gần cho nàng, mở miệng nhắc nhở: “Đừng có vội, đồ ăn không chạy đi đâu được mà sợ”.

Vừa nói dứt lời, Tử Chiêu cắn một miếng thịt, mới nhai được hai cái thì dừng lại, mắt tròn lớn, toàn thân bất động.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Dữ Tụ lâu

Yến Lân thấy không tốt liền rót một chén nước đưa tới trước mặt nàng, một tay vỗ nhẹ sau lưng: “Xem muối còn ra cái thể thống gì”.

Tiểu nhị đứng một bên cũng tưởng nàng bị nghẹn thì coi như không thấy, lặng lẽ cúi đầu thối lui ra ngoài. Còn chưa bước được một chân ra đến cửa đã bị Tử Chiêu gọi giật lại, hần hoảng hốt, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi: “Có tiểu nhân, không biết đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị tiểu thư chỗ nào? Tiểu nhân lập tức mang đi báo nhà bếp làm lại”.

Tử Chiêu tay cầm chén nước mà Yến Lân đưa tới nhưng không uống, vừa nói vừa nhai nốt chỗ thịt gà nướng mật ong trong miệng, hai mắt sáng rực: “Không phải, ta chỉ muốn hỏi mấy món ăn này là ai làm”.

“Bầm tiểu thư, đương nhiên là đầu bếp của tửu lâu làm”.

“Những món này đều là chiêu bài chỗ các người?”.

“Dạ, đồ trên bàn này tửu lâu cũng mới buôn bán gần hai năm nay thôi ạ”.

Nghe được tiểu nhị trả lời, Tử Chiêu khẽ nghiêng đầu, nhìn lại một bàn đồ ăn trước mắt. Quá nửa các món này nàng đều biết, đều là cách thức nấu ăn ở hiện đại, không thể nhầm lẫn được.

Nàng đưa mắt nhìn tiểu nhị, vui vẻ nói: “Tiểu ca không cần hốt hoảng, ta chỉ là hâm mộ trù nghệ của vị đầu bếp này. Lại có vài vấn đề muốn hỏi, không biết có thể mạn phép xin gặp mặt được hay không?”.

Tâm can bị treo đến nửa ngày của tiểu nhị thoáng thả lỏng, vừa mới thở ra một hơi thì lại lập tức bị kéo căng lên. Hần chỉ sợ mục đích của Tử Chiêu là muốn có được bí quyết nấu ăn của bọn họ, vì vậy có chút khó xử lên tiếng: “Dưới bếp quả thật rất bận rộn, cả người cũng ám mùi dầu mỡ. Hơn nữa tửu lâu từ trên xuống dưới cũng đều là người trong nhà với nhau, chỉ e có chút bất tiện. Mong tiểu thư bỏ qua cho”.

Tử Chiêu hơi ngần người, hiểu được ý tứ của tiểu nhị thì cười rộ lên: “Vị tiểu ca này, ta không có ý can thiệp vào chuyện làm ăn buôn bán của các người. Chỉ là hương vị có chút quen thuộc làm ta thấy nhớ nhà nên muốn hỏi xem, biết đâu lại là đồng hương chứ ta nào có cái ý kia. Người nghĩ nhiều rồi”.

Tiểu nhị nghe xong thì khẽ đưa mắt nhìn Tử Chiêu, thấy nàng tuy nhỏ tuổi nhưng lại đối đáp khéo léo thì trong lòng vẫn có chút cảnh giác, nhanh nhẹn đáp: “Vâng xin tiểu thư chờ cho một lát để tiểu nhân đi báo lại với chương quầy”.

“Được, tiểu ca thông thả” – Tử Chiêu cũng cười, gật đầu đáp một tiếng.

Yến Lân ngồi đối diện nàng, này giờ vẫn im lặng không lên tiếng. Tiểu nhị vừa rời đi, hần liền mở miệng: “Đồ trên bàn cũng không phải đặc sản phía nam, hương vị lại càng không giống. Rốt cuộc muối đang muốn thăm dò chuyện gì?”.

“Muối đâu có nói đồ ăn này giống đồ ăn ở Bạch thành”.

Tử Chiêu vừa nói, vừa gấp từng đĩa thức ăn bỏ vào miệng, còn vui vẻ gấp một miếng thịt bỏ vào bát Yến Lân: “Huỳnh mau ăn thử, tay nghề quả thật không tồi nha”.

Yến Lân tuy khó hiểu nhưng cũng không nói thêm gì, nhìn miếng thịt bò vừa rơi vào bát, bên trong vẫn còn đỏ nhưng lại bốc hơi nóng hổi, mùi thơm kích thích vị giác. Yến Lân nhủ mảy: “Đồ như vậy là muối cũng ăn, không thấy là còn chưa chín sao?”.

“Chưa chín không có nghĩa là không thể ăn, đây mới chính là mỹ vị nha”. Nói rồi nàng tự mình gấp lấy miếng thịt kề bên miệng Yến Lân, hần cũng không từ chối.

Vừa cắn một miếng, hương vị lập tức tràn ngập trong khoang miệng khiến Yến Lân cũng có chút ngỡ ngàng. Miếng thịt dai mềm, thơm mà không bị mất đi vị ngọt tự nhiên, thấm đẫm nước sốt béo ngậy, cay nồng. Đây là lần đầu tiên hần được nếm qua món thịt như vậy, không khỏi nghi hoặc nhìn Tử Chiêu.

Nàng chỉ cười, lấy từng món đưa lên miệng hần, tất cả đều là lần đầu Yến Lân dùng qua, đến cả ngự thiện hằng ngày hần vẫn ăn cũng có điểm không bằng.

“Chẳng trách hai năm gần đây Dữ Tụ lâu đột nhiên nổi tiếng, trước đó lại không như vậy, cũng chỉ là tửu lâu buôn bán bình thường”.

“Huynh nói hai năm gần đây mới làm ăn lớn như vậy?”.

“Phải, trước đó muội ở trong cung nên có thể không biết. Từ một tửu lâu bình thường nay đã trở thành tửu lâu đệ nhất Kinh thành, những kẻ có máu mặt lui tới đây cũng không ít”.

Từ Chiêu một bên chăm chú lắng nghe nhưng nhất quyết không buông tha bàn đồ ăn nhìn cũng đủ ngứa ngáy chân tay trước mặt.

“Lợi hại đến vậy, nói không chừng cũng không chỉ có đồ ngon đi”.

Yến Lân nhếch miệng tán thưởng: “Thông minh, nơi này quả thật không đơn giản. Chỉ là...”.

Thấy Yến Lân đang nói nửa chừng thì dừng lại, Từ Chiêu lại càng tò mò: “Chỉ là cái gì?”.

“Không tra ra được kẻ đứng phía sau là ai”.

“Thần bí như vậy sao? Đúng là vẫn nên chú ý một chút”. Trầm ngâm một lúc nàng lại nhìn Yến Lân, bộ dạng nhả nhò cười nói: “Huynh biết vì sao Mục gia tuy đã dùng Bích Mục lâu làm bình phong thực chất là hoạt động thu thập thông tin tình báo nhưng vẫn chưa triệt để không?”.

Yến Lân cũng nâng lên ánh mắt sắc bén, chăm chú nhìn nàng, nhưng vẫn chỉ thấy một bộ dạng cười cợt. Từ Chiêu vừa gặm một miếng sườn sốt tiêu đen vừa nói: “Chính là không chịu kinh doanh tửu lâu. Nơi nào hội tụ đủ mọi loại người, thiện có, ác có, thương nhân có, thư sinh đọc sách có, nhân sĩ giang hồ có, quan to quan nhỏ cũng có, ... Chính là tửu lâu. Mà đến làm gì? Chính là để nói chuyện nhạ. Chuyện gì cũng có thể nghe ra được... Nếu biết cách khơi nó lên”.

“Chiêu nhi, tửu lâu ta vẫn muốn hỏi, muội học được những điều này ở đâu vậy?”.

“Chẳng phải nói muội thông minh sao. Mấy chuyện đó đâu cần phải học”.

Hai người dùng bữa xong xuôi, tiểu nhị nhanh chóng dọn lên một bàn trà. Chốc lát sau thị vệ ngoài cửa báo có chương quỳ xin cầu kiến, Yến Lân gạt đầu để người này tiến vào.

Kim chương quỳ vừa nhìn thấy người trong phòng thì đã bị hàn khí trên người Yến Lân bức cho rùng mình một cái. Nhưng ông ta đã cai quản tửu lâu này bao nhiêu năm nay, có loại người nào mà chưa từng nhìn qua, tiến đến không nhanh không chậm nói: “Tại hạ họ Kim, là chương quỳ của Dữ Tụ lâu. Mới nghe tiểu nhị nói qua, không biết nhị vị muốn gặp trù nương chỗ chúng tôi có việc gì?”.

Từ Chiêu nhìn người này một lượt, lời lẽ cùng hành động đúng mực, đứng trước kẻ quyền thế vẫn một dạng thẳng thắn, không a dua siểm nịnh khiến nàng cũng có chút bất phục, nhanh miệng đáp: “Thật ngại quá, tiểu nữ họ Mục, đã làm phiền Kim thúc. Chuyện là như vậy, một bàn đồ ăn khi nãy đối với tiểu nữ có chút quen thuộc, không biết vị đầu bếp làm ra các món đó có phải người quen hay không nên rất muốn gặp thử một lần chứ không có ý gì cả. Không biết ý Kim thúc thế nào?”.

Kim chương quỳ ban đầu còn tập trung vào Yến Lân nhưng lại nghe đứa nhỏ bên cạnh hần mở lời thì thấy có chút kỳ quái. Vừa nghe nàng tự nhận họ Mục thì ánh mắt chợt lóe, bất động thanh sắc đánh giá nàng một hồi rồi bất chợt cười nói: “Nguyên lai là như vậy. Chuyện này cũng không có gì khó khăn, xin nhị vị chờ cho một lát, ta sẽ dẫn trù nương tới”.

Nói rồi ông ta lui ra ngoài, Từ Chiêu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào, yên lặng chờ đợi.

Chưa tới một khắc, ông ta quay lại, còn dẫn theo một vị đại nương tiến vào. Từ Chiêu nhìn từ trên xuống dưới cũng không thấy người này có điểm gì đặc biệt, gương mặt hiền lành chất phác, tuy đã có tuổi nhưng mắt sáng, bước đi rất linh động, nhìn qua cũng biết là người nhanh nhẹn.

Kim chương quỳ hướng Từ Chiêu giới thiệu: “Người này chính là trù nương chỗ chúng tôi, thường gọi một tiếng Vân nương. Bàn đồ ăn khi nãy cũng là do một tay Vân nương làm”.

Từ Chiêu nghe vậy, giữ nguyên bộ dáng tươi cười, vui vẻ hỏi han: “Ra là Vân nương, tiểu nữ họ Mục, tên là Từ Chiêu. Hôm nay phiền Vân nương tới đây là có chút chuyện hiếu kỳ”.

Người được gọi Vân nương kia nghe được Từ Chiêu nói thì ánh mắt khẽ chuyển, ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Mục tiểu thư không cần khách sáo. Có chuyện gì xin tiểu thư cứ nói”.

Nhìn phong thái của Vân nương, Từ Chiêu cảm giác thập phần quen thuộc nhưng lại không nói được đã gặp qua ở đâu.

“Không biết Vân nương là người từ nơi khác tới hay là người ở Kinh thành”.

“Tiểu nhân là người Kim gia, từ nhỏ là lớn lên ở Kinh thành”.

“Kim gia? Vậy Dữ Tụ lâu là sản nghiệp của Kim gia sao?”.

Kim chương quỳ một bên gập đầu đáp: “Cũng có thể nói như vậy, Kim gia chúng ta trước đây chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, sau này mới mở ra nơi này. Toàn bộ Dữ Tụ lâu từ trên xuống dưới, đến cả đầu bếp, tiểu nhị hay người dắt ngựa cũng đều là người Kim gia”.

Kim chương quỳ vừa nói tới đây thì Yến Lâm đột nhiên lên tiếng: “Bất quá lâu chủ lại không phải người họ Kim”.

“Vị công tử này cũng thật hiểu biết. Quả thật lâu chủ Dữ Tụ lâu không phải họ Kim. Có điều nếu công tử muốn hỏi về lâu chủ thì xin thứ cho Kim mẫu không tiện nói”.

Từ Chiêu thấy bầu không khí đột nhiên thay đổi, hết nhìn Yến Lâm lại nhìn Kim chương quỳ đang mãi đầu mắt. Lười nhác nhấp một ngụm trà, bỏ qua hai người bọn họ mà thân nhiên trò chuyện với Vân nương: “Vân nương, trù nghệ của người rất đặc sắc. Đều là do người tự mình nghĩ ra”.

“Không phải, đây là lâu chủ chỉ cho tiểu nhân làm. Cũng từ đó mà Dữ Tụ lâu mới làm ăn tốt như bây giờ”.

Trong lòng Từ Chiêu chợt lóe lên nghi hoặc: “Quanh đi quẩn lại vẫn là tên lâu chủ thần bí kia. Có khi nào cũng là người xuyên không tới không? Những món ăn này đích thị là làm theo cách thức ở hiện đại. Nơi này ngoài ta cùng...”. Suy nghĩ vừa chợt lóe, Từ Chiêu liền bất động thanh sắc sau đó lại tự động bật cười khiến cho Vân nương lấy làm khó hiểu nhìn nàng. Khi này vừa nhú mảy suy tư, trong chớp mắt lại cười rộ lên như vậy.

Khoảng thời gian nàng ở lại trong Vụ Ân cốc đều ngày ngày xuống bếp xem Dữ Ngọc nấu cơm. Từ Chiêu vẫn là lần đầu thấy một nam nhân cổ đại mà lại nấu ăn ngon như vậy nên mới muốn thử nghiệm một chút, đem những món ăn ở hiện đại chỉ cho hắn. Không ngoài dự đoán, đồ ăn hắn làm ra quả thật rất có thành tựu. Từ đó mà ở trong Vụ Ân cốc Từ Chiêu cũng béo lên không ít.

Chợt nhớ tới điều này, sau lại nghe tới cái tên Dữ Tụ lâu. Từ Chiêu có nghĩ bằng ngón chân cũng biết lâu chủ chính là cái tên Dữ Ngọc kia. Bất quá nàng lại không muốn vạch trần chuyện này với Yến Lâm.

Thử nghĩ mà xem, hắn quanh năm chỉ sống trong Vụ Ân cốc, nếu không làm gì mà có cái ăn Từ Chiêu đương nhiên không tin, cũng không thể kéo hắn xuống hố được. Dữ Tụ lâu này coi như nàng chưa biết gì đi.

Cuối cùng Từ Chiêu cũng không còn gì để hỏi, liền cho hai người Kim chương quỳ cùng Vân nương lui ra trước.

Yến Lâm thấy nàng từ bỏ, nghi hoặc hỏi: “Có phải là đã nhận ra chuyện gì không?”.

Từ Chiêu thân nhiên lắc đầu: “Không có, ban đầu còn tưởng là một đại nương muối từng quen biết, lúc lưu lạc bên ngoài cũng từng xin tá túc tại nhà người đó một đêm. Đồ ăn đại nương đó nấu rất ngon nhưng nghĩ lại thì Dữ Tụ lâu vẫn hơn một bậc”.

“Chỉ có vậy?”.

“Phải, chỉ có vậy”.

Yến Lâm cũng không hỏi thêm điều gì, sau đó trực tiếp mang nàng tiến cung.

Ngồi trên kiệu, giả bộ nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thực, trong đầu Từ Chiêu lại đang suy nghĩ: “Khi này lỡ miệng nói về chuyện tình báo với Yến Lâm, với tính cách của hắn chi e là đã sớm đề ý tới từ lâu này. Hiện giờ vẫn chưa tra ra kẻ đứng sau cũng có nghĩa là Dữ Ngọc không muốn ai biết. Nhưng hắn lại không ngăn ngại để Dữ Tụ lâu buôn bán những đồ ăn kia, không sợ ta không biết... Haizzz... Dữ Ngọc a... vì sao lại tin tưởng ta không nói cho người khác vậy? Người vẫn luôn khó nắm bắt nha”.

Từ Chiêu cứ nhắm mắt như vậy lại thật sự thiếp đi, mãi cho tới khi đến trước Hoàng cung mới giật mình tỉnh dậy. Yến Lâm thấy bộ dạng không ra gì của nàng mới khẽ cười, đưa tay xoa đầu nàng một cái rồi mới xuống kiệu.

Vừa tiến vào ngự thư phòng đã nghe thấy giọng nói trách móc của Hoàng thượng: “Nha đầu người có chuyện gì? Cả năm nay biến đi đâu mất dạng, giờ lại còn có mặt mũi mà tới đây?”.

“Chiêu nhi không có chuyện gì, chỉ là tới thỉnh an Hoàng bá bá. Đã lâu không tới gặp người, Chiêu nhi thật không phải”.

“Chỉ là không phải thôi sao?”.

“Chiêu nhi tội đáng muôn chết”.

Vạn An công công đứng bên cạnh Hoàng thượng, nhìn thấy Từ Chiêu bày ra bộ dạng vừa khóc vừa mếu, cả người như thật sự nằm ra đất thì không khỏi phì cười. Trong cung cũng chưa từng nhìn thấy đứa trẻ nào nghịch ngợm như vậy.

Hoàng thượng thấy nàng định nằm lăn ra đất ăn vạ thì không khỏi đen mặt: “Tiểu quý, người mau đứng dậy, để người ngoài nhìn thấy lại nói ta khi dễ người”.

Từ Chiêu đang giả vờ khóc thì đột nhiên dừng lại, ngậm ngút hỏi: “Nơi này còn có ai là người ngoài sao? Tại sao Chiêu nhi lại không thấy? Nếu để kẻ đó để lộ ra chuyện cơ mật như vậy thì không biết chừng thiên hạ này sẽ đại loạn nha. Chính là tội chém đầu đó nha”.

Hoàng thượng lấy tay đỡ trán, gương mặt Yến Lâm nổi rõ ba vạch hắc tuyến, còn Vạn An công công gương mặt vốn trắng trẻo lại chuyển sang màu đỏ, lát sau nhin tới chuyển sang cả màu tím lăm Tử Chiêu hốt hoảng, tưởng ông ta bị trúng độc. Nếu không phải Yến Lâm gõ lên đầu nàng một cái thì có khi nàng đã chạy ra ngoài thay ông ta đi tìm ngự y rồi.

Ngự thư phòng cứ như vậy vang lên từng trận, từng trận cười không dứt.

“À, Chiêu nhi, vài hôm nữa là tới đại hội đua ngựa. Mọi năm nữ tử tham gia cũng không ít, ngươi cũng nên chuẩn bị một chút”.

“Hoàng bá bá, Chiêu nhi vẫn còn là nữ hài nha”.

“Ngươi tới nay đã gần 10 tuổi, cũng có thể gọi là tiểu cô nương rồi”.

Vừa nói đến đây, Tử Chiêu bất giác tự mình lẩm bẩm: “Đã lâu như vậy rồi sao?”.

Thấy tâm trạng nàng rõ ràng đi xuống, Yến Lâm bất chợt dịu giọng: “Có dịp, ta lập tức đem muội tới thăm Tử Hàm, cũng trở về Mục gia một chuyến”.

Tử Chiêu lập tức xốc lại tinh thần, vui vẻ cười nói: “Đó là chuyện đương nhiên, muội cũng đâu có nói gì”.

Mấy ngày sau đã tới đại hội đua ngựa. Từ sớm Yến Bạch đã tới trước cửa phủ chờ Tử Chiêu, vừa nhìn thấy hân, nàng không nhịn được, vui vẻ nói: “Bạch Bạch, ngươi càng ngày càng giống ca ca ta. Mỗi lần ra ngoài huynh ấy cũng tới chờ ta cùng đi như vậy”.

“Vội mau mau gọi ta một tiếng ca ca xem”.

“Ngươi nằm mơ”. Nói rồi nàng dắt theo Ô Vân đứng đình đi trước.

Yến Bạch nhìn một người một ngựa rồi đi, tức đến trợn mắt, sau lại vui vẻ đuổi theo.

Trường đua ngựa nằm phía sau Thanh Lâm cung - dịch cung dành riêng cho hoàng thân quốc thích tới nghỉ mát nằm ở một chỗ bằng phẳng trên sườn núi. Khí hậu rất trong lành nên bên trong dịch cung, tùy tiện cũng có không ít cây cỏ đâm trời. Cảnh sắc tươi đẹp, cưỡi ngựa xem hoa một chút cũng không tệ.

Tử Chiêu cùng Yến Bạch vừa tiến vào đã có không ít phu nhân đi qua đón, lại có không ít công tử có giao tình với Yến Bạch tiến đến. Những người này đối với Tử Chiêu đều là một dạng vui vẻ cùng khách khí, chẳng phải là nhờ thân phận hiện tại của nàng sao, người muốn kết thân cũng không ít đi.

Nhưng không ngờ, mới đi được vài bước đã có người cản đường.

Chỉ thấy phía đối diện, người nào cũng là hoa y mỹ phục, trên đầu gắn không ít châu sai, dung mạo hơn người, Tử Chiêu nhìn qua lại tưởng một bầy tiên nữ đang là lướt bay tới. Mà đi đầu không ai khác, chính là quận chúa Lạc Vân, một thân váy dài điểm hoa mai trên nền lụa trắng, tương xứng với thân thái cao ngạo của nàng ta, nhìn qua rất nổi bật, phía sau hẳn là thiên kim tiểu thư các nhà quan lại trong triều đi.

Tử Chiêu đánh giá qua mấy người trước mắt một lượt, Lạc Vân không nhìn cũng đủ biết là không có ý tốt, vài vị thiên kim phía sau lại chỉ hướng mắt yêu kiều nhìn Yến Bạch khiến Tử Chiêu rung mình, da gà không khỏi nổi lên một trận.

Nàng liếc nhìn người bên cạnh, hẳn tuy cười giảo hoạt nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia chán ghét, nhân nhạ chào hỏi mấy người kia rồi ra hiệu với Tử Chiêu, bảo nàng cẩn thận sau đó quay lưng lẩn đi mất dạng.

Lạc Vân thấy nàng không chú ý đến mình, trong lòng không vui mở miệng: “Chiêu nhi, gần một năm không gặp, ngươi cũng lớn lên không ít, ta mới nhìn còn không nhận ra”.

Trong đầu Tử Chiêu cười trào phúng: “Chỉ mong ngươi thật sự không nhận ra luôn đi”, nhưng ngoài mặt thì vẫn tươi cười đáp: “Lạc Vân tỷ tỷ đã lâu không gặp, tỷ càng ngày càng xinh đẹp nha. Chiêu nhi thấy cũng có chút động lòng”.

Lạc Vân được khen, cư nhiên là vui vẻ, không khỏi đắc ý cười.

Một nữ tử đi bên cạnh len lén huých nhẹ vào tay nàng ta một cái khiến Lạc Vân tỉnh lại, hắng giọng hỏi Tử Chiêu: “Hôm nay muội muội là tới cùng Tam hoàng tử sao?”.

“Phải, chúng ta vốn tiện đường”, nàng cong khóe miệng cười, cái huých tay khi nãy cũng nhìn thấy rõ. Ra là vị tiểu thư này có ý với Bạch Bạch, bất quá hẳn vừa nhìn thấy đã bỏ đi, hẳn là không có cơ hội đi.

Nhưng một câu “chúng ta” vừa rồi của Tử Chiêu lại làm cho nữ tử kia khản trương, tay nắm chặt lấy góc áo, ánh mắt không hề giấu diếm như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Tử Chiêu lạnh nhạt nhìn biểu hiện của nàng ta, trong lòng không khỏi lắc đầu: “Quả thật ngu dốt, không phải khẩu vị của Bạch Bạch nha. Gương mặt xinh đẹp như vậy thật sự đáng tiếc”.

Nữ nhân kia càng nhìn Từ Chiêu càng thấy không vừa mắt, cảm thấy xung quanh không có ai chú ý tới bên này liền nhỏ giọng hăm dọa: “Ngươi tốt nhất nên biết điều, tránh xa Tam hoàng tử ra một chút”.

Nàng ta vừa dứt lời, chẳng ngờ lại thấy Từ Chiêu phì cười, thản nhiên nói: “Ta với hắn là bằng hữu tốt, vì có gì phải tránh. Vị tiểu thư này nếu có ý với Bạch Bạch thì nên biết điều nịnh nọt ta một chút. Biết đâu ta vui vẻ còn có thể giúp tỳ”.

Nữ tử kia nghe vậy, lại thấy Từ Chiêu cười cợt nhìn nàng thì thẹn quá hóa giận, vung tay lên định giáng cho nàng một cái tát thì Lạc Vân kịp thời cản lại: “Tuyệt nhi, ngươi làm gì vậy? Chỗ này đông người, không nên gây chuyện”.

Giang Mẫn Tuyết nghe lời Lạc Vân thì biết mình đã thất thố, lập tức thu tay lại, ánh mắt hần học nhìn chăm chăm Từ Chiêu, thấy nàng không có vẻ gì là sợ hãi thì thập phần tức giận.

Lạc Vân thấy tình hình không ổn thì nhẹ nhàng xoa dịu: “Chiêu nhi, ngươi đừng để bụng. Tuyệt nhi cũng không có ý gì”.

“Không có việc gì, tỳ tỳ nghĩ nhiều, Chiêu nhi không trách”. Nói rồi nàng cũng không muốn nán lại với mấy nữ nhân vừa gặp đã thích gây chuyện này, quay lưng đi thẳng vào trong.

Suốt buổi đua ngựa, Lạc Vân vẫn nhìn lên vị trí bên trên. Nơi đó ngoài Hoàng thượng, Hoàng hậu ra thì còn có mấy vị hoàng tử, nhưng người nàng ta chăm chú nhìn vẫn là Thái tử Yên Lân. Bất quá, ánh mắt lại hiện lên tia ngoan độc bởi vì người ngồi cạnh hắn lại chính là Từ Chiêu.

Nàng cùng Yên Kỳ vui vẻ ngồi ngay cạnh Yên Lân xem đua ngựa mà không biết cảnh này trong mắt Lạc Vân dường như mất tới cỡ nào.

Ngày trước ở trong cung không biết thân phận thật của Từ Chiêu, nàng ta cũng chỉ có chút chán ghét. Nay thấy nàng đã trở thành tiểu thư tướng phủ, nghiêm nhiên có tư cách tranh vị trí Thái tử phi, mà Yên Lân lại nhất mực thiên vị Từ Chiêu như vậy khiến Lạc Vân không khỏi coi nàng như cái gai trong mắt, chỉ muốn nhổ bỏ.

Đợi cho tới lúc mọi người tản ra trò chuyện, Từ Chiêu cũng tách ra, cùng Yên Kỳ đi dạo thì Lạc Vân mới dẫn theo vài người, tranh thủ theo tới, nhẹ giọng nói với Từ Chiêu: “Chiêu nhi, còn nhớ chuyện lần trước ngươi ngã xuống hồ hay không?”.

Đột nhiên thấy nàng ta nhắc lại chuyện cũ, cả Từ Chiêu lẫn Yên Kỳ đều nhủ mảy. Còn chưa đoán ra Lạc Vân là có ý tứ gì thì lại nghe nàng ta nói: “Chuyện khi đó hẳn là ta có chút hiểu lầm muối mè. Tiện đây, chúng ta vui vẻ một chút coi như xỉ xóa”.

“Vui vẻ. Tỳ tỳ muốn vui vẻ thế nào?”. Từ Chiêu cảnh giác nhìn nàng ta.

“Đua ngựa. Muội thấy sao? Đừng nói là muội từ chối, như vậy cũng chính là từ chối thành ý của ta”. Lạc Vân mỉm cười, bộ dạng nhìn thế nào cũng thấy rất thành khẩn.

Yên Kỳ đứng một bên thấy vậy thì ngại thẹn lắc nhẹ cánh tay Từ Chiêu nói: “Chiêu tỳ, Lạc Vân tỳ tỳ đã có thành ý như vậy, tỳ cũng nên đồng ý đi. Coi như vui vẻ một chút”.

Từ Chiêu tin tưởng chuyện này có điểm mờ ám, nhìn Lạc Vân tươi cười, rõ ràng đã có chủ ý. Theo lý thì nàng không nên đáp ứng mới phải, biết rõ đối phương không có ý tốt còn nhận lời thì thật không có đầu óc.

Bất quá Yên Kỳ đã nói như vậy, nếu nàng cự tuyệt chẳng khác nào tự nhận mình nhỏ nhen. Thôi thì cứ nhận lời đi, nàng cũng muốn nhìn xem nữ nhân này rốt cuộc là có chiêu gì.

Từ Chiêu nhếch miệng cười vui vẻ, gạt đầu cái rụp: “Được, nếu tỳ tỳ có nhã hứng vậy thì chúng ta chơi một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đua ngựa. Ô Vân tạo phản

Ánh mắt Lạc Vân chợt lóe tia đắc ý, trong lòng hừ lạnh: “Từ Chiêu, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi thật tốt, hơn nữa còn làm cho tất cả mọi người chứng kiến ngươi thê thảm tới mức nào. Tiểu thư tướng phủ sao? Chính là để ngươi tự mình bôi xấu cả Mục gia”.

Nghĩ vậy, nàng ta cười càng thêm rạng rỡ, cùng Từ Chiêu đi tới trường đua ngựa.

Thanh Lâm cung nằm ở lưng chừng núi, một bên là đình đài lầu các, bên còn lại là triền dốc trải dài, chọn nơi này để đua ngựa quả thật rất có tính kích thích.

Đại hội năm nay đương nhiên có rất nhiều nam nhân cùng tham gia, Từ Chiêu còn chưa tiến vào đã nghe thấy Yên Bạch vui vẻ nói lớn.

“Hoàng huynh, năm nay Tử Vân bảo mã của huynh hẳn có thể lên đài rồi. Chúng ta cùng đua một lần để cho mọi người được mở mang tầm mắt”.

Đáng tiếc, người nào đó không thèm để ý tới hắn, bốn phía lại có người lên tiếng trả lời: “Tam hoàng tử đừng nháo nữa, hàng năm Thái tử đều không mang Tử Vân đến, năm nay hẳn cũng không ngoại lệ. Chỉ bằng ta và người cùng đua có được không?”.

Yến Bạch còn chưa kịp lên tiếng thì cùng lúc này, đám người Lạc Vân cùng Tử Chiêu tiến vào, lập tức thu hút sự chú ý của họ.

Một đám nam nhân ngồi uống trà xem đua ngựa cũng có chút tẻ nhạt, vừa nhìn thấy một đoàn thiên kim tiểu thư đi tới thì không khỏi bùng bùng nhiệt huyết như gà trời. Quả nhiên đều là hoa thơm cỏ ngọt, người người đều là thân phận quý tộc nổi danh ở Đại Minh.

Tử Chiêu nâng mắt nhìn, bắt gặp Yến Lâm cùng Yến Bạch một chỗ, so với những nam nhân khác, hai người này vừa thấy nàng đi cùng Lạc Vân thì đều nhũn mày. Tử Chiêu hướng bọn họ mỉm cười, khẽ gật đầu ý bảo không cần lo lắng.

Quay lại nhìn tới Lạc Vân lại thấy nàng ta đang ở một bên làm hoa si, ánh mắt uyển chuyển hàm xúc nhìn Yến Lâm không rời, quên luôn cả mục đích khiến bọn họ tới đây.

“Lạc Vân tỷ tỷ”. Tử Chiêu kêu lên, kéo hồn phách nàng ta quay lại.

Nghe có người gọi, Lạc Vân khẽ giật mình, vừa định thần lại thì ánh mắt lại lấp lóe lệ quang, mang theo bộ mặt giả dối, tươi cười vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lạc Vân cùng muội muội Tử Chiêu trước kia có chút chuyện hiểu lầm, nhân đây mới tham gia đua ngựa một phen, coi như làm hòa. Tử Chiêu muội muội lại là tiểu thư tướng phủ hẳn là tài cưỡi ngựa cũng không thể xem thường. Xin chỉ giáo”. Nàng ta nói còn không quên nhấn mạnh mấy chữ “tiểu thư tướng phủ” rồi âm thầm liếc nhìn về phía nam nhân như băng sơn tuyết địa kia. Đáng tiếc, Yến Lâm không buồn để ý lấy một lần mà ngược lại còn thấp thoáng một tia lo lắng nhìn Tử Chiêu.

Quận chúa Lạc Vân nghiêng chặt răng, không biết khi nào thì Yến Lâm mới chịu nhìn nàng một cái, nàng đã theo đuổi hắn biết bao nhiêu năm. Kể từ lần đầu đặt chân tới Đại Minh đã không thể nào quên được bóng hình của nam nhân này, Chẳng lẽ nàng phải đợi tới cả đời?

Nghĩ đến đây nàng ta cảm thấy không cam lòng. Thu hồi ánh mắt rời đến những người còn lại: “Chẳng hay có vị nào có thể đứng ra làm trọng tài giúp chúng ta?”.

Yến Kỳ lập tức trả lời: “Đề ta đi”.

Nghe được người vừa lên tiếng, khắp trường đua ngựa không khỏi trợn mắt kinh ngạc, đây không phải là tiểu hoàng tử nhút nhát ở Liên Trì cung hay sao? Rốt cuộc là có chuyện gì lại khiến hắn thay đổi nhanh như vậy?

Tử Chiêu nhìn Yến Kỳ, cong khóe miệng vui vẻ cười với hắn. Thật là không bỏ công nàng rèn giũa.

Lúc này, Yến Bạch đột nhiên đứng dậy, quét mắt nhìn một lượt rồi nói: “Nếu đã đua ngựa vậy chúng ta đặt cược một phen. Xem là quận chúa Lạc Vân thắng hay là Tử Chiêu thắng, các người thấy thế nào?”.

Lời vừa dứt, không khí khắp trường đua náo nhiệt hẳn lên, ai nấy cũng đều hưởng ứng, bắt đầu đặt cược. Ngay cả đám thiên kim tiểu thư cũng hòa theo, các nàng đã phân đều cược quận chúa Lạc Vân thắng nhưng cũng có không ít người đặt cược cho Tử Chiêu.

Yến Bạch nhìn nàng, lớn tiếng hô: “Ta cũng đặt tám ngàn lượng, cược Tử Chiêu thắng”.

Con số này thật sự không hề nhỏ, Lạc Vân tái mặt, cắn răng hậm hực, các người ngại nhiều tiền phải không? Hôm nay sẽ làm cho các người sáng mắt.

Nàng ta nhìn chằm chằm Tử Chiêu: “Muội muội trước cứ đi chọn ngựa, ta đi đổi một bộ y phục khác”.

“Chiêu nhi sớm đã có chuẩn bị, không phiền tỷ tỷ nhọc tâm”. Tử Chiêu ngay từ đầu đã mặc trang phục cưỡi ngựa chuyên dụng do nàng tự chế, khoác bên ngoài là một tấm áo choàng mỏng, lát nữa chỉ cần cởi ra là được. Nàng đã sớm cho người sai mã phu dắt Ô Vân tới cho nên cũng an tâm phần nào, không sợ Lạc Vân động tay động chân lên ngựa hay y phục của mình.

Lạc Vân nhanh chóng trở vào trong chuẩn bị y phục, đám người đi lướt qua chỗ Tử Chiêu, Giang Mẫn Tuyết còn nhìn nàng cười đầy ẩn ý.

Rất nhanh đã thấy người trở ra, một thân y phục hồng phấn nhẹ nhàng uyển chuyển. Phải nói, Lạc Vân kiêu ngạo cũng không phải chuyên vô lý, dung nhan diễm lệ, dáng người tuyệt mỹ, tóc mây dài mượt khẽ lay động theo từng bước đi. Máu hồng phấn vốn rất kén người mặc nhưng phù lên nước da trắng treo của nàng ta lại tỏa sáng bắt ngờ, hấp dẫn không ít người.

Mất thấy bốn phía đều đổ dồn về mình, trong lòng Lạc Vân không ngừng đắc ý. Nhưng đắc ý cũng chưa được bao lâu, ánh mắt của nàng ta lại bị một điểm sáng thu hút.

Tử Chiêu vừa cởi bỏ áo ngoài, đứng giữa trường đua ngựa lại càng làm nổi bật lên khí chất bất phàm của nàng. Khuôn mặt thiếu nữ còn đang trở mềnh nhưng đã sáng lên như bạch ngọc, hai gò má đỏ hồng vì phấn khích càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc. Dáng người thẳng tắp, tư thế hiên ngang nhưng không thiếu phần tao nhã thong dong. Một thân kỳ mã màu đen thêu chỉ ánh vàng óm sát người không khiến nàng trở nên u ám mà là thập phần tiêu sái. Bộ y

phục này trước đây ở Vụ Ân cốc nàng cũng đã mặc qua. Trên đầu không cài trâm, tóc dài buộc lên đơn giản để lộ ra tư thái như thanh liên thoát tục.

Ai nấy cũng đang dừng mắt trên người Từ Chiêu không rời thì vừa lúc này, mã phu dắt ngựa tiến vào.

Toàn trường đua không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Tuần mã đen tuyền, quanh thân phát ra ánh sáng mềm mại, vó ngựa có lực, bước đi vững chãi, khi chuyển động lớp lông bóng mượt còn ánh lên tia từ sắc.

Vài người không nhìn được khẽ kêu lên: “Đây không phải là bảo mã Từ Vân của thái tử sao?”.

“Hình như không đúng lắm, con ngựa này nhỏ hơn một chút”.

Từ phía còn đang nghi hoặc thì lại thấy ngựa được dắt đến bên Từ Chiêu, không những thế còn phát đuôi, dặm bước quanh nàng một vòng, mũi thở phì phò, nhìn thế nào cũng thấy thập phần thần thiết.

Từ Chiêu đưa tay khẽ vuốt bờm ngựa, vui vẻ gọi một tiếng “Ô Vân”.

Lạc Vân thấy một màn này thì tức giận, tròn mắt vắn lên tia máu dữ tợn, tay nắm chặt, móng ta găm cả vào thịt nhưng cũng không cảm nhận được đau đớn.

Giang Mẫn Tuyết thấy như vậy ánh mắt chợt lóe, ghé sát vào Lạc Vân nói nhỏ: “Đây chẳng phải là cùng một cặp bảo mã với Thái tử sao? Không ngờ nàng ta cư nhiên lại có một con”.

“Mắt ta cũng không mù. Ngươi không mở miệng có ai nói ngươi cầm sao?”. Lạc Vân gằn lên từng tiếng, trong lòng tự thề, nhất định phải khiến cho Từ Chiêu thê thảm.

Lạc Vân dắt theo một con ngựa tuyết trắng, vốn là ngựa mà nàng ta vẫn chuyên dùng, vừa nhìn cũng biết là hảo mã, lúc này cũng đang thở phì phì bước lên.

Yến Kỳ đi tới quan sát hai người một hồi, thấy mọi thứ đều đã ổn thỏa mới gật đầu lên tiếng: “Tốt rồi, hai người chuẩn bị”.

Cả Lạc Vân lẫn Từ Chiêu đều đồng loạt lên ngựa, nhìn hai người vừa động cũng đủ biết đều là người biết cưỡi ngựa. Thân hình Từ Chiêu nhỏ bé hơn Lạc Vân nhưng từng động tác đều lưu loát thành thục, đám nam nhân phía sau nhìn thấy cũng phải gật đầu. Xem ra cuộc đua này không kém phần thú vị.

Nhìn hai người đã chuẩn bị tốt, Yến Kỳ phát cờ hô lớn: “Bắt đầu”.

Hai con tuần mã một trắng một đen lao vun vút nhưng tên rời cung. Từ phía sau, Giang Mẫn Tuyết dẫn đầu hô: “Quận chúa Lạc Vân cố lên”. Lời vừa ra, không ít thiên kim tiểu thư cũng phụ họa theo.

Bên này Yến Bạch cũng không chịu yếu thế, vừa đứng dậy đã gằn cổ quát lớn: “Từ Chiêu cố lên, bạc của bản cung đều đặt hết trên người ngươi, nếu ngươi thua phải đền bạc cho ta”.

Yến Kỳ đang quan sát hai con ngựa phi nước đại phía trước, nghe được giọng gào thét của Hoàng huynh thì không khỏi đen mặt.

Bốn phía khắp nơi đều tham gia náo nhiệt, không ít công tử đang ngồi cũng đứng dậy, đi đến bên này. Đương nhiên cũng có một vài người vẫn bất động, phía trước lan can chỗ bọn họ ngồi cũng không kẻ nào dám đứng, ai lại cả gan dám can đảm mắt của Thái tử Yến Lân, Tam hoàng tử Yến Bạch cùng nhiều vị hoàng thân khác.

Phía xa trên đường đua, hai con ngựa vẫn kịch liệt tăng tốc, chưa phân thắng bại. Triển dốc không ít đá to đá nhỏ, bọn họ vượt qua cũng không chút khó khăn.

Vài người thấy cảnh phân tranh này lửa như vậy thì không khỏi cảm thán: “Hai nữ tử xem ra cũng thật bản lĩnh đi”.

“Nhìn tư thái của quận chúa Lạc Vân thật không thể xem thường”.

“Mục tiêu thư quả không hổ danh tướng phủ. Nhỏ tuổi như vậy mà kỹ nghệ đã thành thục, điêu luyện”.

“Chẳng phải là có thể bảo mã trợ lực sao. Con ngựa ấy tuy vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành như ngựa của quận chúa nhưng nói cho cùng thì chính là bảo vật”.

Yến Kỳ nghe vậy thì nhớ lại chính mình trước đây từng bị con ngựa này ghè lạnh, nhướn mày không vui nói: “Ngựa quý đâu phải ai cũng có thể cưỡi”.

Ở cuối triển đồi thì chính là một phần rừng rậm, cho nên nơi này mới được gọi là Thanh Lâm. Tuy chỉ là một phần rừng nhỏ nhưng cũng có không ít dã thú cùng nhiều động vật nhỏ. Luật lệ hôm nay Lạc Vân đặt ra là đua ngựa chạy băng qua cánh rừng, sẵn về một con thú rồi mới vòng lại. Ai đem chiến lợi phẩm trở về đầu tiên sẽ là người thắng cuộc, nhận ban thưởng không ít. Vì vậy mà mỗi người còn được cấp cho một bộ cung tên.

Lạc Vân đã có tính toán từ trước, nhìn Từ Chiêu, nói cho cùng thì cũng chỉ là nữ hài, lấy đâu ra sức lực mà kéo cung. Hơn nữa bộ cung tên được chuẩn bị cho nàng đã sớm có người động tay động chân. Dây cung bị kéo ra, thay thành loại dây gân, vừa dai vừa cứng. Nếu không phải là nam nhân trưởng thành từng luyện võ thì khó lòng mà kéo căng lên được.

Thiết nghĩ Từ Chiêu lại chưa từng săn bắn trong rừng, đến cả bắt một con thỏ nhỏ cũng phải mất đến nửa ngày đi.

“Đề ta xem, tiểu thư tướng phủ hôm nay có thể làm nên trò trống gì”. Lạc Vân trong lòng hừ lạnh. Hai người tách ra, mỗi người một ngã, tiến vào trong rừng.

Bất quá, Từ Chiêu vốn ham mê binh khí, điều đầu tiên nàng làm khi tiếp nhận một món binh khí mới chính là kiểm tra tổng thể nên đã sớm phát hiện có điểm bất thường. Khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ, cười trên lưng Ô Vân tiến thẳng vào trong. Ánh mắt sắc bén bắn ra tứ phía quan sát động tĩnh xung quanh, một tay không ngừng lấy y phục chà xát, làm nóng dây cung.

“Các người tướng hàng ngày ra chỉ biết lau chùi binh khí chắc. Bỏn tiểu thư còn rèn ra một thanh tuyệt kiếm rồi đấy”. Mấy thứ này quả thật không làm khó được nàng.

Ánh mặt trời le lói xuyên qua các tán cây, chiếu xuống gương mặt nàng, trông mắt nhờ ánh nắng mà rực sáng, tản ra từng tia cơ trí.

Nàng đưa tay đặt lên cổ Ô Vân vỗ nhẹ: “Bảo bối, đều là động vật với nhau, ngươi xem chỗ nào có vài con vật dễ bắt a”.

Ô Vân dậm chân, đi loanh quanh một hồi rồi bất ngờ dừng lại, nhắm vào một phương hướng mà lao đi. Vó ngựa tung lên, càng chạy lại càng tiến sâu vào trong rừng, tán cây rậm rạp che kín bầu trời khiến cho ánh nắng không thể xuyên tới, trở nên có chút âm u.

Mới chạy đi chưa lâu, Từ Chiêu cảm giác không khí đã thay đổi hẳn, mang theo một cỗ nguy hiểm khó đoán. Nhắm mắt nhắm mũi để Ô Vân đưa đi, cuối cùng thấy tốc độ đã thả chậm lại nàng mới hé mắt nhìn lên.

Không nhìn thì thôi, vừa mở mắt Từ Chiêu không khỏi hoảng sợ cắn chặt môi: “Ô Vân ngươi là muốn tạo phản phải không?”.

Nó cư nhiên mang nàng vào rừng sâu núp mạng cho mình hổ. Con thú thấy có kẻ cả gan dám tiến vào địa bàn của nó thì gầm lên một tiếng dữ tợn. Chim muông bị kinh động, bay tán loạn trên bầu trời lại tạo nên một cảnh tượng chết chóc đáng sợ.

Lạc Vân vừa giương cung bắn về phía một con nai, bất ngờ bị tiếng gầm làm cho giật mình, tên phóng đi lại cắm vào mặt đất. Thấy con mồi đã ở ngay trước mắt còn để chạy mất, nàng ta lập tức phi ngựa đuổi theo, trong lòng cũng khẩn trương: “Nghe chừng dã thú cũng đang ở gần đây. Ta phải nhanh lên mới được”.

Bên này Từ Chiêu còn đang run lập cập, trong đầu không khỏi xối tung lên nhớ lại vài kiến thức lẻ tẻ nàng biết được để sinh tồn trong rừng. Gặp mãnh thú không được tỏ ra yếu thế bỏ chạy sẽ càng khiến chúng muốn đuổi theo, ngược lại, càng phải tỏ ra hùng hổ đáng sợ để chúng thấy khó mà lui. Nghĩ vậy, Từ Chiêu hạ quyết tâm, lấy một hơi gào ầm lên, tay chân múa loạn.

Chẳng ngờ, con hổ không những không theo dự đoán của Từ Chiêu mà còn như thật sự bị chọc giận, giương ra nanh vuốt, thủ thế muốn vồ lấy Ô Vân. Thứ phản tác ấy thực thời, quay đầu phi nước đại xông thẳng ra ngoài. Từ Chiêu trên lưng ngựa chao đảo một hồi, miệng vẫn không ngừng la oai oái.

Rốt cuộc cũng chạy ra đến ngoài bìa rừng nhưng càng chạy, con hổ phía sau lại càng như sôi máu, gầm lên đuổi sát phía sau. Từ Chiêu nắm chặt dây cương, trong lòng có sợ hãi nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, một tay tiếp tục chà xát dây cung.

Người trên đài tập trung chờ đợi, cuối cùng lại đợi được bóng dáng tuyết mã đi ra từ trong rừng, dưới đất còn kéo lê một nai. Đám thiên kim cùng Giang Mẫn Tuyết nhìn thấy thì không ngừng vui vẻ hét lớn.

Lạc Vân từ đằng xa không nhìn thấy tung tích Từ Chiêu thì khóe miệng trào ra tia đắc ý. Mặt khác, có vài nam nhân không thấy nàng thì lại nhíu chặt mày, có chút lo lắng.

Yến Lân đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, hẳn hiểu ý lĩnh mệnh, xoay người rời đi. Nhưng còn chưa đi được mấy bước thì toàn trường đua đã bị một âm thanh dã thú gầm vang làm cho chấn động.

Mới chỉ nghe tiếng, còn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã không ít người hoảng sợ, chân đứng không vững, run rẩy ngã sang một bên. Ngựa của Lạc Vân cũng bị kinh sợ, lồng lên như muốn hất ngã nàng ta.

Đúng lúc này, Từ Chiêu cười Ô Vân phi thân lao ra từ trong rừng, tốc độ kinh người, nhìn qua cũng chỉ như quỷ ảnh nhảy múa. Bảo mã chưa trưởng thành nhưng quả thật là bất phàm.

Kinh ngạc còn chưa qua, người nào người nấy lại thêm một phen sợ hãi. Sát ngay phía sau nàng lại là một con mãnh hổ, thân cao cũng tới hơn năm thước, nanh vuốt dựng lên như muốn vồ lấy con mồi trước mắt.

Thị vệ toàn trường đua đều khẩn trương, tay lăm lăm cung tên, dàn thành một hàng. Từ Chiêu thấy tình cảnh trước mắt, liếc nhìn con hổ đang đuổi sát ngay phía sau, ánh mắt nàng hơi đảo, mang theo một cỗ nguy hiểm khác thường: “Đáng chết, các người là muốn giết hổ hay muốn bắn ta thành con nhím đây”.

Thời khắc này, nàng tung mình, xoay người ngồi ngược lại, mặt đối mặt với con mãnh thú phía sau trong khi Ô Vân vẫn không ngừng tung vó lao về phía trước, không hề có dấu hiệu sẽ chậm lại.

Toàn trường đua lại hốt hoảng hút một ngụm khí. Hai bóng người xẹt qua, Yến Bạch đang đà muốn chạy tới cứu Từ Chiêu thì lại thấy Yến Lân bên cạnh

cũng động. Hấn cắn răng đứng lại, nhìn một thân tử y phi thân lên. Trái tim đập loạn, chỉ chăm chăm nhìn một màn này. Cung thủ thấy người lao lên là Thái tử thì liền dừng động tác.

Thân ảnh Yến Lâm nhanh tới nỗi nhiều người còn đang mãi chú ý phía này, không nhìn ra có người chạy tới ứng cứu nên vẫn tiếp tục bàn tán.

“Bảo mã kia chính là cực phẩm, cư nhiên có thể dẫn trước cả con hổ lớn như vậy”.

“Đứa nhỏ kia điên rồi, lúc này ngã ngựa thì chỉ có đường chết. Nhất định con mãnh thú kia sẽ vồ lấy nàng ta mà cắn xé”.

“Các người nhìn xem, nàng ta ngồi ngược lại nhưng không có ngã”.

Định thần nhìn lại, mọi người mới “Ồ” lên, thì ra Tử Chiêu đã sớm quán chặt dây cương quanh thân nên mới không ngã ngựa. Ô Vân tuy bị đuổi giết nhưng từng bước vẫn ổn trọng nhịp nhàng, nếu là con ngựa khác thì hẳn đã sớm điên loạn mà lồng lên, cũng chính là tuyệt mã của Lạc Vân bây giờ.

Con hổ càng đuổi tới càng hăng máu, những bắp thịt siết chặt, cong người vồ lên, chỉ cần một cái tấp của nó cũng đủ giết chết Tử Chiêu.

Yến Lâm tuy võ công thâm sâu khó lường, nhưng khoảng cách vẫn quá xa mà mọi thứ diễn ra lại chỉ như một cái chớp mắt.

Một tiếng hổ gầm vừa vang, máu tươi bắn lên tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ta muốn bảo hộ Mục gia

Người nào chứng kiến cảnh tượng này cũng như chết lặng. Khoảnh khắc con mãnh hổ chồm lên vồ lấy Tử Chiêu, tận mắt chứng kiến một người đang sống sờ sờ trong nháy mắt sắp bị xé nát, trái tim của bọn họ như bị tóm chặt lấy, nhắc lên tới tận cổ họng.

Một khắc này, Tử Chiêu cắn môi, dựng cung tên, một đầu tì vào yên ngựa lấy điểm tựa. Sức nặng dùng tay không thì không thể nào kéo căng được dây cung. Ánh mắt hấn lên một tia kiên định nhìn chăm chăm con hổ trước mặt, có chết cũng không sờn, vất vả kéo cung khiến nàng trở nên bức bối, gằn từng tiếng: “Các người tưởng suốt mấy năm qua bàn tay ta chỉ để thêu thùa, gầy đàn chắt? Tưởng ta cầm binh khí chỉ để chơi chắt? Tưởng ta gánh nước leo thác là chuyện đùa chắt? Người Mục gia là để các người khi dễ chắt?”.

Giữa tình cảnh nước sôi lửa bỏng, Tử Chiêu còn không thèm giữ sức mà gào ầm lên. Nam tử đứng khuất sau cánh rừng nhếch khóe miệng, ái ngại rên rỉ một tiếng: “Thì ra là để bụng ta nha. Đồ nhỏ nhen”.

Tử Chiêu kêu gào như sắp đứt hơi, cùng lúc con mãnh hổ lại gầm lên một tiếng, cong người chồm lên. Nàng dứt khoát lấp tên, một chân đạp thẳng lên cánh cung, cả hai tay nắm lấy dây cung, dùng sức lực toàn bộ cơ thể mà kéo căng ra.

Lạc Vân bị ngã ngựa nhưng tận mắt chứng kiến cảnh tượng diễn ra ngay gần mình mà hoàn toàn quên đi đau đớn, đắm đắm nhìn một trận sinh tử này. Hầm răng cũng không khỏi cắn chặt, cả người cứng đờ nằm trên mặt đất.

Nàng ta đến giờ phút này cũng chỉ muốn làm cho Tử Chiêu bề mặt, chứ không hề muốn lấy mạng nàng. Cảnh tượng nữ hài dùng hết sức bình sinh, khó nhọc kéo cung tên lại như cái tát đập thẳng lên mặt Lạc Vân, trong đầu cũng chính là âm thầm gào thét dữ dội thay Tử Chiêu: “Phải được, nhất định phải căng được dây cung”.

Tử Chiêu đã gần như là nằm hấn ra trên lưng ngựa, cổ sức điều chỉnh cung tên, toàn thân gồng cứng tới nỗi mặt đỏ gay gắt, ngón tay lộ ra từng khớp xương trắng, trong đầu là đang thầm tính toán: “Chưa được, phải gằn thêm một chút nữa”.

Nhưng lúc này tốc độ của Ô Vân đã đạt tới ngưỡng khó mà đuổi kịp, nàng cũng không thể tiếp tục để mãnh hổ đuổi tới tận trường đua được. Tay chân đã cứng không thể động, hoàn toàn không còn cách nào khác, Tử Chiêu tựa đầu lên cổ Ô Vân, miệng chỉ còn nước thì thảo: “Ô Vân, chậm lại”.

Một lời như vậy lại khiến con ngựa nghe ra, thật sự thả chậm đi vài nhịp. Tuy là biến chuyển rất nhỏ nhưng nhìn từ xa ai cũng có thể thấy rõ con ngựa quả nhiên chậm lại, khoảng cách giữa Tử Chiêu và mãnh hổ lại bị rút ngắn. Toàn bộ người trên đài đều đứng bật dậy, vài vị thiên kim tiểu thư bị dọa cho kinh sợ còn cứ thế mà ngã đi.

Trái tim vài người vô thức này lên, Yến Lâm nhìn một màn này, toàn thân tỏa ra sát khí nồng đậm. Từ khoảng cách quá xa, không nắm chắc nhưng vẫn muốn đánh một chưởng về phía con hổ kia. Tay còn chưa kịp vung lên thì đã thêm một lần kinh ngạc.

Tử Chiêu nhắm đúng thời khắc này, dùng hết sức lực nàng có được mà kéo. Chỉ nghe một tiếng “vút”, tên rời cung, uy lực đến kinh người. Tiếng gầm chưa kịp dứt đã bị một mũi tên này cắt đứt, đâm xuyên ngay cổ họng, bắn ra phía sau, mạnh mẽ tới mức vẫn đủ sức găm thẳng xuống đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, sau đó là một trận hô vang rung chuyển. Trái tim bị treo ngược hồi lâu nay đã rơi cái “bịch” trở lại lồng ngực.

Một trận sinh tử vừa qua đi, khiến cho ai nấy cũng mừng rỡ, khoe mắt đỏ lên, đưa tay vuốt ngực.

Từ Chiêu bị bật ngược lại nên ngã sang một bên, dây cương vẫn buộc chắc quanh người, thân mình như một cái bao bị Ô Văn treo lủng lẳng.

Yến Lâm lúc này mới kịp tới nơi, gấp gáp ôm lấy nàng, cười trên lưng Ô Văn chạy trở về.

Cả đám người chạy ra xem xét tình hình, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, tuy không thấy có bất kỳ thương tích nào nhưng nghĩ hẳn là Từ Chiêu cũng bị kinh hoàng một phen, nhưng nào ngờ lại nghe được một câu nàng nói với Yến Lâm: “Vậy là tối nay có thịt hồ ăn rồi”.

Toàn trường đua tròn trắng mắt kinh ngạc. Yến Bạch là người có phản ứng đầu tiên, mặt hắn đen như than, tiến lên nắm cổ áo Từ Chiêu, đoạt nàng từ tay Yến Lâm, xoay tới xoay lui: “Nha đầu ngươi điên rồi sao? Bảo ngươi chỉ cần bắt được động vật nhỏ thì liền trở về. Ngươi đây là muốn chết?”.

Đám người xung quanh thấy Yến Bạch lớn tiếng thì cũng buông vài câu hòa hoãn: “Tam hoàng tử đừng nóng giận. Cũng may Mục tiểu thư không có việc gì”.

“Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng kỳ nghệ lại xuất sắc như vậy, hơn nữa tài bắn cung có thể nói là đã cho chúng ta rửa mắt một phen”.

Vừa nhắc đến chuyện bắn cung, sắc mặt của cả ba người Từ Chiêu, Yến Lâm cả Yến Bạch khẽ tối.

Đúng lúc Lạc Vân vừa được riu tới nơi, Từ Chiêu không nhanh không chậm nói: “Nếu không phải bộ cung tên đó được thay thế thì cũng không thể phát ra uy lực lớn tới vậy. Nói sao thì cũng phải cảm tạ người nào đã giúp ta chuẩn bị”.

Nghe lời nàng, ai nấy cũng tỏ ra nghi hoặc, Yến Lâm khẽ phát tay liền có một thị vệ đem bộ cung tên khi nãy trình lên. Nhìn qua cũng đủ thấy chất liệu dây cung là loại nào, có người không nhận được, giật mình nói: “Đây chẳng phải loại dây gân rất cứng sao? Làm sao một tiểu cô nương có thể sử dụng được?”.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Từ Chiêu, thân hình nàng nhỏ nhắn lại có thể có nhiều sức lực tới vậy?

Lạc Vân một bên nuốt khan, không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, liền tỏ ra suy nhược rồi đi trước. Từ Chiêu khẽ nhú mày, nhìn theo thân ảnh của nàng ta, ánh mắt thâm thúy, không nhìn ra là vui hay buồn.

Sau ngày hôm đó, khắp Kinh thành lại vang lên lời bàn tán Mục gia Mục tiểu thư tuy là nữ tử, tuổi còn nhỏ nhưng thân thủ phi phàm. Cưỡi ngựa bắn cung đều thành thực, một thân một mình giết chết mãnh hổ cao hơn năm thước. Hơn nữa lại rất được Thái tử Yến Lâm đề mắt tới, từ lâu đã ban cho bảo mã tiến công mà cả Đại Minh cũng chỉ có hai con,...

Người nào người nấy nghe được tin này thì đều tròn mắt há miệng, không tin nổi vào tai mình, một tiểu cô nương thì làm sao có thể giết được cả mãnh hổ. Chẳng mấy chốc mà lời bàn tán đã lan ra toàn bộ Kinh thành, đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết tới chuyện này.

Từ Chiêu ở trong phòng, ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn trời, bên tai nghe những điều Tiểu Nhan vừa báo, nàng thở dài một hơi: “Nhan tỷ, khắp Kinh thành đang bàn ra tán vào về muội sao?”.

“Phải, bắt quá đều là tin tốt. Muội đừng lo lắng”.

“Muội không lo cái đó. Ý muội là hiện tại họ đều gọi muội là tiểu thư tướng phủ rồi”.

Tiểu Nhan nghiêng đầu khó hiểu: “Phải, có gì không đúng sao?”.

Tiếng thở dài của Từ Chiêu càng thêm nặng nề: “Mục gia, thật sự lên đài rồi”. Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, nàng đứng dậy, bước tới trước thư án viết một phong thư sau đó đưa cho Tiểu Nhan: “Tỷ tỷ giúp muội chuyển phong thư này về cho phụ thân. Nhớ, nhất định phải là tuyệt mật, trao tận tay người. Kể cả Yến Lâm cũng không được biết”.

Tiểu Nhan vừa nhận thư, ánh mắt có điểm ngưng trệ, lập tức quay người ra ngoài, tự mình sắp xếp chuyện này. Chỉ còn lại Từ Chiêu ngồi một mình trong phòng, đi tới giá sách đằng sau, tùy tiện lấy ra một quyển sổ, bên trong toàn bộ là bút tích của Từ Chiêu. Đặt cuốn sổ lên bàn, Từ Chiêu mặt không chút biểu cảm bắt đầu nhắc bút.

Không biết nàng đóng cửa ngồi trong phòng viết cái gì, chỉ biết lúc đặt bút xuống là đã qua năm ngày. Suốt mấy ngày đó, Từ Chiêu không bước chân ra ngoài lấy một lần, mọi chuyện cơm nước đều do Tiểu Nhan lo liệu. Đến cả Yến Lâm tới tìm nàng cũng bị nàng đem lý do đang nghiền ngẫm thi thư ra để từ chối. Yến Bạch có lúc còn suýt xông vào tận trong phòng lôi nàng ra nhưng may là có Tiểu Nhan khuyên giải.

Từ Chiêu nhìn một lượt cuốn sổ đã kín chữ rồi thông thả cất trở lại giá sách. Nàng đứng dậy vươn vai vài cái rồi hỏi Tiểu Nhan: “Tỷ tỷ, vẫn chưa nhận được hồi âm của phụ thân?”.

Tiểu Nhan gật đầu: “Thông thường truyền tin tức hành hấn cũng phải tới rồi”.

“Dù sao cũng là chuyện cần tính toán kỹ lưỡng, có thể ngày một ngày hai chưa quyết định được. Muội lại không phải là hỏi ý phụ thân. Người có hồi âm thế nào thì muội vẫn phải làm”.

Thời khắc này Từ Chiêu thật sự rất nhớ nhà, bất quá nàng vẫn một thân một mình lưu lại Kinh thành mà không trở về sở dĩ có một chuyện nàng nhất định phải chuẩn bị cho tốt.

“Tiểu Nhan, cùng muội tới chỗ Cao Lỗ một chuyến”. Lần này hai người không cười ngạo mà cùng ngồi kiệu rời đi. Khi trước kiệu của Từ Chiêu đều là do Yên Lâm đưa tới, nàng lại không phải người thích phô trương cho nên đã sớm đổi sang một cái khác đơn giản hơn, ra đường cũng không quá bắt mắt.

Vừa thấy Từ Chiêu bước vào xường rền, Cao Lỗ lập tức vui vẻ ra nghênh đón: “Nha đầu ngươi mấy ngày nay không thấy tăm hơi đâu. Cả thành đều đang bàn tán không ngớt làm ta cũng hiếu kỳ nha”.

“Qua mấy ngày rồi mà vẫn còn như vậy sao? Kinh thành này thật không yên ổn mà”.

“Chuyện lạ lùng đến vậy không thể ngày một ngày hai mà yên được. Ngươi thật sự đã giết một con mãnh hổ sao?”.

“Cũng nhờ may mắn”.

Cao Lỗ tròn mắt: “Nha, vậy một đại hán như ta chắc cũng phải bái ngươi làm sư phụ rồi”.

“Lão không cần vội, ta không có ý thu đồ đệ. Hôm nay tới đây là có chuyện muốn bàn với lão”.

Thấy Từ Chiêu tuy vẫn vui vẻ cười nói nhưng thần thái lại có chút biến chuyển, Lão Cao cũng thôi không tán chuyện, nhanh chóng ngồi xuống.

Từ Chiêu lấy từ trong lòng ra một cuốn sổ dày cộp đặt lên bàn, Lão Cao lật giở nhìn qua vài trang thì lập tức chăm chú, không nói gì mà chỉ tập trung xem xét.

Sau một hồi, Lão Cao ngẩng lên nhìn Từ Chiêu, bàng hoàng hỏi: “Đây toàn bộ là ngươi viết”.

Nàng gật đầu: “Phải. Trong đó không chỉ có một mà có rất nhiều tuyệt kỹ chế tác khí cụ, đao thương kiếm khí gì cũng đều có cả. Thậm chí là cả những thứ lão chưa từng nghe bao giờ nhưng uy lực tuyệt đối đáng sợ. Chỉ cần hoàn thiện, xuất ra một món thôi cũng đủ làm chấn động cả thiên hạ rồi”.

Quả thật mấy ngày qua nàng trốn trong phòng cũng để viết ra được thứ này, tất cả đều là sơ lược tạo ra nhiều món vũ khí ở hiện đại.

Lão Cao cầm cuốn sách trên tay, có chút sửng sốt: “Vậy ngươi cho ta xem thứ này là có ý gì?”.

“Chính là cần lão giúp ta làm ra chúng”.

“Ngươi cần những thứ nguy hiểm này làm cái gì?”.

Từ Chiêu thần nhiên đáp: “Đương nhiên là để kiếm tiền”.

Lão Cao nghe xong thì há hốc mồm: “Ngươi điên rồi, mới từng này tuổi mà ngươi cứ nhiên dám kiếm tiền bằng mấy thứ này. Tướng phủ nhà ngươi thiếu bạc sao?”.

“Bạc thì đương nhiên không thiếu. Nhưng Lão Cao, thứ ta muốn thu về lại không chỉ có bạc”.

Cao Lỗ nghe Từ Chiêu nói mà đầu có chút loạn, đã sớm bị nàng quay cho đảo điên. Còn đang cảm thấy mông lung thì lại nghe nàng nói tiếp: “Thứ ta muốn thu về là địa vị, là thế lực mà không kẻ nào dám phạm”.

Toàn thân nàng như tản ra ánh hào quang rực rỡ, từ dung mạo cho đến khí chất thanh thuần, thoát tục, mắt lóe tinh quang, thần sắc kiên định như núi. Tuy không hề phù hợp với thân ảnh nhỏ nhắn nhưng lại khiến cho người ta không thể rời mắt, cảm giác có một loại tín nhiệm nói không nên lời.

Nhìn thấy được quyết tâm trong mắt nàng, lúc này Cao Lỗ mới thầm tán thưởng: “Chỉ là một tiểu cô nương mà lại có tham vọng tới vậy. Đến đại nam nhân có đôi khi cũng không thể sánh bằng. Không biết đợi thêm vài năm nữa còn có thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa đây”.

Ông cẩn thận đặt lại cuốn sổ trước mặt Từ Chiêu, hào sảng nói: “Chuyện mà cả đời Cao Lỗ có thể làm được chính là để tạo những thứ như vậy. Bất quá, tại sao ngươi lại muốn làm chuyện này. Ngươi có biết một khi đã dấn thân vào thì không còn đường quay đầu không?”.

“Cái đó đương nhiên ta biết, nhưng ta chính là chấp nhận. Lão Cao, ta tin tưởng lão nên mới nói cho lão chuyện này. Mục gia từ ba đời nay đều có quan hệ mật thiết với Hoàng thất, nhưng quan trường xưa nay đâu phải nơi tốt đẹp gì. Lão đã kinh qua thế sự tới mấy chục năm hẳn là cũng hiểu. Mục gia nay đã trở thành tướng phủ, tay nắm trọng binh, cũng có nghĩa là đã lún sâu vào hồ nước đục này rồi. Chỉ cần sơ sẩy một chút, không đủ cẩn thận, khôn khéo thì không biết chừng sẽ bị người ta vu hại. Ta chính là muốn, sau này dù có bất cứ biến cố gì, phụ mẫu ta vẫn sống khỏe, ca ca ta vẫn được bình an, Mục gia tuyệt đối không đổ”.

Từ Chiêu càng nói, ánh mắt càng trở nên sáng rực như muốn thiêu đốt tâm can, nàng dừng lại, lấy một hơi rồi tiếp tục: “Để trở thành chỗ dựa vững chắc cho Mục gia, ta nhất định phải dựng lên thế lực hùng mạnh nhất. Chính vì vậy ta mới tới câu lão chuyện này”.

“Tâm lòng của ngươi Cao Lỗ hiểu được. Đừng nói ngươi cầu ta, giữa chúng ta không có hai chữ cầu nệ”.

“Hảo hán. Có lời này của lão Từ Chiêu ta vững tâm rồi”.

“Nói vậy, người đã có chủ ý?”.

“Phải, chính là những thứ này”, nàng đặt tay lên cuốn sổ trước mặt: “Lão biết không? Không có vị đế vương nào là không tham vọng, bọn họ ngoài miệng thì nói muốn để cho dân chúng an cư lạc nghiệp nhưng thực chất thứ họ muốn nhất chính là quyền lực. Có quyền lực muốn làm gì mà chẳng được, vậy nên mới có chuyện đem quân đi xâm lược, không ngừng đánh chiếm lãnh thổ, thôn tóm các nước láng giềng, bắt phải cúi đầu xưng thần. Muốn như vậy thì bọn họ cần gì? Cần binh lực hùng mạnh. Kẻ nào mạnh hơn thì kẻ đó sẽ có nhiều phần thắng hơn, không phải sao. Với những khí cụ mà chỉ mình chúng ta mới có thể làm ra, lão thử nghĩ xem, sẽ có bao nhiêu vị đế vương muốn có được chúng?”.

Cao Lỗ hai mắt bắn ra tia sáng khác thường, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Người thật sự là tiểu cô nương sao?”.

Nàng khẽ cười: “Không sai. Lão cũng không phải người đầu tiên hỏi ta câu đó... Chuyện này can hệ không nhỏ, lão trước cứ suy nghĩ cho thấu đáo rồi trả lời ta cũng không muộn”.

Nói rồi, nàng cũng lập tức cáo từ rời đi.

Bóng chiều nhuộm hồng cả một góc trời, phủ xuống bóng lưng nhỏ bé nhưng kiên định của Từ Chiêu lại khiến cho người ta có cảm giác cô tịch.

Lên kiệu hồi phủ, Từ Chiêu một bên nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Nhan bên cạnh lại thấp thỏm, muốn nói lại thôi.

Từ Chiêu cảm nhận được người bên cạnh không yên, nhẹ giọng nói: “Tỷ muốn nói gì thì cứ nói, từ bao giờ lại có một mặt khó xử như vậy với muội”.

“Từ Chiêu, muội thật sự muốn làm lớn vậy sao? Đây... chính là tự đem mạng mình ra đặt cược rồi. Động đâu không động lại trực tiếp đồng tới binh quyền, muội nghĩ bọn họ chịu bỏ qua kẻ có khả năng đe dọa tới hoàng quyền sao?”.

Nàng nghe xong thì khẽ cười, trấn an Tiểu Nhan: “Vậy thì muội sẽ cược ván này. Tỷ đã thấy muội thua bạc bao giờ chưa?”.

Mây vẫn nhù chặt, Tiểu Nhan một bên khoanh tay, nhìn Từ Chiêu một dạng ngả ngón thì có chút bức dọc: “Muội mới bao nhiêu tuổi, sao lại có thể ngông cuồng như vậy? Chuyện này cũng không tới lượt muội lo. Còn nữa, muội tới tìm cái tên Cao Lỗ kia làm cái gì? Hắn cũng chỉ là một thợ rèn, tài nghệ cũng gọi là hơn người nhưng tới ngày không uống rượu thì cũng bài bạc. Loại người như vậy sao có thể tin tưởng giao cho trọng trách được”.

Từ Chiêu đưa tay vén rèm, chống cằm nhìn đường xá đông đúc, trầm giọng nói: “Tiểu Nhan, khi này tỷ có thấy Lão Cao say sao?”.

“Không có”.

“Ta cũng thích đánh bạc, tỷ cũng cho ta là người kém cỏi sao?”.

“Làm sao so sánh được”.

“Tại sao lại không? Lão Cao thích uống rượu, muội chưa đến tuổi nên chưa uống. Lão Cao thích đánh bạc, còn muội chính là ham mê từ nhỏ. Tỷ thấy chúng ta khác nhau sao?”.

Tiểu Nhan lạnh giọng: “Nhưng ta cũng không thấy các người giống nhau chỗ nào”.

“Một kẻ có tài, am hiểu nhân sinh nhưng không thích chốn thị phi phù phiếm. Nguyên ý lang bạt nay đây mai đó, sống thoải mái theo ý mình, không ràng buộc, không e sợ. Tỷ thấy khác sao? Có khác thì chính là Mục gia bị đẩy vào hồ nước đục, Từ Chiêu không thể chống mắt đứng nhìn. Nếu không, muội cũng muốn giống Lão Cao, sống một đời tự do tự tại”.

Nghe nàng nói, Tiểu Nhan cứng họng. Không phải nàng không nhìn ra, Lão Cao tuy ngoài mặt thì tỏ ra bất cần nhưng thực chất lại là người ổn trọng, có đầu óc, thâm sâu khó lường nhưng đầu sao vẫn là người ngoài. Nàng khó lòng tin tưởng.

Trong đầu còn đang nghĩ loạn, lại nghe Từ Chiêu từ tốn nói một câu: “Nhan tỷ, dùng người thì phải tin người. Không tin thì đừng dùng”.

Tiểu Nhan ngược mắt nhìn, ánh chiều len qua khe cửa chiếu lên một nửa gương mặt của Từ Chiêu, con ngươi sâu thẳm lại đang chăm chú nhìn dòng người tập nập. Trong lòng không khỏi rung lên một tiếng chuông nhỏ: “Chiêu nhi có lẽ là lớn thật rồi”.

Hai người im lặng ngồi trong kiệu, cuối cùng Từ Chiêu buồn ngủ thiếp đi, Tiểu Nhan nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế giúp nàng, để nàng tựa đầu vào vai mình.

Đến tận cửa phủ cũng không muốn đánh thức Từ Chiêu, trực tiếp ôm luôn nàng vào trong.

Vừa đi qua đại sảnh lại phát hiện có người đang ngồi, một thân y phục dạ hành nhưng lại càng làm nổi bật lên mái tóc bạc trắng tùy ý xõa ra. Ánh mắt âm u quen thuộc khẽ quét, thoáng thả nhấp một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hồng Bảo Kiếm Các

Tiểu Nhan còn đang bận ôm Từ Chiêu nhưng vẫn khẽ cúi đầu có lẽ. Mục Từ thấy người cần gấp hiện đã ngoan ngoãn đi gấp chu công thì khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt gian xảo nổi hừng trên chóc. Chén trà trong tay đặt mạnh xuống bàn phát ra âm thanh chói tai khiến cho người nào đó giật mình tỉnh giấc, thẳng tắp lặn từ trên tay Tiểu Nhan xuống. Mông nhỏ tiếp đất có chút đau, Từ Chiêu kêu lên “ai ư” một tiếng.

Mất hạnh nheo lại, dáo dác tìm kiếm nơi phát ra âm thanh khó nghe khi này. Bất gặp ánh mắt chứa đầy tà khí cũng đang nhìn mình, gió đêm thổi qua làm Từ Chiêu rung mình một cái, da gà trên người lại thì nhau nổi lên.

Đứng dậy phui phui quần áo, mang giọng điệu nũng nịu rót vào tai: “Gia gia thật kỳ cục. Chiêu nhi còn đang mơ đẹp nha”.

“Nửa đêm ta không ngủ được, nhìn người ngủ ngon lành như vậy lại có chút đồ kỳ”.

Từ Chiêu quát mắt: “Gia bằng này tuổi sao lại nhỏ nhen như vậy?”.

“Nói ta nhỏ nhen. Hừ, hôm nay quyết định của ta chính là phụ thuộc vào biểu hiện của nha đầu người”.

“Quyết định? Gia gia muốn định đoạn chuyện gì vậy?”.

“Không phải mới gửi đi một phong thư cho lão gia sao? Biết người sớm quên như vậy ta thà không tới”.

“Ta không nhận được hồi âm của phụ thân, ra là đã truyền tin cho người”.

“Chính là như vậy, chuyện người muốn làm, ta có thể thay lão gia cho người một đáp án”.

“Phụ thân, ... không nói thêm gì nữa sao?”.

Mục Từ nhìn Từ Chiêu, khóe miệng câu lên một nụ cười triu mến: “Nói nhớ người”.

Sống mũi Từ Chiêu có chút cay, vành mắt ngay lập tức đỏ lên, lông lánh ngập nước, cúi đầu xấu hổ, phụng phịu nói: “Vậy mà phụ thân cũng không đến thăm ta”.

“Nha đầu, ai nói người ham chơi, muốn tới Kinh thành cho bằng được. Hiện tại phụ nhân cùng lão gia chắc cũng đang trên đường tới biên quan rồi”.

“Tới thăm ca ca sao? Chiêu nhi cũng muốn. Chiêu nhi còn một vật muốn mang tới cho Từ Hàm nữa”.

“Tình hình biên cảnh cũng không còn nhiều lo ngại. Lão gia hẳn chỉ lưu lại đó khoảng một năm sau đó sẽ trở về Bạch thành. Còn Từ Hàm sẽ hồi Kinh, tới lúc đó hẳn đem người cùng trở về cũng không muộn”.

“Ra là đã vạch sẵn đường đi nước bước từ lâu, vậy mà cũng không báo với ta một tiếng”. Từ Chiêu giận dỗi, vừa nói đến đây lại như hiểu ra chuyện gì đó, hai mắt chột lóe, trong lòng khấp khải mừng thầm: “Gia gia bảo ta lưu lại một năm. Chẳng phải là ngầm đồng ý để ta ở đây bắt đầu mở ra thế lực mới sao?”.

Mục Từ nhìn sắc mặt Từ Chiêu có biến đổi rõ rệt thì khẽ cười: “Tốt, xem ra là đã hiểu. Từ Chiêu, người có ít nhất một năm. Chuyện người muốn làm cũng đã ghi rõ trong thư nên ta không cần hỏi nhiều, bất quá vẫn có chuyện ta đang thắc mắc”.

“Gia gia cứ nói”.

“Hôm nay ta đến đây, đúng theo ý nguyện của người, là không để cho Thái tử biết. Nhưng ta không hiểu, tại sao người lại không muốn để hắn biết?”.

Vừa nhắc tới chuyện này, gương mặt đang còn hớn hở của Từ Chiêu lại khẽ trầm xuống, đoán đo một hồi rồi hỏi ngược lại Mục Từ: “Gia gia tới giờ phút này là Mục Từ hay là Từ công công?”.

Ánh mắt sắc bén của Mục Từ nhìn Từ Chiêu có chút chần động, nếu nói về tuổi tác đương nhiên lời này của nàng chính là hỗn xược. Nhưng luận về thân phận thì lại mang một hàm ý hoàn toàn khác.

Mặc dù lấy thân phận công công, tiến cung phò tá Thái tử nhưng xuất thân của ông là từ Mục gia, nếu xét trên dưới thì đáng lý ra Mục Từ còn phải cúi đầu gọi Từ Chiêu một tiếng tiểu chủ tử. Cho đến giờ nàng vẫn gọi ông một tiếng “gia gia” chính là coi trọng ông.

Hỏi một câu này, chẳng lẽ là đang nghi ngờ lòng trung của Mục Từ. Chỉ cần là kẻ có chút đầu óc, nghe qua cũng hiểu được ý tứ này.

Ông trầm giọng: “Ta đương nhiên là Mục Từ, là người họ Mục”.

Từ Chiêu khẽ kéo khóe miệng: “Không phải Chiêu nhi không tín nhiệm người mà Chiêu nhi chỉ muốn làm rõ một chuyện. Từ công công đương nhiên trung với Thái tử điện hạ. Còn Mục Từ, là người Mục gia. Từ khi nào chuyện của Mục gia chúng ta lại cần phải báo với một người ngoại tộc?”

Không phải Chiêu nhi không tin Yến Lân, thứ mà Chiêu nhi không thể tin chính là Hoàng quyền. Tự cổ chí kim có gì khó đoán bằng lòng dạ đế vương.

Hôm nay ta chỉ muốn ngài hiểu rõ đâu là chuyện của Mục gia, đâu là chuyện của nhà họ Yến”.

Những lời có thể nói là đại nghịch bất đạo của nàng lại có sức nặng như sấm rền, âm ỉ nhưng đầy uy lực, khiến không khí trong phòng căng thẳng đến cực điểm. Không chỉ có Mục Từ cùng Tiểu Nhan mà ngay cả toàn bộ ám vệ nghe được những lời này đều bị chấn động. Không khỏi nuốt khan một tiếng, đưa mắt nhìn chăm chú thân ảnh nhỏ nhắn giữa đại sảnh kia. Kẻ nào cũng bị khí thế cao cao tại thượng của nàng bức cho tim đập loạn.

Phàm là người Mục gia, nghe được những lời này thì trong lòng không khỏi sôi trào, nguyện tôn nàng một tiếng “chủ tử”.

Mục Từ đứng bật dậy, thân như quỷ ảnh, trong một cái chớp mắt đã tới trước mặt Từ Chiêu, chấp tay cúi đầu làm một cái lễ: “Mục Từ hô thẹn”.

Chỉ sau một đêm này, tài vật cứ thế âm thầm chuyển vào trong phủ, thần không biết quỷ không hay. Tiểu Nhan cùng mấy quân sự bận tới nỗi không còn biết đâu là ngày, đâu là đêm. Cùng lúc đó, Cao Lỗ bí mật rời Kinh chuyển tới một trang viên rộng lớn nằm trong sơn cốc hiểm trở, mang theo cả phần còn lại của khối thiên thạch.

Mới qua hơn một tháng, toàn bộ sơn cốc như trở thành cấm địa, cao thủ, ám vệ trùng trùng. Khắp nơi bố trí cơ quan hiểm hóc, khó lường, như có lưỡi đao đặt trên cổ, hơi sơ sẩy một chút liền mất đầu. Mà tất cả những cạm bẫy này đều là Từ Chiêu nghĩ ra, nàng trước đây vì muốn tự do đi lại trong Vụ Ân Cốc nên đã được Dữ Ngọc dạy qua không ít, kết hợp cùng những kiến thức ở hiện đại, lại có Cao Lỗ cùng mấy vị cao nhân trợ giúp, tạo nên bức tường vô hình nhưng nguy hiểm nhất bao bọc lấy sơn cốc bên trong.

Vì thời hạn chỉ có một năm, Từ Chiêu đành phải gấp rút lo liệu mọi chuyện.

Ban ngày nàng vẫn ở trong phủ tính toán đường đi nước bước, thi thoảng nhập cung thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, không thì cũng rong chơi với Yến Bạch và Yến Kỳ. Còn riêng với Yến Lân lại có chút không được tự nhiên, khi ở chung một chỗ cũng không còn nói cười thoải mái như trước.

Đến đêm nàng lại bí mật xuất phủ, được ám vệ hộ tống tới thẳng sơn trang. Một thân y phục dạ hành, khăn che mặt màu đen che đi dung mạo, khoác lên một tấm áo choàng vừa dài vừa rộng, kín mít từ đầu tới chân, nhìn không ra là nam hay nữ, là già hay trẻ. Bất quá, chỉ có thể dựa vào giọng nói đã được điều chỉnh trầm hơn đôi chút nhưng vẫn không giấu nổi thân phận nữ nhi. Từ Chiêu cũng không lấy đó làm phiền lòng.

Nàng vừa bước vào đại sảnh, Cao Lỗ dẫn đầu một đoàn người ra nghênh đón, tất cả đều cúi mình đồng thanh hô một tiếng: “Các chủ”.

Từ Chiêu vững vàng bước lên vị trí chính giữa đại sảnh mà ngồi xuống, lúc này đám người trong phòng mới đứng dậy, tản ra hai bên, theo vị trí đã định, cũng ngồi xuống theo.

Vị trí gần nàng nhất vẫn là Cao Lỗ, tiếp đến còn có thêm ba người nữa.

Ngay kế bên Lão Cao có một người sắc mặt lúc nào cũng âm u, điệu cười quái dị, người trưởng thành nghe qua cũng sợ xanh mặt, trẻ nhỏ thì khóc thét, thiếu nữ yếu tim mới nhìn thôi cũng ngất lịm. Tính khí phải nó là lão ngoan đồng cũng không sai, lúc nào cũng đem bộ dạng đáng sợ đi trêu chọc, hù dọa người khác. Bất quá gặp được tiểu cô nương như Từ Chiêu lại là ngoại lệ, nàng không khóc không nháo, không tỏ ra sợ hãi mà còn thích thú cười khanh khách, ngược lại chính là làm lão ta giật mình hú lên một tiếng. Cao Lỗ gọi người này là Lão Tùng, nhưng Từ Chiêu thì cương quyết gọi là Lão quái dị. Ông ta nghe nàng gọi mình như vậy không biết thế nào mà lại vui vẻ tới nửa ngày.

Ngồi phía đối diện Lão Cao lại thêm một vị cao nhân nữa, người này ngoài mặt điềm tĩnh, hơi thở trầm ổn, nhìn thế nào cũng thấy trấn định như một ngọn núi. Thông thả nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn thế sự vô thường. Từ Chiêu lần đầu nhìn thấy người này còn tưởng là tiên nhân hạ phàm, há miệng sùng bái tới nửa ngày, quên luôn hỏi quý tính đại danh người ta. Lão Tùng một bên không khỏi ngứa ngáy, tùy tiện búng tay, xuất ra ám khí phóng về phía này, bất quá lại bị người ta hừ lạnh, vung tay một cái, ám khí rơi là tả trên mặt đất. Từ Chiêu trở mặt nhìn, miệng nhỏ kinh ngạc hô lên: “Lão Tùng, người mới búng có một cái liền xuất ra cả tá ngân châm thế này. Định khiến người ta thành con nhím sao?”.

Người kia tay vẫn nâng chén trà, khẽ nhếch khóe miệng: “Tùng Giảo Minh, người già cả rồi còn chơi trò trẻ con này, không sợ tiểu bối chê cười?”.

“Ai nói Dung Hoa người lúc nào cũng ra cái vẻ cao ngạo làm gì? Ta ngứa mắt”.

Hai người này cứ hề gặp nhau là nhất định phải gây sự một trận, Lão Cao một bên cảm thấy đau đầu, đưa mắt ra hiệu cho người còn lại nhanh nhanh tách bọn họ ra.

Bách Lý Ngưng đang vui vẻ xem náo nhiệt thì thấy Cao Lỗ nhấc nhỏ, đứng dậy vung quạt đánh lên người Dung Hoa cùng Tùng Giảo Minh một cái. Giọng nói của nàng uyển chuyển nhưng đầy uy lực: “Hai lão già các người còn ra cái thế thống gì nữa. Có cảm hết đi không?”.

Dáng vẻ nàng hung dữ như vậy lại không làm cho hai lão nhận kia cả giận mà ngược lại còn thật sự im lặng, nghiêm chỉnh ngồi lại một chỗ.

Từ Chiêu lại trưng ra bộ mặt hết sức sùng bái, đưa ngón tay cái lên tán thưởng Bách nương. Người này tuy là nữ tử nhưng phong phạm hơn người, do tay nhắc chân đều thanh tao có lễ, lời nói sắc sảo, thanh âm trầm ấm nhưng lại thấp phần gần gũi, dễ đi vào lòng người. Trong mắt Từ Chiêu thì người này chính là Bộ trưởng Bộ Ngoại giao.

Lúc này, cả bốn vị trưởng lão đều nghiêm chỉnh ngồi trước mặt Từ Chiêu.

Bên trái là Cao Lỗ cùng Tùng Giáo Minh, một người là cao nhân rèn binh khí, một người thì chuyên bố trí cơ quan cùng ám khí, Từ Chiêu không thèm nề mặt còn nói ông ta là cao thủ đánh lén.

Bên phải là Dung Hoa cùng Bách Lý Ngưng, một người thì am hiểu chế tạo khí cụ, kết hợp cùng phương pháp của Từ Chiêu lại được nâng gọi là khí cụ cơ động, phương diện này coi như chỉ có nàng cùng ông ta mới có thể hiểu được. Người còn lại tuy không phải cao nhân gì nhưng lại có tài ăn nói sắc sảo khéo léo, tâm tư mẫn tiệp, mỗi lời nói ra đều vừa lòng đẹp ý, thu được lòng người.

Ban đầu ra mắt các chủ lại là một tiểu cô nương, ngoại trừ Cao Lỗ ra thì ba người còn lại đều có chút không vui. Bọn họ nếu không phải là ẩn sĩ giang hồ thì cũng là bậc tiền bối tâm cao khí ngạo, từ bao giờ có chuyện phải cúi đầu trước một đứa trẻ.

Cả ba người đều được Lão Cao thỉnh tới, nghe lời lão ta nói thì thật sự có chút hiếu kỳ, không biết các chủ nơi này là nhân vật nào mà lại có thể nghĩ ra một chủ ý như vậy, xem qua báo cáo viết tay của nàng quả thật có chút đáng sợ. Đến cả người như Dung Hoa, vốn rất trấn định là vậy mà khi vừa mới đọc lướt qua, sắc mặt lại chuyển biến như bất được vàng. Tùng Giáo Minh thì chỉ chuyên chú nghiền ngẫm mấy hình vẽ về các loại ám khí mà khê rùng mình. Còn về mục đích tại sao muốn xây dựng một nơi như thế này lại chẳng mấy quan tâm.

Bất quá chỉ qua mấy ngày đã phải xem lại.

Luận về Từ Chiêu thì không thể nào chỉ nhìn nàng nhỏ tuổi mà đánh giá. Theo lời lão quái dị nói thì chính là đầu óc không bình thường. Dung Hoa thì nhỏ nhả hơn, nói nàng tổ chất bất phàm, có triển vọng làm nên nghiệp lớn. Bách Lý Ngưng thì trái ôm phải ấp, nói nàng to gan giống nàng ta hồi trẻ. Tóm lại, vị thế của Từ Chiêu trong lòng ba vị tiền bối cũng coi như là đã có chỗ đứng, lời nàng nói ra cũng có sức nặng hơn nhiều.

Đêm nay Từ Chiêu tới cũng là để xác nhận lại một chuyện, nhìn một lượt bốn người trong phòng, không hề vòng vo mở miệng: “Chiêu nhi phải cảm tạ các vị tiền bối suốt hơn một tháng qua đã cùng Chiêu nhi chuẩn bị cho kiểm các mà hao tâm không ít”.

Tùng Giáo Minh nghe xong thì hơi ngẩn ra, lát sau lập tức hung hăng nói: “Nha đầu ngươi cảm tạ à có ý gì? Có phải là đang đuổi khéo chúng ta đi không?”.

Bộ dạng lão ta vốn dĩ đã đáng sợ, nay còn lớn tiếng như vậy, Từ Chiêu không khỏi bật cười: “Lão quái dị nghĩ đi đâu vậy? Ta không có ý đó, chỉ là các vị tiền bối ở đây đều không phải người của kiểm các. Đã nhờ vả các vị mà lại không cảm tạ một tiếng, Từ Chiêu thấy thật không phải”.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc thì cũng hiểu ra ý của nàng. Trong lòng không hận mà gặp, đồng loạt tán thưởng một tiếng: “Tâm tư quả thật mẫn tiệp hơn người”.

“Giữa chúng ta cũng không có gì phải giấu diếm, Từ Chiêu hôm nay xin nói thẳng. Một tòa kiểm các dựng lên cũng là chủ ý của một mình Từ Chiêu, mục đích cũng là có lợi cho Từ Chiêu, chẳng hề liên quan tới các vị. Nay mọi chuyện cũng đã đi vào trật tự, chính là thời cơ Chiêu nhi để toàn thiên hạ biết đến sự tồn tại của nơi này. Các vị tiền bối đều là người trong giang hồ, hành tung bất định, trước nay đều không lộ diện. Nhưng việc Từ Chiêu đem kiểm các khước trương thanh thế ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới các vị, nói trắng là có nguy hiểm cũng sẽ kéo tới tìm các vị. Vì vậy, đi hay ở đều là các vị tự lựa chọn”.

Lời vừa dứt, cả phòng đều rơi vào im lặng.

Hồi lâu sau, Bách Lý Ngưng mới trầm giọng lên tiếng: “Từ Chiêu, chúng ta đều hiểu tâm ý của ngươi. Bất quá, mỗi người bọn ta cũng không phải hạng dễ chọc, đôi mắt khắp thiên hạ cũng không có mấy người. Chưa sợ kẻ khác ra tay, chỉ sợ bọn ta đã tìm tới cửa. Ngươi hoàn toàn không phải lo lắng”.

Đáy mắt Từ Chiêu hơi lóe, miệng như có như không câu lên một đường con nhỏ.

Tùng Giáo Minh một bên cũng không chịu kém phần: “Phải, chính là như vậy. Có bọn ta ở đây thì ngươi lo cái gì chứ?”.

Dung Hoa vẫn suy tư một dạng như thái sơn, cao ngạo nhưu mây rồi nói: “Ba người chúng ta đã sống tới hơn nửa đời người, có loại chuyện, loại người nào mà chưa từng thấy qua. Bất quá chúng ta nguyện ý ở lại cũng là vì thật tâm mến mộ con người ngươi, mến mộ tài nghệ của ngươi chứ không phải vì bất kể chuyện gì khác”.

Từ Chiêu nghe xong, âm thầm thở phào một hơi, cảm giác hồi hộp lập tức được thay bằng vui sướng, nở nụ cười rạng rỡ: “Có lời này của ba vị Từ Chiêu vững tâm rồi. Từ thời khắc này, các vị chính là tứ đại trưởng lão của Kiểm Các Hồng Bảo. Các chủ chỉ lấy một chữ Hồng làm hiệu, xin ra mắt”. Nói rồi, Từ Chiêu lập tức quỳ xuống hành đại lễ.

Bốn người đang ngồi cũng đứng dậy, chấp tay cúi đầu đáp lại. Ngẩng đầu lên thì chính là ánh mắt sáng ngời, mang theo tín nhiệm tuyệt đối.

Yến Lâm ngồi trong thư phòng lật giờ xem xét tấu chương, lại nghe thuộc hạ mật báo tình hình tại các châu quận, một bên Mục Từ cũng đang chỉnh lý sổ sách.

Hắn vừa vung tay, múa bút trên thư án, bỗng quơ hỏi một câu: “Sur phụ có thấy gần đây Chiêu nhi có điểm khác lạ?”.

Mục Từ ánh mắt hơi đảo, không nhìn Yến Lâm mà mắt vẫn dán chặt vào sổ sách trước mặt: “Lạ điểm gì?”.

“Hình như có chút tránh mặt ta”.

“Còn không phải là mấy tin đồn trong thành gần đây sao?”.

“Tin đồn?”.

“Nói Thái tử điện hạ của chúng ta để ý tiểu thư Mộc gia, còn ban cho nàng ngựa quý làm tín vật. Khắp giang sơn Đại Minh chỉ có một đôi”.

“Ra là còn có tin đồn như vậy... Bất quá cũng không sai”. Yên Lân chỉ là tự mình nói thầm một câu nhưng với thính lực của bậc cao thủ như Mộc Từ lại nghe được rõ ràng từng câu từng chữ. Bàn tay còn đang lật giờ sổ sách thoáng dừng lại. Ánh mắt sắc bén nhìn nam nhân trước nay chỉ tỏ ra hàn khí lại đang cong khỏe miệng, cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hồng Bảo Kiếm các trong một năm

Mấy ngày sau, trong thành lại nhắc lên một trận náo nhiệt, khắp nơi đâu đâu cũng kết hoa rợp trời, từng dải lụa màu đỏ vờn quanh, cuối cùng tập trung về một con đường sầm uất nhất Kinh thành.

Từ mấy ngày trước, Kiếm các Hồng Bảo đã xuất ra không ít thiệp mời, gửi đi khắp nơi, nếu không phải là quan to trong triều hay thương nhân, kẻ phú quý có máu mặt thì cũng là cao thủ giang hồ hùng cứ một phương. Từng cỗ kiệu tinh xảo, xa liền lồng lẩy cứ nối tiếp nhau mà đi tới một tòa lầu thấp phần tráng lệ.

Bách nương một thân hoa phục đỏ thắm, tay áo ôm sát thon gọn, váy dài quét đất, trường bào thêu từng đám hồng vân uyển chuyển lay động đại diện cho thân phận trưởng lão kiếm các của nàng. Trên mặt lại đeo lên một tấm mặt nạ tinh xảo đúc từ vàng ròng, không nhìn rõ dung mạo, dẫn theo toàn bộ thuộc hạ ra ngoài đón tiếp khách nhân, người nào người nấy cũng vận võ phục đỏ thắm quanh thân, khí thế có thể nói là bất phàm.

Hồng Bảo Kiếm các có tất cả năm tầng lầu, ở cổ đại thì đây chính là tòa kiến trúc cổ quái, kỳ bí nhất, đôi mắt toàn bộ Kinh thành cũng không có lầu các nào có thể bì kịp.

Lầu một là đại sảnh đón tiếp khách nhân, tiến sâu vào trong, xuyên qua một hoa viên tươi mát là nơi bày trí một đoàn khí cụ lợi hại mà Từ Chiêu cùng Dung Hoa hợp sức mà thành. Vì đây là ngày đầu tiên Hồng Bảo các mở cửa đón khách nên Bách nương tận tình chỉ dẫn cho mọi người cùng tham quan, chiêm ngưỡng. Sở dĩ Từ Chiêu sắp xếp để những khí cụ này ở lầu một vì chúng đều là những trang bị hạng nặng như chiến xa, đại bác,... khó lòng đưa lên các lầu trên, thậm chí còn có cả máy bắn đá liên hoàn. Cũng vì vậy mà tạo ra ấn tượng mạnh, ai nấy cũng là lần đầu tiên được tiếp xúc với những thứ tân tiến như vậy, không nhịn được kinh hãi.

Lên tới lầu hai, sảnh bên ngoài được bày bố các trận pháp biến ảo kỳ dị, khách nhân muốn tự do đi lại cũng phải có người của kiếm các dẫn đường, đi tới đâu liền giới thiệu đủ loại ám khí tới đó. Chính là tự mình trải nghiệm cảm giác bị ám khí tập kích là như thế nào. Đi hết một dãy hành lang là gặp một ngã rẽ, một phía là lối lên lầu ba, hướng còn lại là lối vào thư các, nơi lưu lại đủ loại bí tịch về cơ quan, trận pháp.

Lầu ba đương nhiên là nơi bày ra vô số loại binh khí, chỉ nhìn qua cũng thoáng rung mình. Bất kể là vật gì, từ chủy thủ đến cung tên, bảo kiếm đến trường thương,... cũng đều là kì binh, chưa từng thấy ở bất cứ nơi nào, làm không ít kẻ dấy lên một trận tham lam, trong lòng đã bắt đầu toan tính.

Vừa đi hết ba tầng lầu thì Bách nương đã đưa mọi người trở xuống. Hai tầng phía trên cũng không thấy có lối lên, hỏi ra mới biết đó là nơi nghỉ ngơi của các trưởng lão cùng các chủ, không tiện để người ngoài tiến vào.

Vì hôm nay là ngày vui của Kiếm các nên Từ Chiêu quyết định xuất ra ba bảo khí, đem tặng cho ba người có cơ duyên. Điều đặc biệt của nơi này chính là dù bất kể khách nhân là ai, địa vị có cao tới đâu, chỉ cần bước chân vào Hồng Bảo các thì đều trở thành ngang hàng, nhận đãi ngộ như nhau. Chính vì vậy mà người được ban tặng những món lợi khí ấy cũng là ngẫu nhiên.

Ban đầu những kẻ kém may mắn, không được chọn cũng không lấy gì làm ghen tức, chỉ cho rằng nơi này nhìn ngoài có chút khoa trương nhưng hẳn cũng không khác những nơi buôn bán binh khí bình thường là bao. Nhưng cho đến thời khắc ba món lợi khí kia được đem ra, là hai thanh bảo kiếm sắc bén cùng một bộ cờ bằng ngọc tinh xảo. Lưỡi kiếm như câu hồn người, vẩy lên từng đường vân quý dị. Một thanh tản ra sát khí nồng đậm, một thanh phảng phất nhiệt khí sôi trào khiến toàn bộ khách nhân trong sảnh đều bị kinh hách một phen. Còn nói tới một bộ cờ kia, nhìn bề ngoài thập phần trân quý nhưng vẫn không biết có công dụng gì, chẳng lẽ Kiếm các còn bày bán cả bàn cờ? Trên gương mặt mọi người cũng không tỏ ra chút hứng thú nào với vật này mà chỉ tập trung tán thưởng hai thanh kiếm bên cạnh.

Lúc này Bách nương mới khẽ cười đi ra giữa sảnh, từ tốn cầm bộ cờ vung tay một cái. Các quân cờ vô tri vô giác như được thổi hồn, rơi xuống lại rất có trật tự, vô tình đã bày ra một trận đồ kì lạ. Bách nương quét mắt nhìn khắp đại sảnh, ai nấy cũng như lạc vào sương mù, không hiểu hành động này của nàng là có ý tứ gì, bất quá cũng cảm nhận được một cỗ nguy hiểm ẩn trong điệu cười kia.

Thỏa mãn với biểu hiện của đoàn người trước mặt, Bách nương vỗ vỗ tay ra hiệu. Vừa nhận được tín hiệu của nàng, chỉ một khắc sau, toàn sảnh vang lên tiếng mãnh thú gầm vang, không ít người thét lên kinh hãi, toan bỏ chạy thì nhắc thấy một cái lồng sắt phủ vải đỏ được chuyển ra. Bên trong là tiếng mãnh

thú gào lên không ngừng, chiếc lồng theo từng tiếng vang mà rung chuyển dữ dội như sắp bị phá ra đến nơi.

Bách nương đưa tay dịch chuyển trận pháp, mở ra một lối vào sau đó lập tức mở cửa lồng cho mảnh hổ trong lồng xông vào.

Toàn bộ đại sảnh lại gào lên khiếp sợ, trong lúc ngỡ như mảnh hổ sẽ lao về phía mình thì có một chuyện xảy ra lại khiến bọn họ kinh ngạc tới trợn mắt. Thế hổ hung dữ lao tới còn chưa kịp xông ra ngoài thì trận pháp đột ngột xoay chuyển, khóa nó lại bên trong, hễ cứ chạm vào vách trận lại bị một cổ hỏa khí đốt cho cháy đen một mảng lông lớn. Con hổ càng bị đau càng hăng máu, giương vuốt tát về phía người đứng vây bên ngoài nhưng bất thành. Chốc lát sau, từ trong trận sinh ra hàng ngàn hàng vạn tia lôi điện liên tiếp đánh tới mảnh hổ, khiến nó chạy loạn. Từng tia sét sáng rực đánh xuống như vòn con hổ khiến nó kiệt sức. Vật lộn một hồi cuối cùng bị đánh chết, thân xác cháy đen không còn nhìn ra hình dạng.

Chứng kiến từ đầu đến cuối chuyện này, toàn đại sảnh rơi vào im lặng, đến cả một tiếng thở cũng không hề nghe thấy, trong mắt chỉ hiện lên khiếp sợ. Đến cả một loài mãnh thú to lớn còn bị giày xéo không thương tiếc, nói gì đến con người, rơi vào trận pháp này cũng không thể nào cầm cự được trong một cái chớp mắt.

Ai nấy đưa mắt nhìn Bách nương, nữ tử hồng y che mặt, cao ngạo đứng trên cao, lạnh lẽu thu tất cả biểu hiện của bọn họ vào mắt, trong lòng khắp khỏi vui mừng: "Màn ra mắt của các chủ thật sự hiệu quả. Xem ra mấy ngày sắp tới lại bận rộn đây".

Bất kể là ai nhìn thấy ba món lợi khí kia đều kinh ngạc muốn rút hàm. Vật vừa vào tay chủ thì không khỏi tiếc nuối. Không ít người dầm đạp lên nhau, chạy ra khách sảnh hỏi mua thì chỉ thấy người được gọi là Hồng chương quỳ bình thân lắc đầu: "Khách quan, Hồng Bảo các chúng tôi luyện bất kể loại binh khí nào cũng chỉ làm ra một chiếc, không có chiếc thứ hai. Phiền khách quan lựa chọn những món khác".

Lời vừa dứt, đoàn người lại náo loạn tản ra tứ phía, Hồng Bảo kiểm các từ trên xuống dưới thập phần náo nhiệt, người ra người vào không ngớt.

Đến tận khi màn đêm buông xuống, vàng bạc ngân phiếu thu về đã chất đầy mười tám rương lớn. Từ Chiều được Bách nương báo cho tin này thì suýt nữa chết sặc, vừa gặp người họ khan vừa nghĩ ra cảnh nặng bó trong đồng tiền, mãi không bó tới bờ.

Hai ngày sau, khắp nơi truyền tai nhau, bộ Tắt Sát Kỳ - một trong ba bảo vật mà Hồng Bảo các đem tặng cho khách nhân trong ngày khai trương vừa bị cướp đoạt. Người được tặng là một nhân sĩ giang hồ không rõ danh tính, trên đường từ Kinh thành trở về lại bị một nhóm hắc y nhân chặn giết. Không những không giữ được bảo khí mà còn mất mạng. Người nào nghe được tin này cũng không khỏi cảm thán, tiếc thay cho hắn.

Nhưng chỉ mới sáng tinh mơ hôm sau lại nghe được một tin tức khiến lòng người rung động. Đã tra ra được kẻ sai hắc y nhân tới giết người đoạt bảo chính là quý công tử phủ Cẩm Bình hầu, gia phụ nắm giữ chức quan không nhỏ trong triều, trong tay còn nắm giữ không ít binh mã. Cẩm Bình hầu chỉ sinh được duy nhất một người con trai nối dõi tông đường là công tử Cẩm Vạn Thanh nên rất mực bao che, chiều chuộng khiến hắc y thể mà hống hách ngang ngược thành tính.

Vậy mà chỉ sau một đêm, toàn bộ phủ đệ của Cẩm Bình hầu như bị cuồng phong cuốn lấy, lầu các nát vụn, khắp nơi như bị đào xới tận ba tấc đất, đến cả cây cỏ cũng không tha, từng gốc cây đại thụ bị bật rễ đổ rạp lên cả nhà cửa. Riêng người trong phủ lại đều bình an vô sự, ngoài khiếp sợ ra thì không bị tổn thương lấy một cọng tóc.

Người làm ra chuyện này còn ngang nhiên để lại một tấm lụa đỏ thắm thêu hồng vân bay lượn, phủ lên cửa lớn, nhìn qua có cảm giác như nơi này đã bị niêm phong. Khỏi nói thì ai cũng biết kẻ gây ra chuyện này là kẻ nào.

Cẩm Bình hầu cảm phần, quan phục không chỉnh tề, dẫn toàn bộ thị vệ trong phủ chạy đến trước cửa Hồng Bảo các đòi đập phá, lớn tiếng quát tháo, nhất định phải khiến cho kiểm các này đền tội. Bất quá còn chưa kịp đập thứ gì đã bị một thân hồng y như quỷ ảnh lướt tới tát cho một cái. Nhìn lại thì chính là nữ tử che mặt được gọi là Bách nương kia, nàng còn không hề nề mặt, vung tay ra lệnh cho một đoàn thuộc hạ tiến ra đánh cho thị vệ hầu phủ không còn sức mà lết về. Dân chúng vây xung quang đều vỗ tay không ngừng, cuối cùng phủ Cẩm Bình hầu trước đây cậy quyền thế hiếp đáp bọn họ cũng có ngày hôm nay.

Lão già Cẩm Bình hầu thấy thuộc hạ đều bị đánh ngã thì hốt hoảng, gằn lên từng tiếng: "Các ngươi cứ chờ đây" rồi chuồn đi mất dạng.

Lão ta vừa trở về thì lập tức lên kiệu tiến cung cáo trạng, phải tới trước mặt thánh thượng đòi lại công bằng. Nhưng nào ngờ, vừa mới bước vào nghị chính điện đã thấy bá quan văn võ tề tựu đông đủ như đang chờ sẵn. Cẩm Bình hầu còn đang tức giận ngập trời nên không mấy để tâm, một đường đến trước long ý quý xuống than khóc. Đợi khi ông ta thêm mắm thêm muối, kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc thì chỉ thấy Hoàng thượng cười một cái, Vạn An công công hiểu ý, mặt mày hớn hở cầm một sấp sổ sách lao tới đập tới tấp vào mặt Cẩm Bình hầu.

Bị đánh đau, còn đang không hiểu chuyện gì thì vừa nhìn xuống, ông ta mới phát hoảng. Tất cả đều là sổ sách ghi chép những khoản tiền bạc mà ông ta tham ô, bòn rút của triều đình. Những thứ này đều được giấu kỹ trong phủ, làm sao lại có thể rơi vào tay Hoàng thượng được. Chẳng lẽ đều do cùng một bọn người đem qua phá hủy phủ đệ.

Vào thời khắc này, Cẩm Bình hầu không suy nghĩ được gì, chỉ biết gào khóc kêu oan uổng nhưng cũng đã bị Hoàng thượng bỏ ngoài tai, trực tiếp định tội rồi lờ ra ngoài. Cuối cùng phủ Cẩm Bình hầu bị xóa sổ, gia quyến bị đưa đi lưu đầy, toàn bộ tiền tài cùng binh quyền cũng trở về tay triều đình.

Sau ngày đó, mọi lời bàn tán đều nói về chuyện này, kẻ thì nói Cẩm Bình hầu đúng là bị quả báo, kẻ thức thời hơn thì nhìn ra sâu xa chuyện này là Hồng Bảo kiểm các không dễ chọc, thế lực đằng sau chính là không tầm thường.

Thấm thoát đã qua hơn một năm, khoảng thời gian đó Kiểm các Hồng Bảo cũng trải qua rất nhiều chuyện. Giữa đêm có thích khách tập kích toan cướp bảo vật, nhưng còn chưa kịp đặt chân đập lên cửa lớn thì đã bị bạo khí bắn cho thịt nát xương tan, mùi máu tanh nồng bốc lên cả phố. Dân chúng xung quanh khiếp sợ mà dần dần cũng chuyển đi nơi khác, có điều bọn họ đều được Kiểm các tìm cho nơi ở mới ổn thỏa, hơn nữa còn được đích thân Bách

nuơng cúi đầu tạ lỗi. Bách tính đều nhìn được tấm lòng thành này mà vô cùng cảm động, không những không oán trách mà còn vui vẻ rời đi. Sau này mọi người vẫn giữ mối giao hảo, có nhà nào làm được đồ gì ngon đều chịu khó đem đến cho anh em trong kiếm các thăm bỗ. Ngược lại, mọi người trong kiếm các thi thoảng cũng giúp đỡ bọn họ dựng nhà dựng cửa,...

Con phố ban đầu lúc mọi người mới chuyển đi có hơi vắng vẻ nhưng dần dà cũng có người chuyển tới, mở tiệm làm ăn buôn bán bình thường, chẳng mấy chốc mà lại trở nên tấp nập. Nhưng nếu điều tra kỹ càng còn có thể tra ra mấy người này đều có quan hệ sâu xa với Kiếm các, bắt quá cũng không ai để tâm mà đi điều tra bọn họ.

Triều đình đã nhiều lần bí mật cử người tới, muốn gặp các chủ thương lượng vài chuyện nhưng đều bị từ chối, khi nhắc lại chuyện cũ thì chỉ giải thích đơn giản: "Vật mà các chủ đã chấp thuận ban tặng cho người khác mà còn bị cướp mất chính là không nề mặt Hồng Bảo Kiếm các chúng ta. Điều này khiến cho các chủ nổi giận, ra tay trừng phạt một chút nhưng lại trùng hợp tìm được sổ sách tham ô của Cẩm Bình hầu nên mới tiện tay đem trình lên thánh thượng, đề nghị định đoạt chứ không có thâm ý gì khác". Lời vừa dứt cũng liền đuổi khách, vì vậy mà cho tới nay, ngoài Bách nương thần thần bí bí, thi thoảng mới xuất hiện ở Kiếm các ra thì không một ai biết đến hình dạng ba vị trưởng lão còn lại cùng các chủ Hồng Bảo các ra làm sao.

Chỉ biết bọn họ người nào người nấy đều là một thân y phục đỏ thắm thêu hồng vân, dung mạo bị che giấu bởi một tấm mặt nạ đúc bằng vàng ròng thập phần trân quý. Võ công của những người này cũng thâm sâu khó lường, không biết bao nhiêu lần ra tay thôn tính vài ba thế lực lớn nhỏ mà vẫn không bị tổn hại chút nào, thậm chí còn thần nhiên nói kẻ nào có gan thì cứ lên thẳng Hồng Vân sơn mà nạp mạng. Từ đó, khắp cả giang hồ lẫn chốn quan trường lại xuất hiện thêm một cỗ thế lực thần bí đáng sợ, khiến người ta phải kiêng kỵ, không thể phạm vào.

Hôm nay Yến Lân dẫn Từ Chiêu ra ngoài tản mát, nàng lại cố ý tỏ ra háo hức muốn tới Hồng Bảo các nhìn một chút, nghe nói ở nơi đó toàn là kỳ binh, món nào món nấy cũng đều có uy lực kinh người. Yến Lân thấy bộ dạng thích thú của nàng cũng không lấy gì làm lạ, thần nhiên đỡ Từ Chiêu lên kiệu.

Từ Chiêu giờ này đã ra dáng tiểu cô nương, mắt tròn lỉnh đĩnh, tóc mềm đen óng phủ đến eo, cổ tay ngọc trắng muốt, mười ngón tay thon thả khê gỗ nhịp nhàng lên thành kiệu, trong miệng còn ngâm nga giai điệu vui vẻ. Nhìn gần lại như mang theo một loại nhân nhạ lười biếng, ánh mắt mơ màng như vừa tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say, thập phần đáng yêu. Yến Lân bên cạnh vẫn duy trì bộ mặt lãnh đạm vạn năm không đổi nhưng đáy mắt lúc này lại nhu hòa hiếm thấy.

Vừa bước chân vào khách sảnh liền có người tận tình đón tiếp, dẫn hai người bọn họ đi một vòng. Từ Chiêu vốn cũng không có hứng thú gì với những đồ vật nơi đây, nàng đã ngày ngày tiếp xúc rồi nhưng vẫn phải diễn cho đạt một chút, vui vẻ chỉ hết thứ này tới thứ nọ. Cuối cùng Yến Lân lại vung ra không ít bạc lầy về cho nàng.

Từ Chiêu trong lòng chính là run lên vì sướng, không mất thứ gì lại còn kiếm được một đồng bạc của tên quý mặt lạnh kia.

Yến Lân cho người chuyển binh khí vừa mua được về phủ của Từ Chiêu, rồi lại tiếp tục ngồi kiệu đi ra ngoài thành.

Hai người cứ như vậy, vui vẻ du ngoạn ngắm cảnh tới hơn nửa ngày. Trời đã đổ bóng, Yến Lân cùng Từ Chiêu ngồi thuyền, lênh đênh trên mặt nước phản chiếu ánh chiều tà mà trở nên đỏ rực.

Hôm nay Yến Lân đặc biệt không mang theo tùy tùng, cả một vùng sông nước lúc này lại chỉ có bóng hai người in trên mặt nước.

Lúc thuyền vừa cập bến thì mặt trời đã khuất dạng sau triền núi, màn đêm bắt tri bắt giác đã dần dần phủ xuống, bao phủ toàn bộ cánh rừng trước mặt làm cho cảnh sắc trở nên âm đạm lại có phần heo hút. Ngược mắt lên nhìn trời đêm đen kịt, không hề thấy bóng trăng, thậm chí còn không nhìn thấy một đốm sao nào.

Trong màn đêm như nước son đặc quánh lại bất chợt lóe lên ánh sáng lập lờ vờn quanh, thu hút sự chú ý của hai người Yến Lân cùng Từ Chiêu, phá vỡ một mảng u tối đang tầng tầng bao phủ. Nương theo mỗi một điểm sáng lay động, mới phát hiện ra là một đàn đom đóm. Từ Chiêu neho neho mắt nhìn, chân như vô thức muốn tiến lại gần thì bàn tay lại bị người nào nắm lấy. Ngược đôi mắt trong veo nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt Yến Lân cũng đang phản chiếu từng điểm sáng lập lờ, mỗi mòng khê thì thảo: "Ồ cạnh ta".

Ánh sáng đom đóm tuy yếu ớt nhưng cũng đủ để nàng nhìn rõ thần sắc của hắn lúc này, gương mặt như tượng tạc lại thấp thoáng vẻ ân cần, chiều chuộng, mắt phượng xưa nay thủy chung lãnh đạm lại được điểm thêm vài tia sáng khác thường.

Gió quét qua một lượt khiến tóc dài tùy ý vương trên mặt, Yến Lân cũng đưa tay nhẹ nhàng gỡ xuống giúp Từ Chiêu. Làn da vốn bị gió làm cho mát lạnh nay lại đột ngột tiếp xúc với những đầu ngón tay ấm áp của Yến Lân khiến Từ Chiêu khê rùng mình một cái.

Đúng lúc này, cây lá lay động phát ra tiếng "sột soạt", từng đốm sáng cũng chấp chờn, chiếu rọi rừng cây đối diện, soi ra lóp lóp quỳnh ảnh, trong mơ hồ lộ ra một dòng khí lạnh.

Từ Chiêu bắt giác cảm thấy rùng mình. Cảm nhận được biến chuyển dù nhỏ nhất của nàng, Yến Lân dứt khoát dang tay, ôm lấy người vào trong lòng. Bắn ánh mắt sắc như dao về phương hướng vừa phát ra tiếng động. Cuối cùng lại chờ được một thân ảnh quý dị, khấp khiểng bước ra từ trong rừng tối.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiên nhân hạ phạm sao? Không đúng lắm

Trong đêm tối, một bóng người khom lưng tiến lại gần, từng bước chân lại vang lên tiếng "cộc, cộc, cộc" như gõ thẳng vào tâm can. Người kia gầy như quýt lại một mình xuất hiện giữa nơi hoang vắng khiến cho người ta sinh lòng cảnh giác. Bước đi trong rừng còn không thấp lầy một ngọn đèn nhưng vẫn tự nhiên đi lại, hơn nữa bước chân còn vững vàng hữu lực. Xác định người này cũng không phải quỷ đi.

Lúc này Từ Chiêu mới thở ra một hơi, chú tâm quan sát người đang tiến lại gần. Khi chỉ còn cách bọn họ chưa tới hai thước thì bóng người đột nhiên khựng lại, như thăm dò điều gì đó. Chất giọng khàn đặc bất ngờ cất lên như thể có chuyện làm cho kinh động: "Thiên nhân. Thiên nhân cùng Đế Vương tỉnh tự lại một chỗ. Ha ha ha,...". Tiếng cười điên dại làm chim chóc trong rừng hoảng sợ, bay tán loạn. Từ Chiêu tựa hồ cũng bị giật mình không nhẹ, bàn tay nín chặt lấy tay Yến Lân.

Cùng lúc này, tiếng vó ngựa vang lên phía cuối đường, người của Yến Lân tung mình chắn trước mặt chủ tử, vài người còn lại tản ra, vây quanh bà lão lưng còng đang cười kia. Tiếng cười còn chưa dứt, từ trong phía lùm cây lại xuất hiện thêm một người nữa, vừa chạy lại phía này vừa lớn tiếng gọi: "Bà bà, bà bà". Thị vệ cảnh giác, đồng loạt tuốt kiếm khiến cho đứa trẻ kia hoảng sợ thét lên.

Từ Chiêu thấy đó chỉ là một hài tử nên lập tức bảo bọn họ ngừng tay. Đứa trẻ kia thấy có người lên tiếng thì hướng ánh mắt nhìn Từ Chiêu rồi lập tức chạy lại đỡ lấy bà lão: "Bà bà, trời đã tối rồi sao người lại chạy tới đây, chẳng may ngã xuống sông thì biết phải làm sao. Chúng ta mau trở về thôi".

Mặc cho đứa trẻ có ra sức lôi kéo thế nào, bà lão cũng nhất quyết không chịu rời đi, mở to đôi mắt nhìn xoáy vào Từ Chiêu khiến nàng có cảm giác rợn rợn. Miệng còn không ngừng lầm bầm: "Thiên nhân đến rồi, đến rồi".

Mắt thấy những người xung quanh vẫn một bộ dạng cảnh giác, đứa trẻ lo sợ bọn họ tổn thương đến bà của y thì bèn lên tiếng giải thích: "Bà của tiểu nữ già cả, thần trí không còn tỉnh táo, thì thoảng lại hay nói linh tinh. Mong các vị chớ để bụng, tiểu nữ lập tức đưa người trở về".

Lời vừa dứt thì đột nhiên lại nghe thấy Yến Lân âm trầm lên tiếng: "Người vừa nhắc đến Đế Vương tỉnh?".

Bà lão lập tức trả lời, như thể thần trí vô cùng tỉnh táo: "Chính là Đế Vương tỉnh. Ha ha ha,... Đế Vương tỉnh chuyển thế, thiên hạ trải qua máu tanh mới có thể an lạc... Ha ha ha".

Toàn bộ người nghe được câu này đều sững sốt, đồng dạng là căng thẳng. Còn đang không hiểu vì sao bà lão này lại nói năng như vậy thì lại thấy bà ta chìa thẳng cây gậy trong tay về phía Từ Chiêu, thanh âm trầm đục rít qua kẽ răng: "Chính người, người không phải người cõi này. Người là Thiên nhân. Thiên nhân hạ phạm, ha ha ha,... Đế Vương tỉnh mau giữ lấy, giữ lấy...".

Trái tim Từ Chiêu lúc này như bị bóp chặt, da đầu cảm thấy tê rần. Mặc dù không hiểu lời nói của bà lão quái dị này cho lắm nhưng chuyện nàng là người xuyên không tới lại chính là sự thật. Rốt cuộc đây là chuyện gì? Tại sao người này lại có thể nhìn ra được? Lời nói lúc này là có thâm ý gì?...

Rất nhiều câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu Từ Chiêu làm nàng không khỏi bất an. Có điều, hai chữ Thiên nhân lại nghe không đúng lắm.

Yến Lân nghiêng răng, toan mở miệng hỏi thêm vài câu thì chỉ thấy bà lão kia cười phá lên một tràng, sau đó ngã lăn ra đất bất tỉnh. Thị vệ gần đó tiến lên kiểm tra thì thấy bà ta đã tắt thở. Đứa bé kia nghe vậy thì nước mắt lưng tròng, quỳ gối ôm lấy thi thể vẫn còn độ ấm của bà ta, kêu khóc thảm thiết.

Từ Chiêu vẫn còn chưa hết bàng hoàng, một người mới khi này còn sống sờ sờ ngay trước mắt mà giờ đã không còn, lời nói của bà ta vẫn làm cho Từ Chiêu hoảng sợ. Lại nhìn tới đứa trẻ kia thật sự tội nghiệp, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Hài tử, người hãy nén đau thương. Chúng ta giúp người đưa bà bà đi chôn cất".

Đứa bé kia nghe được thì sụt sùi, ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn Từ Chiêu có điểm không được tự nhiên, khóe môi mấp máy: "Bà bà phải được hỏa thiêu".

Nghe một lời này, ai nấy cũng đều sững sốt, không khỏi nhú mày nghi hoặc quan sát biểu tình của đứa trẻ kia. Phải biết ở nơi này, đối với người đã khuất chỉ có duy nhất một cách là an táng chứ không hề có phong tục hỏa táng. Đối với họ mà nói thì như vậy là giày xéo thân xác người mất, chỉ có kẻ nào tội ác tày trời không thể dung thứ mới bị đối xử như vậy. Nhưng đây là chuyện gì, đứa trẻ này lại tự nguyện muốn đem bà bà đi hỏa thiêu?

Riêng Từ Chiêu lại không xa lạ gì với phong tục này, vốn dĩ ở hiện đại của không thiếu, nàng chỉ trầm giọng hỏi: "Sau khi hỏa táng thân xác này người muốn để vào tiểu rồi hạ thổ hay muốn rải tro cốt xuống sông?".

Toàn bộ thị vệ nghe Từ Chiêu nói vậy thì không khỏi hít một ngụm khí, không nghĩ nàng còn có thể có chủ ý tàn ác tới vậy. Không những hỏa thiêu mà còn đem tro cốt ném đi trôi sông, về phương diện nào đó mà nói thì chính là không để âm hồn được siêu thoát, đến chết cũng không được toàn thây yên nghỉ. Ánh mắt không tin tưởng đều đổ dồn về phía Từ Chiêu, đến cả Yến Lân cũng không ngoại lệ: "Chiêu nhi, chuyện này không thể làm bừa".

Nhưng điều khiến mọi người cũng không ngờ tới chính là đứa bé đang ôm thi thể dưới đất kia lại cong khóe miệng mỉm cười, nước mắt trào ra không ngừng nhưng lại mang một dáng vẻ nhẹ nhõm đến khó hiểu. Nghe được câu trả lời lại không khỏi hóa đá: "Bà bà ưa thích chỗ mát mẻ. Vẫn nên rải trên sông thì tốt hơn".

Đến lúc này Từ Chiêu mới nheo mắt, quan sát thật kỹ đứa trẻ kia một lần, rốt cuộc vẫn buông ra một câu: "Người còn người thân nào không?".

"Tiểu nữ cùng bà bà vẫn sống nương tựa vào nhau, không còn ai thân thích".

"Vậy sau khi lo hậu sự xong người tính thế nào?"

"Tiểu nữ cũng không biết".

"Có muốn đi theo ta không?"

Trông mặt đứa trẻ hơi sáng lên, không hề giấu diếm mong mỏi nhưng lại không thấy lên tiếng trả lời.

Từ Chiêu cũng không có ý cưỡng ép, chỉ nhẹ giọng nói: "Trước cứ lo chuyện hậu sự cho bà bà xong, lúc đó người trả lời cũng không muộn".

Nói rồi nàng cũng Yến Lâm lên kiệu trở về, thị vệ chia ra hai nhóm, một bên tháp tùng bọn họ, một bên ở lại giúp đỡ bé kia.

Ngồi trong kiệu, Từ Chiêu cũng không thèm giải thích lấy một lời, chỉ thoải mái tựa người vào gối mềm, ánh mắt có chút mơ hồ.

Yến Lâm thấy nàng không mở miệng thì nhún mày: "Chuyện này là thế nào?"

"Huynh muốn hỏi chuyện gì?"

"Tất cả".

Từ Chiêu nghiêng người nhìn Yến Lâm: "Mấy lời bà lão kia nói diên nói đại thì muội không hiểu gì cả. Còn chuyện hỏa táng kia thì muội từng được nghe nói tới. Thực ra một vài tộc người thiểu số, sống ở nơi hẻo lánh lại có phong tục kì lạ như vậy, đem tro người chết rải trôi theo dòng nước đối với họ lại chính là tự do tự tại, để linh hồn hòa nhập cùng thiên nhiên vạn vật. Thật không ngờ lại có thể gặp được ở nơi này. Nếu không phải muội từng rơi xuống sông cốc rồi lưu lạc bên ngoài một thời gian thì hẳn cũng sẽ không biết được chuyện này".

Nghe nàng nói, Yến Lâm cũng không nói gì thêm, chỉ là trong đầu vẫn đang canh cánh vài lời kỳ quái kia.

Một đêm này, Từ Chiêu ngồi trong phòng, không biết làm sao mà trong lòng lại thấp phần bất an, nàng đưa mắt nhìn một mảng đêm tối ngoài cửa sổ, miệng như vô thức hỏi: "Đêm nay không thấy bóng trăng nhỉ?"

Tiểu Nhan đứng một bên thấy thần sắc nàng có chút khác lạ thì lấy làm khó hiểu: "Muội đang nghĩ chuyện gì vậy?"

"Đã qua hơn một năm rồi?"

"Ý muội nói là từ khi chúng ta dựng lên Hồng Bảo kiếm các?"

Từ Chiêu không mấy để tâm tới câu hỏi của Tiểu Nhan: "Sao chưa thấy Từ Hàm hồi kinh, gần đây cũng không nhận được tin tức nào cả. Muội cảm giác có điểm bất thường, xưa nay cả phụ thân cùng Từ Hàm vẫn đều đặn gửi thư cho muội".

"Lão gia có thể đang từ biên quan trở về Bạch thành, còn thiếu gia giờ này hẳn là cũng đang trên đường hồi kinh đi. Chắc là đường xá có chút bất tiện nên mới chậm trễ".

Từ Chiêu yên lặng một hồi rồi đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Nhan, từ lúc tới Kinh thành cho tới giờ, chúng ta hẳn rất thoải mái, làm việc gì cũng đều thuận lợi, không gặp phải chút khó khăn nào cả. Đối với chúng ta mà nói, mọi thứ đều rất dễ dàng".

Tiểu Nhan cảm nhận được trong lời nói của Từ Chiêu hôm nay có phần khác lạ, nhưng ngẫm lại thì quả thật là như vậy nên cũng gật đầu tán thành.

"Tỷ nên nhớ, ngủ quên trong cảm giác đó đối với Mục gia lúc này chính là điều cấm kị đấy". Nàng chỉ nói một câu khiến Tiểu Nhan giật mình. Một người từng rất cẩn trọng tỉ mỉ, vậy mà gần đây lại hay xem nhẹ mọi chuyện, chỉ cần là việc cảm thấy nhỏ nhặt thì liền trực tiếp bỏ qua không báo lại với Từ Chiêu.

Ngược lên lại bắt gặp ánh mắt sâu xa đang nhìn mình như muốn khiển trách, trong lòng Tiểu Nhan không khỏi khấn nguyện. Từ lúc nàng ta theo hầu vị tiểu thư này cho đến giờ cũng chưa từng bị xem nhẹ như phận tôi tớ mà ngược lại còn được tôn trọng, thậm chí là thân thiết như tỷ muội với chủ tử của mình, điều mà đáng lý ra sẽ không bao giờ xảy ra.

Tiểu Nhan trong lòng tự trách, quả thật chính nàng là đang ngủ quên, quên luôn bản phận của mình.

Từ Chiêu biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, đứng dậy thờ dài một tiếng rồi đi vào trong phòng, trước khi lên giường ngủ còn nói với Tiểu Nhan một câu: "Ngày mai tỷ đi sắp xếp, muội muốn gặp Mục Từ... Còn nữa, tỉnh táo lại một chút cho muội".

Tiểu Nhan lần đầu tiên cúi đầu tạ lỗi một cái rồi cũng nhanh chóng lui ra ngoài, trong đầu thầm tính toán lại mọi chuyện, nhận thấy quả thật có điểm bất thường. Sốt ruột cắn cắn môi rồi lập tức biến mất trong màn đêm.

Trời bắt đầu đổ mưa, từng hạt mưa nặng trĩu nên xuống, len theo mái ngói mà chảy tằm tã ngay trước hiên nhà. Trận mưa kéo theo dài, phía chân trời còn có cả chót giắt, thi thoảng là rạch trời lóe lên một cái. Gió lớn xô cả vào những tán cây tạo lên âm thanh xào xạc.

Trên trán Từ Chiêu rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, mê man nằm trên giường, hàng lông mày nhú chặt, toàn thân có chút căng thẳng, trong đầu không ngừng xuất hiện những hình ảnh hỗn độn chồng chéo lên nhau khiến cho nàng hoảng sợ.

Trong phòng không biết khi nào lại xuất hiện thêm một bóng người, vô thanh vô tức đến bên giường Từ Chiêu ngồi xuống. Bàn tay như bạch ngọc đưa ra, từng đường nét nổi lên thập phần tinh xảo hút mắt người. Từ Chiêu đang mê man đột nhiên lại choàng tỉnh, không biết là vì cái chạm khẽ này của hắn hay là vì giấc mơ vừa trải qua.

Nàng hít thở có chút khó nhọc, nhận ra bên cạnh có người nhưng cũng không hoảng sợ mà chỉ đưa tay lên xoa bóp huyết thái dương, mày vẫn nhú chặt.

Dữ Ngọc nhắc tay đặt ở một ngón tay ở giữa hai hàng lông mày của nàng, khẽ miết: "Người mơ thấy chuyện gì vậy?"

"Rất hỗn loạn, ta cũng không rõ là gì. Sau cùng chỉ có hoảng sợ mới giật mình tỉnh dậy. Mà sao người lại chui vào phòng ta nữa rồi". Từ Chiêu rất tự nhiên để mặc cho hắn xoa tới xoa lui trên trán, nhưng lại nghe Dữ Ngọc hỏi một câu: "Kiểm các kia là người mơ?"

Từ Chiêu nâng mắt, khẽ gật đầu, còn đang nghĩ thế nào hắn cũng nói nàng không biết tự lượng sức mình thì ngoài ý muốn lại chỉ thấy Dữ Ngọc cong khóe miệng cười như có như không.

"Biểu tình như vậy là có ý gì?"

"Người làm cũng thật lớn a. Bất quá thật độc đáo, ta thích".

"Đêm hôm người rảnh rồi mò vào đây phá giấc ngủ của ta chỉ để nói mấy lời ngu xuẩn này? ". Từ Chiêu đen mặt, hất tay Dữ Ngọc ra.

"Chẳng phải ta đang khen ngợi người sao? Sao lại trách ta. Còn nữa, ai phá giấc ngủ của người. Chính người là không ngủ được tự mình tỉnh dậy".

"Hừ, còn già mồm. Mau cút, bản cô nương còn phải ngủ". Nói rồi nàng quán chấn kín người, quay mặt vào trong nhắm mắt lại, không thèm để ý tới hắn nữa. lát sau cảm nhận được bên cạnh trống không, biết là người đã rời đi nhưng nằm trần trọc một lúc lâu vẫn không ngủ được, Từ Chiêu lại trở mình ngồi dậy, tỉnh xuống giường, còn chưa kịp đập chân xuống thì đã phát hiện ra. Thì ra Dữ Ngọc không phải là rời đi mà là chuyển chỗ ngồi từ trên giường xuống dưới đất, về mặt ức khuất tựa vào thành giường. Yêu mị chớp mắt một cái: "Ta biết người là không ngủ được mới tới dỗ người một chút. Ngoài kia mưa lớn như vậy người lại độc ác đuổi ta đi, nữ tử tàn nhẫn tâm như rắn rết. Người phụ ta trời tru đất diệt".

Khóe miệng Từ Chiêu co giật, cái gì mà tâm như rắn rết, cái gì mà trời tru đất diệt. Nàng nhìn lại thấy bộ dạng người ngồi bó gối dưới đất kia thật không khác gì tiểu nương tử bị phu quân ruồng rẫy. Bất quá nàng đã làm gì hắn chứ, chẳng phải đây là khuê phòng của nàng sao? Hắn đêm hôm lui tới chẳng phải rất không đúng sao? Vì có gì mà nàng lại là người không hiểu đạo lý chứ?

Từ Chiêu giận mà không thốt lên được lời nào, đưa tay đỡ trán tỏ vẻ bất lực. Dữ Ngọc cong khóe mắt cười nói: "Tiểu bánh bao, trước nay người ngủ cạnh ta chưa từng mơ thấy ác mộng".

Lời hắn nói rơi vào tai Từ Chiêu lại có điểm ái muội. Nàng tuy là thân thể tiểu cô nương nhưng thần trí lại hoàn toàn trưởng thành nha, không khỏi không đỏ mặt, chần chừ lại càng quán chặt quanh thân: "Tên đó để cho người gọi sao? Trở về chỗ của người đi. Ta buồn ngủ rồi".

Dữ Ngọc nhếch khóe miệng: "Thật sự ngủ?"

"Thật sự".

"Được, vậy để cho người ngủ", nhưng mới nhắc được vài bước chân hắn lại quay người, tiện tay rút túi hương đang đeo bên hông nhét vào lòng Từ Chiêu rồi mới yên tâm rời đi.

Mắt thấy thoát một cái Dữ Ngọc đã biến mất, Từ Chiêu nhẹ thở ra một hơi, nhìn túi hương trong tay, hương thảo mộc quen thuộc phảng phất làm cho thần trí nàng cũng an ổn lại. Không phải nàng không biết vì sao tự nhiên hắn xuất hiện, lại còn nói những lời quấy, chẳng phải là đang muốn giúp tâm trạng nàng tốt lên sao. Mắt hạnh mang theo từng tia nhu hòa nhìn vào khoảng không nơi người nào đó vừa rời đi.

Sáng hôm sau, vốn tưởng người tới là Mục Từ nhưng thật khiến Từ Chiêu không ngờ tới, người xuất hiện ở đại sảnh lại là Từ Hàm. Vừa nhìn thấy bóng dáng hắn thấp thoáng, Từ Chiêu đã lao ngay tới. Từ Hàm cũng vui vẻ khom người đón lấy thân ảnh nhỏ bé vào lòng.

Vòng tay ôm lấy người hắn, hương cam từng nhàn nhạt lại phảng phất thêm mùi vị của gió sương, Từ Chiêu chợt thấy sống mũi cay cay. Ngược mắt lên ngắm nhìn gương mặt như gió xuân kia, làn da vì đêm mưa dài nắng mà bóng lên ánh đồng rắn rỏi, nàng lại chợt thấy đau lòng: "Ca ca, Chiêu nhi rất nhớ ca ca. Ca ca đi lâu như vậy, Chiêu nhi một mình ở đây rất buồn. Chiêu nhi chính là ngày nhớ đêm mong a".

"Đồ dẽo miệng. Chính ta cũng nhớ muội nên vừa mới nhập thành đã chạy tới đây, còn chưa thèm vào cung diện kiến Thánh thượng đâu".

"Muội muội là trời, Thánh thượng cũng phải để sau".

"Nha đầu đã lớn rồi còn ăn nói hàm hồ. Để người khác nghe được nhất định chê cười người".

"Sao lời vàng ý ngọc của muội lại để cho người khác nghe chứ. Vớ vẩn, bọn họ không có cái điểm phúc ấy đâu".

Hai huynh muội vui vẻ hàn huyên tới nửa ngày, thấy cũng không còn sớm, Từ Hàm nhất quyết đòi tiến cung mặc cho Từ Chiêu cứng đầu không chịu.

buông tha. Cuối cùng hắn phải đành thỏa hiệp, dẫn nàng theo. Mãi cho đến khi đến trước Nghị Chính điện, Từ Chiêu mới để Từ Hàm tiến vào, còn bản thân thì chạy đi tìm Yến Kỳ chơi.

Không biết là tin tức trong cung truyền đi nhanh tới mức nào mà ngay lúc Từ Chiêu đang bận treo cây hái hồng ăn cùng với Yến Kỳ thì từ xa đã thấy một bóng dáng uyển chuyển đang bước nhanh tới.

Hai người Từ Chiêu cùng Yến Kỳ đưa mắt nhìn nhau, nàng nhanh tay ném hồng cho hắn rồi cũng trượt từ trên cây xuống, cũng vừa lúc Lạc Vân tới trước mặt bọn họ.

Từ Chiêu thân nhiên đưa quả hồng lên miệng cắn một ngụm rồi lại kè quả hồng ấy lên miệng Yến Kỳ, cứ như vậy mà an nhiên ngồi dưới gốc cây ăn ngon lành.

Lạc Vân vẫn yên lặng từ đầu tới cuối, Từ Chiêu đẩy một miếng hồng chín ngẩng lên, ánh mắt có chút phức tạp: "Tỷ đây là cũng muốn ăn hồng?".

"Đã lâu không gặp, muội muội". Lạc Vân cũng không tỏ thái độ gì mà chỉ nhìn Từ Chiêu.

Trước đây chẳng phải nàng ta rất kiêu ngạo, hống hách sao. Tới nay đột nhiên lại thu liễm như vậy khiến Từ Chiêu thật cảm thấy không quen. Bất quá hơn một năm trôi qua, Lạc Vân lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, điểm này Từ Chiêu cũng phải công nhận, nàng vốn là rất thích ngắm nhìn mỹ nữ a.

Thấy từ Chiêu nhìn mình không chớp mắt, Lạc Vân lại cảm thấy có chút không tự nhiên, hắng giọng một cái, chuyển mắt nhìn lên cây hồng nói: "Nghe nói người vào cung, thì ra là chạy tới đây. Chỉ cần hô một tiếng chẳng phải sẽ có hồng ăn sao, việc gì phải đi làm loại chuyện này?".

"Vây là tỷ không biết thưởng thức rồi. Đồ hái trộm được chính là mỹ vị nhân gian nha". Từ Chiêu cong cong khóe miệng dính đầy hồng lên. Lạc Vân không biết ăn phải cái gì lại có hành động rất kỳ lạ, nàng ta nở nụ cười hết sức ân cần, lấy ra một chiếc khăn tay rồi cúi xuống, hình như là muốn lau đi chỗ hồng kia nhưng lại lau không tới vì Từ Chiêu đã né sang một bên.

"Tỷ làm gì vậy?".

Sắc mặt Lạc Vân thoáng ngẩn ra, bàn tay đang cầm khăn lụa dừng ở giữa không trung khẽ nắm chặt, miệng còn chưa kịp thốt ra tiếng nào thì lại nghe Từ Chiêu nói: "Chúng ta từ bao giờ lại có thể thân thiết vậy?".

"Ta...", Lạc Vân cứ đứng như vậy, lời còn chưa nói hết lại chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng Từ Chiêu dắt Yến Kỳ rời đi. Trong lòng trào lên một cỗ tức giận, nếu không phải vì muốn tiếp cận nha đầu kia thì việc gì nàng ta phải hạ mình làm thân.

Một năm trước, sau chuyện Từ Chiêu bị hồ đồ diệt chết quả thật nàng ta cũng có chút áy náy nhưng lại không một ai biết được, ngay trong đêm ấy nàng ta đã phải chịu đựng những gì. Mới nghĩ thôi, trong lòng càng thêm rét lạnh, khôi phục bộ mặt kiêu ngạo xoay người rời đi, thanh âm mang theo tia giận dữ mà rít qua kẽ răng: "Chặt đứt cây hồng này cho ta".

Cung nữ bên cạnh lĩnh mệnh một tiếng rồi nhanh chóng sắp xếp người làm việc, Lạc Vân không nhanh không chậm gần lên từng tiếng: "Từ Chiêu, tất cả những thứ ngươi chạm vào bốn quân chúa đều chán ghét".

Từ Chiêu đang trên đường quay lại Nghị Chính điện, bất giác rung mình một cái, đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì thì lại bị một bàn tay to lớn khẽ vỗ lên đầu: "Chiêu nhi sao vậy. Lạnh sao?".

Nghe được thanh âm là đoán được người, nàng quay đầu lại nắm lấy bàn tay to lớn, vui vẻ nói: "Thời tiết chỉ mát mẻ, sao có thể lạnh được. Trời đẹp như vậy, xong chuyện rồi chúng ta xuất cung đi chơi đi".

Từ Hàm nhìn một mặt ham chơi của Từ Chiêu thì không khỏi tự trách trước kia đúng là đã dạy hư nàng rồi: "Chiêu nhi, muội vừa ham chơi lại quán quýt ca ca như vậy, sau này lớn lên còn ai muốn lấy muội nữa?".

"Hử? Muội không cần, cả đời cũng không cần gả đi".

Nói rồi nàng kéo tay Từ Hàm lôi ra ngoài, giục hắn nhanh chóng xuất cung, lên kiệu hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Ngươi*, *Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vừa xuất thành đã gặp thổ phỉ

Từ Hàm nhàn nhã ngồi uống trà trong sân, xung quanh toàn bộ là trúc xanh càng làm một thân ảnh nguyệt nha thêm phần phiêu dật, thanh cao, nhìn qua lại chẳng ai nghĩ hắn là một võ tướng.

Từ Chiêu từ bên trong đi ra, trên tay còn ôm theo một thanh kiếm được bọc lại kỹ càng bằng một tấm vải đen, nâng đi tới trước mặt Từ Hàm bảo hấn mở ra.

Lớp vải bên ngoài vừa được trút bỏ làm lộ ra một thanh kiếm bên trong, vỏ kiếm làm bằng gỗ nhưng lại có màu đen hết sức tinh giản, chuôi kiếm được bọc những lớp vải đen đan xen nhau nhưng cầm vào lại vô cùng thoải mái. Điều đáng nói là thanh kiếm này lại có một độ cong nhẹ rất kỳ lạ, trước nay chưa từng thấy bao giờ. Bất quá, dù chỉ là nhìn lướt qua cũng khiến cho người ta có cảm giác không thể xem thường.

Lưỡi kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ thì lập tức lóe lên tinh quang khiến người rồi lại dần. Từ Hàm lần đầu tiên thấy dị tượng như vậy thì không khỏi nghi hoặc nhìn Từ Chiêu, chỉ thấy nàng cười đáp lại: "Thanh tuyệt kiếm này từ lúc tra vào vỏ cũng chưa từng được rút ra. Đến nay mới được khai quang nhận chủ. Ca ca nên đặt cho nó một cái tên a".

Trước nay các loại binh khí vẫn là hấn tự mình đem về cho nàng, nay ngược lại là nàng mang tới cho hấn một thanh bảo kiếm, sau lại biết thanh kiếm này không phải lấy được ở đâu mà là từ chính tay Từ Chiêu ngày đêm vất vả dùng khối thiên thạch rèn ra. Trong lòng Từ Hàm dâng lên một cổ ảm áp, từ đó người kiếm một bước cũng không rời. Sau này, khắp thiên hạ nhắc đến Mục gia Mục tướng quân thì không thể nào không nhắc tới tuyệt thế bảo kiếm Chiêu Nguyệt mà lúc nào hấn cũng đem theo bên mình.

Thanh kiếm vừa xuất thế, qua vài năm còn được thêm dẹt nên một truyền kỳ. Bất quá đó vẫn là chuyện của nhiều năm sau.

Còn lúc này, hai huynh muội Mục gia lại đang ngồi trên một cỗ kiệu gấm thập phần xa hoa, Từ Chiêu trong kiệu nửa nằm nửa ngồi bĩu môi nói: "Hừ, mấy người này thật là trọng nam khinh nữ. Muội ở Kinh thành mấy năm nay nào có được cấp cho cỗ kiệu đẹp như thế này. Tướng quân đại nhân vừa hồi kinh đã được tiếp đón long trọng. Nếu hôm nay không phải là yến tiệc đón gió tẩy trần của huynh thì muội cũng không thêm đi đâu".

Từ Hàm lâu ngày không được nghe muội muội lải nhải nên thùy chung vẫn một bộ dáng yêu chiều, bế thốc người đang nằm kia lên bắt nàng ngồi cho nghiêm chỉnh: "Chẳng phải muội dùng kế là được rồi sao. Này bánh bao nhỏ, muội càng ngày càng mềm nha, ngồi cũng không ngồi thẳng được mà lại thích dựa dẫm là thế nào?".

"Tất nhiên phải mềm rồi, từ sáng tới tối không ở trong phủ thì cũng chỉ được đi dạo linh tinh, đâu ra chuyện trèo tường vượt rào nữa. Tài nghệ sớm đã bị mai một".

"Trèo tường vượt rào cũng là một loại tài nghệ?".

"Đương nhiên, chính là huynh dạy muội. Nay dẫu khắp thiên hạ cũng không có thiên kim tiểu thư nào có thể làm được mấy trò đó như muội. Bất quá nơi này xa lạ, cũng không có ai có thể kẻ vai sát cánh, hành sự một mình Chiêu nhi thật không có hứng thú. Ca ca, nhân lúc sóng yên biển lặng, chúng ta trở về Bạch thành đi".

"Giờ ca ca muội có địa vị không tầm thường, phụ thân lại không tiến Kinh nên không phải cứ muốn rời đi là có thể đi được, nhưng thời điểm hiện tại hấn cũng không phải chuyện khó. Việc này huynh sẽ tấu lên Hoàng thượng".

Vừa trò chuyện được một lúc thì kiệu đã tới trước cửa cung, hai thân ảnh một cao một thấp tiến thẳng vào trong.

Từ xa cũng có thể nghe được thanh âm náo nhiệt từ trong điện vọng ra. Cung yến vẫn là cung yến, quan công đại thần cùng gia quyến cho đến cung tần mỹ nữ đều có cả. Thái giám ngoài cửa vừa nhìn thấy hai thân ảnh đang đi tới thì không khỏi thất thần vài giây rồi mới hướng vào trong điện thét lớn: "Mục gia Mục tướng quân, Mục tiểu thư tới".

Khắp đại điện bỗng chốc im lặng, nhất loạt hướng mắt nhìn ra ngoài cửa chờ đợi. Dù đã là tướng quân nhưng Từ Hàm quả thật chưa từng xuất đầu lộ diện ở Kinh thành, đến cả thánh chỉ nhậm chức cũng là được trao ngay tại biên quan xa xôi. Ngày hồi kinh hấn lại không có mặt trong hàng ngũ mà tách ra chạy tới gặp Từ Chiêu nên khắp cả Kinh thành này cũng chưa ai biết mặt mũi vị tướng quân này ra sao.

Chỉ thấy từ ngoài cửa nhanh chóng xuất hiện hai thân ảnh, một cao một thấp. Nam nhân lạ mắt kia từng bước vững vàng như tùng, khí chất tản ra lại thanh cao, nhã nhặn như trúc. Vừa bước vào đã quét mắt nhìn một lượt khắp đại điện rồi mới gật đầu chào hỏi có lễ. Lúc này trên gương mặt hấn không còn phảng phất gió xuân ảm áp mà là cương trực, lạnh lùng, ánh mắt như hùng ưng phát ra một thứ áp lực vô hình, khiến cho người ta bất giác dè chừng.

Từ Chiêu thừa hiểu, khi đã đặt chân lên con đường này, thật sự không thể quay đầu. Quan viên đại thần ngoài mặt thì tươi cười đón tiếp nhưng nào ai biết trong bụng họ đang toan tính cái gì.

Bước theo Từ Hàm vào trong điện, Từ Chiêu cũng một dạng không có biểu cảm gì, chỉ cúi đầu hành lễ như bình thường. Nhìn một đôi huynh muội này, không ít người bị khí chất trên người họ cuốn hút, buột miệng tán thưởng một câu: "Quả là một đôi bích nhân".

Hai người cứ đi như vậy mà tay vẫn đan tay, Từ Hàm còn cẩn thận dắt Từ Chiêu tới chỗ của mình rồi ngồi xuống, thi thoảng cúi đầu trò chuyện cũng thân nhiên nhếch khóe miệng cười lên một cái. Một nụ cười này không biết là đã hút mất bao nhiêu người, chỉ biết danh môn khuê tú người nào người nấy cũng đỏ mặt cười duyên, thi nhau bắn ánh mắt ai mộ về hướng này.

Lớn lên bên Từ Hàm, Từ Chiêu đã không còn lạ gì cảnh tượng này. Làm gì có cô nương nào có thể cường lại được nam nhân anh tuấn hơn người, vừa có phong thái lạnh lùng như sương nhưng lại lộ ra nét ưu nhã như nguyệt, chỉ cần được nam nhân này liếc mắt nhìn một cái cũng đủ cảm thấy cõi lòng ảm áp, huống chi thân phận của hấn còn hiển hách như vậy.

Từ Chiêu lần đầu tiên cảm nhận được làn gió xuân của ca ca nhà mình thổi ra lại giống như gió độc, không biết là có phải hoa mắt hay không nhưng sao lại thấy người kia cũng nhìn nàng cười thập phần thân thiết. Thật sự có chút không quen.

Thái giám vừa hô cung yến bắt đầu, quan viên đại thần không phải thi nhau chúc mừng Hoàng thượng thì cũng là cảm thán tài đức của vị tướng quân trẻ tuổi nhất Đại Minh, hết người này tới người nọ nâng rượu, hướng Từ Hàm mời một chén. Sau đó thì đương nhiên là Hoàng thượng sẽ hạ chỉ, luận công ban thưởng, ngoài ngàn lượng vàng cùng vài rương châu báu thì còn ban cho cả phủ đệ ngay tại Kinh thành.

Những người xung quanh đều là kẻ tung người hứng, Từ Chiêu cũng không rảnh để tâm vì nàng còn đang mãi mê đắc ý. Nam nhân bên cạnh đối với người ngoài thì nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nhưng theo thói quen đối với Từ Chiêu lại là ân cần, săn sóc. Đại tướng quân chinh chiến sa trường, trải qua không ít gió tanh mưa máu, vừa trở về lại đối với muội muội chu đáo như vậy, thật là ấm áp như mùa xuân. Hành động này cư nhiên đem bọn họ nhún chìm trong ánh mắt ái mộ của vô số thiên kim ngồi đằng kia, chỉ hận không thể ngay lập tức ngã vào vòng tay hắn. Từ Chiêu nhiều khi cũng thực thích cảm giác ngồi hưởng thụ, nhìn người ta thêm thưởng mà mua vui.

Nhưng còn chưa vui vẻ được bao lâu thì đột nhiên câu chuyện trên đại điện bắt đầu rẽ sang một chiều hướng mà nàng không ngờ tới. Không biết tên quan vô tri nào lại mở miệng nói một câu khiến cho nàng đang nhai dở miếng thịt gà được Từ Hàm gấp cho lại suýt nữa mắc nghẹn: "Sớm biết Mục tướng quân tuổi trẻ tài cao lại có trí lớn, trên sa trường lập được không ít chiến công vang dội. Nay khai hoàn trở về, không biết là đã để mất tới vị tiểu thư nào chưa?"

Một lời vừa nói ra, khắp đại điện dường như an tĩnh lại, hoàn toàn mong chờ câu trả lời kia. Có điều, tiểu cô nương bên cạnh lại không thêm che giấu biểu cảm bất mãn, quét mắt nhìn khắp đại điện một lượt, hung hăng nhai nuốt đồ ăn trong miệng như thể đang nhai kẻ vừa lên tiếng vậy.

Nam nhân bên cạnh nghe xong lại không có biểu hiện gì, vừa thân nhiên gấp thêm thức ăn vào bát Từ Chiêu vừa nói: "Từ Hàm không có loại tâm tư này". Lời qua miệng hắn nói lại có cảm giác như chuyện kết thân là một loại chuyện thật đáng ghê tởm. Đại điện vốn đang an tĩnh chờ đợi nay lại càng yên lặng hơn, hắn không nề mặt mà nói như vậy, chẳng khác nào là đang thẳng thừng từ chối mấy vị tiểu thư kia. Cái này, nói sao thì cũng có chút động chạm tới thể diện của bọn họ nhưng Từ Hàm cũng trực tiếp coi như không biết, còn Từ Chiêu thì một bụng há hê, cong khóe miệng cười đắc ý. Người ngoài nhìn vào lại thấy như đang bị hai huynh muội bọn họ đùa giỡn.

Cung yến kết thúc, đoàn người lại kéo nhau ra khỏi điện, nhưng cũng không ít người cố tình tiếp cận, bắt chuyện chào hỏi. Quan lại thì nói chuyện cùng Từ Hàm, còn các vị tiểu thư thì lại khôn khéo kéo Từ Chiêu qua một bên cười nói. Bị một đoàn oanh oanh yến yến vây xung quanh xưng tỷ xưng muội khiến cho đầu óc nàng choáng váng, không biết tại sao rạch trời lại rơi ra được một đồng tỷ tỷ tốt như vậy. Bất quá, tất cả cũng chỉ vì lời dụ dỗ nàng để tiếp cận người trong mộng, cái này nàng chính là không thêm.

Cuối cùng, Từ Chiêu phải mau chóng cáo lui, tránh thoát khỏi nanh vuốt của mấy người kia, an tọa trong kiệu mà hồi phủ. Trên đường đi, Từ Chiêu còn không ngừng lải nhải, nói Từ Hàm không cần để ý tới mấy người trên đại điện, còn nói cả Kinh thành cũng không tìm được vị tiểu thư nào có thể xứng đôi với hắn, bảo bọn họ muốn kéo vào cửa Mục gia thì nhất định phải bước qua xác nàng trước.

Từ sau ngày đó, khách nhân tự nhiên kéo tới cửa cũng không ít nhưng đều bị Từ Hàm lấy lý do là phải cùng tiểu muội ra ngoài chơi, không tiện tiếp đón mà đuổi về. Nhắc đến Từ Chiêu thì không ai lại không biết tới tiểu cô nương này, tuy nhỏ tuổi nhưng đã toát ra loại khí chất thanh thuần thoát tục. Mặc dù thi thoảng mới xuất hiện tại các buổi yến tiệc nhưng lại được lòng rất nhiều người trong Hoàng thất. Một nhân vật như vậy cũng không dễ chọc nên cho dù lý do có ngang ngược tới đâu, chỉ cần liên quan tới nàng thì cũng thành chính đáng.

Hôm nay Từ Chiêu vốn có hẹn cùng Từ Hàm đi cưỡi ngựa, nhưng từ tờ mờ sáng hắn đã gấp rút tiến cung, không biết là có chuyện hệ trọng gì. Từ Chiêu cũng có chút bất an, đành ngồi trong phủ chờ đợi. Nhưng tới tận chập tối cũng không thấy ca ca trở về, ngược lại người tới lại là Yến Bạch. Nàng vừa thấy hắn thì lấy làm khó hiểu: "Cũng không còn sớm nữa sao ngươi lại tới đây, không phải là tới mời ta đi ăn cơm đây chứ?"

"Bỏ cung không thừa tiền mời ngươi, ta tới để báo cho ngươi một tin tức. Thuần Vương có động tĩnh rồi".

Từ Chiêu sững sờ: "Vô lý, Khương quốc vừa bị đẩy lui, binh lực tiêu hao không ít. Không có bọn chúng hậu thuẫn, Thuần Vương lại dám ra mặt, không phải là tự tìm đường chết sao?"

"Chuyện đó thì ta không rõ, ta tới cũng chỉ để nói cho ngươi biết vậy thôi. Nếu ngươi không phải bằng hữu của ta thì bỏn cung cũng không thêm đi làm chân đưa tin này".

"Xảo biện, chẳng phải chỉ cần sai thuộc hạ đi là được rồi sao, đâu nhất thiết phải là ngươi tự mình đến. Rõ ràng là ngươi muốn gặp ta nên mới vậy".

"Nha đầu thối, ta có ý tốt mà ngươi dám nghĩ ta như vậy. Bỏn cung không nói chuyện với ngươi nữa". Nói rồi hắn liền quay lưng bỏ đi, ra đến cửa chột ngoái đầu, bỏ lại một câu rồi mới thật sự rời đi: "Rất có thể ca ca ngươi lại phải xuất chinh, ngươi vẫn nên tính toán cẩn thận".

Hắn biết, Từ Chiêu luôn muốn rời khỏi Kinh thành, dù gì nàng cũng đã xa nhà mấy năm. Nếu lần này Từ Hàm lại rời đi thì không biết phải đợi tới bao lâu nữa, nơi thị phi này theo như lời nàng nói thì chính là cái lồng sắt không lồ. Mà hắn cũng thừa biết, nàng không phải con người chịu bị trói buộc.

Từ Chiêu nghe hiểu được ý tứ của Yến Bạch, quả thật nếu không nhân cơ hội này rời đi thì không biết còn phải ở nơi này tới bao giờ.

Phải đến sáng sớm hôm sau, Từ Hàm mới trở về, vừa vào phòng thì phát hiện trên giường của mình có người đang nằm. Nhìn kỹ lại thì chính là Từ Chiêu, thấy nàng vì chờ mình mà chạy tới đây ngủ, trong lòng chợt có chút ấm áp. Từ nhỏ đứa trẻ này đã rất quấn người, lúc nào cũng đòi được người khác ôm, vậy mà mấy năm qua đều một thân một mình lưu lại Kinh thành. Hắn biết nàng hẳn là rất nhớ nhà, đến khi gặp hắn chỉ có thể ôm chầm lấy mà òa khóc. Thân là ca ca, Từ Hàm cảm thấy xót xa cho tiểu muội này. Hiện nay hắn lại phải gấp rút rời Kinh, không thể đem nàng trở về Bạch thành nhưng cũng không biết phải mở lời thế nào.

Trong đầu còn đang rối rắm thì người trên giường chợt mở mắt. Nhìn thấy sắc mặt Từ Hàm không được tốt, Từ Chiêu nhẹ giọng hỏi: "Ca ca sao giờ này

mới chịu về. Huynh không nghỉ ngơi chút nào sao?".

"Ta làm muội tỉnh sao? Vẫn còn sớm, muội cứ ngủ thêm nữa đi".

"Cả ngày hôm qua huynh làm gì vậy?". Từ Chiêu như không nghe thấy lời hắn nói, trực tiếp ngồi dậy, đi tới bàn rót ra hai chén trà, ngồi xuống bên cạnh Từ Hàm

Hắn nhìn nàng một hồi, cuối cùng thở dài, thành thật nói: "Có tin mật báo, Thuần Vương xuất hiện ở Đồng Quan, một lượng lớn binh mã của hắn cũng đã di chuyển theo nhiều hướng khác nhau. Hiện vẫn chưa rõ mục đích là gì, nhưng tình thế cấp bách...".

Từ Hàm đang nói thì chợt ngừng lại, ánh mắt hiện rõ một tia khó xử, Từ Chiêu hiểu hắn đang muốn nói tới chuyện gì, nàng không nhanh không chậm, nói thêm vào: "Tình thế cấp bách cho nên huynh phải gấp rút lên đường. Bất quá, Thuần Vương còn đang tung hỏa mù, hắn điều binh chạy khắp nơi như vậy, huynh tính là đi đâu mới được?".

Từ Hàm nghe xong thì có chút không tin, không những Từ Chiêu không nhắc đến chuyện nàng bị bỏ lại Kinh thành mà còn nói luôn vào chuyện chính sự, dường như mọi tin tức cũng đều nắm được rõ ràng. Nhưng Từ Hàm lại nhủ mảy, xoa đầu nàng nói: "Từ Chiêu, muội là tiểu cô nương. Đáng lẽ muội phải vô tư, vui vẻ sống cuộc sống đúng với một tiểu cô nương nên có. Ta không muốn muội nghĩ quá nhiều tới chuyện này. Dù muội không muốn ca ca lo lắng nhưng muội phải biết, dù có thế nào, ca ca vẫn muốn lo cho muội. Bởi vì chúng ta là huynh muội, bởi vì muội là bánh bao nhỏ đáng yêu của ca ca. Muội nhớ chưa?".

Từ Chiêu cắn môi, quả đúng là như vậy. Trước đây, nàng coi Hồng Tang giống như ca ca của mình, nhưng từ sau khi hắn chết, nàng đã luôn có những biểu hiện khác thường, nàng xen vào mọi chuyện, nàng còn tới tận Kinh thành, nàng gây dựng nên một thế lực hoàn toàn mới mà đến cả Từ Hàm cũng không biết. Nhưng nàng làm tất cả những chuyện đó đều là vì nàng sợ, sợ phải chịu đựng cảm giác mất đi người thân thêm một lần nữa. Nếu để nhìn lại thì thử hỏi, liệu có đứa trẻ nào làm ra được những điều này?

Nhìn nàng trầm tư, Từ Hàm lại lên tiếng: "Chiêu nhi, muội thử nghĩ cho bản thân một chút. Như là muội muốn gì hay không muốn gì, chỉ việc nói với ca ca. Ca ca sẽ làm bất cứ chuyện gì vì muội".

Đáy lòng như có từng trận sóng trào qua, Từ Chiêu yên lặng hồi lâu, nếu bây giờ nàng nói muốn rời kinh thì với tính cách đã nói là làm của Từ Hàm, hẳn nhất định sẽ đưa nàng trở về Bạch thành nhưng chuyện quân không thể chậm trễ. Hơn nữa hiện tại hắn lại đang là đại tướng quân, không biết có bao nhiêu con mắt dõi theo, chỉ chờ hắn sơ sẩy là sẽ lao vào cắn xé. Nàng không thể vì bản thân mà hủy đi danh dự của Từ Hàm cùng cả Mục gia được. Vì vậy, mong mọi trong lòng cũng chỉ đành dè xuống, ôm lấy một cánh tay của ca ca mà nhỏ giọng nói: "Chiêu nhi không có việc gì. Chiêu nhi ở lại đây chờ huynh, chúng ta cùng nhau trở về Bạch thành".

Nếu nói là diễn trò thì Từ Chiêu dư sức lắm, biểu hiện của nàng thập phần vô tư, nụ cười cũng toát ra vẻ hồn nhiên nhất khiến cho Từ Hàm an lòng. Hắn đỡ nàng về giường ngủ rồi sau đó lập tức rời đi, chuẩn bị để ngày mai khởi hành.

Người vừa đi chưa được ít lâu, trong phòng lại thấy thân ảnh trên giường đã ngồi dậy, khẽ môi khẽ héch, thanh âm không nhanh không chậm nói vọng ra ngoài cửa: "Tối báo cho Yến Bạch, ta cần hắn giúp chút chuyện". Ngoài cửa vốn chẳng có lấy một bóng người, nhưng không biết từ góc nào, đột nhiên có vài bóng đen xẹt qua, đáp một tiếng rồi lại biến mất.

Đến trưa hôm sau, khắp mọi nẻo đường tại Kinh thành, người bu đồng như xem hội, có điều tất cả đều dẹp sang hai bên đường, dọn lối cho đoàn kỵ binh của triều đình đi qua. Dân chúng ai nấy cũng reo hò, khích lệ tinh thần chiến sĩ ra sa trường nhưng chủ yếu, mọi người đều đổ ra đường ngày hôm nay là muốn tận mắt nhìn thấy vị danh tướng trẻ tuổi họ Mục kia.

Mặt khác, ở một góc đông đúc nhộn nhịp khác, một thư sinh nho nhã cười khoái mã cũng vừa thông dong xuất thành. Cười ngựa đi được vài dặm thì thấy phía trước có một cỗ xe ngựa đã chờ sẵn, người đang chờ lại là một nam tử hoa phục có chút khoa trương hơn hẳn ngày thường, ánh mắt thập phần yêu mị, cười lên câu hôn người. Từ Chiêu một thân nam trang cười ngựa từ đằng xa chạy tới, thẳng tắp xuống ngựa, hùng hăng giơ chân đạp hẳn một cái: "Tên bất lương nhà ngươi, bảo ngươi giúp ta trốn đi ngươi lại ăn mặc như thế kia. Sợ không ai chú ý chứ".

Yến Bạch ngồi không vững, còn suýt nữa bị nàng đạp cho ngã nhưng vẫn không bỏ được bộ mặt cười cợt: "Nơi này có ai sao? Ngươi sợ cái gì chứ".

"Ta mà thèm sợ? Ta chính là ngựa mất người".

Hai người còn đang mải cãi nhau thì từ một phía khác, Tiểu Nhan cũng một thân y phục nam trang cười ngựa tới. Nàng nán lại theo lệnh của Từ Chiêu sắp xếp một chút chuyện. Cho tới khi bọn họ gần tới Bạch thành thì cả Từ Hàm lẫn Yến Lân cũng sẽ nhận được một phong thư. Từ Chiêu tự ý rồi đi cũng không thể không nói lời nào với hai người bọn họ được.

Sở dĩ hôm nay Từ Chiêu nhờ vả Yến Bạch giúp nàng xuất thành là vì nàng chưa muốn sử dụng người của Kiếm các, dù thế nào đó cũng là thế lực nàng bí mật dựng lên, hiện tại vẫn còn quá sớm, nếu để họ ra mặt nhiều cũng là chuyện không tốt.

Còn Yến Bạch tuy ngoài mặt thì lỏng lẻo, lúc nào cũng như một kẻ bất tài chỉ biết ăn chơi hưởng thụ nhưng thực ra lại là người khó đoán nhất, tính tình lại có chút quái đản không giống ai. Và hắn cũng là người mà Từ Chiêu có thể tin tưởng nhất ở Kinh thành này. Giữa bọn họ không có nhiều thứ phải kiêng kỵ.

Hôm nay hắn chỉ có thể đưa nàng tới bên bờ sông, đoạn đường còn lại nàng và Tiểu Nhan sẽ tự mình đi tiếp. Bất quá hắn biết Từ Chiêu không phải là người không biết tính toán, nàng làm gì cũng đều có sắp xếp ổn thỏa. Quả thật, đi cùng bọn họ cũng có không ít âm vệ đang ẩn nấp, giám sát mọi động tĩnh xung quanh.

Xe ngựa vừa rẽ vào một con đường mòn nhỏ hẹp ngay sát bia rừng thì bất ngờ bị chặn lại, Từ Chiêu cùng Yến Bạch ở bên trong vẫn yên lặng, chỉ nghe giọng nói của Tiểu Nhan đang ngồi bên ngoài cùng xa phu nói: "Các người không thấy xe ngựa đang chạy qua sao? Mau tránh sang một bên".

Đáp lại lời nàng lại là thanh âm của một hán tử: "Đường này do ta mở, cây này do...".

Nhưng lời còn chưa nói hết, lại nghe được thanh âm từ trong xe ngựa vọng ra, át cả tiếng của hán tử kia: "Cây này do ta trồng. Nếu muốn đi qua đây phải để lại của quý... ấy chết... phải để lại lộ phí".

Lời này vừa nói ra, cùng lúc từ trong xe ngựa, một thiếu niên thò mặt ra cười nói với hán tử: "Thỏ phi đại ca, giữa trưa rồi không nghỉ ngơi mà chạy ra đây chăm chỉ làm việc như vậy sao?".

"Làm việc?". Không chỉ mình hán tử kia cùng đám lâu la của hắn ngỡ ngàng há miệng mà toàn bộ người của Từ Chiêu cũng đen mặt, không biết là tiểu cô nương này học được ở đâu ra những lời như vậy. Đến cả lời của bọn thỏ phi cũng thuộc lòng. Nhưng nào có ai biết, mấy lời thoại này Từ Chiêu xem cả mười bộ phim thì tới chín bộ đều có, không thuộc thì hắn là kẻ ngu đi.

"Phải a. Nghề của thỏ phi không phải là chặn đường cướp của sao? Tiểu đệ thật sự bái phục a".

Hán tử kia nghe được lời của Từ Chiêu thì lấy làm kinh ngạc: "Chẳng lẽ...?".

"Phải, phải. Tiểu đệ với đại ca chính là đồng đạo a".

"Thì ra là vậy, ta nghe ngữ khí của người cũng giống mấy phần. Không nghĩ còn có thể gặp được tiểu bằng hữu ở đây".

"Đại tạ đại ca quá khen, tiểu đệ quả thật không thể đem ra so sánh được với khí thế bức người của đại ca. Hôm nay thật sự có chút việc cần phải đi gấp, cảm phiền đại ca bỏ quá cho. Có dịp tiểu đệ nhất định lên núi bái phỏng".

"Tiểu bằng hữu không cần nghĩ nhiều. Chúng ta không đánh không quen". Nói rồi hắn cũng vui vẻ đứng sang một bên nhường đường cho xe ngựa đi qua. Từ Chiêu còn chấp tay cảm tạ rồi rít, nhưng vừa đi ngang qua đám người đó, ánh mắt nàng lại tập trung vào một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Một lần rời Kinh đã là ba năm

Đứng lẫn trong đám thuộc hạ của hán tử có một đứa bé chừng 7-8 tuổi, tay cầm gậy gỗ, tròn mắt nhìn Từ Chiêu. Nàng cho xe ngựa chạy chậm lại rồi tự mình bước xuống, đi tới trước mặt hán tử: "Đại ca, tiểu đệ mạo phép, không biết đứa nhỏ này có quan hệ thế nào?".

Hán tử nhìn theo hướng Từ Chiêu vừa chỉ, quả thật thấy một đứa bé mặt mũi lắm lem: "À, nó là đứa trẻ mồ côi, ngày trước được một bà lão nhặt về nuôi lớn. Nhưng không lâu trước đây bà lão qua đời, chúng ta mới lôi nó về sơn trại".

Từ Chiêu cong cong khóe mắt: "Nhưng đại ca có biết nó là nữ hài không? Sao lại mang nó theo xuống núi làm chuyện này, chẳng may mà bị thương thì biết làm thế nào?".

"Người đừng vì thấy nó là nữ hài mà xem thường. Nhìn ốm yếu vậy thôi chứ để nó lượn cũi, gánh nước còn nhanh hơn đám nam nhân chúng ta".

"Nhưng tiểu đệ thấy để một nữ hài cho các huynh nuôi nấng thật có chút bất tiện. Như vậy đi, chỗ tiểu đệ đây vừa hay lại thiếu một thư đồng chạy việc, đại ca để tiểu đệ mang đứa bé này đi, xem như cuộc sống cũng đỡ vất vả. Đệ gửi đại ca một ít bạc, cảm tạ các vị đại ca đã nhọc công săn sóc".

Hán tử nghe xong cũng gật gù cho là phải, hắn quay sang nhìn đứa nhỏ: "Người có chịu theo vị huynh đệ này làm việc không?".

Đứa bé hai mắt sáng ngời, vẫn thùy chung yên lặng nhìn Từ Chiêu nhưng đầu cũng khẽ gật mấy cái.

Trước khi đi cùng Từ Chiêu, nó còn nán lại cáo từ mọi người, sau còn nhờ gã hán tử kia gửi lời từ biệt với mấy đại nương ở trên sơn trại. Từ Chiêu đứng cạnh xe ngựa quan sát một màn như vậy, gật đầu đánh giá: "Đứa trẻ này xem ra tư chất không tệ".

Trong xe ngựa nhoáng cái đã xuất hiện thêm một người, dáng hình nhỏ nhắn còi cọc, mặt mũi lắm lem, từ đầu đến cuối thùy chung im lặng, thi thoảng lại ngược mắt lên nhìn Từ Chiêu.

Yến Bạch ngồi một bên quan sát, không hiểu Từ Chiêu là đang nghĩ gì, từ đây chạy tới Bạch thành cũng phải qua mấy tháng mới tới nơi, thân bọn họ còn lo chưa xong mà giờ lại lôi theo một đứa trẻ, đường xá xa xôi không tránh khỏi bất tiện. Hơn nữa, đứa nhỏ này lại khiến hắn có cảm giác rất bất thường, hơi thờ cũng đem theo một cỗ hoang đại không nói thành lời.

Từ Chiêu cũng đang quan sát đứa trẻ kia vô cùng chăm chú, đáy mắt sắc lạnh lạ thường, dù đây mới là lần thứ hai chạm mặt nhưng rõ ràng đứa bé này cho nàng cảm giác như đã quen thuộc từ lâu. Lần trước trời tối, hơn nửa mọi sự chú ý lại tập trung hết vào bà bà kia nên đến nay Từ Chiêu mới chân chính đánh giá một lần. Phải một lúc lâu sau mới không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Người tên là gì?".

"Tiểu nữ không có tên, trước đây bà bà chỉ gọi một tiếng nha đầu, sau rồi mọi người cũng quen gọi như vậy".

"Sao đến cả cái tên cũng không có, chẳng lẽ người không đặc biệt thích cái tên nào sao?".

Đứa nhỏ khề lắc đầu, tròn mắt đảo qua như đang suy nghĩ chuyện gì sau đó lại nhìn Từ Chiêu, khe khẽ nói: "Thiên nhân tỷ tỷ, nếu được, tỷ có thể giúp tiểu nữ đặt lấy một cái tên được không?".

Từ Chiêu đang ngồi, nghe được người khác gọi mình như vậy thì khề rùng mình, nhìn bộ dạng của đứa nhỏ kia rõ ràng là muốn đem nàng lên bàn thờ rồi thấp luôn ba nén hương mà khấn bái cũng nên. Liếc mắt cũng thấy Yến Bạch đang tròn mắt nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu, Từ Chiêu cũng hận không thể đem hai mắt của hân móc ra: "Người nhìn cái gì chứ?".

"Không nghĩ người rảnh rỗi còn đi lừa trẻ con mình là thiên nhân hạ phạm. Ta thật có chút mở rộng tâm mắt nha".

Từ Chiêu cắn cắn môi, không biết phải đáp lại hân ra sao. Lại nhìn đứa nhỏ kia vẫn một thân bản thủ, nàng lại có chút không chịu được bộ dáng như vậy, nhanh chóng đáp một câu qua loa rồi cũng quay sang một bên nhắm mắt dưỡng thần: "Chốc nữa tới ven sông rửa mặt một chút, chuyện kia ta sẽ suy nghĩ".

Đứa nhỏ kia thấy nàng không để tâm nữa thì cũng không dám lên tiếng, có điều trong đáy mắt vẫn ẩn ẩn chút chờ mong.

Xe ngựa chạy ra khỏi đường mòn thì cũng đến được bờ sông, Yến Bạch bước xuống hết sức khoa trương dạo một hồi, hân cũng chuẩn bị sẵn rất nhiều lương thực cho bọn họ đi đường, nhưng riêng tùy tùng đi theo thì nói thế nào Từ Chiêu cũng không chịu đồng ý. Vì vậy mà khi xe ngựa lăn bánh rồi đi lần nữa thì trên xe ngoài mã phu ra cũng chỉ có ba người Từ Chiêu, Tiểu Nhan và đứa nhỏ kia.

Cổ xe chạy suốt ba ngày đường, cuối cùng mới đến được một thành trấn nhỏ, Tiểu Nhan nhanh chóng vào khách điểm thuê một gian phòng để ở tạm qua đêm. Trong lúc nàng ta ra ngoài dạo trường quay đem đồ ăn trưa lên thì chỉ còn Từ Chiêu cùng đứa nhỏ ở trong phòng, vừa lúc nước tắm được đưa vào, Từ Chiêu lập tức xách đứa nhỏ lên bắt nó tắm rửa, suốt mấy ngày qua nàng đã nhen nhóm ý định này không biết bao nhiêu lần, để một đứa nhỏ bản thủ chính là không vừa mắt.

Tiểu Nhan bước vào thấy cảnh tượng quần áo rách rưới vương vãi khắp sàn, tiểu chủ tử thì sấn tay áo đến tận vai, ánh mắt bắn ra lửa, ra sức kỳ cộ như đang vật lông gà cho người trong bồn gỗ. Nàng ta há hốc miệng, không biết từ khi nào mà Từ Chiêu lại chịu tự tay làm loại việc này, hỏi đến thì nàng cũng không thèm quay đầu lại đáp một tiếng: "Ta ngứa mắt mấy hôm nay rồi".

Xong xuôi, nàng nhắc ra từ trong bồn một tiểu cô nương, đáng người tuy gầy gộc, da dẻ có chút thiếu sức sống nhưng có điều ánh mắt lóe lên tia hoang dại như dã thú, diện mạo có chút hung ác dọa người mà theo như lời Từ Chiêu nói rất có thể đứa nhỏ này mang trong mình dòng máu của người ngoại tộc. Nhưng nếu để một nữ tử lớn lên với vẻ mặt này thì quả thật không thích hợp cho lắm.

Đứa nhỏ đặc biệt ăn rất khỏe, một bữa ăn ít nhất cũng ba bát cơm to tướng, Từ Chiêu gấp cho nó thứ gì nó đều vui sướng ăn cho bằng hết khiến nàng còn nghĩ có khi mình vừa nhặt về một sùng vật, nuôi thật tốn cơm.

Đến đêm, Từ Chiêu và đứa bé kia nhỏ người nên nằm chung một chỗ, còn Tiểu Nhan cẩn thận kê giường nhỏ nằm phía ngoài, tiện thể có động tĩnh gì cũng sẽ nắm được trước tiên. Bất quá, nằm xuống chưa bao lâu lại nghe từ giường trong phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ, giữa đêm lại có chút quỷ dị. Nàng ta cẩn thận bước vào kiểm tra thì thấy Từ Chiêu cũng bị tỉnh giấc, đang ngồi chồm hổm trên giường. Thì ra âm thanh vừa rồi là do đứa bé kia phát ra, thật sự cảm thấy kỳ lạ, con người sao lại có thể phát ra tiếng gầm gừ như vậy được.

Từ Chiêu quan sát một hồi thì len lén đưa chân đạp nhẹ vào người đứa nhỏ một cái, chỉ thấy nó trở mình, yên lặng ngủ tiếp. Đến lúc này, hai người mới an tĩnh trở lại ngủ.

Mấy đêm sau đó, lúc thì lưu lại một thành trấn, lúc thì dừng lều nghỉ lại trong rừng, gần như đêm nào mọi người cũng bị tiếng gầm gừ của đứa nhỏ kia làm cho tỉnh giấc. Từ Chiêu sáng nào cũng phải cốc vào đầu nó một cái cho hả giận nhưng đứa bé chỉ cười khúc khích đáp lại, dường như đối với nó, đây lại là chuyện rất vui vẻ.

Trở lại Kinh thành lúc này, khắp Đông cung như bị rơi vào hầm băng, hàn khí tán ra lạnh thấu xương, ai ai cũng không dám gây ra một tiếng động, chỉ e sợ người bên trong sẽ nổi trận lôi đình mà giết chết bọn họ. Yến Lâm ngồi trước thư án, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm người quý trước mặt, thanh âm mang theo tia giận dữ: "Các người không tìm thấy? Huy động toàn bộ cấm vệ quân cũng không tìm nổi một người?".

Tên thị vệ đang quý kia sợ tới mức thân hình cứng nhắc, đầu cúi gầm xuống, chỉ còn nước thỉnh tội với người trước mặt. Mục Từ đứng một bên chỉ nhân nhạ quan sát rồi trầm giọng nói: "Ngày Từ Hàm xuất chinh thì nha đầu kia trùng hợp cũng biến mất. Có khi đã đi theo Từ Hàm rồi cũng nên".

Không khí trong phòng thoáng chốc lại càng rét lạnh, Yến Lâm phất tay cho người lui ra, tên thị vệ kia như được đại xá, chân bước cũng không vững, lao đảo chạy ra ngoài. Mục Từ không nói thêm gì, lặng lẽ đi ra, tròn mắt đảo qua đảo lại như suy tính chuyện gì.

Trong phòng lúc này cũng chỉ còn lại một mình Yến Lâm, lát sau lại có thêm một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện trong góc phòng. Hân liếc nhìn người vừa đến một cái, trầm giọng ra lệnh: "Bí mật điều tra kỹ càng trong hàng ngũ đi theo Mục tướng quân. Điều một nhóm khác chú ý động tĩnh ở Bạch thành, đảm bảo không có gì sơ suất".

Bóng người kia rất nhanh linh mệnh rồi lập tức biến mất không còn dấu vết.

Mấy ngày qua không tìm thấy bóng dáng Từ Chiêu đâu, chuyện tiểu thư Mộc gia đột nhiên biến mất không khỏi gây một trận xôn xao. Nhiều người nắm bắt được tin tức này cũng ra sức truy lùng ráo riết, mỗi kẻ đến cũng có mục đích khác nhau, nhưng dù có xói tung cả Kinh thành này lên cũng không tìm được một góc áo của nàng. Tam hoàng tử Yến Bạch vốn giao hảo rất tốt với Mộc tiểu thư cũng nhón nháo một hồi, không tìm được người thậm chí còn buồn rầu không thèm tới sòng bạc những ba ngày.

Cứ như vậy, mấy tháng trời trôi qua nhanh như gió thổi, người của Bích Mộc lâu vốn đã tra ra được tung tích của Từ Chiêu từ sớm nhưng Mộc Từ lại giấu nhem đi tin tức này, đến cả Yến Lân cũng không được biết. Không hiểu tại sao nhưng linh cảm mách bảo ông ta làm vậy. Dù sao cũng là trên đường trở về Bạch thành nên Mộc Từ chỉ bí mật điều thêm âm vệ tới bảo hộ mà thôi.

Cho tới ngày xe ngựa của Từ Chiêu chỉ còn cách Bạch thành chưa tới hai ngày đường nữa thì cả Từ Hàm đang dẫn quân trên sa trường, lẫn Yến Lân đều nhận được một phong thư của nàng để lại. Nhưng vào thời khắc đó chỉ e đã quá muộn, chén trà trong tay Yến Lân rơi xuống đất, vỡ nát thành trăm mảnh.

Khi hồi tưởng lại mấy đêm đó, lửa cháy ngập trời, mùi máu tanh sộc lên tận óc. Là một đêm kinh hoàng mà cả đời cũng không thể nào quên.

Ba năm sau, một tiểu cô nương gương mặt có chút dữ tợn, không biết luyện loại võ công gì mà thân như quỷ ảnh, nhẹ lướt trên mặt nước mờ sương lại không hề gây ra chút gợn sóng nào. Từ bờ bên này, trong nháy mắt đã sang tới bờ bên kia, hướng một gian nhà trúc đi thẳng tới. Dừng chân ngoài cửa, tiểu cô nương cất lên thanh âm hết sức nhu thuận, không phù hợp với diện mạo đáng sợ của nàng chút nào: "Tỷ tỷ đã tỉnh dậy chưa?"

Đứng bên ngoài một lúc lâu, thấy bên trong không có chút động tĩnh nào, nàng háng giọng đánh tiếng rồi đưa tay đẩy cửa bước vào. Quét mắt nhìn trong phòng đã không thấy người đâu, tiểu cô nương nghiêng đầu khó hiểu rồi lập tức rời đi.

Lúc này, trong một góc của sơn cốc rộng lớn, nước từ trên thác đổ xuống làm cho mặt nước tung lên từng tầng hơi ẩn hiện như sương mù. Nếu không quan sát kỹ càng hẳn sẽ không nhìn ra dưới đáy nước kia có một bóng đen linh động. Chìm trong làn nước nhưng lại di chuyển nhanh nhẹn, thoát ẩn thoát hiện như trên mặt đất. Không biết là người này lấy một hơi rồi chìm xuống đã qua bao lâu, chỉ biết lúc ngoi lên thì bầu trời đã đậm xuống vài tia nắng.

Tiểu cô nương khi này đã đứng chờ sẵn được một hồi, thấy người vừa lên bờ thì nhanh chóng tiến tới đỡ lấy thanh kiếm trong tay người kia, về mặt vốn dữ tợn đột nhiên tràn ra biểu cảm giận dữ: "Tỷ tỷ mới sáng sớm đã ngâm mình luyện kiếm cũng không tới rù Lang nhi một tiếng".

"Chẳng phải hôm qua ngoại ra ngoài lấy tin tức cho sư phụ mãi tới khuya mới trở về sao? Tỷ tỷ không muốn làm phiền ngoại nghỉ ngơi nên mới không tới gọi". Nữ tử đưa tay gạt đi vài giọt nước lăn trên gương mặt nàng, thần sắc tĩnh lặng, không nhanh không chậm đáp lại.

Chỉ thấy y phục bị ướt, ôm sát vào mà lộ ra dáng người tuyệt mỹ, đôi chân thon dài, mỗi bước đi đều dứt khoát, hữu lực nhưng lại không gây ra bất cứ tiếng động nào. Khí chất thanh lãnh nhưng thập phần tôn quý lộ lẩy, nhất cử nhất động đều là tao nhã vô song. Mũi cao sóng ra một đường hoàn mỹ, môi như cánh hoa đào thắm ba, chỉ phiêu đảng mím nhẹ một cái liền khiến người ta cảm thấy phong hoa vô hạn, hận không thể mạnh bạo cắn lên đó một cái.

Thiên tư tuyệt mỹ là vậy, nhưng ánh mắt lại như phủ lên một tầng sương mù mờ mịt, vô hồn, không gọi ra được chút cảm xúc nào. Tiểu cô nương bên cạnh dường như đã sớm quen nên cũng không có biểu cảm khác lạ gì, chỉ nhanh nhẹn theo sau nữ tử kia trở về gian nhà trúc.

Nữ tử cất lại kiếm vào trong phòng rồi lấy y phục mới để đi tắm, mở tủ quần áo của nàng ra lại chỉ thấy hoàn toàn là một màu đen. Người sống trong Vụ Ân cốc đều là như vậy, quanh thân chỉ vận duy nhất huyền y nhưng người nào người nấy đều không đơn giản.

Từ ba năm trước, trên giang hồ bất ngờ nổi lên tin tức, Dữ Ngọc công tử ở Vụ Ân cốc xưa nay chỉ nhất nhất sống một mình, không giao du với bất kỳ một ai nay lại nhận thêm một đệ tử, đem vào trong cốc sống cùng hẳn. Người nào người nấy cũng đều tò mò không thôi, không biết tên đệ tử kia là nạm ngọc hay là xui xẻo.

Chẳng ai là không biết tới tên Hắc Vương kia nổi tiếng quái dị, có khi nào đệ tử của hắn bị hành hạ cho tới chết hay không? Bất quá, bên ngoài đồn thổi ra sao cũng không ảnh hưởng gì tới trong cốc. Nơi đó không khác nào cấm địa, dù cho cả thiên hạ này có tụ tập muốn xông vào cốc xem xét một chút thì cũng là điều không thể.

Nhưng nằm ngoài dự đoán, tên đệ tử kia không những không bị hành cho chết mà còn sống sờ sờ ra đấy. Chỉ mới qua ba năm, vậy mà lần đầu tiên kẻ này xuất cốc đã gây ra một trận náo động khiến cho cả chốn giang hồ lẫn người trong thiên hạ cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Khi đó không một ai biết tới diện mạo của hắn ra làm sao, chỉ nghe được hôm ấy trong trấn đột nhiên xuất hiện một thiếu niên toàn thân huyền y, mặt nạ vàng ròng che đi diện mạo, chỉ để lộ ra cánh môi tuyệt mỹ khiến cho kẻ nào có diễm phúc được nhìn qua cũng thần hồn điên đảo. Đi theo hắn còn có một tiểu đồng nhỏ nhắn nhưng mặt mày dữ tợn, dọa không ít người phải tránh xa.

Hai người này đi ngang qua trấn nhỏ thì ghé vào một tửu lâu dùng bữa, vừa bước vào thì cũng thu hút không ít ánh mắt. Đúng lúc trong tửu lâu cũng có một nhóm rất đông các đệ tử của Đường Môn, một môn phái chuyên dùng độc hại người nổi danh khắp giang hồ. Bọn chúng tiến vào cả thấy hai mươi người, ngồi xuống thì vừa đúng thiếu một bàn. Mà bàn này không ai khác chính là chỗ hai người vận y phục màu đen kia đang ngồi.

Chủ quán vì sợ hãi nhóm người Đường Môn kia mà cũng hạ giọng khéo léo nhờ vả bọn họ nhường bàn. Thiếu niên đeo mặt nạ chỉ lạnh lùng liếc nhìn một

cái rồi cũng đồng ý nhường chỗ. Nhưng đám đồ đệ kia nhìn vào lại tưởng hấn nhất gan, nhìn bề ngoài có vẻ không coi ai ra gì kia nên mới nói vài câu khó nghe. Tiểu tử mặt mũi hung ác tức mình cũng chửi lại vài câu, hai bên lời qua tiếng lại. Đám người Đường Môn bị chửi không chịu được nhục nhã lại ra tay hạ độc tiểu đồng nhỏ tuổi. Điều này làm cho thiếu niên đeo mặt nạ tức giận, một tay giết sạch cả đám hai mươi người, hơn nữa còn móc mắt bọn họ ra nhét vào một cái bọc. Đem cả thầy bốn mươi con mắt, một thân một mình xông lên Đường Môn đòi thuốc giải.

Các vị trưởng lão của bọn chúng nhìn thấy bốn mươi con mắt của đồ nhi bị đồ lẫn lóc trên nền đất thì cũng tức giận vây đánh người này. Bất quá không những không đánh được mà người thì trọng thương, tay chân đứt lìa, người thì bị phế võ công, kho độc được của Đường Môn suýt chút nữa còn bị thiếu niên này hủy chỉ trong nháy mắt. Nếu bọn họ không thức thời giao ra thuốc giải thì không biết mọi chuyện còn có thể đi xa tới đâu nữa.

Từ đó mà khắp thiên hạ không ai không biết tới Lãnh Thiên Diệt, đồ đệ của Dữ Ngọc công tử, đồng dạng một thân huyền y giống sư phụ của hắn. Mà nhân vật này chân chính lại là một nữ tử phong hoa tuyết đại, nhưng vì nàng ra ngoài vẫn luôn vận một thân nam trang nên người đời cũng chỉ biết là một nam nhân trẻ tuổi mà thôi.

Dung mạo giấu dưới tấm mặt nạ kia cũng trở thành chủ đề nóng hổi, người thì đoán có thể kẻ này tướng mạo không ra gì nên mới phải che lại, kẻ thì nói biết đâu cũng là trang nam tử tuấn mỹ ưa nhìn. Bất quá, nhớ lại thần thái cao ngạo cùng cánh môi để lộ ra ngoài kia cũng đã hút mất thần trí của không ít người, có khi còn mê hơn cả sư phụ của hắn.

Dữ Ngọc nghe được tin này thậm chí còn ngồi một chỗ, soi mình trên mặt nước rồi lại quay sang nhìn Từ Chiêu, cảm thấy nữ tử này thiếu đi vài phần lạnh lợi, hoạt bát của mấy năm trước mà bắt đầu tiều tụy.

Từ Chiêu từ gian nhà tắm bước ra ngoài, mái tóc ướt nước rũ ra đằng sau. Nàng thong thả bước tới một gian nhà trúc khác, tới nơi cũng không đẩy cửa vào mà nửa nằm nửa ngồi ngoài hiên, ngắm nhìn một rừng lê hoa trước mặt.

Lát sau, cửa bị đẩy ra từ bên trong, một thân ảnh nam nhân cao lớn xuất hiện, dáng người hoàn mỹ, từng tác đa thịt ôn nhuận, thanh tao. Hàng mi đen dày rủ xuống, sống mũi cao phong duệ một đường, diện mục như ngọc, mái tóc dài tùy ý buông xõa khiến cho hắn càng thêm phần phiêu dật.

Dữ Ngọc thoáng nhìn người ngồi dưới hiên, mày khẽ chau lại, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, cuống lấy chiếc khăn trong tay nữ tử, giúp nàng lau khô tóc: "Lãnh công tử thật thích để tóc ướt tới vậy? Nghĩ vì sư lữ nào cũng có thể lau giúp người sao?".

"Sư phụ không lau ta sẽ đi nhờ Lang nhĩ". Gương mặt bị che giấu kia cũng không có lấy chút biểu cảm dư thừa, thần nhiên để người ta lau khô tóc cho nàng.

Dữ Ngọc suốt ba năm nay vẫn cảm thấy bất mãn với nha đầu này, thờ dài một hơi, chậm chậm nói: "Ta nói người đặt cái tên nào không đặt. Lại tự gọi mình là Lãnh Thiên Diệt, nghe thấy cái tên đã sặc mùi máu tanh. Vụ Ân cốc đâu phải nơi sinh ra cái thứ đáng sợ như vậy a".

"Hừ, một mình sư phụ cũng đủ đáng sợ rồi, không phải sao?".

"Ta tuy có chút đáng sợ nhưng nhắc đến cái tên này thật sự là vừa lòng đẹp ý...". Dữ Ngọc còn đang nói dở thì đột nhiên Từ Chiêu hắt xì một cái, nước mũi theo đó mà chảy ra. Mặt không biến sắc, ung dung nắm lấy tay áo của hắn mà chùi qua chùi lại. Không biết tên nào sợ bản, bản thân như hóa đá nhìn hành động vừa rồi, giận dữ không nói nên lời. Kết quả là buổi trưa hôm ấy Từ Chiêu bị hắn phạt không cho ăn cơm, còn phải đi gánh nước một mình.

Hồng Lang len lén, nhân lúc Dữ Ngọc không để ý liền đem lấy một bát cơm đầy, còn khuôn theo một đồng thức ăn, chui vào trong phòng của Từ Chiêu đóng cửa lại, chỉ đợi nàng gánh nước trở về là đã có cơm canh sẵn sàng.

Nam nhân thong dong đi dạo trong vườn lê hoa, thừa biết nhất cử nhất động của hai người kia nhưng cũng không nói gì, chỉ cong khóe miệng nhàn nhạt cười.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Huyết tẩy Mục gia

Lúc này Từ Chiêu đang ngồi xếp bằng trong phòng, trước mặt là một phong thư mà nàng vừa mới đọc xong. Sắc mặt âm trầm, nhìn qua có điểm phiền não, phóng mắt nhìn ra khoảng sân bên ngoài cửa phòng mở toang đã thấy thân ảnh nam nhân cao lớn từng bước đi tới.

Nàng không được tự nhiên đáp một tiếng: "Sư phụ", rồi cũng không nói thêm gì nữa. Dữ Ngọc tiến vào, chỉ liếc qua lá thư kia một cái rồi tiến thẳng tới giá sách trong phòng lấy ra một quyển sách, xoay người ngã lưng nằm xuống ngay bên cạnh nàng.

Từ Chiêu hình như cũng không còn lạ gì với thói quen này của hắn, trong đầu vẫn vương một mối suy tư, mặc kệ nam nhân kia đang thần nhiên ngả người trong phòng nàng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Từ Chiêu vẫn một dạng dờn mắt ra ngoài hiên, ánh mắt phủ sương, không biết là đang nhìn cái gì. Lát sau nàng hít lấy một hơi thật sâu, cuối cùng mở miệng, chậm chậm nói: "Vậy mà đã qua những ba năm rồi".

Lời vừa nói ra thu hút sự chú ý của nam nhân bên cạnh, hần buông cuốn sách trong tay xuống, ánh mắt cũng hướng ra khoảng sân ngoài hiên. Nhìn hai người lúc này trầm lặng hồi tưởng lại chuyện cũ, một đêm cách đây ba năm, một đêm ác mộng tưởng như vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Ánh lửa sáng rực cả một vùng rộng lớn, tiếng kêu khóc lâm than như quỷ hồn vang lên không dứt.

Thời điểm đó, Từ Hàm theo tin mật thám, dẫn quân ngược lên ải Xích Vân đón đầu Thuận Vương thì ở vùng phương Nam, đạo quân như đã thú bất ngờ nổi lên, không biết vòng từ hướng nào đánh úp vào Bạch thành, đương nhiên Mục gia trở thành mục tiêu giết chóc đầu tiên. Trong ánh lửa ngợp trời, từng đoàn kỵ binh ập tới như con sóng dữ, tư binh Mục gia dù có tinh nhuệ đến đâu cũng không thể lấy ít mà địch lại hàng vạn binh mã như hổ vô kia. Thị vệ trấn phủ, a hoàn thị nữ, kẻ hầu người hạ đều không thoát được một người.

Khi đó Từ Chiêu vừa mới trở về Mục gia đoàn tụ cùng phụ mẫu chưa qua nổi một ngày. Kẻ địch tràn vào khắp nơi trong phủ, Tiểu Nhan kéo cả Từ Chiêu lẫn Hồng Lang lúc này còn chưa có tên gọi, lánh tạm trong một nhà kho cũ, cần dặn nàng trốn thật kỹ đợi nàng ta quay lại sau đó liền chạy ra ngoài.

Từ Chiêu dù có là người trấn định tới đâu thì khi gặp tình cảnh này cũng không khỏi sợ hãi, tinh thần căng thẳng ngồi thụp vào một góc. Bên tai nhét đầy những thanh âm gào thét tuyệt vọng như đã quỷ của đám ti nữ, tiếng la rống giận của đám thị vệ. Vài đạo bóng dáng chạy vụt qua, nghe ra được tiếng khóc lóc xin tha hình như là của Liên Vân tỷ tỷ phụ việc dưới nhà bếp.

Nhìn qua khe cửa khép hờ, chỉ thấy hai từ Tiểu Lương, đưa con trai mới lên bảy của đại thúc trông coi chuồng ngựa đang bị túm tóc kéo lê trên mặt đất, mặt mày bị đánh tới biến dạng, hơi thở đứt quãng. Lúc cậu bé này mới sinh, Từ Chiêu còn bông bế, treu đùa không ít. Mà nay, hình hài nhỏ bé bị ném tung lên không trung rơi xuống đất nghe "bịch" một cái, không phát ra bất cứ một tiếng kêu khóc nào, nhưng bọn sai lang kia còn chưa hả dạ mà còn dùng đao xiên tới tấp vào thi hài cậu bé. Máu tươi chảy ra ướt đầm cả một khoảng sân. Trái tim của Từ Chiêu cũng theo đó mà như bị bóp chặt, hai mắt đỏ ngầu, hít thở không thông, Hồng Lang ở trên cạnh gầm gừ như dã thú, trông mắt cũng long lên sòng sọc.

Đám người kia ha hả cười rồi tiếp tục lừng lững về phía này, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra chỗ hai người Từ Chiêu đang trốn, ánh mắt hung ác lộ ra khoái ý: "Ra là vẫn còn vài cái đồ chơi, để ông mày tốn công tìm kiếm".

Một tên tóm lấy cổ Từ Chiêu mà nhấc lên, khiến nàng không thờ được giầy giữa muốn vùng ra nhưng khí lực không đủ, mặt mày tím tái. Hồng Lang bên dưới gào lên một tiếng, lao vào cắn xé gã kia thì bị hấn hung hăng đập một cái, cả thân mình bay ngược ra ngoài cửa.

Gã binh sĩ kia nhìn Từ Chiêu mặt mày tím tái, vui vẻ cười nói với đồng bọn: "Nhìn xem tiểu tiện nhân này da dẻ mịn màng, y phục khác hẳn đám ti nữ ngoài kia, thân phận chắc cũng không tầm thường".

Mấy tên lâu la đi theo hần cũng không kìm được ánh mắt đói khát: "Mục gia có một thiên kim tiểu thư nhưng vẫn còn lưu lại Kinh thành, không biết lần này huynh đệ chúng ta được dùng qua món hàng nào đây?".

Cả đám người vui sướng cười lên mấy tiếng dâm loạn, mấy tên binh sĩ bước lên muốn động chạm một chút thân thể nàng.

Nhưng bọn chúng còn chưa bước thêm được bước nào thì đã hứng trọn một nhát đao trí mạng, thân mình đứt lìa đổ ập xuống, Từ Chiêu đang bị tóm chặt cũng bị rơi ngay xuống đất.

Người đến là phụ thân cùng thân vệ mà trước nay nàng vẫn gọi là Mộc đại ca. Từ Chiêu còn chưa kịp lấy lại nhịp thở thì đã bị bế thốc lên.

Mục Diệp Khang ôm chặt nữ nhi, lập tức xoay người, kéo theo cả Hồng Lang vòng qua một con đường nhỏ hẹp dẫn ra sau núi. Phía này có cả mẫu thân cùng nhũ mẫu và một nhóm thân vệ còn sót lại đang đợi sẵn. Vừa thấy Từ Chiêu được đưa tới cũng lập tức chuẩn bị rời đi, có điều phụ thân lại không theo đoàn người mà ở lại: "Nàng đưa Chiêu nhi đi trước, kẻ địch sẽ sớm đánh tới bên này, ta lưu lại trước cản trở bọn chúng rồi sẽ đuổi theo sau".

Mục phu nhân nghe một câu này, người như chết lặng, hốc mắt trào lên lệ quang, trước khi bóng lưng của phu quân khuôn dạng nàng cố ghì giọng nói theo một câu: "Chàng nhất định phải đuổi kịp. Thiếp và Chiêu nhi đều chờ chàng". Nói rồi nàng cắn chặt răng, lập tức ôm theo Từ Chiêu rời đi.

Nhìn tình thế trước mắt, Từ Chiêu không khỏi thất kinh, thật sự cảm nhận được có điều chẳng lành, quay đầu lại chỉ nhìn thấy ánh mắt phụ thân vẫn hướng về phía này, hiên từ cười với nàng một cái trấn an rồi phi thân biến mất trong màn đêm.

Nhóm người chạy trên đường núi chưa được bao xa thì từ trên sườn dốc vang lên một trận huyền ảo cùng ánh lửa lập lòe, thân vệ đi trước dẫn đường phát hiện có truy binh, lập tức chuyển hướng đưa mọi người chạy vòng qua nhưng tình thế của bọn họ lúc này thập phần hung hiểm. Truy binh từ phía búa vây đã sớm đuổi tới chỗ này, nếu cứ như vậy mà chạy tiếp thì sớm muộn sẽ bị kẻ địch tóm gọn.

Mục phu nhân căng thẳng, sóng mắt lưu chuyển, cuối cùng rơi trên người Từ Chiêu. Nàng cắn môi hạ quyết tâm, cuối cùng cúi xuống nhìn sâu vào mắt của nữ nhi nói rõ ràng một câu: "Phải sống, bằng mọi giá phải sống". Sau đó không chần chừ mà đẩy ngã Từ Chiêu vào bụi rậm bên dưới, Hồng Lang thấy cảnh này thì cũng sợ hãi tung mình lao xuống theo.

Từ Chiêu mới ngã xuống còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của mẫu thân, tiếp đó là thấy cảnh nhóm người đó chạy đi, vừa chạy vừa gây ra tiếng động để thu hút sự chú ý của nhóm truy binh gần đó.

Như có gì đó uất nghẹn nơi cổ họng khiến cho nàng muốn khóc cũng không được, vào lúc này mà mẫu thân lại gây sự chú ý hồng muốn nàng thoát thân, làm vậy chỉ có một con đường chết. Nàng nhất định không cho phép điều đó xảy ra, lao đảo đứng dậy toan đuổi theo thì bấp chần lại bị ai đó tóm chặt, quay đầu nhìn thì thấy Hồng Lang đang dùng cả thân mình mà ghì nàng xuống.

Từ Chiêu rống giận, hốc mắt trong vô thức lăn ra hai hàng nóng hổi: "Bỏ tay ra. Đó là mẫu thân ta. Mau bỏ ra".

Hồng Lang nhất quyết không buông tay, khí lực không biết lấy được từ đâu mà còn ghì chặt được Từ Chiêu, gấp giọng nói: "Mẫu thân tỷ hy sinh chính mình mở ra cho tỷ một con đường sống. Tỷ không thể phụ lòng người được. Hơn nữa tỷ chạy ra ngoài đó cũng không thể giúp được gì".

Lời vừa dứt cũng đồng thời nghe thấy thanh âm đao kiếm va chạm phát ra từ hướng thân mẫu nàng vừa chạy đi. Đồng tử Từ Chiêu co rút, dùng sức bình sinh đập Hồng Lang ra rồi chạy lên phía trước. Nàng đưa tay gạt đám cây bụi để lên ra ngoài, khắp thân thể bị cành cây cửa rách cũng không cảm thấy một chút đau đớn nào, trong đầu chỉ gào thét gọi mẫu thân.

Nhưng vừa chạy được tới nơi, cả đám người đang hỗn chiến, cảnh tượng tiếp đó xảy ra khiến cho Từ Chiêu chết lặng, hô hấp như đình trệ.

Vài thân vệ còn trụ lại được ra sức che chắn, bảo vệ chủ tử nhưng kẻ địch đông áp đảo, thân vệ trong nháy mắt bị giết sạch. Thân thể của nữ mẫu đang che chắn cho mẫu thân nàng hứng trọn một đao, máu tươi tứa ra không ngừng. Bọn chúng giết người xong thì ngừng tay, nụ cười hả hê dâm dăng không che dấu, tiến lên muốn bắt lấy mẫu thân nàng nhưng thời khắc này ai cũng tự ý thức được, một khi rơi vào tay chúng thì sẽ phải hứng chịu điều còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Mạch Từ Yên phu nhân một đời hướng về phu quân, ngửa mặt lên trời tiếc hận, cuối cùng rút chủy thủ bên hông cắm thẳng vào lồng ngực tự vẫn. Thân như cánh liễu ngã xuống nền đất lạnh. Dưới ánh trăng, soi tỏ khuôn mặt thiếu phụ với ánh mắt vô hồn nhưng khoe miệng lại cong lên một nụ cười mãn nguyện.

Kia chẳng phải mẫu thân nàng sao? Sao nàng lại tỉnh lặng đến vậy?

Vết máu loang lổ trước ngực trong đêm tối lại thập phần nhức mắt.

Toàn thân run lên kịch liệt, cổ họng phát ra những thanh âm đứt quãng cuối cùng hóa thành tiếng thét dài, rung động một mảng rừng đêm.

Từ Chiêu trừng mắt nhìn đám người kia, toàn thân toát ra cỗ sát khí nồng đậm khiến cho Hồng Lang ở phía sau cũng phải khiếp sợ lùi lại mấy bước.

Quanh thân tản ra hàn khí rét lạnh, bước từng bước về phía trước. Lần này không ai dám cản nàng lại, tường chừng như lúc này chỉ cần một ngọn gió thổi nhẹ qua cũng có thể làm bùng lên một ngọn lửa đang nhen nhóm, trực chờ thiêu cháy vạn vật thành tro bụi. Hồng Lang bất đắc dĩ đảo mắt khắp rừng rồi hú lên một tiếng như loài lang sói gọi bầy. Bất quá, lúc này thần trí Từ Chiêu đã không còn bình tĩnh mà để tâm đến chuyện này, trông mắt vẫn lên tia máu đáng sợ.

Đám binh lính cũng bị khí thế này làm cho giật mình, chỉ thấy thân ảnh tiểu cô nương một thân một mình chậm chậm bước tới. Tuy trong mắt có thể nhìn ra được sát khí nồng đậm đến cực điểm nhưng dấu sao cũng chỉ là một con người nhỏ bé, có thể làm được trò trống gì.

Bọn chúng thấy vậy thì khoái trí cười thành tiếng, tên binh lính gần nàng nhất còn không che giấu sự khinh bỉ, giương mắt nhìn xem con nha đầu này tự đưa mình vào chỗ chết. Nhưng còn chưa hả hê được bao lâu, chỉ kịp thấy bóng dáng nhỏ bé linh động, tung mình vồ lên, đồng thời một tay rút ra chủy thủ bên hông, đâm thẳng vào yết hầu kẻ đó, máu tươi vọt ra bắn thẳng lên mặt nàng.

Ánh trăng tản ra thứ ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên khuôn mặt đầy máu tươi tràn ra sát khí như quỷ hồn đòi mạng. Đám binh sĩ cả kinh, giật thót một hồi thì cũng định thần lại, một tên tuốt đao chém tới, Từ Chiêu lách mình tránh sang một bên nhưng nói sao thì cũng chỉ là thân thể tiểu cô nương có chút nhanh nhẹn không hơn, hứng trọn một đao xuống bả vai, đau thấu tâm can.

Một đao vừa chém qua lại tiếp một đao bổ xuống đầu, nhưng đúng thời khắc này, dị tượng không kẻ nào ngờ tới xảy ra. Tiếng xích sắt giật lên từng hồi như tiếng rít gào của âm binh dưới địa phủ, bầu không khí bỗng chốc như phải hứng chịu một cỗ áp lực đè nặng, cảm giác giết chóc bất ngờ ập tới, máu huyết trong người sôi sục như sắp bị hút kiệt.

Từ Chiêu bắt đầu thở gấp, ánh mắt như dại đi, không còn nhận biết được người lúc này có còn chút thần trí nào hay không, khoe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị. Đám binh sĩ trong sân còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì chỉ nghe được tiếng xé gió, tiếng xích sắt kéo lê trên nền đất. Có thứ gì đó vừa được thả ra ngoài mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Trong đêm, lưới riu phản chiếu ánh trăng lóe lên một đường cong sắc lạnh. Thứ thân binh vừa được phóng thích phát ra âm thanh rít gào như có linh tính, điên cuồng vung lên chém giết tất thấy. Từ Chiêu lững thững đi về phía trước, máu tươi của kẻ vừa bị giết vẫn còn nóng hổi bắn lên người, nàng coi như không biết.

Chúng nhân kinh hãi chứng kiến một màn này, chiếc riu quần đầy xiềng xích, không có ai cầm lại cứ như vậy vung lên. Đứa trẻ kia bước tới đâu lưới riu quét qua tới đó khiến cả đám người đều phải thủ thế tránh xa.

Từ Chiêu bước tới trước thi hài mẫu thân, cúi người ôm lấy nàng vào lòng, mong mỏi cảm nhận được một chút hơi ấm còn sót lại. Nhìn nàng lúc này đã không khác gì một cái xác không hồn, khoe môi mấp máy bắt đầu cất tiếng hát.

Lại là bài hát mà Hồng Tang dạy cho nàng.

Nhiều năm trước đây, bài hát này nàng hát như một đứa trẻ, vậy mà tới giờ khắc này, tiếng hát sao ai oán tới vậy!

Lưỡi rìu theo từng tiếng hát mà rung lên dữ dội, không ngừng càn quét, chém liên tiếp vào đám binh sĩ xung quanh. Bọn chúng khiếp sợ, chống đỡ không được thì chính là bị chém cho tới chết. Bất quá, có kẻ cũng kịp định thần lại, lờ mờ đoán được chuyện này xảy ra rất có thể liên quan tới đứa bé kia. Nếu quả đúng như vậy thì chỉ cần giết chết nó là mọi chuyện sẽ dừng lại. Vì vậy chúng mới tách ra, chia làm nhiều hướng, nhằm vào Tử Chiêu mà giết tới.

Nhưng một đêm này trôi qua lại không nhanh như vậy, giữa lúc cả đám người sắp phá được thế công của chiếc rìu tạo ra thì từ cánh rừng phía sau lại rừng lên một tràng tiếng hú của loài lang sói. Tiếp đó là hàng ngàn hàng vạn đôi mắt dữ tợn lóe lên trong đêm. Bầy sói trú ngụ trong rừng sâu không biết có phải là người thấy mùi máu tanh mà kéo tới hay không. Chỉ biết bọn chúng cũng đã lao vào cắn xé đám binh lính. Cảnh tượng hỗn loạn giữa người vào sói nổ ra, xác người xác sói cứ như vậy mà chồng chéo lên nhau.

Hồng Lang từ giữa bầy sói chạy nhanh về phía Tử Chiêu, muốn kéo nàng thoát khỏi chỗ này, nhưng có lay thế nào nàng vẫn ngồi im bất động. Còn đang không biết phải làm sao thì theo bản năng lại cảm nhận được sát khí từ phía sau bổ tới. Nàng ta xoay người tránh thoát được một nhát này, ngược lên lại thấy chính là lưỡi rìu kia, nó không những chém giết người mà còn chém giết cả bầy sói.

Hồng Lang lúc này thập phần sợ hãi, kêu gào bên tai Tử Chiêu, gắng sức lay nàng tỉnh nhưng đều vô dụng. Lưỡi rìu kia lại xoay qua bổ về phía này một lần nữa, nhưng còn chưa kịp chém xuống thì đột nhiên dừng khựng lại.

Lần này kẻ xuất hiện không phải rìu, cũng không phải sói mà là một nam nhân huyền y từ đầu tới chân, ánh mắt âm trầm nhìn Tử Chiêu rồi khẽ nhíu mày. Chiếc rìu trong tay hắn rung lên dữ dội khiến cho nam nhân cảm thấy có chút phiền phức, tiện tay vung rìu lên cắm chặt xuống đất. Điều đáng nói là chiếc rìu cũng từ đó mà không thấy nhúc nhích lấy một phần.

Đám binh lính thấy được cảnh này thì nhẹ thở ra một hơi nhưng vẫn đang phải đối phó với bầy sói hung dữ nên cũng không kịp nói gì.

Vài tiếng thở phào ấy cư nhiên rơi vào tai Dữ Ngọc, hắn nhướn mày nhìn qua Hồng Lang đang ngồi thụp dưới đất: "Sói là do người gọi?".

Nhận được cái gật đầu chậm chạp của hải tử, hắn cũng thông thả buông ra một câu: "Đuổi hết về đi".

Hồng Lang như vừa hoàn hồn, đứng dậy lao ra ngoài, chỉ chốc lát đã thấy bầy sói dần dần tản đi. Tiếng thở phào thật sự còn rõ ràng hơn khi nãy, một tên hình như là tướng lĩnh trong đám quân tiến lên định nói vài lời cảm tạ. Nhưng mới bước được hai bước thì đầu đã bị thứ gì đó cắt qua, bay thẳng lên không trung rồi rơi bịch xuống đất, phần thân mình còn chưa kịp ngã ra còn vọt lên một vòi máu tươi. Cảnh tượng đáng sợ tới tê tái ruột gan.

Chúng nhân lại một lần nữa khiếp đảm, nhưng Dữ Ngọc đã thực sự cảm thấy phiền chán, khoe môi hơi giật giật mấy cái, nhấc chân như hóa thành một đạo quỷ ảnh quét qua. Cả một đám người lại đồng loạt ngã xuống. Cho tới khi hắn chính thức dừng lại thì đã không còn cái đầu nào nằm nguyên được trên cỏ rồi.

Cuối cùng trận hỗn chiến này cũng dừng lại, Dữ Ngọc lại đưa mắt nhìn người đang ôm chặt lấy thi hài kia, cả người gần như không còn một tia sinh khí. Trong đầu có chút đắn đo không biết có nên nói chuyện này cho nàng biết hay không. Cuối cùng hắn vẫn hạ quyết tâm, giờ phút này có giấu diếm thì cũng không còn ích gì.

Nhẹ bước tới bên cạnh Tử Chiêu, Dữ Ngọc từ tốn mở miệng: "Đứng dậy, chỗ của nàng là bên cạnh phụ thân người". Nói rồi hắn đưa tay, giúp Tử Chiêu đỡ lấy thi thể Mạch Tử Yên trở lại Mục phủ, Tử Chiêu yên lặng, vô thức bước theo như người mộng du.

Nàng thẳng lưng đứng trên triền dốc nhìn xuống toàn bộ Mục phủ lúc này chỉ còn là một đồng đồ nát, nơi nào cũng toàn là máu, ánh lửa lập lòe, khắp nơi thì thể ngôn ngữ, trong đó có toàn bộ đám binh lính đã bị nam nhân huyền y kia giết chóc không còn một mống.

Dữ Ngọc ôm thi thể tiến tới khoảng sân trước từ đường Mục gia, nhẹ nhàng đặt nàng cạnh một thi thể khác mang đầy thương tích, nhìn qua cũng đủ hiểu người này vừa trải qua một trận tử chiến khốc liệt tới nhường nào.

Người đó không ai khác chính là phụ thân nàng – Mục Diệp Khang. Một người là nam nhân uy phong ngạo nghễ một đời, một người là tuyệt sắc giai nhân như đóa hoa nở rộ mãi chẳng phai tàn. Sớm tới kẻ vai chung gói, cho đến lúc hơi tàn lực kiệt vẫn trọn tình trọn nghĩa phu thê.

Nhưng đây không phải cảnh tượng hoàn mỹ mà Tử Chiêu vẫn luôn tưởng tượng ra.

Nàng bất động thanh sắc, bước đi rệu rạo như cô hồn, ngã lưng nằm xuống giữa hai thi thể. Chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được rằng hai người họ có tồn tại.

Mí mắt nặng trĩu dần khép lại, hai hàng huyết lệ nóng bỏng lăn dài, thấm xuống nền đất lạnh thấu tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tới Thanh Quan

Danh tính cánh quân kéo đến san bằng Mộc phủ cũng đã được xác định chính là quân của Thuận Vương, hấn chia đại quân chạy tứ tán khắp nơi nhằm đánh lạc hướng. Riêng cánh quân tiến đánh tới Bạch thành năm đó cũng được chia thành bốn ngả, sau đó mới tập hợp đánh úp Mộc gia. Điều đáng nói là cánh quân này không hề nhỏ, điểm sơ qua cũng tới trên vạn người. Mặc dù trên đường hành quân đã được chia nhỏ ra nhưng cũng không thể nào đến cả một tin tức cũng không để lọt ra ngoài như vậy được. Bất quá, chuyện xảy ra quá rúng động, cũng không ai nghĩ tới điểm này.

Đêm đó có quá nhiều thế lực hiện thân, xác chết chồng chất không chỉ có người Mộc gia, quân Thuận Vương mà còn có cả ám vệ mà Mộc Từ đưa tới và ám vệ của Hồng Bảo kiếm các đi theo để bảo hộ Từ Chiêu. Nếu để lộ ra thân phận của đám người này thì không biết sẽ kéo theo bao nhiêu phiền phức. Hơn nữa, Từ Chiêu chưa chết, nếu trong đồng xác chết này mà không tìm ra thì thể của nàng thì sau đó nhất định sẽ bị đủ mọi thế lực ngoài sáng trong tối truy lùng ráo riết. Vì vậy, Dữ Ngọc ngoài việc đưa Từ Chiêu và Hồng Lang rời đi cùng với thi hài phụ thê họ Mộc thì còn châm một mồi lửa thiêu rụi tất cả. Thế lửa lớn tới mức làm cháy lan sang cả một mảng rừng, nếu không phải hấn kịp thời kim hãm thì chỉ e là cả cánh rừng sẽ bị hủy chỉ trong một đêm.

Mọi manh mối đều bị lửa cắn nuốt, xác người cháy đen không còn nhận ra nhân dạng, có muốn tìm người cũng là điều không thể. Từ đó, Bạch thành tuy không rơi vào tay Thuận Vương nhưng cũng không còn tồn tại Mộc gia nữa. Tin tức Từ Chiêu trở về Mộc gia trong đêm đó cũng được tung ra, đồng nghĩa với việc xác nhận cái chết của nàng.

Thế sự biến đổi tới nghiêng trời lệch đất, đại tướng quân Mộc Từ Hàm là hậu nhân duy nhất còn sót lại của Mộc gia, thế chết kéo quân đuổi giết Thuận Vương suốt ba năm chưa hồi kinh. Đông cung Thái tử Yên Lâm giận dữ, thay máu toàn bộ quan viên, triều đình chao đảo, lòng người bất an. Tam hoàng tử Yên Bạch ngã bệnh, mấy tháng trời cũng không bước chân ra cửa.

Tin tức Mộc tiểu thư gặp nạn trong đêm hôm đó nhanh chóng lan truyền, thế lực của nàng lưu lại Kinh thành có chút khấn trương nhưng vẫn vững vàng, trải qua không ít lần sóng gió suốt ba năm qua.

Khi nàng vừa mới được Dữ Ngọc đem về Vụ Ân cốc, vết thương chồng chất, tinh thần bất ổn, chỉ nằm im một chỗ như cái xác không hồn, lúc vừa chợp mắt được một lúc lại vì mơ thấy ác mộng mà gào khóc đến tê tâm liệt phế. Dữ Ngọc tuy lạnh mặt không biểu hiện gì nhưng vẫn túc trực bên giường nàng không kể ngày đêm.

Qua mấy tháng trời thần trí Từ Chiêu mới bắt đầu tỉnh táo lại, khi nàng vừa nhìn thấy Dữ Ngọc thì đã lăn từ trên giường xuống, quỳ gối khấn cầu hấn dạy võ công cho nàng, nàng không muốn tiếp tục yếu đuối, không muốn tiếp tục để người khác phải bảo vệ. Một nhà Mộc gia không còn nhưng Mộc Từ Chiêu có thù tất báo, dù thịt nát xương tan cũng phải lấy máu thịt Thuận Vương trả nợ cho Mộc gia.

Dữ Ngọc tuy không nói gì nhưng ngay ngày hôm sau đã dựng Từ Chiêu dậy, mặc cho thương thế của nàng chưa khỏi hẳn, bắt nàng luyện tập không kể ngày đêm. Luyện tới học máu, gãy chân gãy tay đều có cả, nhưng ý chí không chịu từ bỏ của nàng không phải là ngày một ngày hai mà đã được tôi luyện còn cứng rắn hơn cả gang thép. Luyện tới khi nào bất tỉnh một chỗ mới dừng lại. Riêng mỗi việc muốn xuất cốc đã phải can rãng mà học cho bằng được thứ tuyệt thế kinh công, thiên hạ chỉ có một mình Dữ Ngọc công tử có khả năng này.

Từ lúc Từ Chiêu theo hấn ta học nghệ phải nói như là số mạng trên người.

Dữ Ngọc công tử Vụ Ân cốc! Người nào gặp qua kẻ này sẽ không tiếc lời cảm thán. Nào là công tử văn nhã đệ nhất thiên hạ, nào là ngọc thụ lâm phong, ý cười ôn nhuận,... Khụ!... nói tóm lại là nhân gian này có những từ ngữ hoa mỹ nào cũng đều dành cả cho hấn.

Từ Chiêu hận không thể đem hấn lên bàn thờ thấp hương khấn bái. Có điều, rất nhanh nàng đã biết, vị cốc chủ này chính là trong ngoài không đồng nhất. Đôi khi nàng có suy nghĩ, không biết nhận hấn làm sư phụ là nên vui hay nên buồn.

Kẻ này chẳng những không ôn nhã như ngọc, không thanh tao có lễ mà chính là ác ma thích ngược đãi đồ đệ.

Dù cho tinh thần của nàng lên rất cao nhưng dấu sao thân thể cũng là người bình thường a, cứ nhiên chỉ cho nàng ăn một chén cơm nhỏ rồi bắt đi đứng cộc tới tận đêm khuya cũng không tha. Nàng đứng cộc không tốt sẽ bị phạt đi gánh nước. Bắp chân run rẩy đi được chưa tới hai bước đã ngã nhào, quần áo bị dột cho không còn chỗ nào khô ráo. Vậy mà nam nhân kia vẫn mặc kệ không nói một lời.

Từ Chiêu tức tới nhưng không đánh trả được hấn thì lên lút bày trò ám toán, khi hấn phát hiện còn mạnh mẽ phạt nàng bị đánh trọng, mà ai đánh? Chính là kẻ được kêu một tiếng sư phụ kia. Khí lực nam nhân này cũng đâu có nhỏ, chịu được một trọng hấn đánh cũng như mất nửa cái mạng.

Đến khi nàng bắt đầu học về trận pháp, cách dạy dỗ của nam nhân kia cũng thật sự kỳ cục. Hấn chỉ nói qua cho nàng một lần, cũng không quan tâm nàng có hiểu hay không liền trực tiếp ném nàng vào trong trận, bắt nàng tự tìm cách thoát thân. Có đôi lần Từ Chiêu đã nghĩ mình phải bỏ mạng tại nơi này.

Nửa đêm lòi người ta ra luyện kiếm là chuyện bình thường, còn giả mồm nói là luyện luân cả nhãn lực tinh tường, nhìn đao quang kiếm ảnh cũng rõ ràng. Từ Chiêu suốt ba năm nếm qua không ít khổ cực, trọng thương cũng không ít lần, hôn mê bất tỉnh lại được người nào đó ôm về, lặng lẽ chăm sóc, trị thương cho nàng cả đêm.

Còn nhớ lần đầu tiên nàng được phép xuất cốc cũng phải đánh với hấn ba ngày ba đêm mới bại trận thì Cốc chủ Dữ Ngọc kia mới gật đầu đồng ý, khoan thai nói: "Đôi mắt khắp thiên hạ, người có thể tiếp người ba chiêu cũng không quá mấy người. Đi đi, đi reo rắc thêm nỗi sợ hãi mang tên Hắc Vương của ta đi".

Từ Chiêu to gan ném cho Dữ Ngọc ánh mắt khinh bỉ rồi đem Hồng Lang chạy ra ngoài, khi đó cũng là vô tình đụng độ với nhóm người Đường Môn mà để lại tiếng tăm không nhỏ. Dữ Ngọc thu được tin tức này còn phá lệ nở nụ cười như thiên tiên hạ phàm, đi dạo khắp nơi cho người ta chiêm ngưỡng.

Nhắc tới Hồng Lang là phải nói tới nguồn gốc vì sao lại có cái tên này. Vốn là hài tử còn đỏ hỏn đã bị đem bỏ trong rừng, thực ra không phải được chính tay bà bà hiền nhất về mà là bảy sói cư ngụ trong đó mang đứa trẻ này tới cho bà ta nuôi. Hỏi ra mới biết mẩu chốt là bà bà kia thật sự không tầm thường, một thân một mình sống ở nơi hoang vu hẻo lánh làm bạn với sói mà không ai hay biết. Đứa nhỏ vì thế mà cũng sống quanh bảy sói, được dưỡng lớn tới chừng này, bà bà kia vừa chết mới bị đám sơn tặc trên núi đem về nuôi tiếp, coi như phụ bọn chúng chút việc vặt vãnh.

Nghe vậy, Từ Chiêu âm thầm nhớ lại một đêm kia đã trải qua những chuyện gì, đáy lòng lại sôi sục một hồi, quyết định đặt cho đứa nhỏ cái tên Hồng Lang.

Mặc dù rất lâu không ra ngoài nhưng mọi tin tức Dữ Ngọc đều để Hồng Lang một mình xuất cốc, tới Kim gia lấy về nên Từ Chiêu cũng nắm được không ít. Phong thư trước mắt nàng lúc này đại khái có kê ra một số sự việc xảy ra gần đây.

Dữ Ngọc đưa mắt nhìn thần sắc của Từ Chiêu, thừa hiểu trong lòng nàng đang tính toán chuyện gì: "Nên đi hướng nào người hẳn đã có chủ ý. Việc gì phải chần chừ nữa".

Từ Chiêu nghe xong, có chút chậm chạp, ngược mắt nhìn ba vật được treo trên đầu giường, ánh mắt lóe lên quang mang, khí tức thanh lãnh bắt đầu tản ra.

Dữ Ngọc cũng đưa mắt theo hướng Từ Chiêu đang nhìn, nơi đó có treo lên ba phiến ngọc bội. Chính là ba phiến ngọc bội đặc trưng mà chỉ Mục gia mới có, một là của nàng, hai phiến còn lại là của phụ mẫu. Trước khi chôn cất bọn họ, Dữ Ngọc đã tháo ra đưa cho Từ Chiêu, để nàng giữ lại làm kỷ vật.

Từ Chiêu thu lại khí tức rét lạnh vừa rồi, lại nhìn phong thư trước mặt, không nhanh không chậm bật ra một tiếng: "Su phụ, ta muốn đi Thanh Quan".

Lại nói, nhiều năm trước, thành Đồng Quan bị Thuần Vương chiếm đóng, cũng chính là nơi Hồng Tang ngã xuống. Thuần Vương vì một đêm muốn hủy đi Mục gia mà phân tán đại quân chia ra khắp nơi, Mục Từ Hàm một đường đuổi giết suốt ba năm, đánh tan nhiều cánh quân của y, sau đó đoạt lại được thành Đồng Quan.

Đối với quân Thuần lẫn quân Khương mà nói, ba chữ Mục Từ Hàm như một ngọn thiên sơn sừng sững, cao vòi vọi không thể vượt qua. Vị tướng lĩnh trẻ tuổi một thân trường bào nguyệt nha, trên tay là thanh Chiêu Nguyệt, tương truyền một khi thanh kiếm này rời vò là máu đỏ thành sông. Quân kỳ Mục gia một khi đã giương lên thì cho dù có là dũng sĩ mạnh mẽ nhất của Khương quốc cũng không tránh khỏi một khắc do dự bất an. Trên sa trường hùng dũng oai phong, để lại một nỗi khiếp sợ tột cùng. Người Khương từng cho rằng, Mục Từ Hàm chính là tường thành kiên cố của Đại Minh, không phá được hẳn, chính là không chạm được tới một tấc đất của Đại Minh.

Mà nay, vị tướng lĩnh này lại đưa đại quân lui về, đóng quân tại ngoại thành thành Thanh Quan, một thành trì giáp ranh với Đồng Quan.

Từ Chiêu vì tin tức này mà quyết định đi một chuyến gặp lại huynh trưởng.

Lần này nàng ra ngoài vẫn là một thân nam trang nhưng đã có chút đơn giản hơn rất nhiều, tóc dài búi cao, trường bào xanh nhạt tôn lên một vẻ thanh thuần thoát tục. Còn đang phân vân không biết nên che chắn dung mạo này thế nào thì đã bị Hồng Lang kéo ngồi xuống ghế, tỏ vẻ về trên mặt nàng một hồi.

Không phải Từ Chiêu không tin tưởng vào khả năng dịch dung của Hồng Lang, nhưng vừa ngồi mà trong lòng lại nổi lên một trận bất an, nếu để nàng ta tự chủ trương không biết sẽ thành ra cái dạng gì.

Kiên nhẫn một hồi cuối cùng nhìn lại trong gương lại thấy một tên mẫn phu mặt mày hung ác, từ giữa trán kéo xuống gò má là một vết sẹo dài gần một gang tay, hoàn toàn không ăn nhập mới y phục của nàng. Hồng Lang trưng ra bộ mặt hết sức mẫn nguyện, người đời nhìn thấy nàng ta cũng đủ hãi hùng, nay còn có gương mặt dữ tợn hơn mấy phần thì chẳng phải sẽ không còn ai sợ nàng ta nữa sao. Thật sự là một chủ ý tốt.

Bất quá Từ Chiêu cũng không chịu được cái bộ dạng đáng xấu hổ này, lau sạch lớp dịch dung trên mặt, trợn mắt cảnh cáo Hồng Lang rồi chỉ đơn giản đeo lên mặt một tấm khăn mà thôi.

Hai người nhanh chóng xuất cốc, vào thị trấn gần nhất mua một cỗ xe ngựa cùng ít lương thực rồi lên đường thẳng tới Thanh Quan.

Trên đường lại vô tình phát hiện ra vị trí một đám quân lính của Thuần Vương đang bí mật vận chuyển lương thực, trong đó cũng có không ít người Khương. Từ Chiêu nở nụ cười đầy ẩn ý: "Xem ra ông trời cũng giúp ta, thật sự phải tặng cho Thuần Vương một phần đại lễ mới được".

Không lâu sau, trong thư phòng, Hoàng thượng cùng Thái tử nhận được tin tức. Đột nhiên xuất hiện một thiếu niên che mặt, kẻ này dẫn theo mười sáu cỗ xe, khi ngang qua khu vực phụ cận ải Xích Vân thì bỏ lại tám xe rồi rời đi. Hiện tại đang cùng tám xe hàng còn lại tiến thẳng tới Thanh Quan. Chỉ biết, tám cỗ xe bị bỏ lại kia chứa toàn đầu người, đủ hiểu người này vô công lợi hại, thủ đoạn tàn độc tới mức nào. Cho người điều tra kỹ càng lại không xác nhận được danh tính, chỉ biết là có quan hệ với Mục tướng quân nhưng lại không thấy phía Từ Hàm có động tĩnh gì.

Tới gần giữa trưa, tổng cộng chín cỗ xe ngựa tiến vào địa phận Thanh Quan nhưng Từ Chiêu cũng bỏ luôn tám xe hàng ở ngoại thành, cách nơi Từ Hàm đóng quân chưa tới mười tám dặm, một mình xe ngựa của nàng nhập thành. Điều đáng nói là hộ vệ canh gác cổng thành nhận được tin tức cũng không cản nàng lại, cứ như vậy để Từ Chiêu an ổn tiến vào.

Nàng cùng Hồng Lang xuống xe thông thả đi dạo một vòng rồi vào tửu lâu dùng bữa. Từ lúc bước vào, Từ Chiêu đã biết bên ngoài tửu lâu cũng đã bị bao vây, dù vậy chuyện này cũng không ảnh hưởng tới khẩu vị của nàng.

Hồng Lang vốn ăn rất khỏe nên thời gian hai người bọn họ dùng bữa cũng phải tốn hơn một canh giờ.

Quân binh phía ngoài chờ đã lâu vẫn chưa thấy bọn họ trở ra thì đã có chút sốt ruột, đương lúc không biết có nên tiến vào bắt người hay không thì nghe được tiếng nói mang theo chút ý cười vọng ra tận ngoài cửa: "Tiểu tử tham ăn, người tính ăn hết cả cái tửu lâu này sao? Người bên ngoài đã đứng dưới trời nắng đợi hơn một canh giờ rồi, người có còn lương tâm không vậy?".

Đám quân sĩ còn đang há miệng ngạc nhiên thì lại nghe thấy kẻ đang ăn như hổ đói kia đáp lại bằng tiếng gầm gừ khe khẽ rồi cũng buông bát đĩa xuống, há miệng gọi trưởng quầy tính tiền.

Lát sau, hai thân ảnh một cao một thấp bước ra ngoài, nhìn thấy bọn họ, cả đám người lại có chút hoảng hốt không nói lên lời. Người nhỏ hơn kia mặt mày hung ác, đưa mắt hằm học nhìn như đang trách cứ bọn họ phá bữa ăn của hắn, người còn lại tuy là che mặt nhưng có thể thấy được ý cười nhàn nhạt tràn ra nơi khóe mắt. Có điều, đôi mắt này lại khiến bọn họ cảm nhận một cỗ áp lực đè nặng xuống, không dám nhìn thẳng.

Từ Chiêu thấy những người này một dạng như bị mất hồn thì yên lặng không nói, Hồng Lang trong lòng vẫn có chút bất mãn, mạnh mẽ bước tới tách đám người ra, giành lấy một lối đi: "Này này các người nhàn rồi sao? Không biết làm gì cũng đừng có đứng ì ra đấy, tránh ra cho người ta còn đi".

Binh sĩ lúc này mới hoàn hồn, trong đó có một vị tướng lĩnh nhìn qua đã ngoài tứ tuần, chấp tay lên tiếng: "Mặt tướng phục mệnh Mục đại tướng quân, cho mời công tử tới đại doanh một chuyến".

Trông rất thiếu niên áo xanh lóe lên một tia vui vẻ: "Ồ, vậy cảm phiền đại thúc dẫn đường".

Tướng lĩnh kia khom người làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường, Từ Chiêu cũng lập tức bước theo, sau lưng nàng còn có nhiều binh sĩ khác, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh một đoàn, không biết là đi theo để hộ tống hay là áp giải nữa.

Đoàn người đi qua một con phố đông đúc thì bất ngờ phía trước có người lao tới.

"Lâm thúc, sao hôm nay thúc lại vào thành vậy?". Thanh âm trong trẻo của một đứa trẻ cất lên.

Tướng lĩnh dẫn đường được gọi là Lâm thúc kia có chút khẩn trương: "Ta phụng mệnh đại tướng quân vào thành có chút việc. Nếu không có chuyện gì mặt tướng xin đi trước".

Còn đang nhanh chóng muốn rời đi thì lại nghe thấy thiếu niên áo xanh phía sau nghiêng đầu nhìn đứa trẻ, vui vẻ nói: "Nha, đây hẳn là Duẩn nhi đi".

Lời vừa nói ra khiến không ít người giật mình. Từ Chiêu còn đang vui vẻ nhìn ngắm hài tử có gương mặt tám phần giống với Từ Hàm kia thì lại nghe được giọng nói thanh thúy, mang theo một tia đề phòng cất lên: "Công tử đây biết Duẩn nhi sao?".

Từ Chiêu theo phản xạ, ngược mắt lên nhìn vị phu nhân đứng sau lưng Tiểu Duẩn. Bước đi hữu lực nhưng lại nhẹ tựa lông hồng, nhìn qua đủ biết người này cũng là người luyện võ. Gương mặt tuy không trang điểm cầu kỳ nhưng đã xinh đẹp động lòng người, tư thái tự nhiên, thoải mái. Trong lòng Từ Chiêu thâm tán thưởng một tiếng, ngoài mặt chỉ cong khóe miệng cười như có như không, cũng không trả lời câu hỏi kia mà chỉ gật đầu có lẽ rồi nói: "Tại hạ có chút việc cần gặp đại tướng quân nên không tiện nán lại. Mục phu nhân thông thả, tại hạ xin đi trước".

Trong nháy mắt, không khí chợt có chút căng thẳng, không biết thiếu niên này có thân phận gì nhưng hẳn lại biết rõ cả Mục phu nhân lẫn Mục thiếu gia. Chuyện này chưa biết được là phúc hay họa.

Đoàn người đi tới cổng thành thì Từ Chiêu cùng Hồng Lang được sắp xếp lên một cỗ xe ngựa, tiến thẳng tới quân doanh. Vừa tới nơi, nàng rất nhanh được dẫn vào chủ trường, bên trong cũng không có người nào khác, một binh sĩ tiến vào dâng trà rồi lập tức lui ra ngoài. Từ Chiêu ngồi xuống, đưa mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại nhìn vật được treo phía sau thư án, khóe miệng câu lên một nụ cười rét lạnh: "Thảo nào vừa vào trường đã cảm thấy sát khí nồng đậm, ra là huynh ấy treo vật này ở đây".

Hồng Lang đứng một bên cũng liếc nhìn vật kia, bĩu môi chán ghét. Năm đó đàn sói bị thứ này chém giết không ít, nếu không phải Dữ Ngọc tới kịp thời có khi chính nàng cũng bị nó băm thây, thực lòng có chút bất mãn. Từ Chiêu nhìn thấy biểu hiện như vậy thì chỉ cười nhẹ, nhấp một ngụm trà, hòa hoãn nói: "Hắn là Từ Hàm trở về Bạch thành chỉ thấy cây rìu này còn sót lại nên đã mang theo. Dầu sao nó cũng là thần binh xuất hiện ở Mục gia đã qua mấy đời, đâu thể mặc kệ được".

"Hừ, thứ thần binh gì lại đi bòn rút linh hồn người khác". Hồng Lang tự mình lăm lăm, không muốn tiếp tục nhìn chiếc rìu kia nên liền quay mặt đi.

Hai người ngồi trong trường một lát thì nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Ánh mắt Từ Chiêu có chút mong chờ hướng ra ngoài cửa, từng tiếng bước chân như hóa thành nhịp tim của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vi Sư Tới Đón Người, Vi Sư Sợ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.